

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*When monsters rule,
who will be left to stop them?*

ONCE A VILLAIN

VANESSA LEN

BESTSELLING AUTHOR OF *ONLY A MONSTER*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ONCE A VILLAIN

ayrıca vanessa len tarafından

*Sadece bir canavar,
asla bir kahraman*

ONCE A VILLAIN

VAN ES1A L E N

ALLEN UM N
• 180 • A 1 • 1

İlk olarak Allen & Unwin tarafından 2025 yılında yayınlanmıştır.

Telif hakkı© 2025 Vanessa Len Trust'ın Vekili

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz. 1968 tarihli Avustralya Telif Hakkı Yasası (Yasa), eğitim kurumlarının (veya bunları yöneten kuruluşların) Yasa uyarınca Telif Hakkı Ajansı'na (Avustralya) bir ücret bildirimi yapması koşuluyla, bu kitabın en fazla bir bölümü veya yüzde onunun eğitim amaçlı olarak fotokopi ile çoğaltılmasına izin vermektedir.

Yazar, bu eserdeki manevi haklarını dünya çapında feragat etmeksizin saklı tutar. Allen &

Unwin
Camberaygal Country
83 Alexander Street
Crows Nest NSW 2065
Avustralya
Telefon: (61 2) 8425 0100
E-posta: info@allenandunwin.com
Web: www.allenandunwin.com

Allen & Unwin, yaşadığımız ve çalıştığımız ülkenin geleneksel sahiplerine saygılarını sunar. Geçmişte ve günümüzde yaşayan tüm Aborijin ve Torres Strait Adalı yaşlılara saygılarımızı sunarız.

A catalogue record for this
book is available from the
National Library of Australia

ISBN 978 1 76087 836 8
eISBN 978 1 76150 645 1

Öğretim kaynakları için allenandunwin.com/learn adresini

ziyaret edin. Kapak illüstrasyonu: Eevien Tan
Tipografi: Jessie Gang ve Sandra Nobes

www.vanessalen.com

*Her gün özlediğim annem için. Keşke
zamanı deği tirebilseydim.*

CONTENTS

BİR

İKİ

ÜÇ

DÖRT

BES

ALT

YED

SEKİZ

DOKUZ

ON

ELEVEN

TWELVE

THIRTEEN

ON DÖRT

ON BEŞ

ON ALTI

ON YEDİ ON

SEKİZ ON DOKUZ

YİRMİ

Yirmi bir Yirmi

iki

YİRMİ ÜÇ YİRMİ

DÖRT YİRMİ BEŞ

Yirmi altı

Yirmi yedi Yirmi

sekiz Yirmi dokuz

Otuz

OTUZ BİR
OTUZ İKİ
OTUZ DÖRT
OTUZ BEŞ
OTUZ ALTI
OTUZ YEDİ
OTUZ SEKİZ
SON SÖZ
TEŞEKKÜR YAZAR
HAKKINDA

ONE

"Buradan çıkmalıyız," dedi Joan. Hepsi çıkmaz bir sokakta sıkışmış durumdaydılar, ama oyalanamazlardı. Devriye gezen bir muhafız nehir kenarındaki yürüyüş yolunda ilerliyordu, altın iğnesi onu yolun kenarında duran insanlardan ayırıyordu.

"Bir muhafız var..." "Görüyorum," dedi

Nick sert bir sesle.

"İki tane var." Aaron, setin biraz ilerisinde duran zayıf bir kadını işaret etti. Kadının yakasında altın rengi bir parıltı görünüyordu. Joan onu hiç fark etmemişti.

Soğuk bir rüzgar nehrin üzerinden eserek Joan'ın tül elbisesini keskin bir şekilde deldi. Hala paltosunun olmasını diledi, ama onu dün gece atmak zorunda kalmıştı ve şimdi geri almanın bir yolu yoktu. Kollarını kavuşturarak muhafızları ve tanıdık olmayan silüeti inceledi. Nereye gidebilirlerdi?

Thames'in diğer tarafında, cam kuleler gök gürültülü gökyüzünü yansıtıyordu. Kulelerden birinde renkli bir görüntü parıldıyordu: bir deniz yılanı bir yelkenli gemiyi yutuyordu. Canavar sembolleri her yerdeydi: kanatlı aslanlar ve

yılanlar binaların üzerine işlenmişti, bayraklarda dalgalanıyordu. Bu, dünyanın artık insanlara ait olmadığını hatırlatıyordu.

Artık canavarlar hüküm sürüyordu.

Joan Jamie'ye döndü. "Sence ailen bize yardım eder mi?" Lius ailesi önceki zaman çizgisini hatırlayacaktı. Onları kesinlikle kabul ederlerdi.

Rüzgar Jamie'nin düzgün siyah saçlarını havalandırdı. Tom ortadan kaybolduğundan beri kafası karışık görünüyordu, ama şimdi odaklanmak için gözle görülür bir çaba sarf ediyordu. "Liu bölgesi nehrin hemen karşısında. Oraya varabilirsek..."

Sözlerinin geri kalanı, yakındaki bir motorun gürültüsüyle boğuldu. Joan ve diğerleri, Londra Köprüsü'nün altından cenaze arabası gibi siyah bir tekne çıkınca içgüdüsel olarak gölgelere çekildiler. Teknenin hızı, bir devriye gibi yavaş ve tehditkardı.

Monster Court'un altın aslanı, saldırıya hazır bir şekilde yan tarafında dik duruyordu.

Joan'un kuzeni Ruth içinden küfretti. "Burada kalamayız."

Joan'ın yanında Nick kıpırdadı, çenesindeki kaslar seğirdi. Joan onun ne düşündüğünü biliyordu. En son Lius'lara sığındıklarında Nick'in zihni kontrol altına alınmıştı. Joan onun şimdi itiraz etmesini bekliyordu, ama bir an sonra sadece başını salladı. "Gidelim," dedi.

İnce kalabalığın arasına karışarak, kaçak gibi görünmemeye çalışarak, ortadan kaybolmaya çalıştılar.

Joan başını eğmesi gerektiğini biliyordu, ama nehre bir kez daha bakmadan edemedi. Bu yeni Londra tuhaf bir canavardı. Bacalardan çıkan koyu dumanlar gökyüzünde kasvetli bir örtü gibi yayılıyordu.

Tower Bridge, St Paul's kubbesi gibi tanıdık simgeler yok olmuştu. Onların yerine Gotik sivri uçlu ve yükselen camdan oluşan yeni bir silüet vardı.

Batıya doğru birkaç yüz adım ileride, Londra Köprüsü nehri üzerinde uzanıyordu. Joan'ın bildiği pratik beton köprü değil, Eleanor'un buraya sürüklediği köprüydü — Eski Londra Köprüsü, evleri ve dükkanları, Thames Nehri üzerinde minyatür bir Shakespeare köyü gibi, eski ve tuhaftı.

Burada, yürüyüş yolunda, bir adam Roma tunikası giymiş dolaşıyordu, ardından ortaçağ elbisesi giymiş bir kadın, ağır kadife eteği kaldırımları süpürüyordu. Canavarların artık keşfedilmekten korkmadıkları açıktı.

Joan yutkundü. Bütün bunlar yanlıştı. *Yanlıştı*. Bu dünya var olmamalıydı. Kız kardeşi Eleanor, zaman çizgisini ele geçirmiş ve canavarların hüküm sürdüğü bir dünyaya dönüştürmüştü. Eleanor bunu yapmak için Joan ve Nick'i kullanmıştı. Joan'ın başına silah dayamış ve Nick'e bir seçim sunmuştu: Joan mı, dünya mı?

Joan, Nick'in ne yapacağını biliyordu. Bundan çok emindi. Nick efsanevi bir canavar avcısıydı: aralarındaki yırtıcıları öldüren insan kahraman. İnsanları yok etmekle Joan'ı kurtarmak arasında bir seçim yapması gerektiğinde, tek bir şey yapardı. Joan gözlerini kapatmış, ölümü bekliyordu.

Ama Nick, Joan'ı seçmişti.

Joan şimdi onun bakışlarını yakalamaya çalıştı ama başaramadı. O yolun diğer tarafında, Jamie ve Ruth ile birlikte yürüyordu, koyu renkli saçları ifadesini gizliyordu. Joan onun kendisinden kaçtığını hissetti. Onu suçlamadı. Bütün bunları gördükten sonra kararından pişmanlık duyuyor olmalıydı.

"Hey," diye mırıldandı Aaron, yanına yaklaşarak adımlarını ona uydurdu.

Joan ona gülümsemeye çalıştı. "Her an tutuklanacağımı düşünüyorum." Ya da daha kötüsü.

Aaron boynunu uzatarak muhafızları kontrol etti. "Hâlâ devriye geziyorlar," diye onu rahatlattı. "Burada olduğumuzu bilmiyorlar."

Joan başını salladı. Bir parçası *Aaron'un* burada olduğuna inanamıyordu. Aylarca onun anılarını sessizce ve özenle saklamıştı. Kendi zihninin mahremiyetinde, o şık, geniş malikaneyi, yatılı okul sesini hayal etmiş, onu bir daha konuşurken duyacağına asla inanmamıştı. Onun böyle bir tehlikeye atılmasını, onunla birlikte tekrar kaçmak zorunda kalmasını istememişti. Yine de, bir parçası korkunç ve bencilce onunla tekrar birlikte olduğu için mutluydu.

Aaron yorgun bir eliyle altın sarısı saçlarını karıştırdı. Bazen, onun bu dünyaya ait olmayan güzelliğinin ötesini görmek zordu, ama Joan onu yeterince tanıyordu, gözlerinin altındaki koyu halkaları, tenindeki gri tonu fark edebiliyordu.

En son ne zaman uyumuştun? Hiçbiri ne zaman

uyumuştun? "İyi misin?" diye sordu Aaron.

Joan da ona aynı şeyi soracaktı. "*Sen* iyi misin?"

"Evet, tabii. Kız kardeşinin burayı çok güzel yapmış."

Joan'ın nefesi öfkeyle çıkan bir kahkaha gibi çıktı ve onu şaşırttı. "Sanki Dracula bir şehir yapmış gibi. Her yer karanlık bulutlar ve sivri uçlu yapılarla dolu." Konuşurken, yaklaşan ayak seslerini duydu. Yutkundu ve saçlarını düzelterek boynunu örtmeye çalıştı.

Ayaklarının altında taş fayanslar fırtına grisiydi. Aaron'un ayak sesleri ise onlara karşı yatıştırıcı bir şekilde eşit ve düzenliydi. Joan yürürken, ensesindeki ürperme hissine değil, o seslere odaklanmaya çalıştı.

Elbette daha önce canavarların yanında bulunmuştu, kendisi de yarı canavardı. Aaron, Ruth ve Jamie canavardı. Ama... bu yeni dünyada uyandığında, içindeki hayvanî bir parça bir değişiklik hissetmişti; dumanın ve nehrin tuzlu suyunun altında, rüzgârda misk kokusu alabilmişti.

tuzlu kokusunun altında. Vücudu, artık besin zincirinin tepesinde olmadığını içgüdüsel ve anında anlamıştı.

Yolun diğer tarafında, Nick'in duruşu aldatıcı bir şekilde rahattı. O da hissediyordu. Yargıç gibi bir peruk takmış bir adam onu iterek geçtiğinde, Nick'in gözleri adamın ellerine kaydı ve adam uzaklaşana kadar onu takip etti.

Joan ensesindeki karıncalanmaya yenik düşerek omzunun üzerinden arkasına baktı. Siyah pelerinli muhafız yaklaşıyordu. Adımlarını hızlandırdı ve Ruth'un bakışlarını yakaladı. Ruth başını sallayarak Nick ve Jamie'ye fısıldadı.

Artık köprüye neredeyse varmışlardı. İleride, dik bir taş merdiven güney ucuna çıkıyordu. Orada, tüm şehri gölgesiyle kaplayan devasa bir bina, adeta bir kale duruyordu.

"Taş Kapı," dedi Aaron.

Kapının tepesindeki kulelerden sivri uçlar çıkıyordu: ince çubukların ucunda rüzgarda sallanan koyu renkli toprak. "O şeyler ne?" diye sordu Joan yüksek sesle. Rüzgâr gülü mü? Ama çok fazlaydı...

Aaron keskin bir nefes aldı. "Kız kardeşin tam bir baş belası." "Ne?"

"Merak etme. Onlara bakma."

"Çürümüş sebzeler gibiler," dedi Joan. "Sanki..." Durdu. Esinti, hafif bir çürüme kokusu getirmişti.

Tarih öğretmeni Bay Larch bir keresinde Eski Londra Köprüsü'nden bahsetmişti:

Hainlerin kafalarını kazıklara geçirip, çürümesini yavaşlatmak için katrana batırırlardı. "Joan," dedi Aaron yumuşak bir sesle. "Böyle bir yerde bakamazsın.

İnsanlar, kulelerde tanıdığın biri olduğunu düşünecek."

Joan, mide bulantısı ve korkunç bir naiflik hissiyle bakışlarını ona çevirdi. Orada insanlar olduğunu fark etmemişti, onlara bakarak kendini ve diğerlerini tehlikeye attığını ise hiç düşünmemişti.

Aaron'un gri gözleri, yukarıdaki fırtına bulutlarının rengindeydi. Kız, onun daha önce de böyle manzaralar gördüğünü fark etti — belki Orta Çağ'da ya da Rönesans'ta: köprülerde asılı hainlerin kafalarının Thames Nehri'ndeki teknelerden daha dikkat çekici olmadığı dönemlerde.

Joan, kendi korunaklı çocukluğunun bu kadar farkında olmamıştı. Yirmi birinci yüzyılın güvenli Milton Keynes ve Londra'sında doğup büyümüştü. Hiç bir adamın asıldığını ya da bir cesedin uyarı amacıyla sergilendiğini görmemişti. Londra'nın *bu hale* gelebileceğini, eski zulümlerinin geri dönebileceğini hiç hayal etmemişti.

Ve... Kuzey yakasına, açıkta sergilenen canavar amblemlerine tekrar baktı. Canavarların insanları yönettiği bir dünyada, ne tür yeni zulümler ortaya çıkmıştı?

"Köprüye gidelim," dedi. Kuzey kıyısına, Liu bölgesine ne kadar çabuk varırlarsa, o kadar çabuk güvende olacaklardı. Sonra da tüm bunları nasıl düzelteceklerini bulabilirlerdi.

"Ortaçağ *cehennemi* de ne bu?" Ruth, herkes köprüye çıkan taş merdivenleri aceleyle çıkarken dedi. "Bu şehrin tamamında kötü bir hava var."

Sesi, suyun gürültüsüyle yarı yarıya boğulmuştu. Merdivenler onları köprünün tahta desteklerinin yanına getirmişti; devasa sütunlar nehri hızlı akıntılara dönüştürüyordu. Eleanor bir keresinde bu sesi yüz şelaleye benzetmişti. Ancak Joan'a daha çok okyanus gibi geliyordu: su kayalara ve uçurumlara çarpıyordu.

Üstlerinde, köprüde, altın ve tavus kuşu rengine bir afiş yolcuları karşılıyordu: ELEANOR, SEMPER REGINA! JUBILEE'SINI KUTLAYIN!

"Semper Regina?" dedi Nick kuru bir sesle. "Her zaman kraliçeyse, nasıl jübile kutlayabilirsiniz?"

"Yolda birinin ondan bahsettiğini duydum," dedi Ruth. "O her elli yılda bir halkına hükümdarlığını kutlatıyormuş. Kocaman kutlamalar." Joan'a dönerek, "Alınma ama, kız kardeşin tam bir narsist."

Eleanor benim kız kardeşim değil, demek istedi Joan. Çünkü Joan'ın hiçbir kız kardeşi, sevdiği insanları işkence edip öldürmezdi. Hiçbir kız kardeşi, insanların canavarların yönetimi altında acı çektiği bir zaman çizelgesi yaratmazdı.

"Bu tanrının unuttuğu yerin kraliçesi hakkında daha ihtiyatlı konuşabilir miyiz?" Aaron tısladı. "En son istediğim şey, bir kule üzerinde kafamın olması!"

"Bu gürültüde kimse bizi duymaz," dedi Jamie. "Ayrıca merdivenlerde sadece biz varız."

Joan aşağıya baktı. Aşağıdaki geçit insanlarla doluydu, ama Jamie haklıydı. Kimse onları takip etmemişti. Bir an için açıkça konuşabilirlerdi. "Yakalanırsak diye bir plan yapmalıyız," dedi hızlıca. "Eğer yakalanırsak..."

"Yakalanmayacağız," dedi Aaron.

"Ama eğer yaparsak, Eleanor'un zaman çizgisini değiştirdiğini bilen tek insanlar biz olacağız. Lius ailesi, bundan önce daha iyi bir şey olduğunu bilecek ama sadece parçaları olacak. En azından birimizin güvenli bir yere ulaşmasını sağlamalıyız."

"Geçeriz," diye ısrar etti Aaron.

Buna inanıyor muydu, yoksa sadece inanmak mı istiyordu? "Aaron, muhafızlar bizi görürse

"Görmezler," dedi Aaron. "Başımızı eğip kalabalığın içinde hareket edeceğiz. Yukarıdaki muhafızlar trafiği yönlendirmekle meşgul olacaklar, yayalara aldırmayacaklar."

"Biraz fazla iyimser olmuş olabiliriz," diye ekledi Aaron, tepeye vardıklarında.

"Olabilir mi?" dedi Nick, saçları ve giysileri rüzgarda savrulurken.

Köprü, yürüyenleri ve arabaları kontrol eden, bir aşağı bir yukarı yürüyen muhafızlarla doluydu. Yaya kaldırımındakilerin aksine, bunlar üniformalıydı: kırmızı ceketler ve kömür rengi pantolonlar. Kollarına altın işlemeli kanatlı aslanlar nakışlanmıştı.

Daha ileride, kesik kafaların bulunduğu nöbetçi kulesi geçildikten sonra manzara gerçeküstü bir hal aldı: yolun iki yanına teraslar halinde dizilmiş şirin dükkanlar ve evler, ortasına dikilmiş binalar tarafından kesiliyordu. Bu binaların alt katları, trafiğin geçebilmesi için kesilmişti.

"Çok Aç Tırtıl tünel yapmış gibi," dedi Nick. "Ne?" dedi Aaron dalgın bir şekilde.

Joan açıklamak için ağzını açtı, ama sonra sadece başını salladı. Aaron, Viktorya döneminden sonra pek kültürel referans noktası yoktu. "Buradan geçemeyiz

"Buradan geçemeyiz," dedi. "Çok fazla muhafız var."

"Geri inemeyiz!" diye itiraz etti Ruth. "Biri bizi görür. Şüphelenirler."

"Daha güvenli bir yolun garantisi yok," dedi Jamie. "*Bak.*" Suyu doğru başını salladı. "Southwark Köprüsü yok. Millennium Köprüsü yok. En azından bu yol kalabalık."

"Eleanor geçişleri kontrol ediyor," diye fark etti Joan. Tower Bridge'i de kapatmıştı.

"Burada takılamayız," dedi Ruth sabırsızca. "Şüpheli görünmemeliyiz. *Hadi.*" Joan'ın kolunu tutup onu kuzeye doğru akan insan akıntısının içine çekti ve diğerleri de onların peşinden gitti.

Yürürken, kalabalığın sesleri, gürleyen su sesleri ve martıların ve güvercinlerin cıvıltıları ile birleşti. Ortam tuhaftı. Ruth, *kötü hisler* olduğunu söylemişti. Joan da bunu hissedebiliyordu. Londralılar genellikle çevrelerine karşı uyanık olurdu, ama bu zaman dilimindeki insanlar farklı görünüyordu. Etraflarındaki herkes tehlikeli olabilirmiş gibi birbirlerini sert bakışlarla izliyorlardı.

Joan omuzlarını silkeledi, gerginliğini gidermeye çalıştı. Yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. Islak odun ve taş kokusunu derin bir nefesle içine çekti ve Jamie'ye baktı. "İyi misin?" diye fısıldadı. Jamie ıslanmaktan nefret ederdi.

Jamie, havayı fark etmemiş gibi gözlerini kırptı. Bu, Joan'ı daha da endişelendirdi. Jamie, kocası Tom olmadan buraya geldiklerinden beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Son anda, Joan, Eleanor'un zaman çizgisinde yaptığı değişikliklerden hepsini korumak için gücünü kullanmıştı. Ama Tom, Eleanor'u durdurmaya çalışırken ona saldırmaya devam etmişti. Değişiklikler gerçekleştiğinde, Tom, Joan'ın korumasının dışında kalmıştı.

Joan biraz yavaşlayarak Jamie'nin yanına geldi. "Onu bulacağız," diye fısıldadı.

Jamie bir anlığına bakışlarını indirdi, uzun kirpikleri aşağıya doğru açıldı. Joan'ın rahatlamasına neden olan şey, Jamie'nin gözlerini tekrar kaldırdığında ona odaklanmış olmasıydı. "O bir hayatta kalan," diye onayladı. "Orada bir yerlerde olmalı."

"Nehirde ya da kanallarda," dedi Joan. Lius ailesi onu nerede bulacağını bilirdi; Lius ve Hathaway aileleri müttefikti. Onun nerede olduğunu bilmeleri gerekirdi.

Jamie ceketinin yakasını hafifçe kaldırıp oyuncak bulldog'u Frankie'yi kontrol etti, sanki en azından onun hala burada olduğunu kendine kanıtlamak istercesine. Onu sıcak tutmak için ceketinin içine sokmuştu, düz burnu gömleğine gömülmüştü.

Jamie tekrar konuşmak için ağzını açtı, ama sonra bir şey dikkatini çekti ve kaşlarını çatı.

Joan onun bakışlarını takip etti. Kalabalık ileride seyrekleşmiş, yaklaşık elli adım ötedeki kaldırımında garip bir heykelin etrafında yer açmıştı. Heykel, bira fiçisi büyüklüğünde bronz bir kafestiydi ve yan tarafına kraliyet mührü lehimlenmişti: taçlı ve kükreyen bir aslan başı, arka planda yelpaze şeklinde açılmış tavus kuşu tüyleri ve güller. Kafes üçlü bir setin parçasıydı. Kamuya açık bir sanat eseri miydi? Belki de oturmak için yapılmıştı.

Ancak... İlk kafesin içinde garip bir gölge hareket etti. Joan daha yakından bakarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sonra keskin bir nefes aldı.

Kafeste bir *kişi* vardı; dizlerini göğsüne çekmiş, sırtını acı içinde bükmüş, kıvrılmış bir pozisyonda zorla tutuluyordu. Joan, diğer kafeslerde de insanlar olduğunu fark etti. Ağzını açıp kapattı. Aaron'un sesini kafasında duyabiliyordu: *Bakmak güvenli değil*

Ama beyni bunu algılayamıyordu. Londra'nın ortasında, kafeslerin içinde adamlar vardı. Korku dalgası onu sardı, kazıklara geçirilmiş kafaları gördüğünde hissettiğinden daha şiddetliydi.

Önlerinde, bir kadın ilk kafesin önünde durdu, kırmızı güllerle dolu sepeti tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Bir an için Joan, içindeki adama güven verici bir şeyler fısıldayacağını sandı, ama bunun yerine ona tükürdü ve

yüzünün yan tarafına. O irkildi ve Joan da istemeden yüzünü buruşturdu. Kalbi birdenbire güm güm atmaya başladı.

Nick'in nefesi kesildi. O da görmüştü. "Yürümeye devam et," diye dişlerini sıkarak Aaron.

"O adamlar insan mı?" diye homurdandı Nick ve Joan bu düşünceyle midesi bulandı.

"Öyleyseler kafayı mı yiyeceksin?" Aaron ona sordu. "Öyle mi?" Nick sordu.

"Yeterince yakın değilim, göremiyorum."

Aaron bunu bir ret gibi söylemişti, ama ilk kafesi geçtiklerinde, iki zarif parmağıyla üstteki parmaklıklara vurdu ve içindeki adam korkuyla yukarı baktı; Aaron'un ona zarar vereceğini sandı.

Joan midesinin bulandığını hissetti. Adam zaten acı çekiyordu — kısa, acı dolu nefes alıp verme seslerini duyabiliyordu — ve kafes onun için çok küçüktü. Kafes, böylesine korkunç bir amaç için aşırı derecede güzeldi: pirinç cilalanmış, kraliyet mührü o kadar ustaca işlenmişti ki aslanın kürkü, tavus kuşu tüyleri, güller gerçek olabilirdi. Üstünde küçük altın bir plaket vardı ve üzerinde "*Damnatio ad bestias*" yazıyordu. Bir sonraki kafeste ise "*Damnatio ad gladium*" yazıyordu.

Bu kelimeler tanıdıktı — Joan bunları daha önce duymuştu, belki tarih dersinde. Ama ne anlama geliyorlardı?

Aaron, köprünün boş bir kısmına gelene kadar bekledi — binalar arasındaki boşluk, nehir aşağıda köpürüyordu. "Evet," dedi. "Üçü de insan."

Nick durdu, gözleri tamamen büyümüştü. Yüzündeki ifade o kadar tehlikeliydi ki Joan, Nick'in geri dönüp kafesin kapılarını açacağından emindi. Joan da bunu hissediyordu. Geri dönüp o adamları kurtarmak istiyordu. Onları orada bırakamazlardı.

Aaron, Nick'in önüne geçti. "Onlara yardım edemezsin. Anlıyorsun, değil mi?"

"Çekil önümden," diye tısladı Nick. Kaslı vücudu Aaron'ı olduğundan daha zayıf ve genç gösteriyordu.

Joan gözünün ucuyla kırmızı bir ışık gördü. "Bu tarafa iki kırmızı ceketli adam geliyor," diye fısıldadı.

Aaron'un elleri yanlarında sıkı sıkı yumruklandı. Muhafızlardan korkuyordu, ama Nick'ten de korkuyordu. Nick bir zamanlar muhafızlardan çok daha korkutucu bir figürdü. "Devam etmeliyiz," diye fısıldadı Aaron.

Nick'in bakışları muhafızlara kaydı, çenesi sıkılaştı. Ama Aaron haklıydı ve bunu biliyordu. Eğer öldürülürlerse, her şey biterdi. Zaman çizgisini düzeltecek kimse kalmazdı ve bunu düzeltmeleri gerekiyordu. Gözlerini kapattı ve bir an için Joan yüzündeki her şeyi okuyabildi. *Bunu ben yaptım. O adamlar benim yüzümden hapiste.* Sonra sıkıca başını salladı ve kendini zorlayarak yürümeye başladı.

Çapraz bir binanın kesik kısmından geçtiler ve önlerinde köprünün kuzey ucunu işaret eden devasa bir taş kemer gördüler. Ve... Joan'ın kalbi sanki Havaalanındaki pasaport kontrolü gibi kontrol noktaları kurulmuştu.

Beş sıra vardı ve gardiyanlar çantaları ve mühürleri kontrol ediyordu. Mühürler, canavarların kimlik olarak kullandıkları mühürlerdi. *Kahretsin.* Ne Joan'ın ne de Nick'in mührü vardı. Aaron, Ruth ve Jamie de *mühürlerini* kullanırsa ortaya çıkarlardı. Sıralara yaklaşırken hızını yavaşlattı, gardiyanları izleyerek ne yapacağına karar vermeye çalıştı. ne yapacağına karar vermeye çalıştı.

"En soldaki muhafız çok sık kontrol etmiyor," diye fısıldadı. "Belki on kişiden birini."

"Beş kişiyiz," diye fısıldadı Ruth.

Joan da bu ihtimali beğenmedi. "Belki de geri dönmeliyiz." Ama bunu söylerken, bir kadın ortadaki kuyruktan sıyrılıp tekrar güneye doğru yöneldi. Bir güvenlik görevlisi ona doğru koşarak kimliğini sordu. Güvenlik görevlileri izliyordu.

"Sol sıra olsun," dedi Ruth.

Joan, faresi kahverengi saçları acımasızca düz kesilmiş bir kadının arkasında kaldı. Diğerleri onun arkasına sıralandılar.

"İlerleyin!" Kontrol noktasında duran görevli önden bağırdı. Ses tonu gür ve tiyatrocuya gibiydi. Kalın siyah sakalı ve bıyığıyla uyumluydu. "Hepimiz akşam yemeğimizi istiyoruz!"

Joan ile güvenlik görevlisi arasında yaklaşık on beş kişi vardı. Joan, üniformasının ayrıntılarını görebilecek kadar yakındı. Ağır yünlü paltosu yağmurla lekelenmişti, ancak pirinç düğmeleri parlak bir şekilde cilalanmıştı. Monster Court'un kanatlı aslanı, sol kolunun altına altın iplikle işlenmişti.

Sıra ilerledi ve Joan ve diğerleri de onunla birlikte ilerledi. Herkes çantalarda ve ceplerde karıştırıp canavar pizolalarını çıkarıyordu.

Kontrol noktasını geçtikten sonra, Liu bölgesi çok yakın görünüyordu. Joan, kasvetli ofis binalarının sıralandığı sıradan bir yola ulaşmak için hiç bu kadar çaresiz olmamıştı.

Joan'ın önündeki kadın ona gülümsedi. "Bu kadar endişelenme, canım. Bu kontroller sadece önlem amaçlı. İnsanlar hep isyancılar gördüklerini söylerler, ama aslında hiç görmezler. Hep boş yere alarm verirler." Sanki küçük bir şaka yapmış gibi dişleri görünecek şekilde gülümsedi.

Kadının elinde bir sepet gül vardı ve Joan onu aniden tanıdı. Bu, kafese kapatılmış adama tüküren kadındı. Bileğinde, büyük bir griffin figürü olan gümüş bir bilezik takıyordu. O, gerçeği ortaya çıkarma gücüne sahip Griffith ailesinin bir üyesiydi. Joan kendini daha da gergin hissetti.

"Gün batımında sadece kimlikleri önemsiyorlar," dedi kadın, sanki Joan sormuş gibi. "Bu saatte sadece kotalarını dolduruyorlar. Muhafızlar sokağa çıkma yasağından sonra birkaç insan yakalamak istiyor."

Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Sokağa çıkma yasağı mı?" diye patladı. Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, söylememeliydim diye pişman oldu. Nick'in arkasında ağırlığını değiştirdiğini duymaktan çok hissetti.

Kadın, Joan'ın ifadesini yanlış yorumladı. "Henüz gün batımı değil, biliyorum," dedi. "Ama yaklaştı. İnsanların kısa tasma ile tutulması gerektiğini hep söylerim."

Kadının güllerinin kokusu, sanki parfüm sıkılmış gibi, mide bulandırıcı bir tatlılıkta. Joan, boğazının arkasında safra gibi tadı hissediyordu.

"Geçebilirsiniz!" dedi güvenlik görevlisi, kadını döndürerek. "Sıradaki!"

Ve sonunda sıra Joan'a geldi. Gardiyan, parlak beyaz eldivenleriyle işaret etti. Joan nefesini tuttu, gardiyanın hepsini geçirmelerini diledi. Kimliklerini kontrol etmemelerini diledi. Ama Joan yaklaşıncı gardiyan başını eğdi ve kaşlarını çatı.

Joan zorlukla yutkundu. Gözlerini aşağıda tutmayı unutmuştu. O da Aaron gibi bir Oliver mıydı? Sadece bakarak canavarları ve insanları ayırt edebiliyor muydu? Kaçmak için gerginleşirken, gardiyan sesini yükselterek bağırdı: "Biri onu durdurun!"

Arkalarında bir telaş başladı. Joan tam zamanında dönüp, belki de haç şeklindeki binayı geçip köprüden atlamayı umarak güneye doğru koşan kızıl saçlı bir adam gördü. Joan titredi; eğer planı buyduysa, bu plan ölüm demekti. O atlayıştan kimse sağ çıkamazdı. Eski Londra Köprüsü, Joan'ın Londra'sındaki köprüler gibi değildi. Aşağıda, su şiddetli akıntılarla kaynıyordu.

Kırmızı ceketliler bir araya geldi ve birkaç saniye içinde adam yakalandı. Yirmi adım bile atamamıştı.

"Henüz gün batmadı!" dedi adam çaresizce. "Sokağa çıkma yasağını ihlal etmiyorum!"

Ben..." Sözü, karnına aldığı yumrukla kesildi. Kusmak üzereydi.

"Joan!" Ruth acil bir şekilde fısıldadı.

Kalabalık dalgalandı ve Joan'ı öne doğru itti. İleride, gardiyan sabırsızca ona geçmesini işaret ediyordu. "Geç!" dedi.

Joan'ın arkasında yumruklar ve botlar ete çarpıyordu. Joan dikkatini tekrar yola verdi ve kendini yürümeye zorladı. Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra Nick'in onu takip ettiğini duydu.

Dur! diye bağırdığını hayal etti. *Kimliğini göster!*

Bunun yerine, sabırsızca "Devam edin, devam edin!" dedi. Onları geçirdi. "İnsanları oyalamayın! Yürümeye devam edin!"

Joan, kemeri geçene kadar nefes almadı. Yola çıkıp köşeyi dönene ve köprü gözden kaybolana kadar. Sonra titreyerek nefes aldı, son birkaç dakikanın dehşeti onu yakaladı.

Ruth, sanki bir koşu yarışından çıkmış gibi iki büklüm oldu. "Saçlarım beyazladı, değil mi? Son iki dakikada beyazladılar."

Joan, Ruth'un yüzünden koyu renkli bir bukle iterek, kendi elinin titremesini görmezden gelmeye çalıştı. "Evet, tamamen gri." Hâlâ hayatta olduklarına inanamıyordu. Gerçekten güvenli bölgeye ulaştıklarına inanamıyordu.

Bu dünyada hala güvenli sayılabilecek bir yer varsa tabii.

Joan'a pek Viktorya tarzı gelmeyen, yüksek binaların bulunduğu kasvetli bir sokağa çıkmışlardı: kömür rengi tuğladan yapılmış dar teraslar, küçük hapisane pencereleri vardı. Liu'ların evi buralarda bir yerde olmalıydı, sadece bulmaları gerekiyordu.

"Bir sorun olabilir," dedi Jamie. Sesinde tuhaf bir ton vardı.

"Sorun mu?" Joan, onun bakışlarını takip ederek kaldırıma gömülü, zararsız görünümlü bronz bir diske baktı. Üzerinde yaprakları dökülmüş, kurumuş bir ağaç işlenmişti. "Bu yanmış bir karaağaç," dedi yavaşça. "Argent arması." İleride, yaklaşık beş adım ötede başka bir disk gördü. Sonra bir tane daha, bir tane daha, sokağın sonuna kadar. "Burası Liu bölgesiydi sanıyordum."

"Öyle olması gerekiyordu." Jamie'nin sesi tedirgin geliyordu. "Sanırım bölgeler değişmiş..."

Joan, o anda herkesin yüzünde farkına varmanın ışığını gördü. Artık bu şehri tanımıyorlardı.

"Yeni dünya. Yeni kurallar," diye mırıldandı Aaron.

Alçalan güneşin bir parçası pencerelerin üstünden geçerek ışık saçtı. Güneş batıyordu. Joan, sokağa çıkma yasağı sonrası insanları arayan muhafızların sokaklarda dolaştığını hayal etti ve omurgasından bir buz parçası kaydı.

Hayatta kalmak için yeni kuralları *çabucak* öğrenmeleri gerekiyordu.

TWO

Fırtınalı gökyüzünün altında, binalar cenaze töreni gibiydi. Tek gerçek renk, pencere kenarlarında tozlu vazolara dikilmiş kırmızı güllerden geliyordu. Köprüde ise insanlar neredeyse her dönemden kıyafetler giymişti. Ancak burada

kıyafetler sıkıcıydı. Garip Georgian takım elbise ve Roma tunikleri dışında, çoğu insan gri veya siyah yünlü giysiler giymişti ve Joan'ın tanımadığı hafif, tül gibi bir kumaşla kombinlemişti.

Joan, Thames Nehri'nden yeni gelmemiş olsaydı, kaybolurdu. Burada tanıdık hiçbir şey yoktu; mimari yoktu, Argent armasıyla süslenmiş sokak tabelaları yoktu.

Aaron, ince bir saçak altına çekildi ve ıslanan takım elbisesine yüzünü buruşturdu. "Bir han bulmalıyız."

"Ailem bize yardım edecek," dedi Jamie. "Onları bulmamız yeter."

"Yarın onları arayabiliriz," dedi Aaron. "Şu anda sokaklardan uzaklaşmalıyız. Yakında karanlık basacak." Gerisini söylemesine gerek yoktu. Joan ve Nick o aptal sokağa çıkma yasağını çoktan çiğnemişlerdi.

Hava çok soğuk değildi ama kısa süre sonra yağmur başladı. Nick sessizce yürüyordu, elleri cebinde, koyu renk saçları ıslanmıştı, gömleği göğsüne yapışmıştı. Köprüde o adamları bıraktıklarından beri pek konuşmamıştı. Joan, ona olanların kendi suçu olduğunu düşündüğünü biliyordu. Onu ölmesine izin vermek yerine bu dünyayı yaratmayı seçtiği için.

Joan onun bakışlarını yakalamaya çalıştı, ama Nick gözlerini yere dikmiş duruyordu. Joan kollarını kendine doladı. Aralarındaki mesafe fiziksel bir şey gibi hissedilmeye başlamıştı, göğsünde silemediği bir sıkışma.

Yağmur sokakları boşalttı. Arada sırada, başlarını paltolarıyla ve çantalarla koruyarak aceleyle geçenler oluyordu. Ancak çoğunlukla etrafta kimse yoktu.

"Sokağa çıkma yasağı başladıktan sonra dışarıda kalan insanlara ne olur sence?" diye sordu Joan.

Diğerleri ona şaşkın şaşkın baktı ve Joan, bir süredir ilk kez birinin bir şey söylediğini fark etti. "Çünkü köprüde, o adam yakalanmaktansa ölmeyi tercih edecek gibi görünüyordu." Köprünün dehşeti yeniden onu sardı. "Eleanor o kafaları kulelere koydu. O..."

Jamie onu keserek, "Guy Fawkes'ın kafasını bir keresinde kulelerde görmüştüm. 1606'da."

"Ne?" Joan şaşkınlıkla sordu.

"Veba yılı," dedi Ruth, gergin bir sesle. Gözleri sanki ayakkabılarını inceliyormuş gibi aşağıya bakıyordu, ama Joan onun dikkatinin başka bir şeyde olduğunu hissetti.

Joan'ın gözünün ucunda kırmızı bir üniforma belirdi. Bir gardiyan, neredeyse dokunacak kadar yakındaydı. Korku onu sardı. Suçlayıcı bir şey duymuş olabilirler miydi? Belki de duymamışlardı, yağmur hala şiddetle yağıyordu.

"Yanlış atladık," dedi Jamie, Ruth'a sohbet ediyormuş gibi davranarak. "Tom'la ilk randevularımızdan biriydi..." Sesi titriyordu. "Biz... 1597'ye gitmek istiyorduk... Globe'da *A Midsummer Night's Dream*'i izlemek istiyorduk."

Muhafız yürümeye devam etti ve üniforması yağmurun içinde kayboldu.

"Duymaz artık," dedi Joan ve Jamie rahatlayarak omuzlarını düşürdü.

"Bu yüzden asla orijinal Shakespeare oyunlarına gitmem," diye mırıldandı Aaron. "Tek bir yanlış atlama ve siyah topaklarla kaplı bir halde kendini NHS'ye açıklamaya çalışırsın."

"Bu da dezavantajı, değil mi?" Nick mırıldandı ve Aaron, sanki insan hayatının yok edilmesinden bahsettiklerini yeni fark etmiş gibi ona gözlerini kırptı.

"Yine kıl payı kurtulduk," diye mırıldandı Ruth. "Sokaklardan uzaklaşmalıyız. Şansımız daha fazla yaver gitmez."

Joan başını salladı, ama ilk kez bunun sadece şans *olup* olmadığını merak etti. Eleanor onların eşkallerini dağıtmış olsaydı, muhafızlar şimdiye kadar onları durdurmuş olmalıydı. Onlar ayırt edici bir gruptu. Ama... ya Eleanor kaçtıklarını bilmiyorsa? Ya muhafızları onları aramaya göndermediyse?

Joan, zihninde savaşın son anlarını tekrar gördü. Etraflarındaki dünya değişirken, Eleanor'un gücü Joan'ın kalkanına çarpmış ve son saniyelerde kalkan çatlamıştı. Belki Eleanor kalkanın tamamen bozulduğuna inanmıştı.

Köşeyi döndüklerinde, Joan düşüncelerinden sıyrıldı. 1920'lerden kalma çok düzgün ayakkabısı, Argent diskinin kaygan kenarına takıldı. Kaydı, ama düşmedi — Aaron'un eli aniden dirseğini sıkıca tuttu.

"Teşekkürler," dedi, biraz utanarak, kalbi çarpıyordu. Aaron'un hayatında hiç düşmediğine emindi. Neredeyse doğaüstü bir dengeye sahipti. Yağmur bile onu sanatsal bir şekilde süslemekte yetindi; bu caddeden çıkıp doğrudan *Vogue'un* fotoğraf çekimine girebilirdi. Joan, yüzünden yapışmış saçlarını itti. Islak bir kedi gibi görüldüğünü düşündü.

En azından yağmur sonunda yavaşlamıştı. Ya da belki Joan yağmura alışmıştı, çünkü diğer herkes hala eğilmiş duruyordu. Yüzünü kaldırdı; düşen damlaları zar zor hissedebiliyordu. Eteğinin etrafında esen rüzgarı hissedemiyordu.

Gerçeklik onu midesine yumruk gibi vurdu. Duyuları körelmişti; bayılmak üzereydi. Paniklememeye çalışarak nefes aldı.

Burada duramazdı. Eğer oyalanırlarsa insanlar onları fark ederdi. *Odaklan*, diye kendi kendine söyledi. Aaron'un öğrettiği gibi yumruklarını sıkıca sıktı ve tırnaklarını ısırmaya odaklandı.

Aaron, Joan'ın yüzündeki ifadeyi fark etmiş gibi kaşlarını çattı ve Joan, Aaron'un hala ona dokunduğunu fark etti. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Yarı bilinçsizce, Joan onun yerine ona odaklandı — sıcak tutuşuna, çıplak tenine baskı yapan parmaklarına. Bunu yaparken, yağmur iyice yağmaya başladı. Derin bir nefes vererek rahatladı. Fade-out sona ermişti.

"Evet," dedi. "Sadece dengemi kaybettim." Her şeyi kontrol altına almıştı. İyiydi.

Aaron ona uzun uzun baktıktan sonra nazikçe bıraktı.

Covent Garden'a vardıklarında gece çökmüştü. Yol yağmurla kaygandı, oluklar su birikintileriyle dolmuş, sokak lambalarının ışığında parıldıyordu.

Bu

Buralar şık turistik dükkanlar ve barlarla dolu olmalıydı, ama binalar harap olmuştu, tuğlaları kırılmış, boyları dökülmüştü. Pencerele demir parmaklıklarla kapatılmıştı.

Birkaç kahve dükkanı hala açıktı. Şimdi bir tanesinin önünden geçtiler — karanlıkta

Jacobine's Coffee Shop. Kilometrelerce içindeki en ucuz yerdi.

Bir adam sarhoş bir şekilde dışarı çıktı ve pantolonunu açarak duvara işemeye başladı.

"Oh, lanet olsun..." Aaron, lağım kanalına akan idrarın üzerine basmamak için yola atladı. "Bu çok fazla," diye mırıldandı. "Covent

Garden bu kadar iğrenç bir yer?"

"Sen benim ailemin bölgesinden bahsediyorsun," dedi Jamie yumuşak bir sesle.

Aaron şaşkınlıkla başını kaldırdı. Güzel yüz hatları nadir görülen bir pişmanlık ifadesine dönüştü. "Üzgünüm. Ben... severim..." Birkaç saniye durakladı. "Opera binasını severim."

Daha az sakın birisi bu sözlerle alınabilirdi, ama Jamie hafifçe eğlenmiş gibiydi. "Kensington Gardens'ı hep sevmişimdir," diye karşılık verdi.

"Yani, aynı kategoriye girmezler ama..."

Nick boğazını temizleyerek onu kesintiye uğrattı. "İçeri girmeliyiz." Birkaç adım arkalarından, caddeyi ve çevredeki binaları inceliyordu.

Pencereler. Kapılar. Sokak girişleri.

Rüzgâr esti, Joan'ın hâlâ ıslak elbisesinden geçerek soğuk bir esintiye dönüştü. "Bir şey gördün mü?" Yol şimdi boştu; sarhoş adam kahve dükkânına geri dönmüştü.

"Sadece kötü bir his var," dedi Nick. "Sanki korumalar geliyor."

Joan, Ruth ile bakiştılar. Büyükanneleleri onlara her zaman içgüdülerine güvenmelerini öğretmişti.

"Serpentine Inn'e birkaç dakika uzaklıktayız," Ruth onu rahatlattı. "Eğer..." Tereddüt etti, ama Joan söylemediği kısmı duydu. *Hala buradaysa*. Liu bölgesi değişmişti, Covent Garden da öyle. Serpentine artık yoktu. Serpentine artık var olmayabilirdi.

Ama Bow Street'e döndüklerinde, akşam karanlığında devasa bir taş bina belirdi ve taş oyu olmuş harflerle *Serpentine Inn* yazıyordu.

harflerin etrafında, gargoye gibi saçaklardan yılanlar çıkıntı yapıyordu, dişleri görünüyordu. "Bu zaman diliminde daha büyük," dedi Joan hayranlıkla. En son buraya geldiğinde

, han mütevazı bir yerdi, bir ara sokağa gizlenmiş ve yüksek duvarlarla çevriliydi. Şimdi ise caddenin ortasında göze çarpıyordu.

"Serpentine'e ne zaman *gittin*?" Ruth, orayı hayal edebileceği en karanlık yermiş gibi anlatıyordu.

"Aaron ve ben buraya bir kez gelmiştik."

Aaron başını o yöne çevirdi ve Joan, başkalarının hatırlamadığı şeyleri hatırlamanın garip acısıyla göğsü sıkıştı. O ve Aaron, Nick'ten kaçarak buraya gelmişlerdi — Nick, canavar avcısıyken.

Şimdi o zamanları sadece Joan hatırlıyordu, ama onun için hala çok canlıydı.

Aaron onu binaların arasındaki dar bir geçitteki sıradan bir kapıya götürmüştü. "*Canavarların olduğu bir yere ilk kez mi geliyorsun?*" diye sormuştu. Onun korktuğunu biliyordu ve onu sakinleştirmeye çalışmıştı. "*Ejderhalar diğer ejderhalardan korkmaz.*"

Bir rüzgâr esti ve Joan'ı iliklerine kadar üşüttü. Han artık çok büyüktü, komşularından bir kat daha yüksekti. Mesaj daha açık olamazdı. Canavarların artık saklanmasına gerek yoktu.

Joan, sıcaklık ve odun dumanıyla dolu bir ortama adım attı. Taş döşeli zeminde otlar serpiştirilmişti ve yürüdükçe ezilmiş nane, kekik ve lavanta kokusu yükselerek dumanla karışıyordu.

Mekan, bira içen ve kalın dilimlenmiş kahverengi ekmekle güveç yiyen insanlarla dolu masalarla doluydu. Köpük lekeli boş bardakların yanında bozuk paralar ve kartlar yığılmıştı.

Joan ve diğerleri içeri girerken, başlar döndü, ifadeler düşmanlıktan yırtıcıya kadar değişiyordu.

"Bu her zamankinden daha da kötü," diye mırıldandı Aaron.

"Buraya gelmek *senin* fikrindi," diye hatırlattı Ruth.

"Çünkü Serpentine'de kimse soru sormaz." "Evet, soru sormadan bizi soyacaklar."

"Bizi soymayacaklar," diye mırıldandı Nick. En son içeri girmişti ve şimdi kapıyı *sertçe* kapatarak Joan'ın sırtına çarpan soğuk hava akımını kesmişti. Ruth şüpheli görünüyordu. Ama müşteriler çoktan arkalarına dönmüştü; geniş omuzları ve kaslı vücuduyla Nick'i süzmüşlerdi — ve uğraşmaya değmeyeceğine karar vermişlerdi.

Joan nefesini bıraktı. Tehlikeli bir hava, fark değildi. Arka duvar bir zamanlar, dalgalı mavi okyanusta yüzen efsanevi deniz canlılarının resmedildiği güzel bir vitray pencereydi.

Pencere hala oradaydı, ama deniz teması yerine bir av sahnesi vardı. Yay ve oklarla donanmış insanlar geyik, yaban domuzu, tavşan ve aslanları kovalıyordu. Ve... başka insanlar. İnsanlar mı?

Joan bakışlarını başka yöne çevirdi ve iki pencere arasına asılmış, kırmızı mumla mühürlenmiş bir levha gördü.

MAJESTELERİ KRALIÇE ELEANOR'UN EMRIYLE

İnsanlar ikamet ettikleri yerlerde kalmak zorundadır: gün batımından gün doğumuna Vardiyalı çalışanlar hariç (istek üzerine izin belgesi ibraz etmelidir)

Joan titredi. Eleanor, son görüşmelerinde ona "*Biz kardeşiz*" demişti. *Orijinal zaman çizgisinde birlikte büyüdük.* Joan ilk başta ona inanmamıştı, Eleanor'u ya da ailelerini hiç hatırlamıyordu.

Eleanor'a göre, Joan ve Nick o orijinal zaman çizgisinde insanlar ve canavarlar arasında barışı sağlamaya çalışmışlardı.

Graves'leri insanları öldürmeyi bırakmaya ikna etmişlerdi.

Kral bunu öğrendiğinde, tüm aileyi tarihten silerek cezalandırdı. Sadece Joan ve Eleanor'un soyu hayatta kaldı. Ve Eleanor hepsinden intikam almak istedi: Kral, Joan, Nick...

Eleanor, Joan'a, "*Bu, sen ve Nick'in barış istemesiyle başladı*" demişti. "*Ben de sizi birbirinize düşürdüm. Onu bir katil yaptım çünkü sen onu seviyordun ve o da seni seviyordu. Çünkü en çok sevdiğin insanları öldürürse, ona bir daha asla güvenemezsin. Çünkü o karşılık verdiğinde, senin içindeki Asla sana güvenmezdi. Ve işe yaradı, değil mi? Birbirinize karşı asla eskisi gibi hissetmeyeceksiniz.*"

Joan arkasında bir varlık hissetti. Döndü ve Nick'in tabelayı incelediğini gördü, ağzı düz bir çizgi gibiydi.

İşe yaradı, değil mi? Eleanor onların birbirlerini unutmalarını sağlamıştı; birbirlerine defalarca acı çektirmeleri için onları birbirlerine düşürmüştü. Ve yine de... Joan'ın göğsü acı bir şekilde sıkıştı. Onun tek yapması gereken onun alanına girmekti, o zaman o onun olurdu. Bu ölümcül bir durumdu, artık bunu biliyordu. Ölene kadar onu bu şekilde sevecekti.

"Ya o tabelayı duvardan yırtsaydım?" diye mırıldandı Nick.

"Tutuklanırsın. Sorguya çekilirsin. Kafan kazığa geçirilir." Joan sesinin bu kadar sakin çıkmasına şaşırdı.

"Neredeyse buna değer."

Joan bir an için gözlerini kapattı. Onu çok özlemişti. O burada, onunla konuşuyordu, ama eskiden aralarında olan rahatlığı özliyordu. "Gidip bir bakalım."

Nick koluna dokundu, sıcaklığı güneş ışığı gibiydi. "Yiyecek bir şey lazım," diye kabul etti. "Ve kuru giysiler." Ona dokunduğunun farkına varmış gibi göründü ve elleri tekrar arkasına gitti.

"Serpentine'de ne zamandan beri bu kadar çok personel çalışıyor?" Aaron, odanın köşesindeki resepsiyon masasına doğru ilerlerken sordu.

Joan nedenini bilmiyordu ama bu soru onu tedirgin etti.

Her yerde personel vardı, tepsileri temizliyor, çatal bıçakları parlatıyorlardı. Bir adam dört ayak üzerinde, boş bir masanın pençeli ayağını parlatıyordu. Hepsi aynı üniformayı giyiyordu: uzun, ağartılmış beyaz kemerli tuniklerin önünde siyah yılan desenleri vardı.

"Hepsi insan," dedi Aaron.

Joan'ın midesi bulandı. Kafasında, babasının Dizlerinin üzerinde duran adamın yerine babasının görüntüsü belirdi. O beyaz tunik içindeki babasının. *Hayır*

Düşün, dedi kendine. Ama zihni çoktan dayanılmaz sorular sormaya başlamıştı. Babası şu anda *neredeydi*? Diğer arkadaşları ve ailesi neredeydi? Hala hayatta mıydılar?

Resepsiyondaki görevli, gergin ve alışkanlık haline gelmiş bir hareketle boynunun arkasını ovuşturdu. Joan'la yaklaşık aynı boydaydı ve yanık bakır rengi saçları, köprüden kaçan adamı hatırlatarak onu rahatsız etti. Yaka iğnesinde "*Ronan*" yazıyordu.

Şimdi Aaron'a seslendi. "Beyefendi. Nasıl yardımcı olabilirim?" Aşağı bakışları Joan'ı tedirgin etti.

Aaron, arkasında *50 rakamı* kazınmış, mürekkep siyahı bir gözyaşı broş çıkardı. Bu, seyahat hatırasıydı; elli yıllık bir insan hayatının izlerini taşıyan bir eşya. "Bir süit istiyoruz, gözden uzak bir yer. Temizlik hizmeti istemiyoruz. Rahatsız edilmek istemiyoruz."

"Anlaşıldı, efendim." Ronan broşu alırken hiç tereddüt etmedi. Joan ise tereddüt etti. Bir insanın o şeyi almak zorunda kalmasını görmek... Sanki bu onun günlük hayatının bir parçasıymış gibi hiçbir tepki vermemesini görmek... "Hepsinin kimliklerini alacağım," diye ekledi Ronan.

Aaron başka bir broş çıkardı, bu sefer bir kadının başının işlendiği bir kameo. Arkasında kazınmış sayı yine *50*'ydi.

Ronan hiç tereddüt etmedi. "Anahtarınızı getireyim, izin verir misiniz?"

Arka odaya girer girmez, kulakların duyamayacağı bir mesafede Nick, Aaron'a homurdandı: "Bunlardan kaç tane var?"

"Birkaç tane."

"Yıllarca bir insanın hayatını yanında mı taşıyorsun?"

Joan, Aaron'ın korkmuş olabileceğini düşündü, belki de öyleydi, ama o sadece somurtarak cevap verdi. "Başka ödeme yapma imkânımız yok. Eğer yemek salonundaki sarhoş kumarbazlardan birinin cebinden çalmak istersen, buyur..."

Joan'ın gözü bir şeye takıldı. Resepsiyon masasının arkasındaki duvarda bir resim vardı — bir adamın fotoğrafı. İlk bakışta, sanki Garip ve rahatsız edici samimi bir sanat eseri; adamın kocaman, korkmuş gözleri vardı. Sonra Joan fotoğrafın üzerinde yazan kelimeleri fark etti: *William Beates. Canavar. Hırsızlıktan idam edildi.*

Duvarın tamamını ilk kez fark ettiğinde ensesindeki tüyler diken diken oldu. Duvar, eski posterlerin üzerine yapıştırılmış, duvar kağıdı gibi soyulmuş posterlerle kaplıydı. Aranıyor posterleri. İdam bildirimleri. O kadar çoktu ki hepsini göremezdi.

"Joan." Ruth'un sesinde garip bir ton vardı. Duvarın üst kısmındaki bir şeye başıyla işaret etti.

Ağızları yay şeklindeydi. Joan'ı bir sarsıntı vurdu. Bu *onun* resmidir. Kendine bakıyordu.

Joan Chang-Hunt, yazıyordu. İnsan. Kraliçe ve Saray'a karşı yüksek ihanetten aranıyor.

Nick keskin bir nefes aldı. O da görmüştü. Yanında Aaron hareketsiz kalmıştı.

Joan'ın kalbi küt küt atıyordu. Köprüyü yakalanmadan geçtiklerinde, Eleanor'un onları arıyor mu diye merak etmişti. İşte işte cevabı.

Diğerleri de duvarda mıydı? İçlerinden tanınan var mıydı? Omzunun üzerinden diğer müşterilere baktı ve sakallı bir adamın sert bakışlarıyla, geriye toplanmış saçları olan bir kadının bakışlarıyla karşılaştı.

Ayak sesleri onu irkitti. Ronan arka odadan çıkarken geri döndü.

"Sizi Ravencroft binasına yerleştirdim," dedi onlara. Katlanmış bir karton zarfı tezgahın üzerinden kaydırıldı. "Anahtarınız."

"Teşekkür ederim," dedi Joan. Zarfı cebine koydu. Bunu yaparken Ronan'ın yüzünde tuhaf bir ifade gördü. Bir anlığına saygılı gülümseme kayboldu ve yerine kaşlarını çatmış bir ifade belirdi.

Onu fark etmiş miydi?

THREE

Arka kapıdan aceleyle çıktılar ve bir tarafı karanlık dükkanlarla, diğer tarafı pub'ın arka duvarıyla çevrili dar bir sokağa çıktılar.

Ravencroft Market yazan bir tabela kuzeyi gösteriyordu. Geçen sefer, Serpentine Inn bir tür hukuk fakültesi gibi bir yerdi; konutlar ve dükkanlardan oluşan bir kompleks. Bu zaman diliminde de öyle görünüyordu.

Joan tabelayı takip ederek hızlıca yürüdü. Ancak görebildiği tek şey resepsiyonistin yüzü ve hafif çatık kaşlarıydı. "Sence resepsiyonist beni posterden tanıdı mı?"

"Kahretsin," diye tısladı Aaron, adımlarını durdurdu. İki uzun adımda pub'ın duvarına ulaştı ve tuğladan bir şey kopardı. Joan, Aaron kağıdı acımasızca buruşturup cebine tıktırmadan önce kendi yüzünü gördü.

Joan keskin bir nefes aldı. Pub'ın arka duvarında daha fazla poster vardı. Yabancılar ona korkmuş, öfkeli, yalvaran bakışlarla bakıyordu. *Aranıyor... İdam edildi...*

"O resim sana pek benzemiyordu," dedi Jamie, Joan'ı sakinleştirmeye çalışarak.

Belki de haklıydı. Resimde tuhaf bir şey vardı, sanki sanatçı Joan'ı ikinci elden bir anlatımdan çizmiş gibiydi. "Onlar..."

"Liu'ya sipariş verdik," dedi kadın, Jamie ise ağzını bükerek gülümsedi. Fotoğraf kadar gerçekçi bir resim çizebilirdi.

"Gözlerini yanlış yapmışlar," dedi Aaron ciddi bir sesle. "Ve ağzın daha çok..."

Joan onun devam etmesini bekledi, ama etmedi. "Daha ne?" dedi. Sürpriz bir şekilde, karanlıkta biraz kızardı.

"Sana yeterince benziyor," dedi Nick sıkı bir sesle.

Dışarıdan Ravenscroft Pazarı, önceki zaman çizgisinde olduğu gibi görünüyordu önceki zaman çizgisinde olduğu gibi görünüyordu — büyük bir kemerin üzerinde, adı taşa oyulmuş, kuşlar ve kıvrımlı yapraklarla çevrili.

Girişte, metal bir levha üzerine çizilmiş bir harita, binanın iç yapısını gösteriyordu.

yapısını gösteriyordu. Tekerlek şeklindeydi, ortasında bir merkez ve tekerlek çubukları gibi dışarıya doğru uzanan koridorlar vardı. Koridorlar konaklama yeri gibi görünüyordu ve merkezdeki daire ise kapalı bir pazar yeri idi.

Joan, oda anahtarının bulunduğu karton zarfı çıkardı. Resepsiyonist Ronan, zarfın önüne "*Koridor 1, Oda 14*" yazmıştı.

İçeri girdiklerinde, zemin taştan siyah-beyaz mozaikle kaplı, etrafı tüylerle süslenmiş kuzgunlarla kaplı bir zemine dönüştü. Kuşların arasında aralıklarla daire içine alınmış *1* rakamı görünüyordu. Joan bunun koridor numarası olduğunu tahmin etti.

Uzun bir koridordan sonra, üzerinde büyük bir kubbe bulunan devasa bir dairesel alana çıktılar. Camlara siyah kuzgunlar işlenmişti. Gece karanlık ve kasvetliydi, ama gündüz muhteşem olmalıydı, belki de British Museum'daki Okuma Salonu'nu andırıyordu.

"Odamız yukarıda olmalı." Nick, bir üst kattaki balkonlu asma katları işaret etti. Asma katlardaki numaralı kapıları inceledi.

"Evlerin bulunduğu bir sokak gibi düzenlenmiş. Sol tarafta tek numaralı, sağ tarafta çift numaralı."

Sıkıca kıvrılmış bir demir merdiven buldular ve aceleyle yukarı çıktılar. "Oda on dört..." Aaron, bir sonraki kata ulaştıklarında mırıldandı.

Aşağıdan gelen bir ses dalgası hepsini duvarın arkasına çekilmeye zorladı. Yarım düzine insan, yüksek sesle cıvıldayarak, sarhoş kahkahalar atarak koridordan pazara doğru sendeleyerek ilerliyordu. Çoğunun ellerinde ve kollarında griffin ve karaağaç dövmeleri vardı.

"Griffithler ve Argents düşman değil miydi?" diye fısıldadı Joan. "*Öyleler*," diye mırıldandı Ruth. "Oliverler ve Huntlar'dan bile daha çok nefret ediyorlar."

Oliver ve Hunt ailelerinden bile daha fazla nefret ediyorlar."

"Çünkü Argentler, Griffithlerin gücüne direnmek için kendilerini eğitiyorlar," dedi Jamie. "Neredeyse bağısıklılar."

Argent kızlarından biri, Griffith'li bir çocuğu şakacı bir şekilde itti ve onu güldürdü.

Ruth yüzünü buruşturdu. "Oh, bu *doğal* değil."

"İttifaklar değişmiş olmalı," diye fısıldadı Joan. Aklına bir düşünce geldi. "Ya Oliver ve Hunt aileleri bu zaman diliminde aslında birbirlerinden hoşlanıyorlarsa?

Zaman çizgisinde birbirlerinden hoşlanıyorlarsa? Ya burada müttefiksek?"

Bir an için Ruth ve Aaron'un yüzlerinde aynı dehşet ifadesi belirdi. Aaron ilk konuşan oldu. "Bence bu dünya, daha kötü senaryolar yaratmadan da yeterince kötü," dedi sert bir sesle. Ve sonra, görünüşe göre daha fazla spekülasyonun önlemek için

spekülasyonları önlemek için, koridordan odalarına doğru yürüdü.

Joan onu takip etmeye başladı, ama sonra resepsiyonistin ifadesini tekrar düşünerek tereddüt etti. Onu fark etmiş *miydi*? Aaron'ı takip etmek yerine 2 numaralı odaya gitti ve kapıyı çaldı. "Temizlik servisi!" diye seslendi.

Ne yapıyorsun? Aaron koridorun diğer ucundan dudaklarıyla sordu. Joan kapıyı dinledi. Ses yoktu. Tekrar kapıyı çaldı. "Temizlik servisi!"

Ruth yanına geldi ve yumuşak deri çantasından anahtarlarını çıkardı. Birkaç saniye içinde kilidi açtı.

"O başka birinin odası!" Aaron koşarak yaklaşp fısıldadı. "O her zaman böyle mi?" Ruth, Joan'a sordu.

Aaron hep böyleydi. Joan, ilk tanıştıklarında bu özelliği onu çılgına çevirmişti, ama artık onun ihtiyatlı sesini umursamıyordu. Dikkatli ve uyanık olması gerektiğini hatırlatıyordu.

"Bence bu daha güvenli olacak," diye fısıldadı Joan. "Resepsiyonist güvenlik görevlilerini gönderirse, diğer kapıda kapıyı çaldıklarını duyarız. O zaman buradan kaçma şansımız olur."

Aaron itiraz etmek için ağzını açmıştı ama şimdi sadece iç geçirdi. "Tamam."

Joan kapıyı araladı. Oda karanlıktı ve toz kokuyordu. Dikkatlice içeri süzüldü, diğerleri de onu takip etti.

Herkes içeri girince, sürgülü kilitleri kapattı ve derin bir nefes aldı. Kendini güvende hissetmiyordu, daha çok her tarafı avcılarla çevrili, geçici bir sığınak bulan bir hayvan gibi hissediyordu.

Nick bir anahtar buldu ve oturma odasını ve muhtemelen yatak odası ve banyoya açılan kısa bir koridoru aydınlattı.

Aaron, yemyeşil siyah halının üzerinde işlemeli gümüş bir ağaca ayak ucuyla dokundu. "Burada bir Argent yaşıyor gibi."

"Bir Argent ve..." Joan etrafına bakındı. "...Gotik zevkli." Duvar kağıtları lüks bir dokuya sahipti ve üzerine etçil bitkilerin karanlık resimleri boyanmıştı. Duvarlara asılmış hayvan kafaları cam gibi gözlerle ona bakıyordu: bir kuzgun, bir kara ayı, bir kurt. Bir duvarın tamamı, elinde bir kılıç ve bir kalkan tutan bir adamın resmini gösteriyordu.

Soluk yüzlü ve kalem ucu gibi sivri bir sakalı vardı. Giysileri 16. yüzyıldan kalmaydı, kocaman beyaz bir yakası ve şık tüylü bir şapkası vardı. "Sence bu sahibi mi?"

Ruth, portresinin altında adamın pozunu taklit etti, ellerini beline koydu, başını yana eğdi. "Hangisi daha tuhaf? Kendi dev portrenin olduğu bir dairede oturmak mı, yoksa bir ayı kafasıyla takılmak mı?"

"Duvarda ganimetler olması yanlış değil," dedi Aaron. "Ve bir atanın yağlı boya tablosu." Odayı eleştirel bir gözle inceledi. "Biliyor musun, burayı sevdim. Duvar kağıdının üzerine boyanmış boya biraz fazla. Ama genel olarak..."

Ruth, Joan'a yüzünü buruşturdu ve Joan ellerini açtı. Resim ve duvara asılı hayvan kafaları onu ürkütüyordu. Çoğu zaman Aaron'ın zevkini anlardı, ama bunu anlamıyordu.

Gotik oturma odasının yanı sıra, estetiğe uygun siyah fayanslarla kaplı bir mutfak da vardı. Jamie buzdolabını açtı. "Boş," dedi. Frankie ceketinin içinde, başını omzuna dayamış uyuyordu; Frankie'nin tüylü alnını başparmağıyla okşadı.

Mutfak tezgahında boş bir çöp sepeti vardı. "Burada yaşayan kişi bir süredir eve gelmemiş," dedi Joan.

Nick diğer odaları kontrol etmek için ortadan kaybolmuştu. Şimdi geri geldi. "Burada kimse yok," diye doğruladı. "Yatak odasında pencereden kaçış yolu var. Başka çıkış var mı bilmiyorum." Ağzı aşağı doğru bükülmüş kurt kafasına baktı.

"Işıkları bir saniye kapatalım mı?" dedi Joan, perdeleri çekili oturma odasının pencerelerine doğru yürürken. Bu odanın ana caddeye baktığından emindi ve ışıkların burada olduklarını ele vermesini istemiyordu.

Ruth anahtarı çevirdi ve karanlık odayı kapladı. Bir sürgülü kapı vardı. Joan mandalını buldu ve yüksek duvarlı balkona çıktı.

Dışarıda hava nemliydi ve soğuk ciğerlerine yapışmıştı. Joan parmak uçlarına yükselerek balkondan dışarı baktı. Sokak şaşırtıcı derecede yakındı. Aşağı inmek kolay değildi, ama boyun kırılacak kadar yüksek de değildi. İçeri girip kapıyı ve perdeleri kapattı.

"Balkon var," dedi. "Yani biri içeri girerse kaçabileceğimiz iki çıkış var." Yorgun bir şekilde ellerini yüzüne sürdü.

"Tamam," dedi Nick. "Demek distopik bir Londra'dayız, ama başımızın üstünde bir çatı var. Şimdi ne yapacağız?"

Bu zaman çizgisini düzeltmeleri gerekiyordu. Eleanor'u bulup onu durdurmaları gerekiyordu. Ama bir şey yapmadan önce acil ihtiyaçları vardı. "Yiyecek lazım," dedi Joan ellerine bakarak. "Daha sıcak giysiler." Hepsi yağmurdan sıırılsıklamdı.

"Buraya yerleşecekseniz, paraya ihtiyacımız olacak," dedi Ruth. "Prens Poshling'in seyahat jetonları yakında bitecek."

"Bu dairede ne bulabiliriz bir bakalım," dedi Joan. "Nakit para. Aşağıdaki pazarda satabileceğimiz veya takas edebileceğimiz her şey. Dikkat çekici veya hatırlanabilir hiçbir şey."

"Artık hırsız ve işgalci olduk," dedi Aaron. "Bana öyle demedin, biliyorum," diye ekledi Ruth'a.

Para ve satılabilir eşyaları bulmak için daireye dağıldılar.

"Kaç jetonun kaldı?" Ruth, kanepe minderlerini silkelerken ve mobilyaları kaydırarak bozuk para ararken Aaron'a sordu.

"Üç," dedi Aaron. "Yüz elli yıl."

Joan, yağlı boya tablonun altındaki sıkışmış çekmeceyle boğuşuyordu ve şimdi çekmeceyi açarken parmağı alt tarafına takıldı. Parmağındaki acıyı silkeledi ve Aaron'ın kayıtsız ses tonunu da aynı şekilde silkelemek istedi. Cebinde yüz elli yıllık bir insan hayatı vardı ve sanki bozuk para gibi konuşuyordu.

Nick de duymuştu; mutfakta çalışıyordu ama şimdi hareketsiz kalmıştı.

"Diğer jetonları kullanmak istemiyorum," diye patladı Joan. Küçük odada sözleri yüksek sesle yankılandı. Bunu söylemek istememişti bile; ağzından öyle çıkıverdi.

Ve şimdi herkes durdu. Bir an için, aralarındaki dinamik değişti, odadaki beş kişiden üç canavara ve iki insana dönüştü.

Sonra Aaron dedi: "Tamam."

Joan ona şaşkınlıkla baktı. "Tamam mı?" Onun itiraz edeceğini, şöyle diyeceğini bekliyordu: "*Onları kullanmamak israf olur. Zaman zaten harcandı. Mantıksız davranıyorsun. En azından oylamalıyız.*"

Ama o, gri gözleriyle ciddi bir şekilde ona baktı. "Sana vermek ister misin?"

Joan onlara dokunmak istemiyordu. "Hayır."

"Tamam," dedi Aaron, sanki bu mantıklıymış gibi. Ama mantıklı değildi, bunu Joan da biliyordu.

"Tamam," dedi Ruth yavaşça. Joan ile Aaron'a bakarak, Joan'ın fark etmediği bir şeyi fark etmiş gibi görünüyordu.

Aaron'un kolayca kabul etmesine rağmen Joan dengesini kaybetmişti. Yeni açtığı çekmeceye odaklandı.

Eleanor'un profili ve gül taçlı küçük bir para ve banknot destesi buldu. Bunların resmi para birimi olduğunu tahmin etti. Paraları cebine koydu ve çekmecenin dibinde sert bir şey hissederek aramaya devam etti.

"Bu ne?" Domino taşına benzeyen, kirli beyaz ve ağır bir nesne çıkardı. Kemikten mi oyulmuştu? Bir tarafında bir tarih vardı: *13 Nisan*. Bir de *V* harfi. Ters çevirdiğinde, Roma'daki Kolezyum'a benzeyen bir stadyumun kazınmış görüntüsü çıktı.

Jamie bakmak için yanına geldi. "Bu eski bir arena bileti. Hiçbir değeri yok." Stadyum resminin üzerinde çizilmiş bir çizgiyi gösterdi. "Zaten kullanılmış."

"Arena mı?" Joan tekrarladı. Köprüdeki kafesli adamlar aklına geldi. "*Damnatio ad gladium*," dedi yavaşça. "*Damnatio ad bestias*."

Bu kelimeler tanıdık geliyordu... Tarih derslerinde duymuştu. "Kılıçla ölüm cezası ve vahşi hayvanlara atılma cezası," dedi Jamie. "Bunlar eski Roma'da uygulanan cezalar. Suçlular gladyatörlerle dövüşmeye zorlanıyordu. gladyatörlerle dövüşmeye zorlanırlardı. Ve *bu* dövüşlerden sonra, en değersiz mahkumlar aslanlar ve ayılarla birlikte arenaya atılırdı."

Joan kemik bileti çekmeceye geri koydu. Eleanor, ortaçağdan kalma kazıklara geçirilmiş kafalar sergisini eve getirmişti ve şimdi de Londinium'un koloseumunu da getirmiş gibi görünüyordu. Daha fazla eski zalimlik.

Jamie, Joan'ın çekmecesinin üzerindeki raftan bir kitap aldı. *Kraliyet Tarihi: Cilt 1*. Kitabı karıştırdı, her sayfaya bir saniye bile bakmadan, yüzü ciddi bir ifadeye büründü. "Bu resmi bir tarih kitabı," dedi Joan'a. "Bazı temel yasaları anlatıyor."

"Ne gibi yasalar?" Joan sormaya neredeyse korkuyordu.

Jamie'nin ağzı büküldü. Kitaptan bir pasajı okudu:

"Her insan, doğduğu bölgenin canavar ailesine elli yılını, ya da ömrü daha kısaysa tüm ömrünü vermelidir. Bu süre, yaşam ya da emek şeklinde ya da her ikisinin birleşimi şeklinde olabilir. Karşılığında insanlar, ailenin bölgesinde barınma, maaş ve varsa emekli maaşı alırlar. Aileler, kendi bölgelerindeki herhangi bir insanı, kendi takdirlerine göre eğitebilir ya da yetiştirebilir ve belirli yüksek değere sahip insanları sadece emek için ya da çoğunlukla emek için çalıştırmak üzere atayabilir. İnsanlar her zaman, iki elini ve ayaklarını kullanarak çalışmak zorundadır.

kendi takdirlerine göre eğitebilir veya yetiştirebilir ve belirli yüksek değerli insanları sadece emek veya çoğunlukla emek için atayabilir. İnsanlar her zaman iki

sayıyı göstermelidir: yaşamak için kalan süreleri yıl, ay ve gün olarak ve aileye ait olan süre.

Bu çok fazlaydı. Kafesler, kulelerdeki kafalar, sokağa çıkma yasağı, köprüde dövülen adam... Joan'ın düşünceleri korku, suçluluk ve öfkeyle bulanık bir karmaşa içinde dönüyordu. Bu dünya onun yüzünden var olmuştu. Uzun bir süre, ne söyleyeceğini bulamadı. "Bu dünyanın ayakta kalmasına izin veremeyiz," diye başardı.

"Zaman çizgisini düzeltmeliyiz." "Nasıl?" dedi Jamie.

Joan ona baktı. Bu çok açık değil miydi? "Nick'in kralı öldürdüğü gibi Eleanor'u öldürmeliyiz." Her şeye rağmen, bu sözler ağzında yanlışı geliyordu. Eleanor onun kız kardeşi idi. Joan onu hatırlamıyor olabilir, ama o Joan'ın kanından kanıydı.

Ama Joan başka bir çare görmüyordu. Eleanor, Nick'i zaman çizgisinin zayıf noktası haline getirmişti; tarihin değiştirilebileceği bir noktaya. Böylece Nick, Kral'ı öldürebilirdi. Bu da Eleanor'u da öldürebileceği anlamına geliyordu. Ve bu da zaman çizgisinin kontrolünü ele *geçirmeleri* anlamına geliyordu.

Jamie'nin karanlık gözleri nazikti. "O kadar basit olacağını sanmıyorum."

Joan, Argents'ların simgesi olan karaağaç ağacının işlendiği halıya baktı. Jamie'nin haklı olduğunu düşünüyordu. Eleanor akıllıydı ve uzun vadeli planlar yapardı. Kral'ın cinayetini planlamak için yıllarını harcamıştı. Kendini korumak için de en az o kadar zaman harcamış olmalıydı.

Joan o sırada Nick'i gördü. Mutfakta duruyordu, tezgahın üzerine koymuş, yüzünde suçluluk dolu bir ifade vardı. Joan, onun yüzündeki acıyı görmeye dayanamayıp duvardan uzaklaştı. "Yatak odasında satabileceğimiz bir şey var mı bakayım," dedi.

Siyah koridor halısı o kadar yumuşak ve kalındı ki Joan'ın ayak sesleri hiç duyulmuyordu. Zihnini sakinleştirmeye çalıştı ama Nick'i görmeye devam etti. Buraya geldiklerinden beri ona bakmaya bile cesaret edememişti. "*Sizi birbirinize düşürdüm,*" demişti Eleanor. "*İşe yaradı, değil mi?*"

Joan boğazındaki yumruyu yuttu. *Değerli eşyalar*, diye kendine sertçe söyledi. Buna odaklanmalıydı. Koridorun sonundaki yatak odası çok karanlıktı. Işık düğmesini buldu ve tavandaki ışıklar değil, duvarların etrafındaki loş lambalar yandığında gözlerini kırptı. Işık mum ışığı kadar yumuşaktı.

Yatağın karşısında, odanın geri kalanı kadar büyük bir giyinme odası vardı. İçindeki giysiler bir erkeğe ait gibi görünüyordu, belki de oturma odasındaki portredeki adamın.

Joan, 16. yüzyıldan kalma gömlekleri ve ceketleri karıştırarak kravat iğneleri, kol düğmeleri, inci boncuklar, altın düğmeler, satılabilir herhangi bir şey arıyordu. Hiçbir şey bulamayınca arkasını döndü ve dolabın ortasında güneş ışığı gibi bir ışık parçası gördü. Işık, tam yatay olmayan bir açıyla duruyordu ve içinde toz zerrecikleri uçuşuyordu.

Joan içeri girdiğinde orada değildi... , perdelerde bir çatlak ve içeriye gün ışığı girmesini bekledi. Ama dışarısi karanlıktı ve perdeler sıkıca kapalıydı.

Sonra biri, sanki hemen yanında duruyormuş gibi, sessiz ve net bir şekilde adını söyledi.

"Joan?"

Joan irkildi ve sesin kaynağını aradı, ama burada kimse yoktu. Sonra tanıdı. Bu *büyükannesinin* sesiydi. "Büyükanne?" dedi tereddütle.

Büyükannesi nasıl burada olabilirdi ki, boş bir dolapta, boş bir odada? Joan bunu düşünürken, bir tür sarsıntı oldu ve odadaki lambalar sanki biri düğmeyi çevirmiş gibi karardı. Ne... diye söylemeye çalıştı. Ama dehşet içinde, konuşamadı. Ciğerlerindeki nefesini bile hissedemiyordu.

Yakınlarda bir hisırtı duyuldu ve büyükannesinin sesi karanlığın içinden tekrar geldi. "Joan, beni duyuyor musun?"

"Büyükanne," diye tekrar söylemeye çalıştı Joan. Ama hareket edemiyordu.

Tamamen baygınlık geçirdiğini fark edince paniğe kapıldı. Bu ilk kez başıma geldiğinde Aaron yanımdaydı. "*Az kalsın ölüyordun*," demişti dehşet içinde. "*Önce zaman almadan seyahat etmeye çalıştın. Atladın ve sonra tekrar atlamaya çalıştın. Fren yapmayı bilmiyordun.*" O günden beri Joan neredeyse her sabah baygınlık geçirdi.

Şimdi kendini sakinleştirmeye ve Aaron'un öğrettiği gibi duyuşal ayrıntılara odaklanmaya çalıştı. Duyularını geri kazanabilirse, tekrar şu ana dönebilirdi. Nefes alabilirdi. Güvende olurdu.

Ne gibi ayrıntılar vardı? Büyükannesinin sesini duyunca yarı dönmüştü ve şimdi olduğu yerde donakalmıştı. Görüş alanı, odanın diğer ucundaki kalın kadife perdeleri gösteriyordu. Buradan, onlar sadece şekiller ve gölgelerdi — kendini toparlamak için yeterli ayrıntı yoktu.

Panik içindeydi. Gözlerini kıpırdatamıyordu. Gözlerini bile kırpmıyordu.

Büyükannesinin sesi tekrar duyuldu, panik içinde bulanık bir şekilde. "Joan, zamanın azalıyor. Çok geç olmadan Eleanor'u durdurmalısın. Orada...

Sana yardım edebilecek insanlar var. Onları bulmalısın. Onları kurt işaretinden tanıyacaksın.

Büyükannesi burada değildi. Joan onun burada olmasını *diledi*, ama bu oksijen eksikliğinden kaynaklanan bir halüsinasyon olmalıydı. Gözünün ucuyla göğsünün hareket etmediğini gördü. Nefes almadan ne kadar dayanabilirdi? Ne kadar zaman geçmişti? Bir dakika mı? İki dakika mı?

Nefes al, diye kendini korku içinde uyardı. Ama yapamıyordu. Kendini tutacak hiçbir şeyi yoktu. Tutunacak hiçbir şey yoktu. Burada ölecekti, karanlıkta, yalnız başına.

Ve aniden Aaron ortaya çıktı.

Onu kendine doğru çekti ve belki de bu hareketin yardımıyla Joan'ın ciğerleri şişti. Sanki boğulurken onu okyanustan çekip çıkarmış gibi nefes aldı. Ceketinin yakasına umutsuzca yapıştı, kumaşı buruşturduğunu, gerdiğini fark etti. Aaron bundan nefret ederdi. Ama bırakamıyordu. Bütün vücudu titriyordu.

Aaron onu kendine çekti. Ağzı sessizce hareket ediyordu, ince yüz hatları endişeyle buruşmuştu. *Beni bırakma*, dudakları sanki öyle diyordu. *Benimle kal*. Ve belki de: *Lütfen. Seni daha yeni buldum*.

Joan'ın belinde bir baskı ve sıcaklık hissetti. Tekrar hissedebiliyordu. Yüzüne, onu tutan ellerinin gücüne odaklandı. *Bırakma*, demek istedi. *Lütfen*. Onu ayakta tutan tek şey onun dokunuşuydu, bundan buna emindi. Eğer onu bırakırsa, tekrar kaybolacak ve bir daha geri dönemeyecekti.

Onu bırakmadı. Yumruğunun altında kırıışmış ceketini fark etmemiş gibi görünüyordu. Joan nefes aldı, verdi ve *sonunda* onun sesini duydu. "Burada kal," diye fısıldadı, ağzını Joan'ın şakağına bastırarak. "Benimle bu odada kal."

Joan sesini çıkarmaya çalıştı. "Buradayım." Sesinden boğuk bir ses çıktı.

"*Siktir*." Aaron gözlerini kapattı, elleri belini sıktı.

Joan, parmaklarının elbisesine dokunduğunu hissedebiliyordu. Görebiliyordu. Duyabiliyordu. Tekrar şimdiki ana dönmüştü. "Ben iyiyim," dedi rahatlamış bir şekilde.

Aaron inanamayan bir kahkaha attı. Kahkahasında hiç mizah yoktu. "İyi misin?" diye tekrarladı. "İçeri girdiğimde dudakların *morarmıştı!*" Hâlâ gömleğini sımsıkı tutan parmaklarına baktı. Bir an için Joan, kırıışıklıkları düzeltmeye çalışacağını sandı. Ama sadece titreyerek nefes aldı. "Bu olmamalı," diye mırıldandı. "Bu bayılmalar... Böyle olmamalı."

Yüzünü görmek için biraz geri çekildi. "Burada bir şeyler oluyor," dedi, neredeyse kendi kendine. Bir an için ifadesi keskin ve analitik oldu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Joan.

Joan'ın sözleri üzerine Aaron'ın ifadesi yumuşadı. "Bunu düzeltereğim," dedi ciddiyle. "Bu böyle devam etmeyecek." Ondan uzaklaştı ve Joan bir an için üşüdü. Ancak bir saniye sonra elini uzattı. "Hadi. Bir şeyler yersen daha iyi hissedersin."

Joan elini tuttu ve onun kendisini uzaklaştırmasına izin verdi. Ancak bunu yaparken, gördüğü garip ışık parçasını hatırladı. Durdu ve omzunun üzerinden geriye baktı. Orada hiçbir şey yoktu. Büyükannesinin sesini duyduğu gibi, bunu da hayal etmişti.

Yine de... Büyükannesinin sesiyle söylediği o sözleri düşündüğünde, bir ürperti onu sardı. *Joan, zamanın doluyor.*

"Ne oldu?" dedi Aaron.

Joan tereddüt etti. "Odaya girdiğinde birinin konuştuğunu duydun mu?"

"Ben sana konuştum," dedi Aaron emin olamadan. "Bunu mu demek istiyorsun?"

İşte buydu. Aaron hiçbir şey duymamıştı. Her şey Joan'ın kafasında olmuştu.

Aaron artık gerçekten kaşlarını çatmıştı. "Hadi," dedi. "Seni bu zaman çizgisine geri döndürelim."

Ana odada diğerleri hala değerli eşyaları arıyorlardı.

Nick mutfakta tek başına duruyordu, somurtkan ve ulaşılmaz görünüyordu, ama inanılmaz derecede yakışıklıydı. Joan ve Aaron içeri girince döndü ve Joan'ın kalbi, nefesi kesildiğinde olduğu kadar acıdı. İlk tanıştıkları günden beri, Nick her odada onu arıyordu. O da her zaman Nick'i arıyordu.

Jamie bir keresinde onlar için "*ruh ikizi*" demişti. Öyleydiler. Koşullar onları ayırmadan önce, gerçek zaman çizgisinde birbirlerine aittiler. Ama şimdi...

Joan yüzündeki ifadenin ne olduğunu bilmiyordu, ama Nick'in alnı kırıştı ve bakışları o kadar beklenmedik bir endişeyle Joan'ın üzerinde dolaştı ki, göğsü daha da sıkıştı.

Joan'ın yanında Aaron ağırlığını değiştirdi. Joan ona bakarak gözlerini kırptı ve onun, kendisiyle Nick arasında, garip bir şekilde üzgün, hatta belki de

Çaresiz bir ifade vardı. Aaron, Joan'ın elini nazikçe bıraktı ve Joan anında üşüdü.

"Marketten biraz giysi ve yiyecek almamız lazım," dedi Aaron ağır bir sesle.

"Bir şeyler yemezsek, hepimiz bu zamandan düşeceğiz."

FOUR

Joan'ın başı ve göğsü ağrıyordu. Bayılma, onu titrek ve ağırlı hissettirmişti. Yine de, merdivenlerden aşağı inip pazara doğru ilerlerken, oyun yüzünü takındı. Bu dünyaya geleli sadece birkaç saat olmuştu, ama burada zayıflık gösteremeyecekleri çok açıktı. Ve kimse onun ve Nick'in insan olduğunu bilmemeliydi; sokağa çıkma yasağı çoktan başlamıştı.

İlk bakışta pazar kaos içindeydi: kubbenin altındaki devasa yuvarlak alanda, neredeyse rastgele yerleştirilmiş giysi rafları, perdeli soyunma odaları ve kemer ve ayakkabılarla dolu kart masaları vardı. Satıcılar mallarını bağırarak satmaya çalışırken, müşteriler de onlara karşılık veriyordu. Gürültü yankılanarak anlamsız bir kakofoniye dönüşüyordu. Hepsinin üzerinde, kubbenin tepesinden devasa bir pirinç saat sarkıyordu. Saatin akrepleri kuzgun şeklindeydi ve saat altı kırk beşi gösteriyordu, küçük bir ay ise gece olduğunu belirtiyordu.

Joan, düzeni anlamak için bir saniyeye ihtiyaç duydu. Koridorlar pazarın bölümlerini belirliyor ve saat şekli oluşturuyordu. Her bir dilim belirli bir zaman dilimine ayrılmıştı. Sol tarafta tarih öncesi dönem vardı: Bronz Çağı'na ait koyu renkli yün etekler, Demir Çağı'na ait kalkanlar ve takılar. Onun ardından antik Roma vardı, tunik ve iğneler satan tezgahlar vardı. Sonra erken ortaçağ pelerinleri ve kemerleri, daha sonra ortaçağ cüppeleri vardı ...

İçeri girdiklerinde ortam gergindi. "Başka yere gidin!" diye bağırды bir dükkân sahibi, kavga eden iki adama. Onları dükkânından uzaklaştırdı, iri kasap kolları gerginleşmişti.

Sert bakışlı dükkân sahipleri ve müşteriler Joan'ın grubunu süzdüler. Ancak düşmanca bakışlar devam etmedi. İnsanlar onların sayısından mı korkmuştu? Nick'in iriliğinden mi? Joan diğerlerine baktı ve son zaman çizgisinin sonunda yaşanan kavgada hepsinin ne kadar hırpalanmış olduğunu ilk kez fark etti. Jamie'nin çenesinde kırmızı bir çizik vardı, Nick'in yumruklarında ve Ruth'un kollarında morluklar vardı. Herkes kavga etmeye hazır görünüyordu

— çürükleri yoktu ama aşırı resmi takım elbisesiyle nedense en tehlikeli olanı gibi görünüyordu.

"Buraya..." Nick, bir eylem planı belirleyebilmeleri için hepsini ağır pelerinlerin arasına sıkıştırdı. Etraflarını giysilerle çevirince, neredeyse yalnız kalmış gibi hissettiler.

Joan'ın midesi, yemek kokusu burnuna gelince guruldadı: kızarmış soğan, sosis ve taze ekmek... Odanın diğer tarafında yemek tezgahları vardı.

Frankie uyukluyordu ama şimdi başını açık fermuarın kenarlarından dışarı çıkardı. Gözleri bulanık bir şekilde etrafına baktı. Jamie onu kaldırdı ve Frankie kendini uyandırmak için kulaklarını çırpı.

"Yemek öncelikli," dedi Aaron, sanki Frankie konuşmuş gibi.

"Ayrıalım," dedi Joan. "Ben yemek tezgahlarına gideceğim. Turta olur mu?"

Diğerleri başlarını salladı.

"Ben kıyafet alırım." Ruth, gri tüvit ve şifon kumaşların bulunduğu modern giyim bölümünü işaret etti.

"Ben kıyafet alacağım!" Aaron karşılık verdi.

Ruth çok yavaşça bir kez gözlerini kırptı. Joan ve Ruth çocukken, kuzenleri Bertie, Ruth ona öyle baktığında hep odadan kaçardı, ama Aaron yerinde durdu. Kollarını kavuşturdu. "Beni giydirmeye izin vermeyeceğim."

"Bizi dikkat çekecek aptalca şeyler alacaksın!"

"Herkesi güzel gösterecek kaliteli kıyafetler alacağım!" "Sen..."

"İkiniz de kıyafet alabilirsiniz!" Joan sertçe çıkıştı ve ikisinin de hemen susmasıyla şaşır.

Ruth başını eğdi. "İyi misin? Yüzün..." Kaşlarını çatarak dramatik bir ifade takındı. Joan, onu taklit ettiğini düşündü. "Başın ağrıyor gibi."

Joan iç geçirdi. Sanki şakaklarında bir mengene varmış gibi hissediyordu. "Sadece bir şeyler yemem lazım."

Aaron ona uzun uzun baktı. Ruth'a isteksiz bir uzlaşma havasıyla döndü. "Frankie'ye bir palto alabilirsin."

Ruth gözlerini devirdi. "Ben istediğimi alacağım." "Burada buluşalım mı?" diye sordu Aaron.

"Hayır," dedi Nick. "Odada buluşalım. Gereğinden fazla burada kalmak istemiyorum."

Aaron ve Ruth, hangi tezgâhlara önce gidecekleri konusunda tartışmaya başlayarak giysilere doğru yönelirken, Jamie başını salladı. "Onlarla gitsem iyi olacak," dedi ve Frankie'yi çağırdı. "Sanırım bir hakem lazım."

Bu, Joan'ı beklenmedik bir şekilde Nick'le baş başa bıraktı.

Ona bir bakış attı. Sürpriz bir şekilde, o da ona bakıyordu, koyu renkli gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki ikisinin de yalnız kaldıklarını yeni fark etmiş gibi. Hanın içinde, sokağa çıkma yasağı duyurusunu gördüklerinde bir an birlikte kalmışlardı, ama burayı, elbise askılarının arasındaki bu yeri, garip bir şekilde özel hissediyordu.

Joan ağzını açtı, ama ne söyleyeceğini bilemedi. Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Onun çekiciliğini her zaman hissedebiliyordu, ama bu kadar yakın olmak, derin, içgüdüsel bir düzeyde, onunla her zaman birlikte olmak istemesine neden oluyordu. Nick gergin bir şekilde kalın saçlarını eliyle karıştırdı. Joan'ın göğsü sıkıştı.

Öpüşmelerinin üzerinden sadece birkaç gün geçtiğine inanmak zordu. Aralarındaki mesafe şimdi acı verici bir şekilde aşılmaz görünüyordu.

"Biz..." Nick başını eğdi ve Joan hızla başını salladı.

Nispeten sakin olan çevre yolunda yürürken, Joan, Nick ile en son ne zaman düzgün bir şekilde konuştuklarını düşünmeye başladı. Öpüştükten sonra, Nick, Joan'ın ona yaptığının korkunç sırrını öğrenmişti. Joan, kahramanı mahvetmiş ve onun kurtardığı tüm insanları ölüme mahkum etmişti. Nick çok öfkelenmişti, ama ateşkes yapmayı kabul etmişti.

Birlikte çalışacağız, demişti. Eleanor'u durdurana kadar aynı taraftayız. Ama ondan sonra... yollarımız ayrılacak.

Joan'ın göğsü yine sıkıştı. Eleanor'u yendikten sonra Nick'le tekrar savaşa girmek düşüncesi dayanılmazdı.

"Başını eğ," diye fısıldadı Nick.

Joan bunu otomatik olarak yaptı ve Nick'in gördüklerini bir bakışta kavradı. Pazarın yuvarlak kenarı boyunca düzgün tuğla ve harçtan yapılmış dükkanlar vardı.

. İleride, dükkanlardan biri iplerle çevrilmişti ve güvenlik görevlileri içeri girenleri kontrol ediyordu. Silah satılıyor gibi görünüyordu — kılıçlar, mızraklar, baltalar — ve dışarıda bir tabela vardı. *İnsanlar giremez.*

Güvenlik görevlileri, içeri girenlerin gözlerini kontrol ediyordu. Joan, Aaron'un onlara Oliver'lar olduğunu söylemesine gerek yoktu.

Ve... Joan, silah dükkanının duvarında daha fazla arananlar ilanı gördüğünde kalbi durdu — aralarında kendisinin de vardı. Nick, Joan'ı görmemesi için önüne geçti, ama Joan, güvenlik görevlilerinin yanından geçerken nefes alamıyordu ve adımlarını sabit tutmaya çalışıyordu.

Tehlike geçince Nick'in omuzları rahatlayarak düştü.

"Şimdi yiyecek bir şeyler ve bozulmayacak şeyler almalıyız." Joan sesini sabit tutmaya çalıştı, ama Nick'in "Tekrar kaçmak zorunda kalabiliriz."

Yiyecek bölümüne yaklaşıyorlardı. Kıvrımlı duvar boyunca, Joan'a antik Roma'nın fast food tezgahları olan thermopolia'ları hatırlatan nişler vardı. Satıcılar, oyuk kazanların bulunduğu taş tezgahların arkasında duruyordu. Onlar, ızgaralarda cızırdayan et ve soğan, havayı dumanla dolduruyordu. Tebeşirle yazılmış menüler, güveçlerden baharatlı içeceklere, hamur işlerinden et şişlerine kadar her şeyi tanıtıyordu.

Nick, kavrulmuş fındık ve hurma satan bir tezgaha başını salladı. "Biraz karışık kuruyemiş alayım."

Yanındaki tezgahta hamur işleri ile tavuk ve kuzu şiş satılıyordu. Joan, arkasına biri girdiğinde gerginliğini belli etmemeye çalışarak sıraya girdi. Etrafları canavarlarla çevriliydi ve kendini hiç bu kadar av gibi hissetmemişti. Solunda, birkaç düzine piknik masa doluydu. Müşteriler, ellerinde kağıt tabak ve bardaklarla, bir sonraki boş yere atlamak için tetikte bekliyorlardı. Serpentine Inn'in logosu olan, çatallı dilleri dışarı çıkmış, birbirine dolanmış yılanların bulunduğu beyaz tunikler giymiş garsonlar da etrafta dolaşıyordu.

Joan kuyrukta yavaşça ilerlerken, yaklaşık on beş yaşlarında bir çocuk piknik masalarından birinden ayağa kalktı. Garsonlardan birini eliyle çağırdı — beyaz sakallı yaşlı bir adam.

Joan, çocuğun taze bir içecek istediğini veya dökülen bir şeyi temizletmek istediğini sandı, ama şok edici bir şekilde, adamın başını eğmesini işaret etti. Yaşlı adam hiç tereddüt etmeden eğildi ve çocuk onun ensesini sıktı.

Joan kendi nefesini duydu, ama ses pazarın gürültüsüne boğuldu. Garson, hayatının çalınmasına hiç tepki göstermedi. Çocuk tekrar işaret etti ve adam bileğini eğdi, iki sıra dönebilen rakamların olduğu çirkin, hantal bir kolye ortaya çıktı; Joan'a karmaşık bir şifreli kilit gibi göründü.

Korku içinde, tüm garsonların, yani insanların, bilezik ve kolyelerde kolye taktığını fark etti. Jamie, apartmanda bunların ne olduğunu açıklamıştı. Üstteki sayı dizisi insanın kalan ömrünü, alttaki dizisi ise

düşen ömür miktarını temsil ediyordu.

Joan aniden kendini kötü hissetti. Buradaki zemin rahatsız edici bir şekilde yapışkandı ve başı zonkluyordu. Çaresizce oradan ayrılmak istiyordu.

Çocuk, adamın kolyesindeki her sıradaki son rakamı çevirdi ve sonra uzaklaşarak zaman içinde kayboldu. Yüzü ifadesiz olan garson, çocuğun kirli tabağını ve bardağını aldı ve masayı sildi.

Joan elini ağzına koydu ve boğazına yükselen kusmuğu bastırmaya çalıştı. Herkes hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu, ama o sahnenin sonsuza kadar zihninde kazınacağını biliyordu.

Nick'in bakışlarını aradı ve onun da sarsılmış bir şekilde ona baktığını gördü.

"Sıradaki!" diye seslendi tezgâhtaki adam ve Joan gözlerini kırptı. Sıranın başına gelmişti.

sıranın başına gelmişti.

İştahı kaçmış bir şekilde, sıcak tutulan bir tabakta duran hamur işlerini işaret etti. "On tane lütfen," dedi. "Ve..." Tavuk şişlerini işaret etti. "Dört tane. Sos ve tuz yok."

"Sos yok, tuz yok mu?" diye tekrarladı adam. "Karton yesen daha iyi!" "Onlar köpekler için," diye açıkladı Joan.

"Köpek!" Adam başını salladı ve "Artık köpeklere yemek yapıyorum!" diye mırıldandı. Yine de Joan'ın parasını aldı ve üstünü saydı.

Joan paraları eteğinin cebine attı ve parmakları tanıdık olmayan bir şeye dokundu. Küçük bir zarf çıkardı ve açtı, içinde kullanılmamış oda anahtarını buldu; anahtarın orada olduğunu neredeyse unutmuştu.

Tekrar cebine koymak için uzandı, ama bir şey gözüne takılınca tereddüt etti. Metal anahtarın arkasına ince bir kağıt rulosu sıkıştırılmıştı.

Tezgahın arkasındaki adam boğazını temizledi. Joan'ın yemeği hazırды, kutulanmış ve poşetlenmişti.

"Teşekkürler!" Joan alışverişlerini aldı ve bir sonraki kişiye yer açmak için kenara çekildi.

Nick'in yanına geldiğini görmeden hissetti, onun sağlam varlığı rahatlatıcıydı. "O ne?" diye mırıldandı Nick, Joan anahtarın arkasından küçük kağıt rulosunu çıkarırken.

"Emin değilim. Serpentine'deki resepsiyonistten olmalı. Ronan."

Joan kağıt parçasını açtı. Aceleyle yazılmış bir mesaj vardı:

Sana yardım edebilirim

Saat 7'de Iron Age'de buluşalım

Yazının altında, hiç şüpheye yer bırakmayan bir damga vardı: başını kaldırmış, uluyan bir kurt.

Joan'ın kalbi gong gibi çarpıyordu. *Sana yardım edebilecek insanlar var*, demişti büyükannesi. *Onları kurt işaretinden tanıyacaksın*. Joan, apartmanda gerçekten büyükannesinin sesini duymuş muydu? Bu mümkün müydü?

"Resepsiyondan mı?" dedi Nick. Notu güvenilir bulmamış gibi kaşlarını çatmıştı.

Kurt damgasının tesadüfi olması çok dikkat çekiciydi. "Saat kaç?" Joan kubbenin ortasındaki saati buldu. Yedi buçuk. İçinden küfretti. Zaten geç kalmıştı.

Notta Demir Çağı bölümünde buluşalım yazıyordu. Joan dönüp oraya bakarken Nick şaşkın bir ses çıkardı. Jamie kollarında Frankie ile onlara doğru koşuyordu; Ruth ve Aaron ağır çantalarla arkalarından aceleyle geliyorlardı.

"Odada buluşacağımızı sanıyordum," dedi Joan şaşkınlıkla.

"Duymadınız mı?" Aaron'ın yüzü solmuştu.

Joan'ın midesi düğümlendi. "Neyi duyamıyorum?" Bunu söylerken bile, kafaların pazarın ön tarafına doğru döndüğünü gördü. Fısıltılar piknik masalarının arasında gidip geliyorlardı ve yemek tezgahlarında sıra bekleyen insanların arasından geçiyorlardı. *Muhafızlar! Muhafızlar geliyor!*

"Saklanın!" dedi Aaron sertçe, onları parlak plastik yaprakları olan, Nick'i bile saklayacak kadar yüksek parlak plastik yaprakları olan, Nick'i bile saklayacak kadar yüksek dekoratif çitlerin arkasına yönlendirdi.

Yerlerine yerleşmek için bir dakikadan az zamanları vardı ki, altın aslan rozetleri parıldayan on kırmızı ceketli muhafız geçip gitti. Bizi *mi arıyorlar?* Ruth dudaklarıyla sordu.

Ama muhafızlar kararlı adımlarla pazarın içlerine doğru ilerliyor, antik Roma tunikleri, broşları ve kemerlerinin önünden geçiyorlardı. Joan onların yolunu takip etti, ilerlediklerini fark edince kalbi hızla çarpmaya başladı. Ve antik Roma'dan önceki dönem...

Joan onu o anda fark etti — Ronan — Demir Çağı'na ait torques ve tuniklerin arasında. Muhafızları görmüş ve çıkışa ulaşmak için giysi raflarının arasından itişip kakışıyordu.

Ama çok geçti. Muhafızlar onu sardı. "Tutuklusun!" diye bağırdı içlerinden biri. "Kraliçe'ye karşı komplo kurmaktan."

"Hayır!" Joan kendini bağıırken duydu. Ruth'un ona döndüğünü hissetti, açıkça kafası karışmıştı, ama Joan gözlerini Ronan'ın korku dolu yüzünden ayıramıyordu.

"Lütfen, ben sadık biriyim!" Ronan kalabalığa seslenerek acilen haykırdı. Ama kimse cevap vermeye cesaret edemedi. "Ben Kraliçe'ye sadığım!"

Muhafızlar onu pazarın içinden sürüklerken, Joan saklandıkları yerden sendeledi. Apartmanda büyükannesinin sesini duymuştu; birdenbire bundan emin oldu.

FIVE

Joan, gardiyanlara yetişmeye çalışarak dar giysi koridorlarında ilerledi.

"Ne oluyor?" Ruth, Joan'ın kolunu yakalamaya çalışarak peşinden koştu. "Ne yapıyorsun?"

Joan, Ruth'u itip uzaklaşmaya devam etti, onun sözlerini neredeyse duymadı. "O, hanın resepsiyonisti!" diye fısıldadı. "Ronan! Bize yardım etmeye çalışıyordu!"

Pazar çoktan yeniden canlanmıştı. İnsanlar sanki tutuklama hiç olmamış gibi yemek yemeye ve kıyafet almaya devam ediyorlardı.

"Joan!" Ruth tekrar kolunu tuttu. "*Dur!*"

"Onların peşinden gitmeliyiz!" dedi Joan. Muhafızlar ön taraftaki büyük kemere doğru ilerliyorlardı. İki dakika içinde gözden kaybolacaklardı.

"Neden?"

Joan notu bulmak için el yordamıyla aradı ve Ruth'a verdi. Gözleri hala muhafızlarda idi. "Onu yakaladıklarında *beni* bekliyordu."

Aaron, Ruth'un omzunun üzerinden okurken dışlarının arasından tısladı. "*Seni* tanımış. *Kahretsin.*"

"Onu kaybedeceğiz!" dedi Joan. Ağzını açıp diğerlerine büyükannesinin söylediklerini anlattı — bu adamın Eleanor'u durdurmalarına yardım edebileceğini. Ama ... büyükannesinin boş bir dolapta duyduğu sesi duyduğunu söyleyemezdi. Onlar onun aklını kaçırdığını düşünüyorlardı, özellikle de orada olup hiçbir şey duymayan Aaron. "Burada insanlar acı çekiyor," dedi onun yerine. Bu hala doğrudu. "Bu zaman çizgisini düzeltmeliyiz. Ve o adam Eleanor'la savaşmış gibi görünüyor." Bunun için tutuklanmıştı. "Ona karşı müttefiklere ihtiyacımız var, bu dünyayı bilen müttefiklere. Ve..." Ellerini açtı. "O bize yardım etmeye çalıştı. Bizim..."

"Haklısın," dedi Aaron aniden. "Onun peşinden gitmeliyiz."

Joan ağzını kapattı, sonra tekrar açtı, cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı. Nick'i, belki Ruth ve Jamie'yi ikna etmeyi umuyordu. Ama Aaron asla tehlikeye koşmazdı. Cümlesini bitirdi: "Ona yardım etmeliyiz."

Aaron, Joan'ın bakışlarını karşıladı. Güzel yüz hatları sertleşmişti. "Ona yardım edip edemeyeceğimi bilmiyorum, ama sorgu memurları ondan önce ulaşmamız gerekiyor."

Çünkü Eleanor'un muhafızları kralın muhafızlarına benziyorsa, Ronan onlara bilmek istedikleri her şeyi anlatacaktır. Anlatmak için *yalvaracaktır*." Sözlerinde karanlık bir alt ton vardı ve Joan'ın gözleri seğirdi. Bir keresinde, belki de annesi tutuklandığında, sarayda sorguya çekildiğini ima etmişti.

Nick boğazından yumuşak bir ses çıkararak onayladı ve pazarı taradı. "Kemerin arkasında başka bir kapı var," dedi. "Başka bir çıkış. Aynı sokağa çıkacağız ve onları takip ettiğimiz çok belli olmayacak." Joan ona döndüğünde, Nick Aaron'un sözlerini ciddiyetle tekrarladı: "O adam seni *fark etti*, Joan. Sorguya çekilmeden ona ulaşmalıyız. Aksi takdirde Eleanor burada olduğunu öğrenecek."

Ronan'ın peşinden aceleyle koştular ve karanlığın gizlediği, caddenin yeterince ilerisindeki bir kapıdan çıktılar. Yaklaşık yirmi adım ötede, kanatlı aslan amblemlili beş siyah araba, sokak lambalarının ışığı altında duruyordu. Ronan ön arabaya itilirken, Joan hayal kırıklığıyla öne doğru sendeledi.

"Ben masumum!" dedi Ronan.

"Bunu kraliçenin adaletine söyle!" diye bağırdı bir muhafız.

Bir dakika sonra, konvoy Serpentine'in bölgesi dışına çıktı ve gecenin karanlığına kayboldu.

"Onları kaybettik!" dedi Ruth.

Joan başını salladı. Umutsuz olduğunu bildiği halde, karanlık caddede koşarak konvoyu gözden kaybetmemeye çalıştı, kendisi görünmemek için çabaladı. Bu zaman dilimine geldiğinden beri kendini hasta ve çaresiz hissediyordu. İnsanların kafeslere kapatılıp dövüldüğünü, hayatlarının ellerinden alındığını görmüştü. Ve şimdi biri ona yardım etmeye çalışmıştı, büyükannesinin bulmasını istediği biri. Ve Joan notunu zamanında görmediği için o adam sorguya çekilecek ve incitilecekti. Çünkü farklı bir odaya girmiş ve anahtarı kullanmamıştı. anahtarı kullanmamıştı.

Joan'ın arkasında ağır ayak sesleri duyuldu. Nick onu geçti ve bir an için o kadar hızlıydı ki Joan, arabalarla yetişip yetişemeyeceğini merak etti.

. Ama yetişemedi. Konvoy çoktan başka bir sokağa dönmüştü.

Nick koşmaya devam etti. Joan bunun nedenini anlamak için bir an bekledi. İleride bir otobüs durağı vardı ve orada bir otobüs bekliyordu, sola sinyal veriyordu.

Nick otobüse atladı ve kapıyı açık tutarak kapının önünde durdu. Joan hızla koştu ve Nick ona yardım etmek için elini uzattı, ardından Aaron'a da yardım etti.

Nick nefes nefese görünmüyordu, ama Joan öyleydi; boğazı yanarken, "Ruth ve Jamie?" diye sordu. Arka camdan onları gördü; caddenin çok gerisindeydiler, Frankie hâlâ Jamie'nin kollarındaydı.

"Yetişemeyecekler," diye nefes nefese söyledi Aaron.

Otobüsün kapısı kapanmak üzereydi. Joan ellerini iç ışığa doğru tutarak Ruth'a, kendisinin ve diğerlerinin mümkün olan en kısa sürede han'a geri döneceklerini işaret etti.

Çılgınca koşuktan sonra, otobüsün içi neredeyse ürkütücü bir sessizliğe büründü. İçeride kimse yoktu, şoför bile. Otobüs kendi kendine gidiyordu.

Yukarıdaki tabelada bir mesaj belirdi: *Kimlik gösterin ve ödeme yapın.*

Joan yanıp sönen mesajı görmezden geldi ve ön camdan gece karanlığına baktı.

Konvoyun son arabası ileride zar zor görünüyordu. Hiçbiri söylemedi, ama hepsi otobüse atlamamanın çok geçici bir çözüm olduğunu biliyordu.

Her an konvoy ya da otobüs yön değiştirebilirdi. "Fikir var mı?" dedi Nick.

Hepsi ön camdan bakmak için birbirlerine sıkışmışlardı ve Joan şimdi ne kadar yakın olduklarını fark etti. Nick sağ tarafına, Aaron sol tarafına yapışmıştı. Aaron hala nefes nefeseydi, omuzları titriyordu. Joan, takım elbisesinin yumuşak yünlü kumaşının, diğer kolunda ise Nick'in ceketinin daha pürüzlü kumaşı vardı. Göğsü sıkıştı; koşmaktan nefesinin henüz düzelmediğini düşündü.

Dışarısı karanlık ve sessizdi. Joan gözlerini kapatıp zihnini boşaltmaya çalıştı. Ronan'ın yardım çılgınlıkları hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Ve ondan önce büyükannesinin sözleri. *Zamanın azalıyor.*

Düşün, dedi kendi kendine. *Sakin ol ve düşün.* "Onu nereye götürüyor olabilirler?" diye yüksek sesle söyledi.

"Muhafızlar bir şey söyledi mi?" diye sordu Nick.

"Sadece Kraliçe'nin adaletiyle yüzleşeceğini söylediler," dedi Joan ve sonra tereddüt etti. Tam olarak öyle dememişlerdi. "Kraliçe'nin adaletine *söyle*," diye kendini düzeltti.

"Onlara mı söyleyeceksin?" diye tekrarladı Aaron. Sesinde garip bir ton vardı, o kadar garip ki Joan ona dönüp baktı. Yüzünde pek bir ifade yoktu, ama rengi solmuştu. Sesini yükseltti: "Bu otobüs nereye gidiyor?"

Bir an için Joan onun kime sorduğunu anlamadı. Sonra cevap geldi. ses otobüsün içinden geldi, hoş ve yapay bir ses: "Bu otobüs Oliver bölgesine ait olup Richmond'da son durağıdır. Hammersmith'te şu otobüse aktarma yapınız..."

"Tamam," dedi Aaron, sesi keserek. Ön cama döndü.

Son arabanın ışıkları artık görünmüyordu. Joan dışarıya baktı, paniği içinde yayılıyordu. "Gittiler!" dedi. Dışarıda taksi var mıydı? Bisiklet? Başka araç göremiyordu.

"Önemli değil," dedi Aaron. Hala hanın alışveriş poşetlerini sıkıca tutuyordu ve şimdi onları koltuğa attı. "Nereye gittiklerini biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Joan. Nasıl bilebilirdi ki?

Aaron ona odaklandı. Yüzündeki ifade uzaklaşmıştı, ama şimdi biraz netleşti. "Hâlâ yemek yemelisin."

Yemek mi? "Aaron, onu nereye götürüyorlar, biliyor musun?" "Yiyecek aldın, değil mi?"

"Evet." Joan hala pasta kutularını elinde tutuyordu.

"O zaman bu sefer bayılmadan bir şeyler ye." "Bayılmak mı?" Nick kaşlarını çatarak sordu.

Aaron, *şu anda açıklamak için çok uzun sürecek* bir hareket yaptı. Gri gözleri hâlâ Joan'ın üzerindeydi, taviz vermiyordu.

Nick ağırlığını değiştirdi. Joan, onun karışık endişesini ve Aaron'ın onu başından savmasından duyduğu rahatsızlığı hissedebiliyordu. Aaron insanları kızdırmakta ustaydı; Joan'la ilk tanıştıklarında sürekli tartışırlardı. Aaron, Joan'ın sinirine dokunmuştu.

Joan bu konuda tartışmak istemiyordu. Gerçek şu ki, Aaron haklıydı haklıydı — bir sonraki bayılma nöbeti gelmeden önce kendini toparlaması gerekiyordu. Nefesi kesildiğinde çok korkmuştu. Belki bir dahaki sefere kalbi de dururdu. Belki Aaron onu geri getiremezdi.

Aaron'un da kendine gelmesi gerekiyordu. Zaman atlamalarını her zaman kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu, ama kendini çok iyi gizliyordu. Joan'un bildiği kadarıyla, buraya geldiklerinden beri o da tıpkı kendisi gibi mücadele ediyordu.

Tüm o koşuşturmaya rağmen yemekler şaşırtıcı derecede bozulmamıştı. Joan kutuyu Aaron ve Nick'e uzattı, sonra kendine bir pasta aldı. "Yemek yemek, canavarların yeni bir zamanda kendilerini toparlamasına yardımcı olur," diye açıkladı Nick'e. "Ve buraya geldiğimizden beri bir şey yemedik."

Şimdi, kırıntıları yakalamak için elini uzatarak, gevrek kabuğunu ısırdı. Hamur işi şaşırtıcı derecede doyurucuydu — sosisli börek ile kruvasanın karışımı gibiydi. Isırığını yuttu ve etrafındaki dünyanın değiştiğini hissetti. Ya da belki *de* değişen oydu. Altındaki sandalye daha sağlam, hava daha soğuk, otobüsün donuk renkleri daha keskin ve parlak görünüyordu. Bir ısırık daha aldı ve kendini daha da yere basmış hissetti.

"İşe yarıyor," dedi Aaron'a. "Hissedebiliyorum."

Aaron onu yerken izliyordu, ama şimdi rahatlamış bir şekilde nefes verdi ve tavuk şişlerinin olduğu kutuyu inceledi.

"Oh, bekle..." dedi Joan, ama Aaron çoktan bir tane alıp ısırmıştı. "Tadı yok," dedi Aaron.

"Bu..." Joan, *Frankie*'ye söylemek *istediği için* kendini durdurdu ve yerine "Yazık" dedi. "Pastayı dene, fena değil."

Nick hala kendi pastasını elinde tutuyordu, yememişti. "Kendini cezalandırmazsan ne olur?" diye sordu Joan'a sert bir sesle. Onun için açıkça endişeleniyordu, ama sesinde daha karanlık bir ton vardı. Aaron'ın onunla rahat davranmasından kıskanıyor muydu?

"Bu konuşmayı sonra yapalım," dedi Aaron. "O adama ulaşmak için ne yapacağımızı konuşmalıyız."

Nick ona uzun uzun baktı. Konuşmaya başladı, ama otobüs onu kesintiye uğrattı:

"Bu otobüste yiyecek ve içecek tüketilemez," dedi.

"Bu otobüs gerçekten sinir bozmaya başladı," diye mırıldandı Aaron. Soluk saçlarını eliyle taradı.

"Ronan'ı nereye götürdüklerini bildiğini söylemiştin," dedi Joan. Öncelikli soruna odaklanmaları gerekiyordu.

"*Yukarıda kral, ortada Curia, aşağıda aile. Kural konur, yasa çıkarılır, adalet sağlanır,*" dedi Aaron. Onların şaşkın bakışları karşısında iç geçirdi. "Sizin hiçbir şey bilmediğinizi unutuyorum. Aile reislerine bazen kralın yargıçları denir. Burada *kraliçenin* yargıçları sanırım. Onların

aileleri ve bölgeleri üzerinde yargı yetkisi. Mahkeme adına adaleti sağlarlar.

"Ne demek bu?" diye sordu Nick.

Aaron tereddüt etti. Joan, onun ne kadar gergin olduğunu ancak o anda fark etti. Onu tanımıyorsa, tamamen sakın olduğunu düşünürdü, ama onu tanıyordu ve omuzları ve çenesi çok gergindi. Muhafızların gittiği yeri anlamıştı ve bu hoşuna gitmemişti.

"O arabalar batıya gidiyor," dedi Aaron. "Burası hala Oliver toprakları ve *bizim* zaman çizgimizde o yönde Oliver evinden başka bir şey yoktu."

Joan keskin bir nefes aldı. Hedeflerinin bir hapisane olduğunu hayal ediyordu hapisane olarak hayal etmişti. Şimdi zihnindeki görüntü, ortasında bir malikane bulunan yeşil bir araziye dönüştü. Oliver ailesinin korkunç ve güzel evi. "Onu babana götürüyorlar mı?"

Aaron'ın yüzü sakinleşti. "Bu dünya bizimkine benziyorsa, aileler suçları ve anlaşmazlıkları kendi bölgelerinde, Mahkeme Muhafızları ile birlikte hallederler."

"Peki baban ona ne yapardı?" Nick yavaşça sordu. "Eğer haklıysan."

"Sorguya çekerdi. İşkence ederdi. Muhtemelen kendi elleriyle infaz ederdi." Dışarıda bir sokak lambası parladı ve Aaron'ın solgun yüzünü aydınlattı. "Ve haklı olduğumu biliyorum."

Joan'ın aklına birdenbire bir anı geldi. Edmund Oliver'ın uzun boyuyla ona tepeden bakarak alay ettiği an. *Yarı insan, yarı canavar. Annen bir Oliver olsaydı, sen anne karnında öldürülürdün. Ama Huntlar iğrençliklere karşı iğrençliklere karşı hoşgörülü.* O soğuk bakışların altında, kaldırımında kıvranan bir böcek gibi hissetmişti; onun topuğu altında ezilecek bir haşere.

Joan, yan tarafında bir bıçak saplanması gibi bir acı hissetti — hayali bir ağrı. Kılıç yarasının olduğu beline dokundu.

Aaron'un gözleri kadının eline kaydı. O geceyi hatırlamıyordu, ama yüzündeki dinginliği hafif bir kaş çatma bozdu, sanki kadının babasından bahsedilmesine tepki verdiğini biliyormuş gibi.

Joan başka yere baktı ve Nick'in de ona baktığını gördü, yüzündeki ifade Aaron'unkine neredeyse aynısıydı.

"Eve varana kadar ne kadar var?" Nick'in sesi dikkatlice kontrol edilmişti, ama Joan onu çok iyi tanıyordu. İşkenceye yapılan bu rahatça yapılan atıf *hiç* hoşuna gitmemişti.

"Kırk beş dakika," dedi Aaron. "Oraya vardığımızda hızlı hareket etmeliyiz. Babam bilgi almakta *çok* ustadır." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Ronan'ın bildiği her şeyi çok geçmeden öğrenecektir."

Joan panik duygusunu yine bastırdı. Görünmeden Oliver malikanesine nasıl gireceklerdi? Nasıl *çıkacaklardı*?

"Oraya vardığımızda kısa bir fırsat penceremiz olacak," dedi Aaron. "Babam sorgulamada yardım için bir Griffith'e ihtiyaç duyacak ve onlar gelene kadar başlamayacaktır."

Joan endişesini bir kenara attı. Bu işi başarmak zorundaydılar. Aaron evi iyi biliyordu ve o da oraya gitmişti. "Kırk beş dakika," dedi. "O zaman bize evin güvenliği hakkında bilgi versen iyi olur."

Son durakta indiler. İndikleri anda otobüs uzaklaşmaya başladı, rahatlatıcı ışıkları giderek sönüyordu.

Joan karanlığa bakarak yönünü bulmaya çalıştı. Onlar Demir bir kapıyla son bulan dar bir yol, lambalarla aydınlatılmış ve güvenlik görevlileri tarafından korunan bir güvenlik kulübesi ile çevriliydi. Kapının demirlerine deniz kızları işlenmişti.

Oliver ailesinin arması. Ve... Joan'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. "Haklıydın," diye fısıldadı Aaron'a. Kapının ötesinde, araba farları uzun araba yolunda kıvrılarak ilerliyordu. Konvoy gelmişti.

Bu zaman diliminde Oliver malikanesi çok genişti; ailenin burada burada çok güçlüydü. Uzakta parıldayan bir ışık, bir gölün varlığını işaret ediyordu. Ev, bir tepenin üzerinde yükseliyordu ve kuleli kuleleri ay ışığının aydınlattığı bulutların önünde belirgin bir şekilde görünüyordu.

Joan, Westminster Abbey'nin Gotik kasvetini hatırladı. Evin yanında, kubbeli bir seranın ışığı ikinci bir ay gibi parlıyordu; kilometrelerce öteden görülebiliyordu.

"Güvenlik kulübesi yeni," dedi Aaron. "Bunu beklemiyordum."

"Şey... İnsanlar buradaki canavarları biliyor," diye mırıldandı Joan. "Ve bir direniş hareketi olduğunu da biliyoruz." Aranan posterler ve Ronan'ın tutuklanması bunu yeterince açık hale getirmişti.

İçeri girmenin önündeki engelleri inceledi. Arazinin etrafını yüksek bir tuğla duvar çevreliyordu ve bahçeden köpekler havlıyordu. Nick, bir bakışla onları sessizce başka bir soruna yönlendirdi: duvara yerleştirilmiş, otobüs durağına bakan bir kamera.

otobüs durağına bakıyordu.

Joan başını eğdi, ama çok geç olduğunu biliyordu. "Çoktan kaydedildik."

"Bununla ilgili yapabileceğimiz pek bir şey yok," dedi Aaron isteksizce. "En azından hava yeterince karanlık, bizi pek görmemişlerdir. Ve içeri girmenin bir yolunu biliyorum..."

Onları mülkün duvarı boyunca yönlendirdi ve kapının görünmeyeceği bir yerde durdu. Nick geri adım atarak tırmanmayı değerlendirdi. Duvar onun boyunun iki katından fazlaydı ve o kadar kalın sarmaşıklarla kaplıydı ki çit gibi görünüyordu.

"Tırmanmayacağız," dedi Aaron. "En azından *ben* tırmanmayacağım, bu kıyafetlerle olmaz."

"Kıyafetlerin mi?" Nick inanamadan sordu.

"Bu Jonathan Meyer'in orijinal tasarımı," dedi Aaron. "Muhtemelen bu zaman diliminde kalan tek örnek." Nick'in boş bakışları üzerine gözlerini devirdi. "Bizi bu kirli halimizden kurtar." Sarmaşıkları perde gibi kenara çekerek, hava ve yosunla kaplı ahşap bir kapıyı ortaya çıkardı.

Aşınmasına rağmen ahşap sağlamdı. Joan, demir bir plakaya yerleştirilmiş korkutucu büyüklükte bir kilidi inceledi. Saçında iğneler vardı, ama anahtar deliği o kadar büyüktü ki çubuklara ihtiyaç duyabilirdi.

Ancak Aaron, onun şaşkınlığına, sadece mandalı kaldırıp kapıyı araladı ve ağaçların bir kısmı göründü. Kilitli değildi.

"Bütün o güvenlik önlemlerinden sonra pek güvenli sayılmaz," diye fısıldadı Joan.

"Bu girişi benden başka kimse bilmiyor sanırım," dedi Aaron. "Çocukken buldum ve kimseye söylemedim." Kapıyı daha fazla itmek için elini uzattı.

Nick onu durdurdu. "Önce ben gireyim."

Aaron tereddüt etti ve geri çekildi. Bir an sonra Joan da aynı şeyi yaptı. Nick'in kim olduğu, bir zamanlar kim olduğu hakkında bu zaman dilimine geldiklerinden beri ilk kez birbirlerini kabul etmişlerdi.

Ay ışığı Nick'in koyu saçlarını gümüşe çevirmiş, kaslı omuzlarını belirginleştirmişti. Köprüde Joan, onu bir dokunuşta öldürebilecek insanlarla çevrili, savunmasız biri olarak görmüştü. Öyleydi, ama... sıradan bir insan olarak doğup büyümüş son enkarnasyonunda bile, çok daha fazlasıydı. Görüldüğünden daha tehlikeliydi. Son birkaç gün içinde, eski yeteneklerinin bir kısmını yeniden kullanmaya başlamıştı — bir adamın yumruğunu havada yakalayıp kemiklerini kırmıştı. Çıplak elleriyle kalın bir metal zinciri koparmıştı.

Başka neler yapabilirdi?

Joan aniden buradaki canavarların bu dünyada bir insan kahramanın efsanelerini bilip bilmediklerini merak etti. Canavarları öldüren bir çocuğun efsanelerini hala anlatıyorlar mıydı?

Onlardan bazıları onu hatırlıyor muydu?

Kapı aralık duruyordu. Nick kapıyı biraz daha açtı, içeri girebilecek kadar. Kafasını eğip dinledi, karanlıkta ağaçların yapraklarının hareketine karşı hareketsiz bir silüet. Sonra onlara gelmelerini işaret etti.

Joan önce girdi. Kapının duvarla birleştii yerde tuğlada çizikler vardı, ama buradaki tek insan yaşamı belirtisi buydu. Bahçedeydiler, görünüşe göre bakımsız bir bahçede. Yoğun ağaclar ayı engelliyordu ve ayak bileklerine kadar uzanan

dikenli çalılar ayaklarının altında dolanıyordu.

Ancak görüldüğü kadar vahşi değildi. Joan içeri girerken dikenler bacaklarına zararsızca sürtündü — dikenleri yoktu — ve ezilmiş nane ve kekik kokusu burnuna geldi. Burası Gürcü tarzında vahşi bir bahçeydi, görünüşte bakımsız ve yabani, ama özenle tasarlanmıştı.

Arkasından Aaron'un yumuşak ayak seslerini duydu ve ardından kapıyı kapatırken mandalın sesini duydu. Joan dönüp çıkışın sarmaşıklarla örtölmüş olduğunu gördü, tamamen gizlenmişti.

İçinde bir tedirginlik uyandı. O kapıdan az önce girmiş olmasına rağmen, onu tekrar kolayca bulamazdı. Buradaki tüm ağaclar aynı görünüyordu ve duvar boyunca yapraklar kırılmamıştı.

Nick, daha ileri gitmelerini engellemek için elini kaldırdı. Joan onun peşinden gitti ve sadece dinledi. Yaprakların hışırtısı dışında hiçbir ses yoktu.

Aaron sessizliği ilk bozdu. "Buraya kimse gelmez. Bak..." Uzamış çimleri tekmeledi. "Bahçıvanlar bile burayı ihmal ediyor."

Joan başını salladı, ama bu kez daha güçlü bir tedirginlik onu sardı. Sarmaşıklarla kaplı duvara döndü. Yapraklar, rüzgarda kelebekler gibi çırpınıyordu. Joan, onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu aniden fark etti. "Buraya kimse gelmez buraya kimse gelmez' dedin," diye fısıldadı, "ama *biri* bu geçidi kullanmış. İçeri girdiğimizde taşta izler vardı, kapıdan çizik izleri. Bizim yaptıklarımızdan daha fazla."

Aaron kaşlarını çatı. "Buraya başka kimsenin geldiğini bilmiyorum."

Belki önceki zaman çizgisinde öyleydi, ama burada işler farklıydı. Oliver malikanesine, yanlış olduğu ortaya çıkan varsayımlarla gelmişlerdi. Duvarda kameralar olduğunu veya kapıda güvenlik kulübesi olduğunu bilmiyorlardı.

"Sorun yok," dedi Nick, sesi alçak ve güven vericiydi. "Yedek planlarımız var. Bu yol tehlikeye girerse başka bir yoldan çıkabiliriz."

Aaron eve doğru bir adım attı, sonra tereddüt eden o oldu. Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Aaron, hayalet görmüş gibi sarmaşıklarla kaplı duvara dönmüştü.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Joan.

Aaron cevap vermek için bir an bekledi. "Eleanor zaman çizgisini değiştirdiğinde, sen bizi korudun," diye fısıldadı Joan'a. "Onun yaptığı değişikliklerden bizi korudun."

"Evet..." Joan tereddütle cevapladı.

"Zaman çizgisi değiştirilirken biz onun dışında durduk. Bu, *bu* zaman çizgisinin kendi Joan'ını, kendi Nick'ini, kendi Aaron'ını oluşturmuş olabileceği anlamına geliyor. Büyük olasılıkla burada bizim '*karşılıklarımız*' var. Bu dünyada doğup büyümüş versiyonlarımız."

"Karşılıklar mı?" Joan, üzerinde kendi yüzünün olduğu aranan posterini düşündü; tam olarak kendisine benzeyen bir resim değildi.

"Duvardaki izler..." Nick, Aaron'a dedi. "Bu evde başka bir senin bir kopyası daha olduğunu mu? O kapıyı kullandığını mı düşünüyorsun?"

"Bu mümkün mü?" diye sordu Joan. Bu düşünce çok garipti — başka canavarların hüküm sürdüğü bir dünyaya doğmuş kendi versiyonları. "Evde ona rastlayabilir miyiz?"

Aaron başını salladı. "Zaman yolculuğunun kuralları, aynı zamanda ve yerde iki versiyonumuzun var olmasını asla izin vermez. Eğer burada bizim versiyonlarımız olsaydı, biz geldiğimizde onların yerini *biz* alırdık."

Yerine geçmek. Bu o kadar rahatsız edici bir düşünceydi ki Joan onu kafasından atmak ve bir daha asla düşünmemek istedi. Nick kollarını kavuşturdu, Joan kadar sarsılmış görünüyordu.

"Sanırım bu sadece teorik bir tartışma," dedi Aaron. "Ronan sorguya çekilmeden önce ona ulaşmamız gerekiyor. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Ama bu durumu değiştirir," dedi Nick yavaşça. Joan, onun bunun sonuçlarını düşündüğünü görebiliyordu. "Buradaki muadilini değiştirmişsen, *onun yerine* geçebilirsin. Eve girebilirsin. Bizim bile..."

"Hayır." Aaron'un sesi düzdü.

"Çok olası olduğunu

söylemiştin..." "Hayır dedim."

Nick ona uzun uzun baktı ve Aaron savunmacı bir şekilde çenesini kaldırdı. Nick onun korkak olduğunu düşünüyordu ve Aaron'un bir kısmı da öyle düşünüyordu.

Joan dudağını ısırды. Gerçek şu ki, Aaron'ın ailesi onu hor görüyordu. Babası onu korumalarla çevreliyor, küçümsüyor, herkesin önünde aşağılayıp rezil ediyordu. Joan, Oliver ailesinin saray gibi malikanesinin geri kalanından ayrı, Aaron'ın mütevazı yatak odasını görmüştü. Burada bir muadili olsa bile, bu durumun bir faydası olmazdı.

Aaron bunu Nick'e asla söylemezdi, kendi boğazını kesmeyi tercih ederdi. Joan'la bile bu konuyu açıkça konuşmamıştı.

"Planladığımız gibi girelim," dedi Joan yumuşak bir sesle. "İşleri karmaşıktırmak istemiyoruz." Ronan'ı bulup buradan bir an önce çıkmaları gerekiyordu.

Oliver malikanesi, kıvrımlı dallarla çevrili olarak göründü. Gri taştan yapılmış, kaleye benzeyen kuleleri, bulutlu ayın karşısında ürkütücü bir silüet oluştuyordu. Bir hayalet hikayesi için mükemmel bir ortam. Aaron, bahçenin sonuna doğru baktı, sanki tepede duran bir evden çok daha korkunç bir şey görüyormuş gibi uzaklara daldı.

Nick ellerini ceplerine soktu. "Burada mı büyüdün?" Sesinde çok hafif bir iğnelenme vardı ve bu Aaron'ı felç halinden çıkardı.

"Neden?" dedi Aaron. "Alışkın olduğun yerden daha mı iyi?"

Nick, çocukken ailesiyle birlikte küçük bir dairede yaşamıştı. Joan'a bir keresinde *üç erkek ve iki kız kardeşi* olduğunu söylemişti. "*Yedi yaşına kadar kardeşlerimle birlikte televizyon odasında yatardık.*" Aaron'a bakarak ağzını gülümsemeye çalıştı.

İlişkileri kötü başlıyordu. Joan bunun neden onu bu kadar üzdüğünü bilmiyordu. Aralarında sürtüşme olacağını tahmin etmeliydi; çok farklı dünyalardan geliyorlardı ve bir zamanlar insanlarla canavarlar arasındaki savaşta karşı taraflarda yer almışlardı.

Ve bu savaş bittiğinde, hepsi yine birbirlerine düşman olacaktı...

Joan bu düşünceyi kafasından attı. Şimdi bununla ilgilenmenin zamanı değildi. Buradan eve olan mesafeyi hesapladı. Ormanlık alan bahçeden yukarı doğru ilerledikçe seyrekleşmişti ve yemyeşil, piknik yapmak için mükemmel bir çim alana dönüşmeden önceki son ağaçlıkta gizlenmişlerdi.

"Orayı koşarak geçmemiz gerekecek," diye fısıldadı. Aaron, hizmetçi kapısından içeri girmeyi planlıyordu ve evin yan tarafına ulaşmaları gerekiyordu. "Buraya bakan olursa bizi görür. Saklanacak yer yok."

"Buraya binlerce kez girip çıktım ve hiç yakalanmadım," dedi Aaron. "Sadece hızlı ol ve eğil."

Joan koşarken saniyeleri saydı. *Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi*

—

Çitler ve ağaçlarla korunan resmi bahçenin nispeten güvenli alanına ulaştığında nefes nefese kaldı. Bahçenin hemen ötesinde, kış bahçesi karanlıkta inci gibi parlıyordu.

Nick, Joan ve Aaron'a yerinde kalmalarını işaret etti. O çoktan tekrar hareket etmiş, sessizce dolaşarak onların yalnız olup olmadıklarını kontrol ediyordu. Bir dakika sonra başını salladı ve onları çağırdı.

Bahçenin en karanlık kısımlarına yapıştılar. Joan, heykel gibi budanmış çitlerin arasında ilerlerken çimlerin üzerinde ayak seslerini çıkarmamaya odaklandı: üç çatallı mızraklı bir deniz kızı, spiral boynuzlu bir boğa. Rüzgârın esintisi yaprakları dalgalandırdı ve heykeller sanki canlanmış gibi titredi.

Kalın yaprakların arasından evin soluk taşları zar zor görünüyordu. Burası hizmet kanadıydı: mutfaklar ve depolar. Aaron'a göre, bu saatte burası tamamen boş olacaktı. Hizmetçiler, ana evin görünmediği ayrı bir binada yatıyordu.

Ama Joan bir adım daha atamadan, çakıl taşları çıtırdadı. Hepsi donakaldı. Ses, hemen köşeden gelmişti.

Hoşnutsuz bir ses duyuldu: "Oliver ailesi bizi daha ne kadar bekletecek?"

Joan sessizce binanın kenarına doğru yürüdü ve duvarın arkasından bakındı.

Korku onu sardı, ama içinde bir parça da rahatlama vardı. Geri çekildi ve parmaklarını açarak iki elini havaya kaldırdı. Aaron ve Nick'e "*On muhafız*" diye işaret etti. *Ronan da var.*

Nick yavaşça nefes aldı, yüzünde hesaplayıcı bir ifade vardı. On muhafızı tek başına alt edebilir miydi?

belki. Ama bunu yaparsa Eleanor'un dikkatini çekeceği kesindi.

Hayır... Bir planları vardı. Beklemeleri gerekiyordu. Otobüste Aaron, Ronan'ın bir bodrum hücreğine kapatılacağını ve herkes Griffith'in gelmesini beklerken bir saat kadar yalnız bırakılacağını söylemişti. Aaron'a göre, koridorda veya hücrenin içinde kamera yoktu; babası işinin kaydedilmesinden hoşlanmazdı. Bu onların şansı olacaktı.

Joan köşeyi tekrar dikkatlice gözetledi. Ronan ve korumalar Oliver'ın garaj yolunun sonundaki geniş çakıllı alanda duruyordu. Konvoyun beş arabası, eve bakacak şekilde düzgün bir sıra halinde park edilmişti ve muhafızların kambur duruşlarından yorgun oldukları belliydi.

"Açlıktan ölüyorum," dedi bir gardiyan. "Bunun için akşam yemeğini kaçırdım, dönüşte bir şeyler yemem lazım."

"Biftek ve böbrek pudingi," dedi bir güvenlik görevlisi özlemlerle.

"Yemek hakkında konuşmayı kesmezsen, kendi böbreklerinle seni dövüyorum," dedi üçüncü gardiyan. Koyu renkli, kısa kesilmiş saçları vardı ve Ronan'ın yanında kollarını kavuşturmuş duruyordu. Joan, onun lider olduğunu düşündü. Diğer gardiyanlar, sanki onun emirlerini beklermişçesine hafifçe ona doğru eğilmişlerdi.

Ronan ile baş gardiyan arasında biraz boşluk vardı. Joan bir an için Ronan'ın neden en azından kaçmaya çalışmadığını merak etti. Sonra bileğinde altın rengi bir parıltı gördü. Kanatlı bir aslan dövmesi vardı; Canavar Mahkemesi'nin kelepçesi. Gardiyanlar bu dövmeyle onun vücudunu kontrol edebiliyorlardı.

Baş gardiyan tekrar konuştu. "Biliyorsunuz... diyorlar ki, bir şey var..." Oliver ailesinin reisiyle bir sorun var. İnsanları bodrumda zincirleyip, Oliver ailesinin herhangi bir üyesi kullanmak için orada tutuyor. Yavaş yavaş öldürüyorlar. Ronan'a bakışı alaycıydı. Daha kötü şeyler de yaptığı söyleniyor.

Joan midesi bulandı. Edmund Oliver bir keresinde Nick'e şöyle demişti: "*Seni evimde kilitli tutacağım, Oliver ailesi seyahat etmek istediğinde kullanmak için hazır olacaksın.*"

Şimdi Nick'e baktı. Nick ağırlığını değiştirdi. Yüzündeki ifade o kadar tanıdıktı, o kadar tehlikeliydi ki, Joan bir an için onun eski haline baktığından emin oldu. Nick o gece Edmund'u öldürmüştü. Bir kılıcı odanın diğer ucuna, bir dart ok gibi isabet ettirmişti.

Joan, Nick'in bir zamanlar ailesini katleden kahramana dönüşmesinden aylardır korkuyordu. Ancak şu anda, neredeyse onun kendini serbest bırakmasını istiyordu. Eğer bir dünyanın kahramana ihtiyacı varsa, o da bu dünyaydı.

"Oliver'ların..." Muhafız, kapının açılmasıyla sözünü kesildi.

Evden bir adam çıktı. Edmund'un kuzeni ve sağ kolu Lucien Oliver'dı. Joan, onun uzun, kasvetli yüz hatlarını ve siyah saçlarını tanıdı. Takımı Aaron'un ki kadar güzeldi: mürekkep gibi siyah ve dar beline mükemmel şekilde uymuş. Lucien'in kılıcının bir zamanlar onu kestiği yeri tekrar elledi.

"Sanırım benim için bir tutsağın var?" dedi Lucien derin, sert sesiyle.

"Uh... Evet..." Baş gardiyan, Joan'ın hissettiği kadar korkmuş görünüyordu.

"Lord Oliver'ın kendisi gelip tutuklamayı yapmasını beklememiz gerekiyor."

"Lord Oliver bu görevi bana verdi. Eğer onu beklemek *istiyorsanız*

...

Muhafız tekrar tereddüt etti. "Hayır."

Aaron, muhafızın Edmund hakkındaki sözlerinden sonra solgunlaşmıştı, ama şimdi adamın sesindeki korku yüzünden ağzı hafifçe seğirdi. Aaron, babasıyla iyi geçinmiyordu, ama Oliver'ları üstte görmekten her zaman hoşlanmıştı.

babasıyla arası iyi olmasa da, Oliver'ların üstün olduğunu görmekten her zaman hoşlanmıştı. Joan, Aaron hakkında pek çok şeyi anlıyordu, ama korkunç ailesine olan sarsılmaz sadakatini anlamıyordu.

Muhafız, Lucien'e bir cep saati uzattı. Hayır, saat değil. Ronan'ın kelepçesini kontrol eden alet.

Lucien bir an onunla oynadı. "Hainlerin zihniyetini hiç anlamıyorum," dedi düşünceli bir şekilde.

"Ben hain *değilim!*" Ronan'ın sesi o kadar korku dolu bir patlamayla çıktı ki, Joan kelepçenin daha önce onu sessizliğe zorladığını düşündü; Lucien, onun konuşabilmesi için ayarı değiştirmişti. "*Lütfen!*"

Lucien, Ronan'a eve doğru dönmesini işaret etmek için parmağını çevirdi. Ronan, kelepçenin zorladığı hareketle, isteksizce ve sarsak bir hareketle itaat etti. Joan titredi. O da daha önce böyle kelepçelenmişti. Başkasının fiziksel kontrolü altında olmanın dehşetini biliyordu.

"Beni nöbetçi kulübesine götürün!" dedi Ronan yalvarırcasına. "Onlarla konuşmama izin verin!"

Onlarla konuşmama izin verin!"

"Bizi aptal mı sanıyorsun?" Lucien ona yumuşak bir sesle dedi. "Her yerde müttefiklerin olduğunu biliyorum. Seni nöbetçi kulübesinin yanına bile yaklaştırır mıyım sanıyorsun? Hadi *gel!*"

Ronan kapıya doğru sürünerek ilerledi. Joan, Ronan'ın gözden kaybolmadan ona ulaşmak için sabırsızlığını bastırdı. Onların plana sadık kalmak; o bodrum hücresindeyken onlara ulaşmak daha kolay olacaktı. Ayrıca müttefiklerden bahsedildiğini de fark etmişti. Onlarla bağlantı kurabilirlerse...

Ronan, kendini kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışır gibi etrafına bakındı. Bu sırada gözleri Joan'a takıldı ve orada kaldı. Joan, karanlıkta neredeyse görünmez olduğunu sanıyordu, ama Ronan'ın ağzı açık kaldı. Onu görmüştü.

Sana yardım edeceğiz, diye Joan dudaklarıyla konuştu, Ronan'ın kelimeleri anlayabileceğini umarak.

"Lord Oliver eve geldiğinde bize haber vereceksin, değil mi?" baş gardiyan Lucien'e sordu. "Sorgulamadan sonra kararını bize bildireceksin, değil mi?"

"Sorgulama mı?" Lucien bu soruya şaşırmış gibiydi. "Sorgulamaya gerek yok. Lord Oliver'ın hainler için hazır emirleri var."

Ronan aceleyle nefes aldı ve Joan aniden onun ona bir şey söyleyeceğinden emin oldu—önemli bir şey. Ama Ronan'ın

dudakları hareket etmeye başladığında, yüzünde dehşet belirdi. Lucien elini boynuna koymuştu.

Joan şok ve dehşet içinde donakaldı. *Hayır*, diye fısıldadı, sözcükler hışırdayan yapraklar ve muhafızların şaşkın sesleri arasında yutuldu.

Lucien bir hareketle Ronan'ın tüm yaşamını emdi ve Ronan yere yığılıp öldü.

Hayır. Bu kelime Joan'ın zihninde yankılandı. Dehşet içinde bakakaldı. Lucien, Ronan'ı sanki bir karıncaya basar gibi öldürmüştü. Mahkeme olmadan, sorgulamadan. Ronan bir tehdit oluşturmuyordu, kelepçeli halde çaresizce duruyordu.

Ronan şimdi Joan'dan on adım bile uzaklıkta yatıyordu, gözleri korku ve yalvarışla açılmış, yüzünde sonsuza dek donmuş bir ifadeyle. Düşerken kolu sıyrılmıştı ve eli açılmıştı, Monster Court'un altın aslanı lamba ışığında parlıyordu. Kilit gibi kolyesi boğazına değiyordu. Ölümünde bile özgür değildi.

Joan dirseğinde bir çekme hissetti. Biri onu duvarın arkasına çekiyordu. Aaron.

Lucien harekete sertçe başını kaldırdı. "Kim var orada?" dedi. ses yükseldi, muhafızlara emir verdi. "Bahçeyi kontrol edin! Orada biri var!"

Joan sözleri zar zor duydu. O ve diğerleri, heykel gibi kesilmiş çitlerin oluşturduğu labirentte olabildiğince sessizce koşmaya başlamışlardı bile.

Aaron, kusursuz bilgisiyle öncü oldu ve Joan'ı da peşinden çekti. Nick arkada kaldı. Seraya vardıklarında Aaron, onları seranın yanındaki bir oyuğa itti ve çömelip saklanmalarını işaret etti.

Küçük bir alandı; iki tarafı yüksek çitlerle, üçüncü tarafı ise seranın kıvrımlı duvarıyla çevriliydi. Joan nefesini sessizce almaya çalıştı. Bir dakika sonra muhafızlar şaşkın ve biraz kaybolmuş gibi görünüyorlardı.

"Bu taraftan!" diye bağırdı içlerinden biri ve aceleyle uzaklaştılar, sesleri giderek azaldı, ta ki duyulmayacak kadar uzaklaşana kadar.

Joan titreyerek nefes aldı. "Buradan gitmeliyiz," diye fısıldadı acil bir sesle.

Etrafına baktı. Yanında, seranın camları ışık kutusu gibi parlıyordu, karanlık yapraklar cama yapışmıştı. "Geldiğimiz yoldan geri dönemiyoruz." Açık çimlerin üzerinde bir kez daha koşma riskini göze alamazlardı, dışarıda onları arayan muhafızlar varken.

B planı nehir kenarından çıkmaktı, ama bu da riskliydi. Bölgeler ve ittifaklar değişmişti ve Joan ile Nick sokağa çıkma yasağı vardı. Yakalanırlarsa...
. Yakalanırlarsa...

"Ben nehir yolunu seçiyorum," diye fısıldadı Joan. Riskleri olsa da, bu koşullar altında en güvenli yol gibi görünüyordu. Nick'e döndü. "Sen ne dersin?"

Nick cevap vermek için uzun bir süre bekledi. Konuştuğunda sesi yumuşaktı. "O adamı öldürmeden önce o muhafızlara karşı harekete geçmeliydim."

Sesindeki pişmanlık Joan'ın göğsünü sızlattı. "Nick..." Sesi titredi.

Nick onun gözlerine bakamadı, ona bakmaya dayanamıyordu. Onun için yaptıklarına tahammül edemiyordu. Joan da *buna* tahammül edemiyordu.

"Bu olaya mantıklı bakmıyorsun," diye fısıldadı Aaron Nick'e. "O adamın ölümü bir *lütüftü*!"

Joan, Aaron'un sözlerini anlamak için bir saniyeye ihtiyaç duydu. Önce ses tonunu fark etti
—en iğrenç şekilde kibirli tonunu. Bazen, kesinlikle kastetmediği şeyler söylerdi. Bu da o zamanlardan biri olmalıydı.

"Ne dedin?" Nick yavaşça sordu. Ses tonu tehlikeliydi ve Joan'ın midesi düğümlendi.

"Joan'ı tanıdı ve şimdi onu gördüğünü kimseye söyleyemez," dedi Aaron. "Bu ideal senaryo ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"*Hey*," dedi Joan, Nick cevap veremedi. Hepsi otobüse bindiklerinden beri aralarında gerginlik vardı, ama bu gerginlik tırmanmamalıydı. Burada olmazdı, güvenlik görevlilerine bu kadar yakinken. "*Gitmeliyiz!*"

Nick hafifçe başını sallayarak onayladı ve ayağa kalktı, ama Joan hala onun yakışıklı yüzündeki dehşeti görebiliyordu. Bu dünyanın dehşeti, onun yarattığı dünyanın. Söyleyemediği sözleri duyabiliyordu. *Seni seçtiğimde seni seçerek yanlış bir seçim yaptım.*

Bu düşünce, o da ayağa kalkarken nefesini kesmişti. Eleanor aralarındaki ipi koparmıştı ve o zamandan beri ilişkileri çözülüp duruyordu. Ve o, ona böyle baktığında, sanki onu bir hata gibi gördüğünde, Eleanor parçalanıyormuş gibi hissediyordu.

Bir an için bu his neredeyse fizikseldi; sadece içi parçalanmıyordu, ellerinin altında ince bir kumaş gibi bir şey yırtılıyordu.

Aaron şok bir ses çıkardı ve acı içinde inleyerek ikiye katlandı. Joan ona uzandı ve bir mide bulantısı dalgası onu da sardı.

Nick, sendeleyen Joan'ı yakaladı. "Ne oldu?" dedi endişeli bir sesle. "Neler oluyor?"

Bu da bir bayılma mıydı? Hayır. Joan hala tüm duyularını kullanabiliyordu. "Bilmiyorum," diye nefes nefese söyledi.

Bunu söylerken bile, en son ne zaman böyle hissettiğini hatırladı —karanlık bir gücün zamanın dokusunda bir delik açtığı bir kafede.

Sanki düşüncesi onu gerçeğe dönüştürmüş gibi, havada siyah bir iğne ucu belirdi ve sıçrayan mürekkep gibi yayıldı. Joan, Aaron'ın kolunu tuttu ve onu ve Nick'i oradan uzaklaştırdı.

Tam zamanında yetişmişti.

Karanlık, oyunun içinden sızmaya başladı. Joan dehşet içinde nefesini tuttu. O şey, dünyanın içindeki bir delikti, kenarları yırtık bir kefen gibi dalgalanıyordu. Aaron yine kusmak üzereydi. Geriye doğru sendeledi, ya da sendelemeye çalıştı. Bacakları o kadar titriyordu ki, neredeyse hareket edemiyordu.

Nick, Aaron'ı kolaylıkla uzaklaştırdı, diğer kolu hala Joan'ın beline sıkıca sarılmıştı. İkisini de arkasına itti ve Joan, onun aynı içgüdüsel dehşeti yaşamadığını fark etti. O, Joan ve Aaron'ın bu durumun ne kadar yanlış olduğuna dair hissettikleri korkunç duyguyu yaşamıyordu.

"Bu da ne böyle?" Aaron boğuk bir sesle sordu.

"Sanırım zaman çizgisinde bir yırtık," dedi Joan. "Boşluğu gösteren bir yırtık!" Zaman çizgisini çevreleyen korkunç hiçlik.

Uzakta bir köpek havladı. Nick başını çevirip omzunun üzerinden çimlerin ötesindeki ormanlık bahçeye baktı ve Joan da onun bakışını takip etti. Joan'ın dehşetle gördüğü şey, ağaçların arasından ışık huzmeleri idi.

"Amcam Oliver güvenlik ekibini seferber etti!" Aaron fısıldadı. "Aramaya katıldılar! Buradan gitmeliyiz!"

Joan gitmek *istedi*, ama gözyaşının içinde bir şeyler oluyordu. Boşluğun gölgeleri bir yapıya dönüşüyor gibiydi. Hayır, yapı değil. Bir şekil. Bir *insan*.

"Joan!" Nick acil bir sesle bağırdı. "Gitmeliyiz!"

"Bekle," dedi Joan. Şekil garip bir şekilde tanıdıktı: bir saç bulutu, kemikli bir vücut. *Annem mi?* diye düşündü Joan. Ama... annem olamazdı. Joan onu hiç görmemişti, silüetini bilemezdi.

Renkler sızarak içeri sızdı ve içindeki kişi katı ve gerçek hale geldi. Parlak yeşil gözlü, gri saçlı bir kadın. Joan sonunda onu tanıdığı anda nefesini tuttu. "Büyükanne!"

Ve sonra zaman çizgisinde açılan yırtığın içindeki manzara tamamen netleşti, her şey

Boşluğun gölgeleri kayboldu. Mide bulandırıcı korku hissi bile yok oldu.

"Joan?" Büyükannem de bahçedeydi. *Bu* bahçede. Ama... onun tarafında, sera farklı bitkilerle doluydu: pembe kiraz çiçekleriyle dolu ağaçlar ve devasa gün batımı rengine krizantemler.

Büyükannem beş adım bile uzakta değildi — Joan koşup ona sarılabilirdi — ama aynı zamanda, Joan onun görüldüğünden çok daha uzakta olduğunu hissediyordu.

"Sana bir mesaj göndermeye çalışıyordum." Büyükannenin sesi yumuşak ve belirsizdi, sanki uzun bir tünelin sonunda konuşuyormuş gibi. "Kız kardeşinin yaptığını hala düzeltebilirsin. Dünyayı daha iyi bir hale getirebilirsin, ama zamanın azalıyor."

SEVEN

"Zamanın azalıyor, ne *demek* istiyorsun?" Joan'ın aklında çok daha fazla sorular—büyükanne neredeydi ve onlarla nasıl konuşuyordu? Ama ilk olarak bu sözler ağzından çıktı.

Ve büyükanne başka bir *yerdeydi* — arkasında, ufukta pembe bir gün batımı çizgisi uzanıyordu. Burada, ay bulutlarla yarı örtülü siyah gökyüzünde parlıyordu.

"Güvenlik ekibi bu tarafa geliyor!" diye fısıldadı Aaron. Boşluğun gölgeleri kaybolunca yüzü daha renkliydi ve Joan'ın mide bulantısı da biraz hafiflemişti. Yine de, her şeyin altında bas notası gibi titreyen o gözyaşının yanlışığını hissedebiliyordu.

Joan korkuyla döndü. Ormanda, ağaçların arasında ışıklar parlıyordu. Arama ekibinin çimlerden geçip resmi bahçeye girmesine çok zaman kalmamıştı. Ya da belki de korumalar geri dönecekti.

"Büyükanne," diye fısıldadı Joan. "Peşimizde insanlar var! Gitmeliyiz!"

Büyükannesi sanki kendi tarafında da bir tehlike varmış gibi omzunun üzerinden baktı ve Joan'ın midesi düğümlendi. Büyükannesi tehlikede miydi? Yüzü solgun ve kırıskaktı, Joan onu son gördüğünden daha zayıflamıştı. "Çabuk konuşacağım," diye fısıldadı büyükannesi. "Bu pencere uzun süre açık kalmayacak."

Joan dehşetini bir kenara itmeye çalıştı. Büyükannesiyle düzgünce konuşmak istiyordu ama zaman yoktu. *Keşke* olsaydı... Büyükannesini çok özlemişti.

"Eleanor zaman çizgisini değiştirdi," diye fısıldadı büyükannesi. "Nedenini anlıyorum. Kral büyükbabanı öldürdüğünde, anneni öldürdüğünde, ben de zaman çizgisini yok etmek istedim." Sevgi ve acı yüzünü buruşturdu. "Onları geri getirmek için her şeyi yapardım."

Joan keskin bir nefes aldı. Büyükannesi Joan'ın dedesi hakkında hiç konuşmazdı; annesi hakkında da nadiren bahsederdi.

"Ama senin nerede olduğunu biraz gördüm," diye devam etti büyükannesi. "İnsanlara nasıl davranıldığını, taktıkları kolyeleri gördüm." Kalbi kırılmış gibiydi. "Eleanor zaman çizgisini tanınmayacak hale getirdi. *Yanlış* bir şey yaptı. Asla var olmaması gereken bir dünya yarattı."

"Yanlış," diye onayladı Joan ve Nick'in yanıt olarak titrediğini hissetti. Mesele şu ki, bu dünya Nick'in bildiğinden bile daha kötüydü; o bir insandı ve zaman çizgisine dair içsel bir canavar hissi yoktu. Joan'ın bir parçası buraya gelir gelmez yozlaşmayı hissetmişti. Bu dünyada ters giden bir şey vardı; neredeyse kokusunu alabiliyordu, çürümüş etin hafif kokusu gibi.

"Hâlâ düzeltebilirsiniz," dedi büyükanne.

"*Nasıl?*" diye sordu Nick gergin bir şekilde.

"O zaman çizgisinde benim versiyonuma gidemezsiniz," dedi büyükanne. "O benim gibi değil. *Benim* hayatımda bir dönüm noktası oldu, beni değiştiren bir olay. Grave ailesinden birine aşık oldum ve onun aracılığıyla Graves'lerin yok edildiğini öğrendim. Gençken iyi bir insan değildim, ama bu benim için bile dayanılmazdı. Bu olay beni Mahkeme'ye karşı çevirdi.

Beni kendimden daha çok bir şeye değer vermeye itti. Ama... benim karşımdaki kişi bunu hiç yaşamadı.

"Büyükanne..." Joan'ın soracak çok sorusu vardı ama soracak zamanı yoktu.

"Arayanlar yaklaşıyor," diye fısıldadı Aaron. "Gitmeliyiz!"

Joan'ın kalbi hızla çarptı. Omzunun üzerinden baktı; ışıklar artık çimlerin üzerindeydi. "Büyükanne, belki bir *dakikamız* var," diye fısıldadı. "Bizi burada bulacaklar!"

Büyükannesi ona daha da yaklaştı. "Benim muadiliime güvenemezsin, ama orada *sana yardım edebilecek* orada sana yardım edebilecek insanlar var. Onları kurt işaretinden tanıyacaksın."

Joan korkunç bir sarsıntı hissetti. Zihninde, Ronan'ın mesajının altında kurt damgasını gördü. Nick'in nefesi kesildi. O da damgayı hatırlamıştı.

Büyükannesi, Serpentine Inn'de Joan'a kurt işaretini kullanan insanları bulmasını söylemişti. Joan o zamanlar halüsinasyon gördüğünü düşünmüştü, ama şimdi bunun doğru olmadığı açıktı. Şimdi öne doğru eğildi. "Büyükanne," dedi titrek bir sesle. "Onlardan birini buldum. Yani, o *beni* buldu. Ama o öldü! Ne yapacağız? Diğer kurtları nasıl bulacağız?"

Büyükannesi cevap vermedi. Yine omzunun üzerinden bakarak ufku tarıyordu.

"Büyükanne!" Joan fısıldadı. "Lütfen! Ne yapacağımı bilmiyorum!"

"Seni duyabileceğini sanmıyorum," diye fısıldadı Aaron. "Bunca zamandır hiçbirimizi duymamış gibi."

"Ne?" Ne diyordu bu adam? "Tabii ki duyuyor," diye fısıldadı Joan. "Biz konuşuyoruz." Ama yanında Nick, Aaron'a bakıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Solgunlaşmıştı.

"Hayır," dedi Aaron. "Söylediklerine hiç cevap vermedi. Nick ve benim burada olduğumuzu da bilmiyor gibi görünüyor."

"Büyükanne, beni duyuyorsun, değil mi?" diye sordu Joan.

Büyükannenin gözleri yırtığın çerçevesine takılmıştı. "Pencere kapanıyor," dedi.

Yırtık gittikçe küçülüyordu; görüş alanı gözle görülür şekilde daralıyordu, sıcak bir günde buharlaşan bir su damlası gibi. Bir an önce arka planda bahçenin bir kısmı görünüyordu, ama şimdi sadece büyükanne görünüyordu.

"Büyükanne, lütfen beni duyduğunu söyle!" dedi Joan.

Büyükannesi cevap vermedi. Gözleri hala çerçeveye bakıyordu ve aniden Aaron'un haklı olduğu anlaşıldı: Büyükannesi onları duyamıyordu. Söylediklerini hiç duymamıştı.

"Dikkatli olmalısınız!" dedi büyükannesi hızlıca. "Eleanor'un her yerde gözü var. O öğrenecek..."

Büyükannesi cümlesini bitiremedi, gitmişti. Zaman çizgisindeki yırtık kayboldu ve önlerindeki boşluk yine sıradan bir akşam havasına dönüştü. *Geri gel*, diye düşündü Joan. Boğazında panik yükseliyordu. *Yardıma ihtiyacımız var!*

Aaron, yaklaşan ışıklara anlamlı bir şekilde bakarak Joan'ın koluna dokundu. Gitmeleri gerekiyordu.

Joan ve Nick, karanlıkta patikasız bir yolda Aaron'ın peşinden koşarken Joan'ın zihni karışmıştı. Kafasında büyükannesinin sözleri yankılanıyordu ve büyükannesinin onu duyması için yaptığı boşuna yalvarışları.

Arkalarına, güvenlik ekibi nihayet resmi bahçeye ulaşmış, projektör ışıkları çitlerle çevrili yollarda titriyordu. Bir köpek havladı ve Joan, patlayan pençe seslerine hazırlandı. Ama köpekler rüzgârın tersinden geliyor olmalıydı; burada olduklarını fark etmemiş gibiydiler.

Joan, evin ön ve arka kısmını ayıran çitlere ulaştıklarında rahat bir nefes aldı. Yaprakların arasından uzaktaki Thames Nehri görünüyordu. Neredeyse çıkmışlardı.

"Çabuk!" diye fısıldadı Aaron. "Hemen orada bir kapı var..." Sözleri bir bağırışla kesildi.

"Arazide davetsiz misafirler! Buraya!"

Joan, önündeki alan siyah üniformalı figürlerle dolarken ani bir ışık parlamasına karşı koruyucu bir el hareketi yaptı.

Nick, Joan ve Aaron'ı iterek geçti. "*Koşun!*" diye emretti.

Joan sağa sola döndü ama kaçacak yer yoktu. Karınca yuvasını bozduğu ve böceklerin yerden kaynayarak çıktığı anı hatırladı. Her yer insan doluydu.

Joan'ı bir korku dalgası sardı. Edmund Oliver de arama ekibinde miydi?

Bu gece erken saatlerde, muhafızlar *Oliver ailesinin reisinin* bir sorunu *olduğunu* söylemişti. Joan, Edmund'u sadece iki kez görmüştü, ama o da fark etmişti; Edmund ona, sanki kanatlarını koparmak istediği bir böcekmiş gibi, soğuk gözlerle bakmıştı.

Ve bu dünyada, kendi kuralları dışında hiçbir kuralın sınırlamadığı bir ortamda nasıl bir insan olurdu? Onlara ne yapacaktı?

Güvenlik üniformalı bir adam kalabalığın arasından iterek ilerledi.

Joan gerginleşti, savaşmaya hazırdı, ama adam aniden durdu, yüzünde şok ifadesi belirdi.

"Lord Oliver?" dedi. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Joan, ağzı açık kalmış Aaron'a bakarak adamın bakışlarını takip etti.

"Lord Oliver," dedi adam, tekrar Aaron'a dönerek. Görünürde kendini topladı. "Karşılama için özür dilerim. Bu kadar erken döneceğinizi beklemiyorduk." Omzunun üzerinden seslendi: "Hizmetkarlar, lordun odasını hazırlayın!"

hizmetkarlar lordun odasını hazırlasın! Aile reisi eve geldi!"

EIGHT

Aaron bir kez, iki kez gözlerini kırttı, yüzünde inanamama ifadesi vardı. Joan kendi ağzının hala açık olduğunu fark etti ve hemen kapattı. Aaron bu zaman diliminde Oliver ailesinin reisi miydi?

Güvenlik görevlileri birbirlerine baktılar; biri çoktan kaşlarını çatmıştı. Aaron açıkça kendileri gibi davranmıyordu ve her an bunun nedenini sorgulamaya başlayacaklardı.

Joan, Nick'in kendisine yaklaştığını hissetti. Neredeyse onun aklından geçenleri okuyabiliyordu. Buradan çıkmak için bir düzineden fazla kişiyle savaşmak zorunda kalacaklardı.

Joan kendini hazırladı.

Ama sonra Aaron hafifçe kendini silkeledi, sırtı sertleşti ve güzel yüzü buz gibi bir ifadeye büründü. Bir anda bambaşka birine dönüştü, başının eğimi otoriter ve tehlikeli bir hava veriyordu.

"Şimdi, tüm bu gürültü patırtı da ne?" dedi, sesi ipeksiydi.

Joan bir çığlık atmamak için kendini zor tuttu. *Tıpkı* babası gibi konuşmuştu. Sessizlikte kendi kalbi çok yüksek sesle atıyordu. Başka kimse duyabiliyor muydu? Onun düzensiz nefeslerini duyabiliyorlar mıydı? Arkasına baktı ve hala Edmund'un omuzlarıyla yolunu açıp hak ettiği yeri almayı beklediğini fark etti. Ama arkalarında üniformalı güvenlik görevlileri dışında kimse yoktu. Çim ve peyzajlı ormanlık alan uzakta uzanıyordu.

Joan, Nick'in bakışlarını karşıladı. Nick'in ağzı büküldü: *Tehlike geçti mi, geçmedi mi?*

Joan hafifçe başını salladı. Bilmiyordu.

Aaron takım elbisesinin ceketini düzeltti. Buna gerek yoktu. Kıyafetleri düzgündü, Joan'ın hanede yumruklarıyla buruşturduğu gömleği bile. Joan dudağını ısırdı. Şu anda Aaron, yatak odasında onu nazikçe kucaklayan adamdan hiç benzemiyordu.

Adamlardan biri öne çıktı. "Özür dilerim. Arama emrini ben verdim ve sizin evinize izinsiz girme sorumluluğu tamamen bana aittir..."

"İzinsiz girenler olduğunu sandınız," diye sözünü kesti Aaron.

"Evet, efendim," dedi adam. Aaron gibi gri gözleri vardı ve üniforması siyah yünlüydü, parlak gümüş düğmeleri vardı. Gümüşün üzerine deniz kızları işlenmişti.

"O halde arama gerekliydi," dedi Aaron. Adam bir an için gözlerini kapattı, rahatladığı belliydi. "Bizi bu kadar çabuk tespit ettiğiniz için tebrikler."

"Evet, efendim," dedi adam nefes nefese. "Teşekkür ederim, efendim."

Burada muadillerimiz olması çok muhtemel, demişti Aaron daha önce. Joan bunu hayal etmemiştii ama... Aaron, korkunç Oliver ailesinin başında. Önceki zaman çizgisinde, ailesi tarafından hor görülmüş ve babası tarafından mirasından mahrum bırakılmıştı.

"Başka bir şey yoksa..." güvenlik ekibinin başı dedi. Aaron'un hafifçe başını sallamasını bekledi. "Sizi Geoffrey ile baş başa bırakıyoruz, lordum."

Üniformalı memurlar, ortaya çıktıkları kadar çabuk dağıldılar. Birkaç saniye içinde Joan, Aaron ve Nick, güzel gri bir takım elbise giymiş, cebinde bir denizkızı nakışlı bir adamla baş başa kaldılar. Adamın üniforma giydiğinin tek işareti buydu. Joan, onun Aaron'ın uşağı olduğunu tahmin etti.

Adamın arkasında Nick omuzlarını silkti ve Aaron hafifçe yüzünü buruşturarak kendi gerginliğini belli etti. Joan, Aaron'ı bir an için görmekten garip bir şekilde rahatladı, sanki perdenin aralığından güneş ışığı girmiş gibi.

Sonra o parıltı kayboldu ve Aaron'ın yüzü yine acımasız prensin yüzüne dönüştü.

Joan, onun babasını taklit ettiğini biliyordu, ama ifadesindeki acımasızlık ürkütücüydü. İlk tanıştıklarında onun hakkında düşündüğü soğuk aristokratla *tıpatıp* aynıydı.

Uşak yaklaştı. Güvenlik görevlisi ona *Geoffrey* demişti.

Joan onu tanıdı. Bir zamanlar Edmund'un varisiydi, Aaron'un mirasından mahrum bırakıldıktan sonra onun yerini alan çocuk. Bu Geoffrey daha yaşlıydı, yaklaşık yirmi yaşında, solgun tenli, neredeyse beyaz saçlı bir adamdı.

"Misafirlerin mi var?" diye Aaron'a sordu. Işığı Nick'in yüzüne, sonra Joan'ın yüzüne tuttu. Joan ani parlamadan gözlerini kırptı, Geoffrey'in gözlerinin büyüdüğünü zar zor fark etti. "Bir insan ve bir yarı insan mı?"

"Bu bir sorun mu?" diye sordu Aaron.

"Elbette istediğinizi yapabilirsiniz." Geoffrey'in duruşu saygılıydı, ama güvenlik ekibi kadar korkmuş görünmüyordu. "Ama kolyeleriniz nerede?"

Joan düşünmeden çıplak boğazını dokundu. Bu, kafasındaki bir soruyu cevapladı: Bu zaman diliminde insanlar, yarı canavar yarı insan olanlara nasıl davranıyordu?

kısmen canavar, kısmen insan olan insanlara nasıl davranıyordu?

Aaron'un çenesi sıkılaştı. "Onları kaybettiler." Sesinde soru işareti yoktu.

Geoffrey ağzını açıp kapattı. Bu dünyada insanların sadece kolyeyi kaybetmedikleri açıktı. "Yenilerini ayarlayacağım."

Bir an için Joan elini boğazından çekemedi, kendini koruma dürtüsü çok güçlüydü. Aaron'un dikkati lazer gibi ona yöneldi ve gerçek kişiliği yine ortaya çıktı. Joan, *bu* insanların kolyesiz kalmasına izin vermenin riskini hesapladığını fark etti. Joan hafifçe başını salladı. Aaron dikkatli olmalıydı. Onlar Bu dünyanın nasıl işlediğini hala öğreniyorduk. Bu yüzden karakterinden çıkamazdı.

"Peki," dedi Aaron sertçe.

"Lordum..." Geoffrey içini çekti. "Sarayın yarısını yattın, şimdi de sokaktan insanları mı topluyorsun?" Sesini alçaltarak devam etti. "İnsanlar konuşacak. Zaten konuşuyorlar."

Joan'ın ağzı tekrar açıldı. Geoffrey'in az önce söylediği şeyi kafasında oturtamıyordu. Aaron'ın Joan ve Nick'i buraya onlarla yatmak için getirdiğini mi düşünüyordu? İkişiyse birden mi?

Aaron'un bunu inkar edeceğini düşünmüştü, ama Aaron, Joan kadar şaşkın, farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyordu.

Geoffrey, ışığı Nick'in kare çenesinden kaslı göğsüne, oradan da Joan'a yöneltti ve gözlerinde, dudaklarında oyalanarak durdu. Joan'ın yüzü kızardı. Yanında Nick, bu zaman diliminde insanların muhtemelen hiç yapmayacağı bir şekilde Geoffrey'e öfkeyle baktı. Geoffrey farkında değil gibiydi. "Onları neden seçtiğini anlayabiliyorum," dedi Aaron'a. "Senin zevkine göre biraz alt sınıftan, ama o..."

"Yeter," dedi Aaron.

"Sadece onun oldukça..."

"Yeter dedim." Aaron'un sesindeki ani tehlikeli alt ton Geoffrey'i korkuttu.

Sessizce patikadan yukarı doğru yürüdüler. Joan her şeyi yavaş çekimde işliyor gibiydi. Aaron bu zaman diliminde ailenin reisiydi. Ve belki de kızlar kadar erkekleri de seviyordu. Gözlerini kaldırdı ve

Aaron'un gri takım elbisesinin arkası. Omuzları gergindi. Joan, Geoffrey'in sözleriyle kendini açığa çıkmış hissettiğini anlayabilirdi.

Joan, Aaron'un tipinin kim olduğunu hiç tam olarak bilememişti; Aaron her zaman çok kapalı ve kendine yeten biriydi. *Herkes* Aaron'dan etkilenirdi. Görünüşü, sokaktaki yabancılar bile ona iki kez bakıp dik dik bakmasına neden olurdu. Buna karşılık ancak Joan bazen Aaron'un kimseyi sevip sevmediğini merak ederdi. Bakışları hiç kimse üzerinde uzun süre kalmazdı.

Ama son zamanlarda... Joan, Aaron'un ona bakışlarını fark etmişti, gözleri yumuşaktı. *Seni daha yeni buldum*, demişti Aaron, hanın içinde.

Derin bir nefes aldı, kafasını boşaltmaya çalıştı. Aaron'un ona karşı ne hissettiğini, kendisinin ona karşı ne hissettiğini düşünmenin sırası değildi. Aslanın inine girmek üzereydiler.

Oliver malikanesi, dört katlı, kuleleriyle tepede parıldayan bir kale gibi manzaraya hakimdir. Bu açıdan bakıldığında, okyanusun kenarındaki bir uçurum gibi antik bir havası vardır.

Ön kapıya yaklaşırken kapı açıldı ve şık kahverengi bir köpek dışarı çıktı, Aaron'a doğru koşarak geldi. Elini kokladı, kuyruğunu salladı ve Aaron, köpeğin kafasını okşamak için eğildiğinde yeni kişiliği bir an için kayboldu. Boynundaki tasmada *Chaucer* yazıyordu. Joan köpeğin cinsini tanımadı, ama tilki gibi kulakları ve kaslı vücudu ona eski Roma mozaiklerini hatırlattı.

"Az önce havlayan sen miydin?" Aaron köpeğe yumuşak bir sesle sordu.

"Saray muhafızlarını sevmezdi," dedi Geoffrey.

Köpek sanki onaylarcasına havladı. Joan, Nick'e fısıldadı: "Köpeklerin bahçede bizi koklamamasına şaşmamalı." Aaron'ı tanıyorlardı. Onu bir tehdit olarak algılamamışlardı.

"Lordum!" Uzun boylu bir adam Aaron'ı karşılamak için dışarı çıktı. Üniforması *uşak* olduğunu belli ediyordu. Ve... *Tanrım...* Aaron'ın burada bir uşak vardı. Personeli vardı. Bir uşak. Bir güvenlik ekibi.

"Mesajlarınız var," dedi uşak. "Ofisinize bıraktım." Aaron dikleşti ve köpek içeri girip gözden kayboldu.

"Çok iyi."

Uşağın bakışları Joan'ın omuzlarında ağır bir yük gibi hissediliyordu. O, Joan ve Nick'in insan olduğunu biliyordu. Ve onaylamayan ifadesinden, Geoffrey ile aynı varsayımı yapmış ve onların neden burada olduklarını anlamıştı.

Joan kollarını kendine doladı. Nick de kambur duruyordu ve rahatsız görünüyordu, ama bakışları etrafta dolaşırken Joan, onun personelin varsayımlarından çok bu lüks evden rahatsız olduğunu fark etti.

Uşakları takip ederek evin tüm yüksekliği kadar yüksek bir fuayeye girdiler. Nick yukarı baktı. Boyalı tavanın altında bir dizi pencere uzanıyordu. Yukarıda, deniz kızları suda yüzyor, sarı saçları etraflarında dalgalanıyordu. Ayaklarının altında, fırtına öncesi gökyüzü gibi beyaz desenlerle süslenmiş gri mermer fayanslar vardı.

Joan nedenini tam olarak belirleyemedi, ama mekanın düzeni, resimler, zemin, Aaron'a benziyordu. Onun zevkiydi. Aaron'un temkinli bakışlarından, onun da bunu fark ettiğini anladı ve bu onu rahatsız etti.

Joan, etrafındaki ortama o kadar dalmıştı ki, Aaron'un fuayenin arkasındaki küçük bir kapıya doğru dönmesiyle Geoffrey'in yüzündeki ifade değişikliğini neredeyse kaçıırıyordu.

"Aaron," diye Joan onu durdurmak için uyarıcı bir şekilde fısıldadı. Aaron yanlış yöne gidiyordu. Önceki zaman çizgisinde, yatak odası hizmetkarların kanadındaydı. Babası onu diğer Oliver'lardan uzak, cezalandırma amaçlı dolap gibi bir odaya sürmüştü. Geoffrey'in ona kaşlarını çatıldığını fark etti. "Efendim!" diye kendini çabucak düzeltti. "Lord Oliver." Unvan ağzında takıldı. "Ne oldu?"

Aaron'un yüzü endişe ve sorularla doldu. Ve bu O da yanılmıştı — Geoffrey'in derinleşen kaşlarını çatmasından bunu anlayabilirdi. Aaron ona karşı daha soğuk davranmalıydı.

"Siz... Aç olduğunuzu söylemişsiniz, lordum," dedi Joan, onun anlamasını umarak. "Mutfaktan bir şeyler istediğinizi..."

"Aşçıya hafif bir akşam yemeği hazırlatayım mı?" Geoffrey tereddütle Aaron'a sordu. "Birine sana götürmesini söyleyebilirim..."

Aaron kendi hatasını fark edince ağzı açıldı. Joan, bu zaman diliminde odasının *nerede* olduğunu anlamaya çalışırken kafasında dönen çarkları gördü. "Evet," dedi yavaşça. "Akşam yemeği hazırlatın. Ve..." Bir çözüm buldu. "Ve çantalarımı da yukarı çıkarın."

Çantalar mı? diye düşündü Joan. Geoffrey aynı anda yüksek sesle sordu: "Ne çantaları, lordum?"

Aaron gözünü kırpmadan iç cebinden ince bir cüzdan çıkardı. Geoffrey'e uzattı, Geoffrey ise gözlerini hafifçe açarak cüzdanı aldı. "Lütfen." Aaron ona önünden gitmesini işaret etti.

Cüzdanı dikkatlice tutan Geoffrey, merdivenleri çıkarak onları imparatorluk merdivenlerine çıkardı. Merdiven basamakları, tekrarlanan denizkızı motifli özenle işlenmiş halılarla kaplıydı. Sola dönerek, karanlık bahçelere bakan kemerli pencereleri olan bir koridordan geçmelerini sağladı. Her kemer, kitaplık ve minderli koltukların bulunduğu özel bir oyuğa derinlemesine

özel bir oyuğa giriyordu ve içinde bir kitaplık ve minderli bir koltuk vardı. Joan, malikanelerde genellikle görülen deri ciltli kitaplar yerine, sırtları buruşmuş, eskimiş kitaplar görünce şaşırdı. Bu kitapları gerçekten birisi okumuştı, hem de birden fazla kez. Daha yakından bakıp kitapların isimlerine bakmak istedi başlıklarına bakmak için, ama Geoffrey çoktan koridorun sonundaki kapıyı açmış ve evin batı kanadına girmişti.

Joan bir çılgılık atmamak için kendini zor tuttu. Başka bir antreye girmişlerdi. Antre, deniz kızlarının diğer hayali deniz yaratıklarına tridentlerini sapladıkları ayrıntılı sahnelerin işlendiği ipek işlemeli perdelerle kaplıydı: insan yüzlü balıklar, iskelet yılanlar, krakenler. Joan yavaşça döndü. Duvarları çevreleyen resimler bir savaşı anlatıyor gibiydi.

Kuzey ve güneyde devasa ahşap kapılar vardı. Evin bu kanadı Aaron'un özel alanı mıydı?

Nick, yürürken kaşlarını gittikçe daha da yukarı kaldırıyor ve Geoffrey onları daha da içeriye, kubbe tavanlı güzel bir kütüphaneye, ardından deri kaplı bir masanın bulunduğu bir ofise, sonra da cam dolaplarda parıltı veren kristallerin bulunduğu özel bir yemek odasına götürürken neredeyse eğleniyor gibi görünüyordu.

Joan, bu binanın dört katında yüz odadan fazla oda olduğunu tahmin etti.

Aaron'un evin kanadı tek başına bir saraydı.

Geoffrey bir kapı daha açtı ve Joan yatak odasını görünce sadece bakakaldı. Oda çok büyüktü, başlı başına bir ev gibiydi. Pencereleden, yanan şömineye, odanın ortasında parıltı veren mavi ve altın renkli gölgelik altında duran, püsküllü iplerle geri çekilmiş bulut gibi yatağa kadar her şey çok büyüktü.

Daha fazla kapı, pençeli ayaklı bir küvet ve çerçeveli aynalar ve gardıroplarla donatılmış bir giyinme odası bulunan saray gibi bir banyoya açılıyordu. Ve *bu*, Joan'ı, buranın Aaron'a ait olduğuna ikna eden en önemli şeydi: sadece onun kıyafetleri için ayrılmış bir oda.

Geoffrey, Aaron'un cüzdanını küçük bir hareketle ona geri verdi. Aaron cüzdanı tekrar cebine koydu ve biraz dalgın bir şekilde manzaraya döndü. Devasa kemerli pencereler, hafifçe dalgalanan tepeler ve ağaç kümelerini gösteriyordu. Uzakta, ay ışığı Thames Nehri'nde parıltıyordu. Manzara o kadar sakin ve sessizdi ki, sanki bir tablo gibiydi.

"Otobüste birkaç çanta unuttum," dedi Aaron, Geoffrey'e sırtını dönerek. "Ben getirteyim," dedi Geoffrey.

Aaron'un bakışları odaklanmamıştı, sanki kimseye görünmeyen uzak bir noktaya bakıyormuş gibi. "Babam nerede

?" diye fısıldadı, neredeyse kendi kendine.

Bu zaman diliminde Edmund'a ne olmuştu? Joan da bunu merak ediyordu. Edmund iktidarı kendi isteğiyle bırakmazdı.

Geoffrey, Aaron yanlış yöne, hizmetkarların kanadına doğru döndüğünde olduğu gibi, şaşkın görünüyordu. "Emirleriniz açıktı, lordum. Sizi sürgüne gönderdiğinizden beri, bu zamana kadar bir asır boyunca buraya girmesi yasaktı."

Aaron'un ifadesi değişmedi. "Elbette." "Odanıza akşam yemeği gönderilmesini ister misiniz?"

"Yarım saat sonra. Şu anda yalnız kalmak istiyorum."

"Evet, efendim." Geoffrey, Joan'dan Nick'e baktı. "İzninizle." Aaron'un yatak odasından çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

NINE

"Sadece yarım saat mi?" dedi Nick yumuşak bir sesle.

Aaron pencereden döndü. Joan, yüzünde biraz hareketlilik görünce rahatladı, bu sadece sinirlilik olsa bile. O manzaraya bakarken kendi dünyasında kaybolmuş gibi görünüyordu. Şimdi kollarını kavuşturdu. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Evet." Nick kapıya yaslandı ve ellerini ceplerine soktu. Gömleği yağmurdan hala nemliydi, beyaz pamuklu kumaş cildine yapışmıştı. "Neden yatak odan yarış pisti kadar büyük?"

Aaron bir an şaşırmış gibi göründü. "Şey, o..." Etrafına bakındı, görünüşe göre tekrar kontrol etmesi gerekiyordu. "Bu tamamen abartılı."

"Bu odayı ısıtmanın maliyeti..." Nick'in Yorkshire aksanı ortaya çıkmaya başladı. "Yani, ben bilemem... senin gibi alt sınıftan biri olarak."

"Affedersin, derslerde *uyudun* mu?" Belki Nick'le arasındaki farktan dolayıydı, ama Aaron her zamankinden daha kibar konuşuyordu. "Burası aslında *benim* odam değil!"

Bu kanada hiç girmedim bile. Ben..." Aniden sustu.

Nick bir şey daha söylemek için ağzını açmıştı, ama sonra kapattı. Başını eğdi, yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Neden burada değildin? Bu evin her yerinde rahatça dolaşabilirdin, değil mi?"

Aaron'un yüzü bir anda kapandı ve Joan, evin arka tarafındaki hizmetçi odalarındaki küçük, kasvetli ve karanlık yatak odasını hatırladı. Aaron ağzını açtı ve Joan, onun gerçekten incitici bir şey söylemek üzere olduğunu anladı.

"Bekle," dedi, elini kaldırarak. Tartışmak istemiyordu, konuşacak daha önemli şeyler vardı, ama daha da önemlisi, içgüdüğü içgüdüğü, bu korunaklı yerde bile *tehlike olduğunu* söylüyordu. Kalın halının üzerinde pencerelere doğru yürüdü ve perde iplerini

birbiri ardına. Ağır mavi kadife perdeler manzarayı kapattı.

"Güvenlik ekibi hala devriye geziyor olabilir," diye arkasını dönmeden açıkladı. Gerisini söylemesine gerek yoktu. Aaron'la eşitler gibi konuşurken görülmemeleri gerekiyordu. Personel, onların burada çok farklı bir şey yaptığını düşünüyordu.

Bu düşünceyle göğsünde ve boynunda bir sıcaklık hissetti. Aaron ve Nick'e döndü. Perde omuzlarına değdi ve arkasında serin camı hayal etti. Perdeler çekilince oda daha samimi görünüyordu. Çıtır çıtır yanan şömine, odayı mağara gibi yapıyordu, yatak odasından gelen tüm yatak odasının dışından gelen tüm sesleri boğuyordu.

Joan, birbirlerine biraz daha sataşacaklarını düşünmüştü, ama dikkatleri ona yönelmişti. Yan yana duran ikisi, kapıyı koruyan askerler gibiydi. Neredeyse aynı boyda, birbirine uyan bir çift. İki farklı türde güzellik: Nick'in koyu ve klasik, Aaron'ın soluk ve ruhani.

Sessizlikte Nick ceketini çıkardı ve gömleğinin manşetlerini açtı. Aaron'un duruşu resmiydi. Ateşin ışığı saçlarını altın rengine çevirmişti.

Hava garip bir şekilde gerginleşmişti. Belki de bu, varsayımların Odanın dışındaki insanlar, ama Joan aralarındaki gölgelikli yatağın fazlasıyla farkındaydı.

Aaron nefes verdi ve omuzları düştü. Joan, onun hala babasının duruşunu taklit ettiğini fark etmemişti. Şimdi, perdeler kapalıyken, biraz gevşedi. "Bütün bunları beklemiyordum..."

"Sanırım *bizim* zaman dilimimizde ailenin reisi sen değildin," dedi Nick.

Aaron burnunu çekip yüzünü eliyle ovuşturdu. "Kesinlikle değildim."

"Bu zaman çizgisi bizimkinden çok farklı," dedi Joan. Bu zaman çizgisinde Aaron için

bu zaman çizgisinde Aaron için her şeyin farklı olduğunu anlayabiliyordu. *Onun* Aaron'u, annesi kralın emirlerine karşı geldiği için mirasından mahrum bırakılmıştı. Annesi, Grave ailesinin bir üyesinin kral tarafından katledilmesini engellemeye çalışmıştı. Ama

Bu zaman çizelgesinde, Kral yoktu ve Graves ailesi hiç yok edilmemişti. Aaron'un konumu ve itibarı değişmeden kalacaktı.

Ancak bu, Aaron'un muadili olan kişinin babasından nasıl iktidarı ele geçirdiğini açıklamıyordu. Joan, Aaron'un Edmund Oliver'ı devirmek için bu kadar acımasız olabileceğini hayal edemiyordu.

Edmund Oliver'ı alt edecek kadar acımasız olabileceğini hayal edemiyordu.

Birdenbire, bir ürperti onu sardı. Aaron nasıl birisi olurdu? Böyle bir dünyada doğup büyümüş, mirası garantili

nasıl olurdu? Ne kadar farklı olurdu? Joan bunu bilmek istemediğini hissetti.

Her halükarda, daha acil düşünülmesi gereken bir şey vardı. "Büyükanneemin söylediklerini konuşmalıyız. Eleanor'u durdurmalıyız. Kurt işareti taşıyan insanları bulmamızı söyledi. Bize yardım edebileceklerini söyledi."

Nick gözlerini kapattı ve Joan onun omuzlarındaki sorumluluğun ağırlığını gördü.

O da hissediyordu.

"Joan," dedi Aaron. "Büyükanneenin ne dediğini biliyorum, ama..."

"Ama?" Nick tekrarladı. Gözlerini tekrar açtı, yüzündeki ifade şüpheyile keskinleşti. "Sakın söyleme... Birkaç kişi sana '*efendim*' dedi ve sen bunu sevdin, değil mi? Şimdi bu zaman diliminde kalmak mı istiyorsun?"

Aaron'ın cevabı okunması zordu. Joan, Nick'in tam olarak yanılmadığını hissetti. Tam olarak doğru değildi, ama tamamen yanlış da değildi. Aaron'ın cevabı ise kesindi: "Açıkçası, zaman çizgisi geri getirilmeli. *Ama* tek ipucumuz öldü. Tam olarak ne yapmamız gerekiyor?"

Gran, kurt işaretini taşıyan insanları bulmalarını söylemişti, ama nasıl bulacaklarını söylememişti.

"Bekle..." Joan kafasını sallayarak zihnini boşaltmaya çalıştı. Düzgün düşünemiyorlardı. "Ronan *ölmedi*, bizim için ölmedi. Zamanda geriye gidebiliriz."

Onu bulma zamanı. Çok fazla yakıt bile gerekmezdi; Joan kendi hayatından bir gün alıp dünkü güne geri dönebilirdi. Neden daha önce bunu düşünmemişti? Ağzını açtı ama sonra durdu. Aaron başını sallıyordu.

"Sen de hissedebiliyorsun sanmıştım," dedi Aaron.

Joan, Aaron'ın yüzündeki ifadeye bakınca içini bir tedirginlik kapladı. "Neyi hissettim?" "Bir şey yakın geçmişe seyahat etmemizi engelliyor. Bu zaman dilimine gelir gelmez hissettim. Sanki bir..."

Bu zaman çizgisine gelir gelmez hissettim. Sanki bir...' Aaron kelimeyi aradı. 'Bir duvar.'

Bir duvar mı? Ne? Joan gözlerini kapattı ve içsel canavar hissiyle zaman çizgisini aradı.

Bazen zaman çizgisi bir güç gibi görünürdü, şiddetli bir rüzgar gibi. Ancak bu gece Joan'ın izlenimi, kendi zihni ve iradesi olan büyük bir canavardı. Onun varlığını odada hissedebiliyordu, şöminenin ısısı kadar gerçekti.

Joan, dününe, ya da geçen haftaya, geçen aya geri dönmeyi hayal etti. Elli yıl öncesine. Ronan'ı bulduğunu hayal etti. Ve *şimdi* bunu hissedebiliyordu.

Ona göre direnç, inatçı bir irade gücü gibiydi; büyük canavar kendisi geçişine izin vermiyordu. Joan itti, ama o da o kadar güçlü bir şekilde itti ki, Joan sarsıldığını hissetti.

Sinirleri bozulmuş bir şekilde Nick'in bakışlarıyla karşılaştı ve başını salladı. Nick'in açık hayal kırıklığı karşısında midesi bir anda aşağıya indi.

"Sanırım bizim karşılıklarımız bizi engelliyor," dedi Aaron. "Eğer geçmişi işgal etmişlerse, zaman çizgisi onların yanına yaklaşmamıza izin vermez."

Joan kollarını kendine doladı. Aaron'ın teorisinin tam olarak doğru olmadığını hissediyordu, ama başka bir açıklaması da yoktu. "Acaba büyükannemle bir şekilde tekrar iletişime geçebilir miyiz?"

"Zaman çizelgesini düzeltmeliyiz, büyükannenin yardımını olsun ya da olmasın." Nick'in karanlık gözleri o kadar kararlıydı ki, Joan zaman çizelgesinin kendisinin iradesinin gücünü hatırladı. *Nick'in* bir zamanlar canavar avcısıyken kurt sembolünü kullandığını geç de olsa fark etti. Onun halkı, canavarlar zamanı çalmak istediklerinde görebilecekleri şekilde boyunlarının arkasına kurt dövmesi yaptırmıştı.

Joan aniden merak etti... Burada da bir muadili var mıydı?

TEN

Joan, erkeklerin nasıl hissettiğini bilmiyordu, ama bir şekilde hem yorgun hem de adrenalin doluydu. Bütün vücudu ağrıyordu. Günlerdir kendilerini yoruyorlardı.

Yine de hâlâ

bir şeyler yapmak için çaresiz hissediyordu. Büyükannesinin sözleri aklından çıkmıyordu: *Zamanın azalıyor.*

Gözlerini sıkıca kapattı ve yorgunluk dalgası hissetti, neredeyse mide bulantısı geldi. Bu halde hiçbir şey başaramayacaklarını biliyordu.

Yarı yığılmış bir koltuğa düştü. Nick onun yanında duruyordu ve Aaron, kocaman yatağın köşesine çökmüş, bileklerini dizlerinin arasında kavuşturmuş, bir üçgen oluşturunuyordu. O kadar yakındılar ki Joan, onların yumuşak seslerini duyabiliyordu.

ateşin çıtırtıları arasında nefeslerini duyuyordu.

"Bence burada kalmalıyız," dedi Aaron.

"Burada mı?" dedi Joan. "Oliver'ın evinde mi?" Burası güvenli değildi.

Birkaç dakika önce bir insan yargılanmadan öldürülmüştü. Ve bu evde Aaron'ın *Aaron* olmadığını anlayabilecek düzinelerce insan vardı.

"Burada kaynaklarımız olacak," dedi Aaron. "Para, araba, ihtiyacımız olan her şey.

Ve... benim de gücüm olacak."

"Ailen, Joan ve benim..." Nick kelimeleri karıştırdı.

Aaron onun yerine cümleyi tamamladı. "Benim eğlenmek için kullandığım oyuncaklar. Sokakta bulduğum."

"Ben öyle söylemezdim," dedi Nick.

"Bence bu yalanı sürdürmeliyiz," dedi Aaron.

Joan ona baktı. Aynı anda, tüm vücudu birden ısınmış gibi hissetti. Şömine birden çok yakın gelmeye başladı. "Sen... Sen bizim bunu

"İkinizin de yatağına girdiğimi." Bazen Aaron'un gri gözleri, deniz camı gibi neredeyse saydam bir nitelik kazanırdı. "Evet."

Joan ağzını açtı. Bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu, vücudu da öyle. Göğsü, düşmek üzere olan bir roller coaster'a bakıyormuş gibi titriyordu.

"Ciddi olamazsın!" Nick, Aaron'a tısladı. Aaron ile Joan'ın arasında bir sandalye vardı, ama o sandalyeyi kullanmamıştı, hala ayaktaydı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Aaron, merak etmekten çok kışkırtmak için sordu.

Nick inanamıyormuş gibi baktı. "İnsan hayatından çok kıyafetlere önem veren zengin bir pislik tarafından sokaktan kapıldığımı taklit etmek beni *rahatsız* mı ediyor? *Sen olsan* nasıl hissederdin..." Sözüünü yarıda kesip, sanki bu konuyla alakası yokmuş gibi elini sallayarak konuyu kapattı.

"Eğer oyunculuk yeteneğinin yeterli olmadığını düşünüyorsan..."

dedi Aaron. "Önemli olan oyunculuk yeteneğin!"

"Gerçekten..." Joan da aynı şeyi hissediyordu. Etraflarını saran tehdit. "Burası güvenli geliyor."

Aaron ona göz kırptı ve kışkırtıcı ifadesi kayboldu. "Ben buradaki ailenin reisiyim," dedi ona, kötü tonu yerini ciddiyete bıraktı. "Bu bana güç verir. İkinizi de koruyabilirim, biliyorum. Benimle olduğunuz sürece kimse size dokunmaya cesaret edemez."

"Ama biz..." Nick başladı.

Aaron sözünü kesti. "*Onu* burada koruyabilirim."

Nick tartışmaya hazırды, ama o anda sessiz kaldı.

"Özel korumaya ihtiyacım yok," dedi Joan sinirli bir şekilde. Tamamen insan olan Nick'ti.

"Az önce üzerinde senin yüzünün olduğu bir aranıyor ilanı gördük," dedi Aaron düz bir sesle.

Joan tartışmak istedi, ama o aptal afiş bıçak gibi üzerinde asılı duruyordu. Dişlerini sıktı.

Yanlarında ateş çıtır çıtır yanıyordu; havada yoğun bir odun kokusu vardı. Joan bu odanın büyüklüğünü yeniden fark etti. Aaron'un artık sahibi olduğu geniş bir arazide bulunan bir malikanedeydiler. Onlar buradaki kaynaklar — bir hanın çalınmış odasında bulabileceklerinin ötesinde.

"Bunu gerçekten başarabilir misin?" Nick, Aaron'a sordu. Bu seferki soru, onu kızdırmak için değil, gerçekten merak ettiği bir soruydu. "Eğer biri senin

senin o olmadığını anlarsa, her şey biter. Eleanor burada olduğumuzu öğrenir ve hepimiz ölürüz."

Aaron bunu yapabilir *miydi*? Joan merak etti. Bu gece sadece birkaç dakika babası gibi davranmak zorunda kalmıştı ve bu onu açıkça yormuştu.

"Yapabilirim," dedi Aaron, aynı ciddiyetle. "Yapabilir *misin*? Çünkü halka açık yerlerde, benim dediklerimi yapman gerekecek. Sen..."

Kapının sertçe çalınması Joan'ı irkitti.

Nick şöminenin üstünden ağır bir şamdan aldı; o kadar hızlıydı ki Joan hareketini zar zor fark etti. Bazen refleksleri insanüstüydü.

"Hizmetçi olmalı," diye hatırlattı Joan.

"Doğru." Nick şamdanı sıktı ve sonra gevşetti.

mumluk yerine koydu ama gözlerini kapıdan ayırmadı. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye sordu onlara. "Gerçekten öyleymiş gibi davranacak mıyız... şey

...

"Geoffrey bu hikayeyi kendisi uydurdu," dedi Joan. "Bu, diğer insanların da buna inanacağı anlamına gelir."

"Burada benimle birlikte iki insanın olmasının başka mantıklı bir açıklaması aklıma gelmiyor," dedi Aaron.

Nick'in çenesinde bir kas seğirdi. "Öyleyse hizmetçinin bizi bu halde görmesine izin veremeyiz." Onların şaşkın bakışları üzerine, "Odayı düzenlememiz . Şu anda her şey yanlış görünecek." "Ne demek yanlış?" dedi Aaron.

"Şey, öncelikle hepimiz giyinik durumdayız."

Aaron'un yüzü kızardı ve Joan da kendi yanaklarının ısındığını hissetti.

Nick çoktan harekete geçmişti, yatağın üzerindeki yorganı çekip çarşafı buruşturdu. Yastıkları yere attı. "Yoksa sen bundan daha düzenli misin?" diye sordu Aaron'a.

"Uh..." Aaron ceketini çıkardı, katladı ve koluna asarak biraz şaşkın bir ifadeyle orada durdu.

Nick kapıya anlamlı bir bakış attı.

"Ben..." Aaron da kapıya baktı ve kendini toplamak için açıkça ve zorlanarak çaba gösterdi. "Hayır," dedi çabucak. "Ben düzenli olamam." Bir nefes daha aldı ve gözleri sonunda odaklandı. Joan'a değerlendirir gibi baktı. "Acaba..." Kendi ağzına dokundu. "Dudaklarını benim için sıkabilir misin?"

Neden? diye düşündü Joan, ama istediğini yaptı. Aaron'un gözleri, Joan'ın dudaklarına dokunan parmaklarını takip etti. Loş ışıktaki göz bebekleri büyümüştü. Joan, kapının yanındaki aynada kendini gördü ve göğsü birdenbire çarpıntıya başladı. Öpülmüş gibi görünüyordu.

"Ve..." Aaron sarı saçlarını eliyle karıştırdı.

Joan onu taklit etti, ta ki kendi saçları yüzünün etrafında kıvrılana kadar. ayna, ama yine de yeterli gelmedi. Elbisesinin fermuarını açmak için uzandı ama fermuarın başlığını tutamadı. "Yardım eder misin?" diye Aaron'a sordu.

Aynadan, Aaron'un kendisine yaklaştığını izledi. Bir an tereddüt etti bir an tereddüt etti, sonra fermuarı dikkatlice birkaç santim indirdi. Omuzlarını açacak kadar, onu rahatsız etmeyecek kadar.

Aaron'un arkasındaki yansımada Nick'in gözleri karardı. Ağzı açık bir şekilde bakıyordu ve Joan yutkundu. Aaron'un gözleri de ona odaklanmıştı, şimdi dikkatli ve kararlıydı. Joan'un içinden kelebekler uçuyordu. Kendine sinirlendiğini söyledi. Bunu yapmak zorunda kalacağını beklemiyordu.

"Böyle görünen tek kişi ben olamam..." Joan nasıl söyleyeceğini bilemedi.

Aaron onu kurtardı. "Hayır, sen haklısın." Katlanmış ceketini dikkatsizce attı ve gömleğinin düğmelerini açarak soluk tenini ve kalçasının başladığı yerdeki siyah çizgileri ortaya çıkardı. Denizkızı dövmesi. Joan'ın ağzı birden kurudu.

Aaron aynada Nick'in gözlerine baktı. "Sen de düğmelerini aç," dedi.

Nick'in kaşları kalktı. Aaron'un daha önce oturduğu yatağın kenarına oturdu. Sonra tek eliyle düğmeleri açtı ve gömleği açık kaldı. Çıplak göğsü, klasik bir heykele daha da benziyordu.

Joan gözlerini kaçırdı. "Güzel," dedi. Aynada yüzü kızarmış, çıplak boynuna kadar pembe bir renk yayılmıştı.

"İyi," diye tekrarladı Aaron. Boğazını temizledi. "Tamam..." Derin bir nefes aldı ve Joan'a döndü. Bir an bakışları onun üzerinde durdu.

"Kapı," diye fısıldadı Joan.

"Tamam." Aaron hafifçe başını salladı. "Tamam. Kapı." Tekrar boğazını temizledi ve sesini yükseltti. "Gelin!"

Bir hizmetçi içeri girdi. Düzgün bir pantolon ve gömlek üniforması giymişti, saçları Fransız topuzu şeklinde toplanmıştı. Hepsini bir gözden geçirip burnunu kırıstırdı. İnce, kaslı bir vücudu ve onaylamayan bir havası vardı, Joan'a katı balerin öğretmenlerini hatırlattı. Tepsiyi şöminenin yanındaki küçük masaya koydu ve yanına birkaç alışveriş poşeti bıraktı. "Akşam yemeği, lordum," dedi Aaron'a.

"Teşekkürler," dedi Aaron. Tüm sıcaklığı kaybolmuştu. Gözleri yine buz gibi ve tehlikeli bakıyordu.

"Bunlar da insanlar için." *İnsanlar* kelimesini hafifçe vurguladı; sesinden küçümsemeyi gizleyemedi. Cebinden, döndürülebilen rakamları olan iki metal kolye çıkardı. "Bir Nightingale kalan ömürlerini doğrulayabilir, ama ne kadar hizmet kalacağını belirlemek için kimlik kartlarına ihtiyacımız var." ne kadar hizmet sürelerinin kaldığını belirlemek için kimlik kartlarına ihtiyacımız olacak."

Joan şaşkınlıkla fark etti ki hizmetçi de insan değildi; boynunda kolye yoktu. Bahçedeki Oliver ailesinin hiçbir üyesinin kolye takmadığını fark etti. Ama... Oliver ailesi insanlardan hep nefret etmişti; belki de canavar hizmetkarları tercih ediyorlardı.

Hizmetçi kolyeleri bir tepsiye koydu. Joan, sert metalik seslere irkildi. O kolyeyi takmak istemiyordu ve bir Nightingale'in onu kalibre etmesini de *hiç* istemiyordu. Son birkaç ayda kendinden çok şey çalmıştı ve ne kadarının kaldığını bilmek istemiyordu.

Hizmetçi ayrılmak için döndüğünde, Joan hala bir şeye ihtiyaçları olduğunu fark etti. "Bekle," dedi. "Serpentine Inn'den iki kişi çağırır mısın? Arabaya ihtiyaçları olacak."

Hizmetçinin ağzı büzüldü; bir insandan emir almaktan açıkça rahatsız olmuştu. Ama Aaron başını sallayınca, "Oda numarası?" diye sordu.

"İki." Joan masanın üzerinde bir not defteri ve kalem buldu ve hızlıca yazdı: *Oliver House'a gel*. Baş harflerini ve Hunt işaretini ekledi: *V* ve ters *U* harfleri, aralarında bir çizgiyle birleştirilerek tilki şekli oluşturuyordu. Sonra mektubu katladı, tekrar katladı, yırtıp bükerek kağıdı kabaca kilitledi. Ruth dışında biri mektubu açarsa, Ruth anlardı.

Joan mektubu hizmetçiye uzattı, ama hizmetçi mektubu elinden kaptı.

"Efendim," dedi hizmetçi Aaron'a tekrar. Sonra odadan çıktı, kapıyı arkasında *sertçe* kapattı.

"Şey... Sanırım yuttu," dedi Joan.

"O, *bizim onunla* birlikte olmamızı hiç istemiyordu," dedi Nick. Sesinden yorgunluk duyuluyordu, sanki hizmetçinin tiksintisi onu bitkin düşürmüştü.

Masaya gidip kolyeleri bir peçeteyle örttü. Görünüşe göre Joan'la aynı şeyi hissediyordu, onlara bakmak bile istemiyordu.

Aaron alışveriş poşetlerini karıştırdı ve pantolonlar, gömlekler, etekler, elbiseler çıkardı. Kömür ve krem renginde, tüvit ve yumuşak tül kumaştan yapılmışlardı.

"Ne kadar aldın?" Nick, Aaron kıyafetleri yere çeşitli şekillerde sererken inanamadan sordu.

"Şey, artık benimle *birlikte* olduğuna göre..." Aaron, seçtiği kıyafetlere kaşlarını çatarak dedi. "Hiç yetmez."

Joan kendini zorla ayağa kaldırdı. Temiz giysiler ortada dururken, kendini daha da

öncekinden daha yapışkan ve kirliydi. Acilen üstünü değiştirmek istiyordu. "İlk duş ben alabilir miyim?"

"Tabii," dedi Nick ve Aaron da başını salladı.

Joan, Aaron'un aldığı tüvit elbiseyi eline aldı ve bu kıyafetlerin içinde uyursa hepsinin mahvolacağını fark etti. "Sence senin muadilin..." Durdu. Aaron'u hiç rahat kıyafetler içinde görmemişti rahat kıyafetler içinde görmemişti, ama takım elbiseleriyle uyumazdı herhalde. Değil mi? "Uyumak için tişört var mı?"

"Tişört mü?" Aaron bu kelimeyi sanki hiç duymamış gibi telaffuz etti, sanki hayatında hiç giymemiş gibi. "Eminim gecelikleri vardır." Giyinme odasını işaret etti. "Onun olanlar şu anda benim. Benim olanlar da senin. İsteddiğini al." Nick'e çok daha isteksizce ekledi, "Sen de, sanırım."

Joan, diğerlerinin de temizlenmek isteyeceğini bildiği için çabucak yıkandı. Kollarında ve bacaklarında kesikler ve morluklar olduğunu dehşetle gördü. —son zaman çizgisinin sonunda Eleanor ile olan kavgadan. Joan'ın bakış açısından o kavga sadece birkaç saat önce olmuştu. Acıması çok normaldi. Diğerleri de acı çekmiş olmalıydı.

Duşu kapattı ve havluya sararak bitişikteki giyinme odasından kıyafetlerini aldı.

İçeri girdiğinde, sadece bakakaldı. Oda, sandığından çok daha büyüktü —yatak odasıyla aynı büyüklükte—duvarlar kraliyet mavisi ve altın rengiyle dekore edilmiş, tavus kuşları ve ötücü kuşların resmedildiği panellerle süslenmişti. Giysiler düzgün raflar üzerinde dizilmiş, masaların üzerine katlanarak sergilenmişti. Joan kendini lüks bir mağazada gibi hissetti.

Aaron'un muadili, Aaron'un normal tercihlerinden daha gösterişli bir zevke sahip gibiydi: takım elbiseler zengin renklerde ve ilginç kesimlerdeydi. Joan, derin V yakalı, kan rengi uzun bir ceketin kadifesini düzeltti.

Giysilerin günün saatine göre düzenlendiğini anlaması birkaç dakika sürdü. Şurada sabahlık takımlar, sonra gündüz takımları, akşam takımları ve son olarak da pijamalar vardı.

Aaron'un izni olsa bile kendini rahatsız hisseden Joan, hepsi denizkızları, deniz kabukları ve tridentlerle güzelce işlenmiş ipek geceliklerin bulunduğu rafları karıştırdı.

Basit bir takım buldu: kısa kollu bir gömlek ve ona uyan şort. Gri ipek, elinde su gibi akıyordu ve ön cebindeki denizkızı deseni, gerçek gümüş gibi parlak ipliklerle dokunmuştu.

Joan gömleği başına geçirdi. Üzerine çok büyüktü ve şort düşecek gibi duruyordu, ama ıslak 1920'lerin kıyafetlerinin sürtünmesinden sonra neredeyse acı verecek kadar rahattı.

Islak 1920'ler kıyafetlerinin sürtünmesinden sonra neredeyse acı verecek kadar rahattı. Şortun bel kısmını sıkamak için kıvrımlarını çevirdi. İşini bitirdiğinde, taze çamaşır kokusunun altında Aaron'un kokusunu alabildiğini sandı, hafif ama rahatlatıcı bir kokuydu.

Yatak odasına geri dönen Nick, Joan giyinme odasının kapısını kapatırken başını kaldırdı. Gözleri Joan'ın üzerinde dolaştı ve bir an için Gözleri, daha önce elbisesinin fermuarını açtığı zamanki gibi karardı. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Giyecek bir şey buldun," dedi Aaron. O da ona bakıyordu, ağzı hafifçe açık.

Kıyafetlerini paylaşmak konusunda fikrini mi değiştirmişti? "Sen... Sen sorun olmaz demiştin..." Joan aniden utanarak başladı.

"Evet," dedi Aaron, garip bir şekilde hızlıca. "Evet, sorun değil."

Konuşurken, yüksek bir bip sesi hepsini irkitti. "Alarm mı?"

dedi Nick.

"Mesaj mı?" diye önerdi Joan. Odanın sonunda, çerçeveli bir ayna mavi ışıqla yanıp sönüyordu. Anlaşılan, aynı zamanda ekran görevi de görüyordu.

Aaron oraya doğru yürüdü. "Merhaba?"

Geoffrey'in yüzü çerçeve içinde belirdi. Kişisel süitinde gibi görünen, güzel bir kanatlı koltukta oturuyordu. Arkasında kitap rafları diziliydi. "Efendim, sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm," dedi. "Beklediğiniz arama geldi, biraz erken oldu. Ofisinizde cevaplamak ister misiniz?"

"Ben geri ararım," dedi Aaron. "Şu saatte ayarlayın..."

"Efendim," diye Geoffrey, şaşkın bir ifadeyle sözünü kesti. "*Arayan* geldi."

Aaron, Joan ve Nick'e bakarak tavsiye istedi. Geoffrey, Aaron'un bakışını takip etmeye çalışırken başını çevirdi, ama onun açısından Joan ve Nick'i göremiyordu.

Joan, Aaron'a hafifçe başını salladı. Geoffrey'in tavırlarına bakılırsa, Aaron'un reddetmesi garip kaçardı. Her halükarda, bu dünya hakkında daha fazla şey öğrenmek için bir fırsat olabilirdi.

"O zaman getirin," dedi Aaron Geoffrey'e. "Yatak odasında alacağım."

"Çok iyi, efendim." Geoffrey'in rahatlamış yüzü kayboldu.

Ekran tekrar aynaya dönüştü, Aaron'un ince yüz hatlarını ve arkasındaki pencereleri yansıtıyordu. Uzun bir süre öyle kaldı. Sonra ekran titredi ve yeni bir yüz belirdi. Uzun altın sarısı saçları dalgalı, taze kırmızı güllerle örülmüş bir kadın. Joan'ın kalbi aniden göğsünden çıkacak gibi çarpmaya başladı.

"Merhaba Aaron," dedi Eleanor. "Umarım rahatsız etmedim."

ELEVEN

Joan, Nick'i geri çekerek ekrandan uzaklaştırdı. Korku ve öfke onu sardı, o kadar iç içe geçmişti ki ayrı duygular gibi hissedilmiyordu. Kamera onları çekmemişti, bundan emindi, ama sanki çekmiş gibi titriyordu.

"En sevdiğim Oliver," dedi Eleanor Aaron'a, ağzı sevgi dolu bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ama Joan bunu sadece küçümseme olarak algılayabildi. Kraliçe gibi kibirli bir tavırla sade bir ortaçağ elbisesi giymişti ve sesi de Joan'ın hatırladığı gibiydi: alçak, melodik ve tatlı.

Aaron dik bir duruşa geçmişti, çenesi yukarıdaydı. Bu açıdan Joan, ellerinin arkasında titrediğini görebiliyordu.

Joan, Eleanor'u son gördüğünde, zaman çizgisinin gücüyle yeni yeni parılıyordu, gözleri o kadar parlaktı ki, gözlerini ondan korumak zorunda kalmışlardı. Bu özellik hala mevcuttu, ancak daha hafıftı. Işık teninden yayılıyordu — beyaz bir parıltı, değişen renklerin ışıltısıyla Joan'a opalleri, pahalı ipekleri hatırlatıyordu. O kadar parlaktı ki Eleanor'un çevresini tamamen karartacak kadar parlaktı; nerede olduğunu anlamak imkansızdı.

"Uygunsuz bir zamanda mı geldim?" diye sordu Eleanor ve Joan, Aaron'un arkasındaki dağınık yatağı, yere atılmış yastıkları yastıkların yere atılmış olduğunu fark etti. Aaron'un dağınık görünümüyle birleşince, sonuç belliydi.

Aaron'un neredeyse algılanamayacak kadar kısa bir duraklaması. "Hayır, Majesteleri. Ben sizin emrinizdeyim."

"Elbette."

Aaron rahat bir nefes alarak gözlerini yavaşça kırptı. Hitap şekli ve ses tonuyla bir kumar oynamıştı ve görünüşe göre doğru tahmin etmişti.

Nick kıpırdadı; ekrandan tökezleyerek çıktıklarından beri ilk hareketi buydu. Eleanor'un ailesini öldürdüğünü ve kendisine işkence ettiğini hatırlamıyordu, ama diğer zaman dilimlerinden gelen anılar bilinçaltında kalmıştı. Joan, onun bir kısmının hala bunu hissettiğini biliyordu.

Joan'a dudaklarıyla sordu: *Ondan ne istiyor?*

Ne sıklıkla konuşuyorlar? Joan dudaklarıyla cevap verdi. Eleanor'un samimi ses tonundan — *en sevdiğim Oliver* — bu, rahat hissetmek için çok sık bir sıklıkta. Ya Eleanor, Aaron'ın yerinin değiştirildiğini anlarsa?

Aaron da aynı korkuyu paylaşıyordu. Eleanor'a zehirli bir yılanmış gibi bakıyordu.

"Seni tebrik etmek istedim." Eleanor parmak uçlarını masaya vurdu. Uzun tırnakları, taze kan renginde cilalanmış, kedi pençeleri gibi sivri uçluydu.

"Kurtlarla mücadelemizde çok iyi iş çıkardın."

Kurtlar. Joan dikleşti. Kendini Nick'e dönmüş buldu. Nick, Eleanor'u tehlikeli bir ifadeyle izliyordu ve Joan, onun burada bir muadili olup olmadığını tekrar merak etti. Eğer varsa, kesinlikle bir direniş hareketinin parçası olmalıydı. Hatta lideri bile olabilirdi...

"Senden çok memnunum Aaron," dedi Eleanor. Sesi Joan'ın midesini bulandırdı. Son zaman çizgisinde Eleanor, Aaron'ın acımasız babasından onay görmediğini bildiği için onu kendi tarafına çekmek için övgü kullanmıştı. Aynı taktiği onun muadili üzerinde de kullanmış gibi görünüyordu. Joan bu düşünceyle çenesinin sıkıldığını hissetti. "Kurtlar benim için bir sorun oldu."

Aaron ağzını açtı, sonra durdu, ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. Yüzünde biraz kızarıklık vardı; bu övgünün gerçekte ne olduğunu anlamıştı ve Joan, bunun üzerinde işe yaramasına utanç duyduğunu düşündü.

Eleanor bu duraksamayı bir soru olarak algıladı. "Bunu daha önce konuşmuştuk," dedi biraz sinirli bir şekilde. "Tüm gücümle bile, Mahkeme her zaman insan isyanlarını önceden tahmin edemez. Dürüst olmak gerekirse," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine, "olayların *onun* yüzünden bulanıklaştığını sanıyordum. O kadar emindim ki... Ama o öldü ve ben hâlâ her şeyi göremiyorum..."

Aaron dudaklarını kurumuş gibi ıslattı. "Bu insanlar senden o kadar aşağılar ki, dikkatini bile hak etmiyorlar."

Joan son kısmı yarım duymuştu; gözü bir şeye takılmıştı. Yanındaki yazı masasında, parlaklığı kalmamış siyah bir mühür yüzüğü vardı.

Nick, canavar avcısı olduğu zamanlarda boynuna bir zincirle takmıştı. Joan daha iyi bilmesaydı

onun yüzüğü *olduğunu* düşünürdü; aynı kare şeklinde, süslemesiz bir mühür vardı.

Yüzüğe uzandığında bir sarsıntı hissetti, sanki statik elektrik çarpması gibi. Gözünün ucuyla Aaron'ın seğirdiğini gördü ve bunun fiziksel bir his olmadığını, zaman çizgisinden gelen bir sarsıntı olduğunu anladı, sanki zaman çizgisi aniden ona dikkatini vermişti. Yüzüğü kaldırdığında, iple bağlanmış bir kağıt rulosu da onunla birlikte düştü ve Joan yine şaşırdı.

Kağıdın boşluğundan yumuşak bir sesle bir şey düştü — ekmek etiketi büyüklüğünde ve şeklinde bir plastik parçası.

Nick başını eğdi ve plastiği masadan kaydırды. Joan'ın yaptığı gibi —Joan gibi. Canavarların dünyasında, bu tür etiketler holografik kayıtları saklamak ve oynatmak için kullanılıyordu.

Joan'ın midesinde belirsiz ve rahatsız edici bir his vardı, ama nedenini bilmiyordu. İpi çekip kağıdı açtı ve masanın üzerine düzgünce yaydı.

Dehşetle geri çekildi ve Nick şok içinde nefesini tuttu.

Posterde Nick, tanınmayacak kadar dövülmüş haldeydi. Yanakları şişmiş, burnu kırılmıştı. Ağzından çenesine kan akıyor, kararmış gözlerinin köşelerini lekeliyordu.

Nick Ward, yazıyordu. Vatan hainliğinden idam edildi. Yetkili ve infaz eden... O satırın yanında belirgin bir damga vardı: yılan kuyruklu bir deniz kızı. Damganın üst kısmında *Aaron Oliver, Aile Reisi* yazıyordu. Alt kısmında ise *Fidelis ad Mortem*.

Joan, durumu anladığında mide bulantısı hissetti. Bu zaman çizgisinde, Aaron'un muadili Nick'i idam etmişti. Bir an için gerçekten kusacağını sandı.

Nick'in hırpalanmış yüzünün korkunç görüntüsünden gözlerini ayırdı ve Nick'in elini tutmak için çaresizce uzandı, onun sağ salim ve hayatta olduğuna dair içgüdüsel bir kanıtı ihtiyaç duyuyordu. Nick de sanki fiziksel temasa ihtiyaç duyuyormuşçasına elini sertçe sıktı.

Aaron'un bakışları içgüdüsel olarak Joan'a kaydı. O da posterini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Liderlerini yakalayıp infaz etmekle iyi yaptın," dedi Eleanor Aaron'a ve Joan titredii. "İnfazdan sonra cesedini sokaklarda sürüklediklerini duydum." sokaklarda sürüklediklerini duydum."

"Bu şehri kimin yönettiğini onlara hatırlatmam gerekiyordu," dedi Aaron. Arkasında, elleri şimdi daha da titriyordu.

Eleanor ona soğuk bir gülümseme attı. "Elbette."

Odanın diğer ucunda zemin gıcırdadı ve kapı açıldı.

Geoffrey'in öfkeli ve telaşlı sesi tısladı: "Öyle içeri dalamazsın..."

Ruth'un kıvrık kafası göründü. Joan aceleyle parmağını dudaklarına koydu. Ruth donakaldı.

Eleanor yeni gelenleri duymamıştı. Hâlâ konuşuyordu. "Ve anladığım kadarıyla bu hafta kurtların *başka* bir hücrelerini *daha* ele geçirdiniz." Ruth, Eleanor'un sesini tanıyınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ve onları kendi ellerinizle infaz etme şerefini talep ettiniz," diye devam etti Eleanor. "Akıllıca bir seçim. Gücünüzü göstermiş olursunuz. Baltayı kendi elinize alırsınız."

"Ben..." Aaron hala ifadesini kontrol etmeye çalışıyordu, ama cevap veremedi. Joan, Aaron'un birini infaz etme düşüncesinden dehşete düştüğünü anlayabilirdi.

Eleanor'un gözleri keskinleşti ve Joan, Eleanor'un tüm bu süre boyunca onu izlediğini fark etti. Belki de bu tereddüt çok fazlaydı.

Joan'ın kalbi hızla çarptı. Masadan bir not defteri alıp üzerine şunu yazdı: *Bekleyemezsin*.

Nick parmaklarını şıklatarak Aaron'un dikkatini çekti.

Aaron'un gözleri onlara doğru kaydı ve geri döndü. "Evet, Majesteleri," dedi çabucak. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Eleanor rahatladı. "Yarın tetikte olun. Kurtlar tutsakları kurtarmaya çalışabilir."

"Bu konuda istihbarat aldınız mı?"

Eleanor'un yüzünde yine bir sinirlilik belirdi. "Sana söyledim," dedi. "Onların hareketleri her zaman tahmin edilebilir değil."

Aaron, Eleanor veda edip ekrandan kaybolurken, insanüstü bir çaba göstererek hoş bir ifade takınmayı başardı. Ondan sonra da uzun bir süre kıpırdamadı. Sonunda sesini yükseltti. "Geoffrey, onları içeri al."

Ne oluyor? Jamie, Ruth ile birlikte odaya girerken dudaklarını oynayarak sordu.

Frankie de onların peşinden koşarak girdi. Geoffrey çoktan uzaklaşmaya başlamıştı, adımları gittikçe yumuşuyordu, ta ki dış kapı uzaktan bir tıklama sesiyle kapanana kadar.

"Ne *giydin?*" Ruth, Joan'a patladı.

Joan, Oliver denizkızının resmedildiği kendi büyük beden gömleğine baktı.

"Ama *daha da* önemlisi..." Jamie, Ruth'a işaret etti.

"Ah evet," dedi Ruth. "Ve ne haltlar dönüyor burada? O adam neden Aaron'a *Lord Oliver* dedi? Ve sen neden *Eleanor*'la konuşuyordun?"

TWELVE

"Tekrar sormam gerek." Ruth, Joan'ın kıyafetlerini işaret etti.

Joan gömleğini çekiştirdi. Aaron'a ait olduğu daha açık olamazdı: üzerine işlenmiş denizkızı ve fırtına grisi rengindeki ipek, Aaron'un gözlerinin rengiyle aynıydı. "Neye benziyor bilmiyorum ama..."

"Aaron'ın gömleğini giymişsin," dedi Ruth. Kocaman yatak odasını, dağınık yatağı, Nick'in çıplak göğsünü süzdü. Ağzı bir düzine soru ile açılıp kapandı. Sonunda şunu sordu: "Burada ne işin var?"

Nick'in yüzü kızardı. "Aaron bu zaman diliminde ailenin reisi. Oliver ailesi, Aaron'ın beni ve Joan'ı fahişe olarak işe aldığını sanıyordu, biz de onlara uydurduk."

"Siz de buna *uydunuz mu*?" dedi Ruth.

"*Aslında değil*," dedi Joan. "Fakely uydurdu."

"Sana para ödediğim izlenimini almadım," diye araya girdi Aaron, Nick'e. En lordvari duruşuna girmişti, sanki İlk tanıştıklarında herkesi rahatsız ederdi: elleri arkasında, sanki standartlara uymayan bir mülkü inceliyormuş gibi. Joan, onun savunmaya geçtiğinde bu duruşu aldığını düşünmeye başlamıştı.

Nick ona kaşlarını çatı. "Neden buraya bedavaya gelelim ki?" Aaron çenesini kaldırdı. *Beni gördün mü?*

Nick'in ifadesi ona cevap verdi: *Seni gördüm ve gördüğüm şey hoşuma gitmedi.*

Karşısındaki adamın posterî hâlâ masanın üzerinde duruyordu, kanlı yüzü tavana bakıyordu ve Joan, Aaron'ın imzasını ilk gördüğü zamanki kadar mide bulantısı hissetti. İçinde bir yerlerde Aaron ve Nick'in iyi anlaşmasını bekleyen bir ses vardı; aralarında böyle bir şey olmaması gerektiğini söylüyordu.

böyle olmaması gerektiğini söylüyordu. Ancak içgüdüğü daha fazla yanılmış olamazdı. Eleanor'un zaman çizelgesinde, onların muadilleri savaş halindeydi.

"Hikayelerimizi birbiriyle uyumlu hale getirmemiz gerekiyor galiba," dedi

Nick, Aaron'a sert bir şekilde. "Haklısın," dedi Aaron. Bakışları postere kaydı ve ağzı büküldü.

Sesinde kibirli bir ton belirdi. "Çünkü en olası ihtimal, seni sokakta gördüğüm ve benimle eve gelmeni söylediğimdir."

"*Emrettim mi?*" Nick'in kuzey aksanı yine ortaya çıkmıştı.

"Bu dünyanın nasıl işlediğini bilmiyorum, ama burada aile reislerinin büyük bir gücü var gibi görünüyor," dedi Aaron. "Benim konumumdaki birinin burada istediği herkese istediği her şeyi yapabileceğini tahmin ediyorum. İnsanlar seni çöplükten topladığını ve senden sıkılana kadar beni eğlendirmene emrettiğini düşünebilir. Buna hakkım olduğunu düşünebilirler. Belki *de* hikayemiz bu olmalı. Belki burada *bu* daha gerçekçi olur."

Nick bunu sindirirken çenesi hareket etti. Joan onu intikam dolu ve haklı bir öfkeyle görmüştü, ama hiç kimse onu bu kadar sinirlendirebilmişti.

Aaron çenesini daha da kaldırdı. "Aslında..."

"*Aaron*," dedi Joan. Bu konuşma fazla gelmişti. Poster fazla gelmişti.

Aaron'un ağzı bir çıtayla kapandı ve sanki bir an için burada kendisinden ve Nick'ten başka kimse olmadığını unutmuş gibi ona baktı. Aniden biraz hasta göründü, bu kadar ileri gitmek istememişti. Joan, sanki ona uzanmak istermiş gibi ellerinin hafifçe kalktığını gördü, sonra posterin gözüne çarptı ve daha da hasta gibi göründü.

Jamie garip bir şekilde boğazını temizledi. "Bölmek istemem ama *lütfe*n

Eleanor *hakkında konuşabilir miyiz?*

Eleanor hakkında konuşabilir miyiz? Sana ne dedi?"

Joan ona döndü ve onun her zamankinden daha solgun olduğunu gördü. Hepsi yorgundu, bunu biliyordu. Ama henüz dinlenemezlerdi. "Neden oturmazsın?" dedi. Eleanor'dan konuşacak çok daha fazla şey vardı.

Ve izlemeleri gereken bir kayıt vardı.

Joan, Ruth ve Jamie'ye ana noktaları anlattıktan sonra, Jamie bulduğu plastik etiketi inceledi. Onları yatak ile pencereler arasındaki boş alana çağırdı. Yatağın uçurum gibi kenarı odanın geri kalanını kapatıyordu odanın geri kalanını engelliyordu ve alanı neredeyse küçük hissettiriyordu.

"Bunu posterin yanında mı buldun?" diye sordu Joan'a.

"O boşluktan düştü."

"Alakasız olabilir," dedi Ruth. "O masada çok fazla ıvır zıvır var. Belki etiket oraya düşmüştür."

"Doğru," dedi Joan. "Kayıt her şey olabilir. Bir film bile olabilir." Yine de garip bir tedirginlik hissediyordu. Frankie'nin ağır vücudunu kucağına aldı. Ruth dana eti turtadan çıkarmıştı ve Joan, Frankie'nin rahatça yiyebilmesi için tabağı dizinin üzerine dengeledi, böylece Frankie rahatça yiyebilirdi.

"Sen film izler misin ki?" Nick, Aaron'a şüpheyle sordu. "Ara sıra komedi filmleri izlerim."

Jamie açıklığın ortasına adım attı ve açıları değerlendirdi. Sonra plastik parçayı dikkatlice yere koydu. "Tamam, bakalım ne varmış." Ruth'un yanına oturana kadar geri çekildi.

"Yani, belki üzerinde hiçbir şey yoktur," dedi Joan. "Belki kayıt bile değildir. Belki sadece boş bir..."

Ama o konuşurken, hava yaz sıcaklığında olduğı gibi titredi. Sonra önlerindeki alan değışti. Yatak odasının güzel altın yaldızlı duvar kağıdı, pürüzlü bir taş duvara dönüştü. Zemin de taş olmuştu, sanki yeni silinmiş gibi parlıyordu.

"Onu kontrol altında tutun!" Ses birdenbire duyuldu ve hepsi irkildi. Joan'ın nefesi kesildi. O sesi tanıyordu; her yerde tanırdı.

Aaron.

Ayak sesleri duyuldu — pahalı ayakkabıların yumuşak sesleri — ve birdenbire birdenbire iki Aaron belirdi: biri Joan'ın yanında oturmuş, dizlerini kucaklamış; diğeri taş odada durmuş, kollarını kavuşturmuş ve yüzü emir verici bir ifadeyle.

"Tanrım," dedi Aaron, Joan'ın yanında nefes nefese.

"Oh, bu çok *garip*," dedi Ruth, sanki Aaron'un muadili duyabilirmiş gibi sessizce. Duyamazdı - bu sadece bir kayıttı — ama Joan da sessiz ve hareketsiz kalma ihtiyacı hissetti.

Joan bir keresinde gerçek zaman çizgisinde kendi halini görmüştü ve kendi yüzünü zar zor tanıyabilmişti. Aynaya bakmak gibi değildi; daha çok çok farklı bir ailede büyümüş bir ikizi görmek gibiydi.

Aaron'un muadili, narin yüz hatlarından altın sarısı saçlarına kadar Aaron'a tıpatıp benziyordu, ama tavırları farklıydı. Bu, emir vermeye alışkın, itaat edilmeyi bekleyen biriydi. Joan, Aaron'dan hiç korkmamıştı, ama onun muadili, insanları diz çöktürmeye emredecek biri gibi görünüyordu. insanları diz çöktürebilecek bir havası vardı.

Giysi zevki bile farklıydı. Joan'ın Aaron'ı sade kaliteyi severdi: temiz gömlekler ve güzel kesim takım elbiseler. Bu muadili ise göze çarpmak için giyinmişti. Joan'ın soyunma odasında gördüğü uzun kadife ceket giymişti —kuru kan renginde, derin V kesimli. Parmaklarında, lambanın ışığında bir düzine gümüş yüzük parılıyordu. Şimdi ekranın dışındaki birine döndü. "Getirin onu."

Sessizce söylenen sözlere anında itaat edildi. Dört gardiyan, aralarında baygın bir bedeni sürükleyerek ortaya çıktı. Tutukluyu yere attılar ve ağır bir gürültüyle yere çarptı. Gardiyanlar hızla geri çekildi, şok tabancalarını ve coplarını çekip, geçici olarak sakinleştirilmiş bir aslan gibi adamın üzerine doğrulttular.

Aaron'un muhatabı korkmuş görünmüyordu. Aynada parlayan siyah ayakkabısıyla, parmağını mahkumun çenesine bastırdı ve adam inleyip geri çekilene kadar kaldırdı.

Joan bunu bekliyordu, ama yine de boğazının derinliklerinden bir inilti duydu. O Nick'ti. Ama Nick *değildi*.

Aaron'ın ikizi tıpatıp aynıydı, ama Nick'in ikizi neredeyse tanınmaz haldeydi. Saçları uzun ve kirliydi, burnu kırılmıştı ve iki gözü de morarmıştı. Çıplak göğsünde, böbreklerinin üzerindeki hassas deride beyaz kırbaç izleri ve morluklar vardı.

Joan, vücudunun hikayesini duyunca kalbi sıkıştı. Yaralar eskiydi, uzamış ve solmuştu. Bu, onun hiç görmediği, hiç görmek istemediği Nick'ti. İnsanların tek kullanımlık ve istismar edildiği bir dünyada büyümüş bir Nick.

Yine de o Nick'ti — yaralı olmasına rağmen, onu esir alanlar ondan korkuyordu. Onu kelepçelemiş, kollarını ve ayak bileklerini birbirine bağlamışlardı.

Joan, Aaron'un hemen arkasında oturan Nick'e baktı. Posterini gördüğünde olduğu gibi, onun burada ve yarasız olduğuna dair güvenceye ihtiyacı vardı. Nick de sanki onu görmek istiyormuş gibi ona baktı.

"Onu dizlerinin üzerine kaldırın," dedi Aaron'un meslektaşları.

Muhafızlar öne çıktı ve Nick'in meslektaşını diz çöktürene kadar itip kakarak hareket ettirdiler. Bunu yaparken gergindiler, sanki bir saldırı bekliyorlardı.

Ama Nick'in muadili, onu koydukları yerde diz çöktü, bir yana eğilmiş, nefesi sertçe çıkıyordu.

"Kırık kaburga sesi gibi," diye mırıldandı Jamie ve Joan'ın midesi onun ses tonuyla altüst oldu. O da başka bir hayatta Eleanor tarafından işkence görmüştü.

"Bildiğim her şeyi söyledim," dedi Nick'in muadili . Sesi tamamen düzdü, tüm direnci kırılmıştı. Joan onun böyle konuşabildiğini hiç bilmiyordu. "Üç Griffith beni dövdü. Kafamda sakladığım hiçbir şey kalmadı."

"Sana inanmak istiyorum," dedi Aaron'un muhatabı neredeyse nazıkçe. "Ama kapsamlı olmak istiyorum. Bu yüzden bir tur daha yapacağız. Bu sefer Griffiths yok. Sadece sen ve ben."

Nick'in muadili gözlerini kapattı ve Joan, onun kaybolmuş ifadesine kalbi sıkıştı. Dizlerinin üzerine çöktü, içgüdüsu onu o kayda sürüklemek istiyordu. Ona uzanıp onu güvenli bir yere çekmek istiyordu. Ama yapamadı. Bu çoktan olmuştu. O burada değildi.

"Bunu nasıl yapabilirsin?" Nick'in muadili acı içinde nefes alıp verirken sordu. "İnsanlara böyle davranmaya nasıl cüret edersin?"

"İnsanlar insan değildir," dedi Aaron'un muadili, o kadar samimi bir inançla ki Joan titremesini bastıramadı. Yanında Aaron'un gerildiğini hissetti. "Benim doğuştan hakkım insan hayatını almak ve seyahat etmektir," diye devam etti Aaron'un muadili, "tıpkı sizin insan olarak doğuştan hakkınızın ölmek olması gibi. Şimdi..." Ellerini Joan'un çok iyi bildiği lordvari bir tavırla arkasına koydu. "Kurtların Kraliçe'ye saldırı planladığını biliyorum."

Joan daha dik oturdu ve Nick ile bakıştılar.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Nick'in muadili.

Aaron'un muadili parmaklarını şıklattı. Bir muhafız ona normalden daha ağır görünen kalın siyah bir eldiven uzattı. Aaron'un muadili eldiveni zarif parmaklarına dikkatlice geçirdi, yüzüklerini kapattı. Sonra sertçe savurdu, Nick'in muadilini acı bir şekilde karnına vurdu, onu kusmaya ve kıvrılmaya zorladı. Bağları çok fazla hareket etmesine izin vermiyordu, ama kıvrılmasıyla yan tarafında küçük siyah bir dövme ortaya çıktı. Bir kurt.

"O eldiven ağırlaştırılmış," dedi Ruth, sesi hasta gibi çıkıyordu. "Kurşun tozu, sanırım."

"Ona ulaşmanın bir yolunu bulmalısın." Aaron'un muhatabı tamamen sakin görünüyordu sakın konuşuyordu, sanki hiç egzersiz yapmamış gibi. Eldiveni inceledi. "Nasıl?"

Nick'in gözlerinde bir hayat kıvılcımı, öfke kıvılcımı belirdi; Joan bunu görmekten memnun oldu. "Bir saldırı olacağını bilmen gerekmez mi? Sen bir zaman yolcususun.

. Tüm tarihte olan her Şeyi bilmen gerekir. Kraliçe bilmemeli mi? Yoksa onun gücü göründüğünden daha mı sınırlı?"

Aaron, kırık kaburgalarına niŐan alarak ona tekrar vurdu. Joan geri çekildi, ama o sesi duydu — ağır eldivenin ete çarpma sesini. Sonra Nick'in boğuk nefesleri.

"Eğer gerçekten daha fazlasını söyleyebileceğimi dŐnseydin," diye nefes nefese konuştu Nick, "Griffiths'leri tekrar getirirdin."

"Benim yntemlerimin de bir etkisi var."

Nick acı içinde güldü. "Lütfen, ikimiz de beni buraya neden getirdiğini biliyoruz, Aaron. Acı ektirmekten zevk alıyorsun. Babandan daha hastasın."

Aaron'un güzel yüzü soğuk bir acımasızlığa dönüştü. Gardiyana döndü. "Diğerk eldiveni ver."

Sorgulama, işkence, saatler sürmüş gibi geldi ama muhtemelen o kadar uzun sürmemişti.

Joan, olanlara dayanamayıp birden fazla kez gözlerini kapattı. Ancak kendini zorlayarak gözlerini tekrar açtı; Nick'in muhatabına tanıklık etmekle yükümlü olduğunu hissediyordu.

Sonunda Nick Şöyle dedi: "Lütfen. Griffith'in arkadaşlarına her Şeyi anlattım. Anlatacak başka bir Şey yok."

"Biliyor musun? Sana inanıyorum," dedi Aaron neredeyse nazikçe. Nick'e baktı, ağız tiksinti ile bükülmüştü. "İnsanlar seni kurtarıcı olarak görüyor. Ama ben gerçeğini biliyorum. Sen de tüm türün gibi sadece bir et parçasısın." Eğildi. Nick rahatlayacak kadar zamanı vardı; sonra Aaron ıplak boynuna dokundu ve Nick yere yığıldı, gözlerindeki ışıksnd. lmŐ.

Joan alnını Frankie'nin sıcak sırtına dayadı; rahatlatıcı bir koku aldı. Joan derin bir nefes aldı; midesi bulanıyordu. Duygularını kontrol edemiyordu. Az nce Aaron'un Nick'i öldürdüğünü görmüştü.

Belki farklı versiyonlarıydı, ama görmüştü ve bunu asla unutamayacaktı.

Nick'in muadili, onun ilk tanıdığı Nick'e çok benziyor olmalıydı. Bir canavar avcısı, bir kahraman. Ama... Joan onu tekrar gördü, boynu Aaron'un elinin altındaydı. Bu zaman diliminde, o ölmüştü.

Nick sessizliği ilk bozdu. "Şey... bu komedi filmi değildi." Sesi kuruydu, ama ellerini yumruk yapmıştı. Sesinden anlaşıldığı kadar sakın değildi.

"Alt kattaki bodrumda oldu," dedi Aaron, sakın bir sesle. "O taş duvarları tanıyorum."

Nick'in nefesi kesildi. Joan ona uzanmak, onu kendine çekmek istedi ama artık bunu yapmaya hakkı olup olmadığından emin değildi. Frankie'yi kucağına koydu ve Nick, Frankie'nin kulağını başparmağıyla okşadı.

"Teşekkürler," dedi yumuşak bir sesle.

"Acaba geri kalanımızın da burada kütü ikizleri var mı?" dedi Ruth.

Joan, Aaron'un "*kütü*" kelimesine itiraz edeceğini düşündü, ama Aaron başını eğmişti. *O sen değildin*, Joan ona söylemek istedi. *Sen öyle biri değilsin*.

"Bence burada bir karşılık var," dedi Ruth, Joan'a. "O aranan posterler..."

Joan yavaşça başını salladı. "Ama Jamie değil." Eleanor zaman çizgisini değiştirmeye başladığında Jamie varlık ve yokluk arasında gidip gelmişti. Joan onu etrafına bir kalkan örterek korumuştu. Artık Jamie'nin burada hiç doğmamış olması muhtemel görünüyordu.

Jamie'nin burada hiç doğmamış olması muhtemel görünüyordu... ve bu mantıklıydı. Babası, orijinal zaman çizgisinde Grave ailesinin bir üyesiyle evliydi. Graves ailesi geri döndüğüne göre, belki Ying onunla tekrar evlenmişti.

"Hayır," dedi Jamie. Bakışları uzaklara dalmıştı. Joan, Tom'u düşündüğünü hissetti. Ama Tom hala kendisi olmalıydı. Aaron'un muadili gibi bu dünya tarafından çarpıtılmamıştı herhalde.

Ancak bir saat önce Joan, Aaron'u çok iyi tanıdığını söylerdi. Onun hiçbir koşulda birini işkence edip öldüremeyeceğine yemin ederdi. Görmeseydi, asla inanmazdı.

"Büyükanнемle konuştun mu?" diye sordu Ruth.

"Bize kurtları aramamızı söyledi," dedi Joan. "Buradaki insan direniş hareketi sanırım. Eleanor'u durdurmak için onların yardımına ihtiyacımız olacağını söyledi." Aaron'un muadili, Nick'in Eleanor'a ulaşmanın bir yolunu bulduğunu ima etmişti. Eğer haklıysa, diğer kurtlar da bir şeyler biliyor olmalıydı. "Onları bulmalıyız."

"*Nasıl?*" dedi Jamie. "Ronan *seni* buldu, ama o öldü."

Joan dudağını ısırđı. Kurtların lideri de ölmüştü. Ama hala bir ipucu vardı. "En azından yarın bazılarının nerede olacağını biliyoruz."

Bu hafta kurtların başka bir hüccresini ele geçirdiğini duydum, Eleanor Aaron'a demişti.

"Yarın yapılacak infazlardan mı bahsediyorsun?" Ruth dedi. "Aaron'un *Aaron'un* gerçekleştireceği infazlardan mı?"

Aaron bu ihtimal karşısında mide bulantısı hissetti. Joan, onun bu konuyu düşünmemeye çalıştığını hissetti. "Balta benim elimde olmalı," dedi.

"Yine mi?" dedi Nick. Sesinde keskin bir ton vardı.

"Ben yapmadım..." Aaron ona öfkeyle baktı. "Senin *meslektaşın* seninkini öldürdü. *Ben* değil." "Senin meslektaşın sensin," dedi Nick sertçe. "Bu dünyaya gelmiş olsaydın, sen olurdun." *olduğun kişi.*"

"Ama o *değil*," diye patladı Joan. "*Bu* Aaron asla böyle bir şey yapmazdı." Asla.

Şu anda herkesin ona baktığını hissedebiliyordu, Aaron'ın yüzünde okunamayan bir ifade, Nick'in yüzünde ise bir anlık acı. "Nick..." dedi. Nick, onun taraf seçtiğini mi düşünüyordu? *Öyle bir* niyeti yoktu. Sonra Jamie'yi gördü, onun da yüzü sersemlemişti. Yine Tom'u düşünüyordu. "O hala kendisi olacak," dedi Jamie'ye.

"Onu bulduğumuzda anlarız," dedi Jamie ve Joan onun bu kadar soğukkanlı konuşmasından nefret etti.

Joan başını salladı. Göğsü acı verici bir şekilde sıkışmıştı, her şey çok karmaşık geliyordu.

"Tamam..." dedi Ruth, odadaki gerginliği fark ederek kelimeleri uzatarak. "Aaron bizi bu kurtlara yaklaştırabilir. Ama..."

Ona döndü. "Bunu yapabileceğinden emin misin? Oraya cellat olarak gitmen gerekecek, az önce gördüğümüz o sosyopat gibi davranarak.

Ve bu, burada, malikanede olduğu gibi, yatak odanda saklanıp emirler yağdırabileceğin bir şey olmayacak. İnsanlarla etkileşime girmek zorunda kalacaksın."

İnsanlarla etkileşime girmek zorunda kalacaksın."

Aaron başını eğdi, gömleğinin yakasından soluk ensesi göründü. Vücudu hafifçe titredi. "İsteseydim bile, yapamazdım. Eleanor, o infazları benim yapmam gerektiğini biliyor. Yarın orada olmazsam, bir şeylerden şüphelenecektir."

Joan yutkundu. Aaron rol oynayan tek kişi olmayacaktı. Yarın, hatırladı. O ve Nick de hatırlayacaktı. Bu dünyaya yeni doğmuş gibi davranmak zorundaydılar. O kolyeleri takmak zorundaydılar.

O gece, Aaron'ın odasını düşmanlarla çevrili bir alanda kamp yapıyormuş gibi hazırladılar. Joan, uyurken kimsenin kapıyı açmaması için kapı kolunun altına bir sandalye koydu.

Ancak bu Nick için yeterli değildi; bir battaniye alıp kapının yanındaki yere uzandı. Ya da belki de o kaydı gördükten sonra diğerlerinden biraz uzaklaşmak istemişti. Joan onun yatmasını izledi ve Aaron'ı savunduğunda yüzünde beliren acı ifadesini acı bir şekilde tekrar hatırladı.

Diğerleri yatakta değil, yatakların arkasında, üst üste serilmiş battaniyeler üzerinde uyudu. Konuşmaya gerek yoktu, hepsi aynı ilkel barınma ihtiyacını hissediyordu, bu malikanede, bu kapalı odada bile.

Bir süre sonra, Aaron hariç herkesin nefesi düzeldi. Joan karanlıkta onu pek göremiyordu: sadece soluk saçları görünüyordu. Yerde şaşırtıcı derecede rahat görünüyordu, ama gerçek yatağı bu evin en soğuk köşesindeki karton kadar ince bir şilteydi. Bu odanın lüksü, ona da diğerlerine olduğu kadar yabancıydı.

"Uyuyamıyor musun?" Joan sonunda ona fısıldadı ve Aaron, onun konuşmasını beklemiyormuş gibi nefesini hızlandırdı. Etraflarında tek ses, evin gıcirtısı ve yumuşak uyku nefesleriydi.

Ona dönünce bir hisirtı duyuldu. "Uyuyamıyor *musun*?" Bir tereddüt. "İyi misin? Hâlâ bu zamanda sıkışmış hissediyor musun?"

Joan, onu göremese de başını salladı. "İyiyim."

"Duyularından herhangi birinde azalma olursa bana söylemelisin. İlk belirtisinde."

"Gerçekten iyiyim." *O* iyi miydi? "Ya sen? Bunun zor olduğunu biliyorum..."

"Endişeleniyor musun?" diye sordu Aaron. Joan, onun sorgulayan bakışlarını görmekten çok hissedebiliyordu. "Sokaklara çıktığımızda seni koruyacağım," diye fısıldadı, çok ciddi bir şekilde. "Kimse sana zarar vermeye cesaret edemez. Kimse..." Sesi kısıldı. "Kimse sana *dokunamaz*."

"Korkmuyorum," diye fısıldadı Joan. Ancak bunun tamamen doğru olup olmadığından emin değildi.

Aaron bunu hissetmiş gibiydi. "Her şey yoluna girecek," diye söz verdi. "Güvende olacaksın ve ben karakterimden çıkmayacağım. Karşımdaki rolü nasıl oynayacağımı biliyorum."

Karakterinden çıkmak... Joan'ın ne demek istediğini anlaması bir saniye sürdü. "O insanları öldürmen gerekeceğini mi düşünüyorsun... karakterinden çıkmamak için?"

Ardından gelen sessizlikte, Joan onun nefesinin kesildiğini duydu. Yine yüzünü tavana çevirdi. "Ne kadar insan zamanını çaldığımı biliyor musun?"

"

Joan yutkundu. "Hayır." Çok fazla olmalıydı. Bir keresinde ona, MS 100 yılında Velian Tepesi'ndeki Venüs Tapınağı'nı gezdiğini söylemişti. Sadece o gezi bile iki bin yıllık insan hayatına mal olmuştu.

Yirmi beş kişinin tüm ömrü.

"Dürüst olmak gerekirse, sen gelene kadar bunu hiç düşünmemiştim..." Durdu.

Joan devam etmesini bekledi, ama etmedi. Tavana bakıyordu, sanki üzerine ağır bir yük basıyormuş gibi elini göğsüne koymuştu. Joan onun yüzündeki ifadeyi görebilmeyi diledi.

"Sen o değilsin," diye fısıldadı Joan. "Ona hiç benzemiyorsun. Ve yarın o infazları durdurmanın bir yolunu bulacağız." Bulabileceklerinden emindi. "O insanları öldürmek zorunda kalmayacaksın, onları kurtarmanın bir yolunu bulacağız." Sonra büyüklerinin söylediği gibi kurtlarla bağlantı kuracaklardı.

Aaron uzun bir süre cevap vermedi. "Uyumaya çalışmalıyız," diye mırıldandı sonunda. "Dinlenirsen kendini daha iyi toparlayabilirsin.

Yarın artık saklanmayacağız. Gerçekten Eleanor'un dünyasında olacağız. Orada uyum sağlamamız gerekecek. Kusursuz bir şekilde."

THIRTEEN

Joan, Ruth ve Aaron'ın tartıştığı seslerle uyandı.

"O kıyafetlerin hepsi olur!" Ruth ona diyordu. "*Olur*, stilin tam zıttıdır," dedi Aaron.

Diğer herkes yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu, saçları dağınık, gözleri bulanık, ama Aaron her zamanki gibi tertemizdi. Soluk saçları sanki sadece ona odaklanmış bir spot ışığıyla parlıyordu. giysi askısını karıştırdı.

"Sadece bir olay için giydirmiyorum," dedi. "Karakterimize uygun giydiriyorum. Dün gece söylediğin gibi, dışarı çıkacağız. Uygun görünmeliyiz."

"Bir cellat ne giyer?" diye sordu Nick, Aaron da ona bakmak için elini gözlerinden çekip durdu.

Ancak bu bakış sadece bir an sürdü, sonra Aaron'un ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Tabii ki, kapüşonlu pelerin gibi bir stereotip var, ama bence bu biraz abartılı olur."

Joan yorgun bir şekilde oturdu. Biri perdeleri açmıştı ve dışarıda gün ağarmak üzereydi. Neredeyse siyah gökyüzünün altında, Oliver malikanesi Thames Nehri'ne kadar uzanan tepelerden oluşuyordu.

"Uyanmışsın," dedi Nick, Joan'a. Elleri cebindeydi ve Joan, onu gözetlediğini hissetti. "Tepsilerde yemek var. Anlaşılan, henüz giyinmemize izin yok." Bu sözler açıkça Aaron'a yönelikti ve o da homurdandı.

"Jamie nerede?" diye sordu Joan.

"Yürüyen Frankie," dedi Aaron. Ona baktı. "Bir şeyler yemelisin." Tekrar bayılmasından endişeleniyordu.

Ama bu, Joan'ın uzun zamandır ilk kez kendinde uyanmış olduğu bir sabahtı.

Battaniyesini itti ve hala Aaron'ın pijamalarını giydiğini hatırladı. Hepsi giyiyordu. "Aaron tarikatı gibi görünüyoruz." "Kendi adına konuş." Ruth göğüs cebini işaret etti; denizkızı ambleminin üzerine bir tilki kağıdı yapıştırmıştı.

Arkasında Aaron gözlerini devirdi.

gözleri
ni
devirdi

Sonunda Aaron, muadili olan kişinin geniş seçkisi arasından kendine bir stil belirledi ve giyinme odasından krem rengi bir takım elbise ve bir şekilde gevşek bir yelpaze şeklinde katladığı tül bir cep mendiliyle çıktı.

Joan için Serpentine pazarından aldığı gri tüvit elbiseyi, kravatıyla aynı renkte mavi ipek bir fularla kombineledi; fular muhtemelen muadiline aitti.

"Sade," dedi Ruth, Aaron'un yatağına serilmiş elbiseyi görünce. "Görünmez,"

dedi Aaron, Joan'a bir bakış atarak. Onun kıyafetlerini istemiyordu.

yırtıcıların dikkatini çekmek. Joan bir şükran duygusu hissetti. İnsan olarak dünyaya geri dönme korkusunu bastırmaya çalışıyordu ve şimdi bu korku biraz azalmıştı. Eşarp sadece boynunu korumak için değildi, fark etti. Aaron'un masasında duran kolyeyi de saklayacaktı.

Ona bakmak zorunda kalmayacaktı.

Joan giyinme odasında çabucak hazırlanıp aynada kendini inceledi. Gri saçlarında biraz mavi vardı. Bir bakışta fark edilmeyebilirdi, ama Aaron giyim konusunda çok iyi gözü vardı. Yatağın üzerinde duran sade elbise, giydiğinde pahalı görünüyordu. Sanki ona özel dikilmiş gibi mükemmel oturuyordu. Aynada, mücevher dükkanının vitrinindeki bir elmas gibi, dokunulmaz görünüyordu. Aaron'un kravatıyla aynı renkteki eşarabı ise açık bir mesajdı: O Aaron'a aitti. Onun koruması altındaydı.

Dün gece ona "*Kimse sana dokunmayacak*" demişti. Bu sabah kıyafet raflarının önünde acı içinde dururken bunu düşündüğünü anladı.

Döndüğünde Aaron, eşarabını bir fiyonk şeklinde bağladı ve çenesinin altında sağa doğru eğik olacak şekilde yerleştirdi. Boynunun her santimetresi örtülene kadar uğraştı.

Sıra Nick'e gelmişti. Aaron ona açık gri pantolon ve krem rengi bir gömlek giydirdi ve gömleğin düğmelerini yarıya kadar ilikledi. "Senin muadilin yüzünde yara izleri vardı," diye açıkladı Aaron. "Gömleğin açık olduğu sürece, insanlar senin

ona inanmazlar." Nick'e boynunu tamamen kapatan ipek bir kravat verdi. Kravata küçük bir iğne taktı — bir deniz kızı — ve sonra Joan'ın cebine bir broş takmak için yanına geldi. Broşu düzeltirken Joan'ın ağzı birden kurudu. Üçü de sanki birbirlerine aitmiş gibi deniz kızı amblemleri takıyorlardı.

Ruth, bir dakika sonra broşu görünce pek memnun olmadı. "Büyükannem bu evde Hunts'ların olduğunu, bu kıyafetleri giydiklerini öğrenirse..."

Joan'ı şiddetli bir aşk dalgası vurdu. Kendini her zaman bir Hunt olarak görmüştü. Ruth'un da hala öyle düşündüğünü ummuştı, ama sormaya cesaret edememişti. Canavarlar dünyasında güç aile demekti ve aile güç demekti, ama Joan artık Hunt ailesinin gücüne sahip değildi.

"Neden ben..." Joan, Aaron'un masasında bir kalem buldu ve Hunt tilkisini kendi bileğine küçük işaretlerle çizdi. "Daha iyi mi?"

Ruth yatışmış görünüyordu. Sonra, Joan'ın sürprizine, kollarıyla Joan'a sarıldı. Joan da ona sarıldı. "Buradan çıkacağız," dedi Ruth.

"Aslında bu evi seviyorum."

Ruth koluna vurdu. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu zaman çizgisinden çıkacağız." Masadaki kolyeye baktı ve Joan iç geçirdi. Kostümün o kısmını erteliyordu.

Kolye, Joan'ın tanımadığı bir metalden yapılmıştı: bronz renginde ve çekiç başı kadar ağırdı. Nesne olarak, korkunç derecede güzeldi, sanki numaralı parça bir deniz kabuğunun üzerinde yatıyor ve etrafında bir deniz kızı kıvrılmış gibi tasarlanmıştı.

İki sıra rakam vardı. Joan, Jamie'nin açıklamasını tekrar hatırladı: Üst satır, insanın kalan ömrünü yıl, ay ve gün olarak gösteriyordu. Alt satır ise hizmet için kalan süreyi gösteriyordu.

"Hangi sayıları girmeliyiz?" Joan sayıları döndürmeye çalıştı, ama kilitli gibiydiler.

"Bir şey var" — Jamie, kabuğun düz metal tabanını dikkatlice işaret etti. — "Parmak izi okuyucu."

"Lanet olsun," dedi Joan.

Aaron yanına geldi ve başparmağını basarak, yüzünde hiçbir ifade olmadan baktı.

Başparmağıyla sayıları çevirebiliyordu.

"Ortalama kaç?" Joan Jamie'ye sordu. Şimdiye kadar insanlarda gördüğü tüm kolyeleri hatırlayabilirdi.

"Senin ve Nick'in yaşımda biri... yaklaşık kırk yıl ömrü kalmıştır. Bunun yirmi yılını bir canavar aileye emekle ya da hayatınla borçlu olursun."

Eğer bunu gerçekten yaparlardı, Joan ve Nick'in kalan ömürleri bundan çok daha kısa olurdu; ikisi de kendi zamanlarını kullanarak zaman yolculuğu yapmışlardı. Kendilerinden on yıllarını almışlardı.

"Değerli insanlar sadece iş gücü olarak belirlenebilir demiştin," dedi Aaron sert bir sesle. "Bunu nasıl belirteceğiz?"

"Farklı bir metalden yapılmış kolyeler takıyorlar, bir tür altın alaşımı," dedi Jamie. "Sadece birkaç insanda gördüm. Dikkat çekecek kadar nadir görünüyor, benim gözüme çarptı."

Joan iç geçirdi. Dikkat çekme riskini göze alamazlardı. Joan, Mahkeme tarafından aranıyordu ve Nick'in ölmüş olması gerekiyordu.

Takıldıktan sonra, kolye Joan'ın elindeyken hissettiğinden daha ağır geldi. Güçlü ama ince bir zincirle boğazının çukuruna oturmuştu ve Joan bir an boğuluyormuş gibi hissetti. Boynuna sıkı bir şeyin değmesini hiç tahammül edemezdi, yaka kısmı yüksek bluzlar bile giyemezdi.

"Rakamlar kanunen görünür olmalı," dedi Jamie, Joan kolyeyi eşarbının altına saklamaya çalışırken.

Joan dişlerini sıktı ve kolyeyi tekrar çıkardı.

Birlikte Aaron'un süitinden çıktılar. Koridora çıktıklarında Joan bir sarsıntı hissetti. Aaron'un amcası Lucien bir kat aşağıda durmuş onlara bakıyordu.

Aaron selam olarak başını salladı. Odasından çıkar çıkmaz, sorgu kaydında gördükleri kişiye dönüşmüştü, tavırları kibirli ve tehlikeliydi. Aşağıdaki bir uşağa kendinden emin bir emir verdi: "Bir araba getirin! Şoförsüz olsun, ben süreceğim."

"Demek eve getirdiğin iki insan bunlar," dedi Lucien kasvetli tavrıyla. Her zaman kendi cenazesinden bahseder gibi konuşurdu. Gün ışığında yüz hatları hâlâ çarpıcıydı, ama kalın kaşları ve keskin burnu o kadar akbaba gibi değildi.

Joan, zemin kata vardıklarında kendini hazırladı. Lucien onu posterden tanıyacak mıydı? Nick'i tanıyacak mıydı?

Jamie, yetenekli elleriyle Joan'a makyaj yapmış, elmacık kemiklerini yükseltip yanaklarını çukurlaştırarak onu bir yabancıya benzetmişti. Nick'in dönüşümü daha da büyük olmuştu; Jamie, onun kendine özgü buklelerini düzeltmiş

Ivy League adını verdiği bir stile dönüştürmüştü. Son dokunuş olarak, siyah çerçeveli moda gözlükler eklemişti.

Clark Kent, Aaron demişti. Muhtemelen alaycı bir şekilde söylemişti, ama Joan da aynı şeyi düşünmüştü. Nick'te bir tür Süpermen havası vardı ve gözlükleri ona hafif bir entelektüel hava katıyordu. Sonunda Joan, onu gören kimsenin onun muadili olduğunu düşünmeyeceğinden emindi.

Joan'un rahatlamasına neden olan şey, Lucien'in ikisini de tanımamış olmasıydı. Sadece Joan'un özenle yerleştirdiğı fularını ve Nick'in ipek kravatını inceleyerek "Ne kadar avangart" dedi. "Umarım bu modayı insanlara da bulaştırmazsınız."

"Bu ikisine dokunulmayacak," dedi Aaron sert bir sesle.

"Evet, bunu oldukça açık bir şekilde belirttin." Lucien'in sert yüzünde bir tiksinti belirdi. "Biliyorsun... insanlar eve getirdiğın insanlardan bahsediyor. Kullandığın ve attığın insanlardan... Herkes minibüsün gelip cesetleri götördüğünü görüyor..."

Aaron'un yüzü kızardı. Nick'in gözlüklerinin arkasındaki ifadesi okunamazdı, ama yanlarında, ellerini sıkmış, parmak eklemleri beyazlaşmış, yavaşça Aaron'a dönmüştü.

"Söylemeliyim ki," dedi Aaron, sesi gergin, "Geoffrey dün gece olayı tamamen yanlış anladı. Bu ikisinin amacını."

"Öyle mi?" Lucien, gözlerini deviriyormuş gibi davranmaya çalıştı, ama aslında öyle yapmadı.

"Birkaç günlüğüne benim kişisel asistanlarım olacaklar."

"Öyle mi?" Lucien'in ifadesi, "*Sen öyle diyorsan*" diyordu. "Peki, eğer anlatmak istediğın hikaye buysa, biz de öyle anlatırız."

Bir uşak geldi. "Aracınız hazır, efendim."

Lucien, evin arkasındaki geniş bir avluya açılan kapıyı açtı. Oliver ailesinin simgesi olan parlak siyah bir Jaguar onları bekliyordu. Tamponunda Oliver ailesinin bayrağı dalgalanıyordu: keskin dişleri ve pençelere dönüşmüş parmakları olan bir deniz kızı.

Bir hizmetçi aceleyle gelip kapıları açarken, Lucien başını eğdi. "Mühür yüzüğün nerede?" diye sordu Aaron'a.

Aaron cevap vermek için biraz fazla zaman harcadı. "Ben... yerini karıştırmış olmalıyım."

Lucien kaşlarını çatı ve Joan birdenbire gerildi — buradaki en küçük ayrıntılar bile geçilebilecek ya da başarısız olunabilecek sınavlar gibi geliyordu. "Evi aradırıp buldurun."

"Demek Aaron burada bir seri katil," dedi Ruth, hepsi arabaya sıkışmış haldeyken, Jamie, Joan ve Ruth arkada Frankie ile birlikte, Nick ve Aaron ise önde oturuyordu. "Bu dünyayı seviyorum."

"Eminim senin meslektaşın da çok tatlıdır," dedi Aaron sert bir sesle. Ruth'un genelde onu çok fazla etkilemezdi, ama Joan, Lucien'in söylediklerinden dolayı üzüldüğünü anlayabilirdi.

Joan, Aaron arabayı hareket ettirirken dikiz aynasına baktı. Lucien hala kaşlarını çatmış bir şekilde onları izliyordu. "Sence bir terslik olduğunu hissetti mi?"

"Mühür yüzüğünü bilmeliydim," dedi Aaron. "Babam da takardı."

"Sadece o değildi," dedi Ruth. "Joan ve Nick'in giyim tarzıydı - boyunlarını örtmüşlerdi. Ve davranışları. Lucien onlara şaşkınmış gibi bakıyordu - sanki yanlış duruyorlar, yanlış yürüyorlar gibi."

"Yanlış *duruyorlar mı*?" dedi Nick.

"Buradaki diğer insanlar gibi davranmıyorsunuz," dedi Ruth. "Yeterince temkinli değilsiniz. Yeterince korkmuyorsunuz."

Joan yutkundu. Buraya geldiklerinden beri oldukça korkmuştu ve henüz bir gün bile geçmemişti. Ve bu zaman çizgisini düzeltmezlerse, yaşayacakları sürece burada kalacaklardı. Belki birkaç yıl sonra o da korkaklaşırdı.

Aaron, sanki Joan yüksek sesle konuşmuş gibi, arka aynadan Joan'ın bakışlarını yakaladı. Ağzı düz bir çizgi gibiydi.

Çitli yoldan Richmond'un merkezine döndü. Gün ışığında, Joan'ın bildiği halinden tamamen farklıydı. Sıralar halinde dizilmiş Georgian demir çitlerin arkasında sıralanmış, altın yaldızlı deniz kızları ve balıklarla özenle süslenmiş Georgian terasları uzanıyordu. Oliver bayrakları, cadde boyunca saray aslanlarıyla sırayla dizilmişti.

Chiswick hızla geçti. Sonra Hammersmith. Ana caddelerdeki dükkanlar zanaatkarların dükkanlarıydı: ayakkabıcılar, çiçekçiler ve terziler. Tanıdık markalar yoktu. Reklam panoları yoktu. Binalar, belirgin Georgian tarzından Viktorya tarzına kadar çeşitli stillerdeydi.

"Bu dünyayı anlayamıyorum," dedi Joan.

Yanındaki Ruth homurdandı. "Bu yanlış," diye onayladı.

"Hayır, demek istediğim..." Joan buraya geldiğinden beri bir şey onu rahatsız ediyordu. "Mantıklı değil. Binalar, teknoloji... Bu araba elektrikli." Kokusu yoktu ve neredeyse sessizdi. "Ve burada güvenlik kameraları var. Görüntülü aramalar. Gökdelenler."

"Neden bahsediyorsun?" dedi Ruth. "Bizim dünyamızda da hepsi vardı."

"*Bizim* dünyamız canavarlar tarafından yönetilmiyordu. Bu arabayı kim icat etti? Şu bina neden hâlâ Georgian tarzında?" Joan işaret etti. "Bütün bunları kim tasarladı?"

Bu şeyler mi? Boyun eğdirilmiş insanlar mı? Joan *bundan* şüphe duyuyordu. İcatları yapan insanlar bu kadar kolayca kötü muameleye maruz kalıp öldürülürken, icatlar ve tasarımlar nasıl bu kadar benzer kalabilirdi?

"Huh." Ses Nick'in göğsünün derinliklerinden geldi. O da manzaraya kaşlarını çatarak baktı, Joan kadar rahatsız olmuştu.

"Otağda *Kraliyet Tarihi* kitaplarını okudum," dedi Jamie. "Burada sarayın resmi tarih versiyonu. Onlara göre Eleanor birçok şeyi kendisi icat etmiş."

Joan gözlerini devirdi. "Tarihi imparatorlar için de öyle derlerdi." *Eleanor zaman çizelgesini tanınmayacak hale getirdi*, büyükannem söylemişti. *Asla var olmaması gereken bir dünya yarattı*.

Joan'a göre Eleanor, tarihin mantıklı akışını görmezden gelerek bu zaman çizelgesini kendi iradesiyle yaratmıştı. Kendisini memnun eden teknoloji ve mimariyle bir Frankenstein canavarı gibi bir dünya yaratmıştı.

Joan kendini dün geceki gözyaşını düşünürken buldu. Bir sonraki nefesiyle, hafif bir çürüme kokusu aldı. Bu gerçek bir koku değildi, bundan emindi. Bu, zaman çizgisinde bir şeylerin ters gittiğini söyleyen canavar hissiydi. Buradaki insanlar bunu hissetmiyor muydu?

Execution Dock, Thames Nehri'nin kokuşmuş çakıllı kıyısında sisin içinden beliriverdi. Joan geçmişe adım atmış gibi hissetti. Onun zaman çizgisinde bu yer 1800'lerin başında kullanımdan çıkmıştı. Ancak ondan önce, dört yüz yıl boyunca infazlar için kullanılmıştı.

Aaron ve Nick ile birlikte dalgalanan suyun kenarında yürürken ayakları su birikintilerini emiyordu. Jamie ve Ruth çoktan ayrılmıştı. İki kalabalıktan dedikodu toplamaya çalışacaktı. Eleanor ve kurtlar hakkında mümkün olduğunca fazla bilgiye ihtiyaçları vardı.

Gelgit yükseliyordu. İleride, asmak için ya da belki de kazığa bağlamak için, ama kullanılmamış gibi görünüyordu. Bunun yerine, iki mahkum yüzüstü beton blokların üzerinde yatıyordu, elleri ve ayakları ağır metal betona sabitlenmiş ağır metal halkalara bağlıydı.

Joan titredi. Dün gece Ronan'ı kurtaramamıştı ve şimdi aciliyet hissi onu sarmıştı. Bu mahkumlar Eleanor'a ulaşmalarına yardım edebilirlerdi

, Joan ve diğlerleri onların burada ölmesine izin veremezdi. Bu yanlış olurdu.

Aaron yürürken etrafı gözden geçirdi, yüzündeki ifade de karşısındakinki kadar tehlikeli ve otoriterdi. Bugünkü planları, Aaron'un konumunu kullanarak mahkumların daha fazla sorgulanmak üzere Oliver daha fazla sorgulanmak üzere getirilmesini talep etmekte. Ve bu kesinlikle işe yarayacaktı. Dün gece Aaron'un bu zaman diliminde ne kadar güçlü olduğunu görmüşlerdi. Saray muhafızları bile ondan korkmuştu.

Mahkumlara yaklaşırken Joan, dün köprüde muhafızlardan kaçan kızıl saçlı adamı tanıdı ve şaşırdı. Adam, koyu renkli kısa saçlı, çilli Joan, onun kardeşi olduğunu tahmin etti.

Küçük, kasvetli bir kalabalık toplanmıştı; çoğu çocuk ve birkaç sendeleyey sarhoştı. Bir pub'ın balkonu rıhtıma bakıyordu ve oradan da içkilerini içen daha fazla insan izliyordu. Pub, tahta ayaklarla desteklenmiş, sahil şeridinin üzerine çıkıntı yapıyordu. Balkonun korkuluğunda altın harflerle "*Pelican*" yazıyordu.

Bir kadın bir avuç dolusu kağıt tutarak şöyle bağırdı: "Son sözler! Mahkumlar tövbe ediyor! Son itiraflarını okuyun!"

Yazıya dökülmüş sözler neredeyse kesin olarak sahteydi, ama Joan Aaron'a baktı. Aaron başını salladı ve kadına bir bozuk para attı. Joan kadından kağıtlardan birini aldı.

Argent Bölgesi'nden Aelfraed Hugh'un Gerçek İtirafı

Ben, Aelfraed Hugh, Kraliçe ve Saray'a karşı işlediğim ağır vatana ihanet suçunu itiraf ediyorum. Merhametli Kraliçemize zarar vermek isteyenlerle komplo kurdum ve cezalandırılmayı hak ediyorum...

Joan hızlıca okudu. Kesinlikle sahteydi: belirsiz bir suç için alçakça bir özür, kefareti için ceza isteme.

"Ah! Lord Oliver!" Bir adam, kayıkçının merdivenlerinden onlara doğru büyük adımlarla yürüdü. Soluk, şişkin gözleri ve vücuduna bol gelen büyük bir takım elbise giymişti. Joan, istemeden de olsa, *The Wind in the Willows* kitabındaki Mr Toad'u hatırladı. Adam, Joan ve Nick'i sanki orada yokmuşlar gibi geçip Aaron'un omzuna vurdu. "Ne düşündüğünüzü biliyorum — Cassius Argent, her zamanki gibi geç kaldın! Ama bu sefer, eski dostum, alışılmadık bir şekilde erken geldin!"

Yukarıda, kayıkçının merdivenlerinde, yanmış karaağaç bayrağı rüzgarda dalgalanıyordu. Joan, bu selamlamanın bir tür canavar adabı olduğunu anladı. Cassius, Argent ailesinin reisi olmalıydı; sol elinde bir mühür yüzüğü vardı. Aaron bunu gördü. Utangaç bir şekilde ellerini arkasına koydu.

Cassius, Aaron'un omzunu kavradı ve seyircilere gülümseyerek baktı. "Günün adamı!" diye tiyatro oyuncusu gibi gürledi. "Oliver ailesinin yeni reisi! Kurtların liderini yere seren adam!"

Ailenin *yeni* reisi mi? Bu ilginç, diye düşündü Joan, dağınık alkışlar başlayıp dururken. Aaron'un muadili, babasını daha yeni devirmiş gibi geliyordu. Ama bu, onun konumunun sandıklarından daha zayıf olduğu anlamına da geliyordu.

Nick ağırlığını değiştirdi. Koyu renkli gözleri Joan'ın kilerle buluştu ve Joan onaylayarak başını salladı. Eleanor bugün kurt saldırısı olabileceğini söylemişti. Kalabalığı gözetlemek Joan ve Nick'in göreviydi.

Joan, etrafındaki insanları gözlemlemenin şaşırtıcı derecede kolay olduğunu fark etti; insanlar kolyeyi gördüklerinde bakışları onun üzerinden kayıp gidiyordu, sanki geri kalanı yokmuş gibi. Kalabalık, canavarlar ve insanlardan oluşuyordu ve hepsi meraklı, sıkılmış ya da sarhoş görünüyordu. Keskin bakışlar ya da uzun süreli bakışlar yoktu. İzleyenler arasında isyancılar varsa, Joan'ın fark edemeyeceği kadar iyi karışmışlardı.

"Tamam, öyleyse!" dedi Cassius. "Formaliteler halloldu! İşimizi bitirelim de pub'a gidelim! Ben biftek istiyorum, sen ne istersin?" Aaron'a mahkumları işaret etti.

Onlardan sadece birkaç metre uzaktaydılar ve acımasızca beton bloklara bağlanmışlardı. İpler o kadar sıkıydı ki kan dolaşımını kesmiş, ellerini ve ayaklarını beyazlatmıştı. Kızıl saçlı adam paniklemeye başlamıştı, nefesleri hızlı hızlı geliyordu. Yanında, kız kardeşi derin ve titrek nefesler alıyor, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Aaron onlara bir bakış attı ve sonra yüzünü çevirdi, kendisi de solgun görünüyordu. "Ben, şey... Mahkumlarla konuşmam gerek," dedi Cassius'a. Kendi sözlerindeki garip tonu açıkça duydu ve tekrar denedi, sesine muhatabının rahat kibirini katarak. "Onları daha fazla sorgulamam gerek... Oliver'ların evinde." Oliver'ın evinde."

Cassius bu istek karşısında şaşkın görünüyordu. "Buna gerek yok. Onları iki Griffith ile sorguladım. Sana itiraflarının tam metnini gönderdim

İtiraflarının tam metnini sana gönderdim. Yararlı hiçbir şey yok. Bildiğimiz gibi, kurt hücreleri birbirlerinden haberdar değiller. Nick Ward'ı şahsen hiç görmediler bile." Aaron gibi, o da şık bir aksanı vardı. Ama Aaron'ın aksanı Joan'a yatılı okulları hatırlatırken, Cassius'un ki kaba kahkahalar ve av partilerini çağırıyordu.

"Yine de..." dedi Aaron.

Cassius'un neşeli tavırları soğudu; Aaron, sorgulama becerilerini sorgulayarak bir gaf yapmıştı. "Suçları Argent topraklarında işlendi," dedi, sesinde yeni bir sertlik belirerek, daha önce görüldüğü gibi bir soytarıdan çok bir aile reisi gibi konuşmaya başladı. "Yargı yetkisi bizde. İnfazları gerçekleştirme onurunu talep ettin ve biz de elbette bu talebi memnuniyetle kabul ettik. Ama haddimizi aşmayalım."

"*Lütfen*," diye fısıldadı kızıl saçlı adam. "Lütfen bizi öldürmeyin!"

"Devam et, elini boynuna koy," dedi Cassius, sanki adam konuşmamış gibi. Aaron tereddüt edince, yüzünü buruşturdu. "Oh, sakın sıkıcı bir boğma planı yapma." Joan, beton setin üzerindeki yeşil yosun çizgisini fark etti. Hepsisi burada kalırsa, gelgit sonunda tutsakların başlarını aşacaktı. "Hadi, yaşlı dostum," Cassius sabırsızca dedi. "Ben zamanında geldim, görevimi yaptım, öğle yemeği vakti geldi. Bir adamı yemekten mahrum bırakamazsınız."

Aaron, Joan'a baktı. Ne yapacağını bilmiyordu. Yukarıdaki pub'ın balkonunda, birkaç içkici huzursuzlanmaya başlamıştı. Yukarıdan hafif alay sesleri geliyordu. Burada, kıyıda, fısıltılar duyuluyordu.

Ama Joan ve diğerleri mahkumlarla konuşmak zorundaydı; Nick ile doğrudan çalışmıyor olsalar da, dün geceki kayıttan Nick'in Eleanor'a ulaşmanın bir yolunu bulduğu açıkça anlaşılıyordu. Onlar Nick'in planları hakkında bir şeyler biliyor olabilirdi.

Ve... hiçbir şey bilmeseler bile, Aaron onları soğukkanlılıkla öldüremezdi. Bundan bir çıkış yolu olmalıydı.

"Lord Oliver bir istekte bulundu," dedi Joan, sesini sabit tutmaya çalışarak Cassius'a. "Onları sorgulaması gerekiyor."

Cassius ona doğru adım attı, sanki o ana kadar onun orada durduğunu fark etmemiş gibi, neredeyse şaşkın görünüyordu. "*Bana mı* konuşuyorsun, kız?" dedi. Sesi, sanki bir sokak köpeği havlamış gibi şaşkıındı. Elini tembelce kaldırdı, açıkça ona vurmaya niyetindeydi.

Nick de öne çıktı ve Joan, her şeyin nasıl sonuçlanacağını korkuyla gördü. Cassius ona vurmaya çalışacak, Nick onu durduracak ve sonra ikisi de tutuklanacaktı. Öldürüleceklerdi.

Arkalarında biri boğazını temizledi. Bir kadın çakıllı zeminde, Joan'ın çamura battığı yerin üzerinden sanki kayarak ilerliyordu. Ay ışığı kadar soluk saçları ve sakin duruşu, Joan'a soğuk gece havasını, derin gölleri hatırlattı.

Cassius saygıyla geri çekildi; onun kim olduğunu biliyordu. "Geldiğinizi fark etmedim," dedi ona.

Kimdi bu kadın? Kadın, yumuşak bir kemer ve gümüş tokalı sade bir siyah elbise giymişti. Kimliğini ele veren tek ipucu, elbisesinin üzerinde bulunan küçük bir kafes kuşu broşuydu; o, Nightingale ailesinin bir üyesiydi.

Sonra Joan, Aaron'ın yüzünü gördü. Aaron donakalmış, sanki hayalet görmüş gibi kadının yüzüne bakıyordu.

"Geciktiğim için özür dilerim!" dedi kadın Aaron'a. "Trafik çok kötüydü." Aaron cevap vermeyince, "Annene merhaba demeyecek misin?" diye ekledi.

Sonra Joan da kadına bakakaldı. Bu Marguerite'ti.

Bülbül mü? Joan şimdi benzerliği görebiliyordu. Marguerite, Aaron ile aynı narin güzelliğe, aynı hassas yüz hatlarına ve aynı parlak sarı saçlara sahipti.

Aaron kendini toplamak için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Merhaba, anne," dedi boğuk bir sesle. O kadar solgundu ki Joan bayılacağını sandı. Joan onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordu.

nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordu. *Onların* zamanında, annesi Grave ailesinin bir üyesine sığınak verdiği için idam edilmişti. Aaron onu korumaya çalışmıştı, ama annesi gözlerinin önünde öldürülmüştü. Sonra babası, Aaron'a yardım ettiği için onu mirasından mahrum etmişti. Aaron'un annesini mahkemeye kendisinin teslim ettiğini söyleyen acımasız bir yalan yaymış ve Nightingale ailesi onun ölümünden Aaron'u sorumlu tutmuştu. Aaron tamamen yalnız kalmıştı.

"Anne..." Aaron tekrar söyledi. Bir an için çok daha genç göründü ve ses tonu da öyle oldu.

Endişe Marguerite'in gözlerini kırıştırdı. "İyi misin? Dur, bırak bu hoş olmayan işi ben halledeyim." Eğildi ve kızıl saçlı adamın ensesine dokunarak onu öldürdü. Joan'ın dehşetle verdiği çığlık, ölen adamın kız kardeşi çığlık atmaya başlayınca boğuldu. Bir an sonra Marguerite, aynı soğukkanlılıkla onu da öldürdü.

Joan şok içinde bakakaldı. Marguerite az önce iki insanı öldürmüştü. Ağlıyor ve korku içindeydiler, ama Marguerite onları çöp kutusuna çöp atar gibi öldürmüştü.

Aaron elini ağızına kapattı ve Joan, onun annesi değil, bu dünya tarafından kendi muadili kadar acımasız ve zalim hale getirilmiş muadili olduğunu anladığı anı gördü.

"Gel," dedi Marguerite Aaron'a. Joan ve Nick orada olmayabilirdi. Yukarıdaki pub'ı işaret etti, balkondan içenler alay ediyorlardı. Marguerite insanları öldürdükten sonra sessizleşmişlerdi. "Bir şeyler yediğinde kendini daha iyi hissedeceksin," diye devam etti Marguerite. "Pelican'da bir masa ayırttım."

FOURTEEN

Marguerite'in ardından yosun lekeli merdivenlerden limanın üzerindeki pub'a çıktılar.

Aşağıdaki kıyıda, mahkumlar beton blokların üzerinde ölü olarak çökmüş durumdaydı.

Joan, gelgit yükseldiğinde cesetlerinin nehre itileceğini hayal etti. Bloklar, gömülü halkalara bağlı halde onları çamurlu dibe sürükleyecekti.

Aaron arkasına baktı ve Joan yine onunla göz göze geldi. Sarsılmış görünüyordu.

Joan onun düşüncelerini neredeyse okuyabiliyordu; öğle yemeğinde Marguerite'in acımasız oğlu gibi davranmak zorunda kalacağı için dehşete kapılmıştı. Az önce onun elinden iki kişinin öldürüldüğünü görmemiş gibi davranmak zorunda kalacaktı.

Aşağıdan Ruth ve Jamie yetişmek için aceleyle koşuyorlardı, Frankie de onlarla birlikte koşuyordu. Marguerite, Cassius ve Aaron artık merdivenlerin tepesine varmışlardı, duyulamayacak kadar uzaktaydılar.

"O korkunç kadın kim?" diye fısıldadı Ruth.

"Aaron'un annesi," dedi Joan.

"*Annesi* mi?" diye tekrarladı Jamie. "Bizim zamanımızda Marguerite Nightingale idam edildi."

"Burada hayatta gibi görünüyor," dedi Nick.

"Ve kendi elleriyle insanları idam ediyor," diye mırıldandı Ruth.

"Her şey çok hızlı oldu," dedi Joan titreyerek, kardeşinin ölürken kadının çığlıklarını hatırlayarak. "Onları kurtarmak için zamanımız olacağını sanmıştım... Davayı tartışmak için. Ama Aaron'ın annesi sadece..."

Ruth içini çekti, sesi nehrin karşısından esen rüzgârla karışarak duyuldu. Esinti, kıyı şeridinin çürümüş tuz kokusunu da beraberinde getirmişti ve Joan, o nehirde kaç ceset daha olabileceğini düşünmemeye çalıştı.

"Kalabalıktan hiçbir şey öğrenemedik; konuşmaya korkuyorlardı," diye fısıldadı Ruth. "Ve zorlamak istemedik. Burada Kraliçe aleyhine *bir şey* söylerseniz, biri ispiyonlayacakmış gibi hissettim."

"Aaron annesi ve Cassius'la barda öğle yemeği yiyor," diye fısıldadı Joan. "Bence orada tekrar denemeliyiz. Kurtlar ve Eleanor hakkında hala bilgiye ihtiyacımız var, ona ulaşmalıyız. Halka açık yerlerde Halka açık yerlere çıkıyor mu? Çıkıyorsa, ne zaman ve nerede? "Konuşmayı başlatmaya çalışacağım," dedi Ruth. "Sen bilgiyi al, ben hatırlarım," dedi Jamie Ruth'a.

Pub'ın kapısının üstündeki direğe resimli bir pelikan işareti asılıydı. Bina, aşağıdan görüldüğünden çok daha eskiydi. Zemin taş döşemeydi, yılların izleriyle düzensiz ve sayısız ayak izleriyle parlak bir hal almıştı. Nick eşiği geçerken içgüdüsel olarak eğildi; kapı çerçevesi ondan sadece biraz daha uzundu.

Marguerite, pub'ın ön tarafındaki bir masayı işaret etti. Masadan, pencerelerden, eğrelti otları ve sarmaşıklarla kaplı Wapping Wall'un güzel manzarası görünüyordu.

Joan, Aaron'ın yanına oturdu ve Cassius ona tuhaf bir bakış attı. O anda Joan, kolye takan herkesin ayakta olduğunu fark etti. Hepsi ya pub'ın üniformasını giymiş servis yapıyordu ya da masaların arkasında duruyordu. Joan tereddüt etti.

Aaron, zeminde boyanmış ayak izlerini gösterdi ve Joan, kendisinin ve Nick'in bunların üzerine basması gerektiğini fark edince ağzı açık kaldı. Nick, sanki bu kuralı kendisi koymuş gibi Aaron'a ters bir bakış attı.

Aaron bu durumdan daha rahat olamazdı, ama Nick sandalyesinin hemen arkasındaki yeri aldığı anda seğirdi. Aaron'un dün geceki keskin yorumlarına rağmen, Joan onun Nick'ten çekindiğini hissediyordu. belki de ondan biraz korkuyordu. Tüm canavarlar gibi, Aaron da yatmadan önce anlatılan efsanevi bir canavar avcısının hikayeleriyle büyümüştü — insanları koruyan ve canavarları öldüren bir çocuk.

ve canavarları katleden bir çocuk. Ve şimdi Nick karşısındaydı, kurgusal bir karakter değil, gerçek bir insan, birçok zaman çizgisinde avcı olarak yaşamış zaman dilimlerinde canavar avcısı olarak yaşamış gerçek bir insan. Muhtemelen, isterse bu odadaki tüm canavarları öldürebilirdi.

Joan yerine geçerken, Ruth bu garip anı neşeli bir "Merhaba!" ile kapattı. Cassius'un elini sıkmak için eğildi. "Ben Ruth, bu da Jamie!"

"Eski okul arkadaşları," diye yalan söyledi Aaron. "İdamları izlemeye geldiler."

Marguerite, yeni misafirlerin gelmesine açıkça şaşırılmıştı. "Daha büyük bir masa isteyeceğim!"

"Hayır, hepimiz sığabiliriz," dedi Ruth. O ve Jamie, Frankie ile birlikte Cassius'un bankına oturdular. "Siz Aaron'un annesi olmalısınız!" dedi. Aaron

ona uyarıcı bir bakış attı ve Ruth ona sırtarak karşılık verdi. "Onunla ilgili komik bir çocukluk anınız var mı?"

"Şey, *çok* zeki bir çocuktu," dedi Marguerite. "Bir keresinde..."

Aaron öksürdü. "O konuyu açmayalım." Bir garsonu çağırdı ve garson, siparişlerini almak için bir sepet sıcak ekmek ve bir not defteri ile aceleyle geldi. "Ördek," dedi, tebeşirle yazılmış menü panosuna hızlıca bakarak.

"Uh..." Cassius, Aaron'ın aceleci tavrından açıkça şaşırılmıştı. "Biftek."

"Vejetaryen turta," dedi Marguerite.

Diğerleri siparişlerini verirken, Joan, Nick'le birlikte uzun süre yemek yiyemeyeceklerini fark etti. Karnı guruldadı ve iç çekmeyi zorlukla engelledi.

"Eh!" dedi Ruth neşeyle. "Daha fazla kurt ortadan kalktığına sevindim! İnsanların canı cehenneme, ha?"

"Son yıllarda çok canımızı sıktılar," diye onayladı Cassius. Bir dilim ekmek alıp üzerine tereyağı sürdü.

"Newgate'teki son kaçış olayı kabul edilemezdi," dedi Marguerite. Jamie merakla bir ses çıkardı.

"Duymadın mı?" dedi Marguerite. "Ah, şey... Mahkeme saldırıları gizli tutuyor. İnsanların zaman yolcularını alt etmesi oldukça utanç verici."

Joan'ın yanında Nick ağırlığını değiştirdi. Marguerite arkasında iki insan olduğunu unutmuş gibiydi. Ya da belki de umursamıyordu.

"Anlat bize," dedi Cassius, Aaron'a merakla. "Nick Ward'ı nasıl yakaladın? Herkes merak ediyor..."

Aaron tereddüt etti. Hiçbir fikri yoktu.

Ruth onun yardıma ihtiyacı olduğunu gördü. "*Kurtlar* isminin nereden geldiğini bilmek istiyorum." geldiğini bilmek istiyorum."

Cassius, Joan'ın tüylerini diken diken eden yağcı bir gülümsemeyle ona döndü. O, güzel kızlara bir şeyler açıklamaktan hoşlanan türden bir adamdı ve Ruth bunu fark etmişti. "Şey..." Koltuğuna yaslandı. "Ward kaçtıktan sonra..." arenada, insanları hapishanelerden kaçırmaya başladı ve her zaman arkasında bir kurt sembolü bırakıyordu. Kurt olarak tanındı ve takipçileri kurtlardı.

"Arena mı?" dedi Ruth.

Cassius başını eğdi; bu, herkesin bilmesi gereken bir bilgi gibi görünüyordu. Ruth, şaşkın bir ifadeyle cevap verdi.

"Ward yıllarca gladyatördü," dedi Marguerite. "Oliver'ın bayrağı altında savaştı. Bilmiyor muydun?"

Joan'ın midesi bulandı. Serpentine Inn'de bulduğu jetonu hatırladı — arenadaki dövüşler için bir bilet. Nick'in muadili orada dövüşmeye zorlanmış mıydı?

"Aaron'un babası onu çocukken gecekonduktan kurtardı," dedi Cassius. "Çocukluğundan beri eğitildi." Aaron'a alaycı bir bakış attı. "Baban hakkında ne dersen de, gladyatörleri seçme konusunda iyi bir gözü vardı. Ward, ailenin yetiştirdiği en iyi dövüşçüydü."

"Mm," dedi Aaron, kesin bir şey söylemeden.

"Hapishaneden kaçması ne yazık," dedi Cassius.

"Ve sonra kimse onu bulamadı," diye düşündü Marguerite. "Aaron onu yakalayana kadar."

Bu sözler Joan'a tanıdık geldi. Bir gardiyan, Nick ve ona bir keresinde "*Sizi bulmak çok zor oldu*" demişti. Gardiyan onları tutuklamıştı ve kaçtıklarında, zaman yolculuğunun avantajına rağmen onları bir daha bulamamıştı. Nick ve Joan, zaman ve yerde olmamışlardı.

Joan dudağını ısırды. Eleanor da dün gece benzer bir şey söylemişti... Aaron'a, tüm gücü ve gözetimi olmasına rağmen zaman çizelgesi—onun *isyan olaylarını* her zaman önceden tahmin edemiyordu.

Joan şimdi Nick'e baktı. Eleanor onu zaman çizgisinden ayırmıştı ve Joan, bunun sonucunda zaman çizgisinin onun yakınında garip davrandığından şüphelenmeye başlamıştı. Onun etrafındayken normalden daha fazla dalgalanıyordu.

Nick'in muadili de aynı özelliğe sahip miydi? Zaman çizelgesi onun varlığında daha fazla dalgalanıyor ve kurtların saldırılarını tahmin etmeyi zorlaştırıyor muydu?

Cassius düşüncelerini böldü: "İnsanlar onu seviyordu, elbette. *Kurt bizi kurtaracak*," dedi alaycı bir tonla. "Aaron bunun sonunu getirdi."

Joan zorlukla yutkundu. Yanındaki Nick'in çenesi o kadar sıkıydı ki dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordu.

"Onu Argent topraklarında öldürmediğin için yazık," diye ekledi Cassius, Aaron'a. "Bir ganimet odamız var, onu orada sergileyebilirdik, yerine "Taretler." Aaron'a alaycı ve sinirli bir bakış attı. "Mükemmel bir örneği boşa harcadık, onu ölümsüzleştirebilirdik."

Aaron'un omuzları kalktı ve Joan, Nick'in hayatta, sağlıklı ve tehlikeli olduğunu çok iyi bildiğini anladı.

Joan mide bulantısı hissetti. Yanında, Nick'in gözleri Cassius'a sabitlenmişti. Edmund onu şehrin eğlencesi için ölüm kalım dövüşlerine zorladığında, onun yaşıtı kaç yaşındaydı acaba? Kaç yıl arenada kalmıştı kaçmadan önce?

Cassius, bundan sonraki bir saat boyunca konuşmayı sürdürdü ve liderlerinin ölümünden sonra kurtların pek bir şey yapamayacağını düşündüğünü söyledi. "Kurt'un kendisi kışkırtıcıydı," dedi. "Diğerleri sadece dağınık bir takipçi grubuydu." Aaron'a ekledi: "At En azından Argent gladyatörleri artık Oliver'lara karşı iyi bir mücadele verecek. Ward arenada olmadan, elinde sadece Bull var. Takımının geri kalanı oldukça zayıf görünüyor..."

"Gerçekten." Aaron zorla bir gülümseme attı. Joan ve Nick kadar bu işin bitmesini istiyordu.

Ancak, ne cevap verdiyse Joan duymadı, çünkü odadaki tüm sesler kesildi. Bir korku dalgası onu sardı, ama sadece bir an sürdü, sonra tabaklarda çatal bıçak sesleri yeniden başladı. Gözlerini sıkıca kapattı. Kendini tehlikeye atmadan konuşamadığı bir yerde bayılmak gibi bir lüksü yoktu.

Nick'in gözlerinin ona döndüğünü hissetti. Sanki bir terslik olduğunu fark etmiş gibi hafifçe kaşlarını çatı.

"Jubilee Oyunları'nın arenada düzenlenen en büyük ve en kanlı gösteri olacağını söylüyorlar," dedi Cassius. "Ama tabii ki herkesin görmek istediği tek şey Kraliçe'nin kendisi."

Nick'in başı o anda kalktı ve Joan onun karanlık bakışlarıyla karşılaştı. *Daha fazlası var*, diye Ruth'a hızlı ve gizli bir el hareketi ile işaret etti.

Beni ne sanıyorsun? Ruth'un ifadesi böyle diyordu. Cassius'a döndü. "Kraliçe jübileye katılacak mı?"

Cassius, Ruth şaka yapıyor sanarak güldü.

"Hayır, o oldukça aptal," dedi Aaron. "Gerçekten soruyor."

"Aaron!" dedi Marguerite. Aaron dönmüştü ve Joan onun yüzündeki ifadeyi göremiyordu. Ruth'un sinirli halinden kendini beğenmiş bir gülümsemeye geçişine bakılırsa, Aaron azarlanmış gibi görünüyordu.

"O her zaman jübile gününde ortaya çıkar," dedi Cassius Ruth'a. "Hepimiz için bir mesaj kaydeder."

"Orada şahsen olmayacak mı?" dedi Ruth. Sesinden hayal kırıklığını gizleyemedi.

"Hiçbir yere şahsen gelmez. Ayrıca arenanın biletleri yıllardır tükenmiş durumda. İçeri girmek istiyorsan Aaron ya da benim gibi bir aile reisine yanaşman gerekecek. Her birimizin bir tribünü var."

Konuşurken sesi yine alçaldı. Joan'ın dehşetine, başka bir bulanıklık daha onu vuruyordu — dün geceki yağmur fırtınasından daha kötüydü. Görüşü bulanıklaştı ve odadaki sesleri zar zor duyabiliyordu. *Sakin ol*, diye telkin etti kendine, yükselen paniğinin üstüne. Aaron'a neler olduğunu anlatmak istedi, ama dudaklarını, ağzını hareket ettiremiyordu.

Elinde kalan her şeye konsantre oldu. Boğazındaki hava hissi, göğsünün inip kalkması.

Serpentine'de olduğu gibi nefes almayı keserse ne olur? Ya bu sefer kurtulamazsa?

Panik boğazına yükseldi, ama yavaşça, korkunç bir yavaşlıkla oda tekrar aydınlandı. Joan bir nefes daha aldı ve etrafındaki ayrıntıları fark etmeye başladı. Tavan köşelerindeki pelikan oymaları. Düzensiz taş fayanslar. Ruth masaya yaslandığında masanın hafifçe sallanması. Aaron'un ayakkabılarındaki çamur lekeleri.

Cassius *hala* konuşuyordu. "Griffiths'lerin bu yıl da yetenekli gladyatörleri var. Eğer bir Argent olmasaydım, onlara para yatırırdım. Ya sen? Kazanacak olan kim sence?"

Aaron cevap vermedi. Joan, onun bakışlarının *kendisine* çevrildiğini fark etti.

"Aaron?" dedi Cassius.

Aaron onu duymazdan geldi. Ekmeğinden bir parça kopardı, üzerine bolca tereyağı sürdü ve Joan'a uzattı. Aaron bu sessizliği nasıl fark etmişti? Joan yerinden kıpırdamadığından, ses çıkarmadığından emindi.

Joan herkesin bakışlarını hissedebiliyordu: Ruth'un ki şaşkın, Nick'in ki endişeli. Ekmeği aldı; duyularının yine bozulmasından korkuyordu. Isırdı ve çiğnedi, ve dünya şükürler olsun ki yeniden yerine oturdu, ayaklarının altında zemin yeniden sağlamlaştı.

"Ne kadar hoşgörüsüz," dedi Cassius, kaşlarını kaldırarak. "Kendi tabağından ona yemek veriyorsun." Joan'a değerlendirci bir bakış attı; o ana kadar onu neredeyse fark etmemişti, ama şimdi bakışları Joan'ın vücudunda yavaşça yukarı aşağı dolaşıyordu, Joan'ın tüyleri diken diken oldu. Nick'in yanında hareket ettiğini hissetti, gerginlik onu sarmıştı.

Aaron'un çenesindeki bir kas seğirdi. Ancak herkesin dikkatini Joan'da tutmak yerine, zorla gülümsedi ve kadehini kaldırdı. "Majestelerine kadeh kaldıralım mı?"

Majestelerine?"

Joan'ın rahatlamasına, Cassius anında dikkatini başka yere verdi. "Oh, düzgün bir şekilde kadeh kaldırmamız lazım!" Yaklaşık yirmi yaşlarında bir garsona parmaklarını şıklatarak onu yanına çağırdı.

O bunu yaparken, Joan Nick'in endişeli bir şekilde ona baktığını fark etti. Nick sadece Cassius'un sarkıntılı bakışlarından tiksiniyordu; Aaron'un ona ekmeği uzatmasından, Joan'ın bayılmak üzere olduğunu anlamıştı.

Joan, "*Ben iyiyim*," diye dudaklarını oynattı, ama Nick'in endişesi gözlerinden silinmedi. Aaron da hâlâ tedirgindi; Joan'ın ayakta durup durmadığını anlamak için arkasına baktı. Joan ona güven verici bir bakış atmaya çalıştı.

Garson geldi. Küçük ve çekingen bir kadındı, sanki dikkat çekmemeyi öğrenmiş gibiydi. Gerdanlığı gümüştü, etrafına parmaklar gibi sarılmış solmuş bir kara karaağaç vardı. İki rakam da aynıydı: 12 yıl, 3 ay, 2 gün. Joan yutkundu. Bu kadının hayatının geri kalanı

Argents. Cassius onu on iki yıl daha hizmet etmeye zorlayabilirdi ya da on iki yılını burada, bu masada tüketebilirdi. Buna hakkı vardı.

Evde Ruth, buradaki insanların belirli bir görünüşü olduğunu söylemişti. Joan şimdi ne demek istediğini anlayabilirdi. Kızın yüzünde pek bir ifade yoktu, ama heykel gibi hareketsiz duruyordu, av hayvanı gibi avcılarının arasında durmaya zorlanmış gibi, zar zor nefes alıyordu.

Cassius onu çağırmış olmasına rağmen, onu fark etmemiş gibiydi. Kız bir sehpa bile olabilirdi. "Ne istiyorsun?" diye sordu Aaron'a.

Aaron kızın yüzünü inceledi. Onu fark *etmişti*. "Benim için sorun değil."

Cassius tereddüt etti. "Tanrım, unuttum... Sen reşit *oldun*, değil mi?" diye Aaron'a sordu. "O da içebilir mi?" diye Marguerite'e sordu.

"On sekiz yaşındayım," dedi Aaron, Joan bunu kafasına kaydetti.

Tanıştıklarında o on yedi yaşındaydı. Joan ise on altı. O zamandan beri ikisi de doğum günlerini kutlamıştı. Joan, birkaç ay önce kendi doğum günü geldiğinde pek kutlama havasında değildi.

"İyi, Kurt'a karşı zorlu mücadelenin ardından bunu kutlayamazsan çok üzücü olurdu," dedi Cassius. Parmaklarını şıklattı. "Şampanya!" diye emretti.

Kadın aceleyle uzaklaştı. Kısa süre sonra bir şişe ve uzun kadehlerden oluşan bir tepsiyle geri döndü ve her canavara bir kadeh doldurdu. Cassius ayağa kalktı ve kadehini kaldırdı. "Majestelerine!"

Aaron da ayağa kalktı, diğerleri de onu takip etti. "Kraliçe Eleanor'a." "Kraliçe Eleanor!" dedi Marguerite.

Jamie de bir şeyler mırıldandı. Ruth sadece dişlerini sıktı.

"Sana da," dedi Cassius Aaron'a. "Kurt'u yendiğin için." Aaron tekrar kadehini kaldırdı.

Bir saat sonra, her şey *nihayet* sona erdi.

Cassius hesabı ödedi. "Burası benim bölgem," diye ısrar etti. Ayağa kalktı ve Joan, Cassius'un yine ona baktığını fark edince sırtından bir ürperti geçti. Cassius'un bakışları ürpertici ve nemliydi.

"Sen çok güzelsin," dedi Cassius, sanki bir noktayı kabul ediyormuş gibi. Aaron'a kaşlarını kaldırdı. "Sen ve insanlara olan zevkin... Oldukça skandal."

Joan'ın şokuna, Cassius masanın üzerinden ona dokunmak istercesine uzandı. Ama göz açıp kapayıncaya kadar bileği Aaron'ın elindeydi. Aaron, Nick kadar hızlı hareket etmişti. Joan'ın diğer tarafında Nick boğazından yumuşak bir ses çıkardı.

"Bizim olmayan şeye dokunmayız." Aaron, *tıpkı* karşıdaki gibi buz gibi bir sesle konuştu.

Cassius, Aaron'un sahiplenici tavrına şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı.

Joan, Cassius'u geri itme dürtüsüyle mücadele etti. Ve öfkesini kontrol etmeye çalışan tek kişi o değildi. Şampanyayı servis eden kadın şampanyayı servis eden kadın Joan'ın bakışlarını yakaladı ve Joan, kadın duvarın kenarındaki yerine dönmeden önce onun gözlerinde anlık bir öfke parlaması gördü.

Bu zaman çizgisinde yaşayan insanlar av gibi davranıyor olsalar da, korkmuş değillerdi, Joan fark etti. Canavarlar arasındaki konuşma sona ererken, odadaki insanlardan daha fazla duygu patlaması algıladı: öfke ve kin, özellikle Cassius Nick'in muadili hakkında konuşurken; vücudunun sokaklarda sürüklendiğini, kafasının bir kuleye saplandığını anlatırken.

Nick burada insanlar arasında popülerdi.

Başka bir versiyonunun tam burada, aralarında olduğunu bilseler ne düşünürlerdi? Bir bakıma, ölümden geri döndüğünü?

"Şey..." Cassius sonunda konuştu. "Kurt'u öldüren adamı ağırlamak büyük bir onur. Çok gurur duyuyor olmalısınız," dedi Marguerite'e.

"Onunla her zaman gurur duyuyorum," dedi Marguerite.

Ve sonra, Joan'ın rahatlamasıyla, Cassius pub'dan çıkıp uzaklaşıyordu.

"Ward'ın sorgusu hakkında biraz konuşalım mı?" diye sordu Marguerite, Aaron'a. "Sana bazı bilgiler verdiğini söylemiştin."

"Gerçekten fazla bir şey söylemedi." Aaron'un yumrukları yanlarında beyazlaşmıştı. Joan, onun sadece Oliver'ların evine geri dönüp kendini kapatmak istediğini görebiliyordu. O, duygularını başkalarının önünde gösteren biri değildi.

"Evet, eve gitmek istediğini biliyorum." Marguerite de Aaron'ın vücut dilini okuyabiliyordu. "Çok uzun sürmez." Pub'ın arkasındaki bir odayı işaret etti.

Onu oraya götürürken, Joan ve diğerlerinin garip bir şekilde arkalarından gelmeye devam etmelerine açıkça şaşırılmıştı. "Etrafında bir kalabalığa ihtiyacın yok, eminim," dedi Aaron'a.

"Onlar benim yanımda kalacaklar," dedi Aaron sertçe. Joan ve Nick'i gözünün önünden ayırmak istemiyordu; böyle bir yerde olmazdı.

Joan nefesini tuttu, Marguerite'in onlara dışarıda beklemelerini söyleyeceğini düşünerek. Ama Marguerite sadece yorgun görünüyordu ve solgun saçlarını eliyle düzeltti. "Peki." Arka odanın kapısını açtı ve hepsi içeri girdi.

Küçük bir personel odasıydı, duvarların dibinde çalışanların çantaları duruyordu ve tekerlekli masaların üzerinde yarısı içilmiş çay bardakları vardı. "Ee?" Marguerite, Aaron kapıyı kapatırken bekleyerek sordu. "Nick sana ne verdi?"

Aaron, yanında duran Nick'e dikkatlice bakmadı. İnfaz videosunda, Nick'in muhatabı bir dizi sorgulamadan bahsetmişti.

kayıt yapılmıştı. "Ben, şey..." Aaron tereddüt etti. Kendi muadili annesine ne söylemişti? Nick açıkça önemli bir şey söylemişti.

Marguerite'in görmediği bir yerde Nick, Aaron'un topuğuna hafifçe ayak parmağıyla dokundu. *Şu anda kötü ikizin olmalısın.*

Aaron hafifçe başını salladı, hatırlatma için minnettar görünüyordu. Kendini dönüştürmek için gözle görülür bir çaba gösterdi. "Dürüst olmak gerekirse" — sesi, muadili gibi soğuktu.

"Ondan aldığım şeyi biraz abartmış olabilirim... bağırıp çağırmak dışında. Sonunda oldukça korkak davrandı."

Marguerite uzun bir süre cevap vermedi. "Bunlar arkadaşların mı?" dedi, sadece Ruth ve Jamie'yi değil, Joan ve Nick'i de işaret ederek. "Onlara güveniyor musun?"

Joan ağzının açık kaldığını hissetti. Bunlar tuhaf sorulardı. Canavarlar ve insanlar bu dünyada arkadaş olamazlardı. Aaron'a uyarıcı bir bakış attı, ama o çoktan başını sallamıştı.

"Güzel," dedi Marguerite. "Kes şunu Aaron. Rol yapmayı bırak. Halka açık yerlerde gerekli olduğunu biliyorum, ama bence çok kötü." Derin bir nefes aldı ve odanın diğer tarafına döndü. "Çıkabilirsiniz!"

Kime konuşuyordu? Joan sadece bir saniye merak etti, sonra bir dolap kapısı açıldı. Ve sonra odada hayaletler belirdi. Marguerite tarafından az önce idam edilen kızıl saçlı adam ve kız kardeşiydiler.

Kızıl saçlı adam Joan'ın şokunu fark etti. "Kurtarıldığımızda ben de aynı şeyi hissettim," dedi titrek bir sesle. "İnanamadım."

Joan bakakaldı. İnfazları zihninde tekrar canlandırdı: Marguerite mahkumların boyunlarına vurmuştu ve onlar yere yığılmıştı. O anda, kimsenin onların gerçekten öldüğünü kontrol etmediğini fark etti.

Marguerite'in yüzünde bir gülümseme yayıldı ve Joan, öğle yemeğindeki tavırlarının Aaron'ununki kadar sahte olduğunu fark etti. Joan onu ilk kez görüyormuş gibi hissetti. Gerçek gülümsemesi güneş ışığı kadar sıcaktı.

"Alfie ve Enid," dedi Marguerite insanlara. Aaron'ı işaret etti. "Oğlum Aaron. Sizin kurtarılmanızı o organize etti." Onların şaşkınlığına karşılık, açıkladı: "O direniş hareketinin lideri. Onu Kurt olarak tanıyor olabilirsiniz."

FIFTEEN

Joan, Marguerite'in söylediklerini anlamaya çalıştı. Bu dünyada birisi insanları kurtarıyordu, kendini Kurt olarak tanıtan bir adam. Büyükannesi Joan'a onu ve takipçilerini bulmasını söylemişti.

Sanki başından beri Aaron'un muadili arıyorlardı.

Marguerite şimdi Aaron'a gülümsüyordu, yüzü sevgi ve gururla parlıyordu ve Joan'ın içini birdenbire bir ürperti kapladı. Marguerite'in gerçek oğlu yoktu. Onlar bu zaman dilimine geldiklerinde onun yerine geçmişti. Bu Aaron yuvaya karga girmişti. Hepsi öyleydi.

"Kurtarışımızı *sen mi* organize ettin?" Alfie, Aaron'a sordu. "Biri bize yardım ettiğini biliyorduk, ama senin olduğunu bilmiyorduk. Asla tahmin edemezdik."

"İtiraf satan kadın bize blokta ölü numarası yapmamızı fısıldadı," dedi kız kardeşi. "Ama..." Aaron'a bakarken gözleri doldu. "Bizi öldüreceğinden emindim. Herkes senin insanları Oliver'ın evine gönderdiğini ve onların oradan asla çıkamadığını söylüyor. Herkes kaçan gladyatör Nick Ward'ı senin öldürdüğünü söylüyor. Diyorlar ki..."

Sözünü kesmişti ama Joan, insanların Aaron'un muadili hakkında başka neler söylediğini tahmin edebiliyordu. Bazı kelimeleri daha önce duymuştu. *Sadist. Zalim.* O da öyle düşünmüştü.

Aaron ağzını açtı, ama hiçbir şey çıkmadı. Joan, onun da aynı şekilde kendi muadili hakkında düşündüğünü biliyordu.

"Aaron bir imaj yaratmak zorunda kaldı," dedi Marguerite nazikçe. "O ve Nick bir süredir Mahkeme'ye karşı birlikte çalışıyorlar. Nick'in ölümü sahteydi."

Joan kendi kendine yumuşak bir ses çıkardığını duydu. Yanındaki Nick, onun kadar şaşkın görünüyordu. Aaron, Marguerite'in söylediklerini anlayamıyormuş gibi başını hafifçe salladı. Ruth ona *kötü ikiz, seri katil* demişti.

Ve Lucien, onun insanları öldürdüğünü, cesetlerini minibüslerle uzaklara gönderdiğini söylemişti.

Gerçek artık açıktı. Aaron'un muadili insanları öldürüyormuş gibi yapıyormuş. O minibüsleri insanları güvenli bir yere taşımak için kullanıyormuş.

Joan, onların

Aaron'ın bir işkenceci ve katil olduğuna inandığı zamanlarda, kendi meslektaşları gibi. Ancak şimdi, dünyada iyilik yapan insanları ortadan kaldırmış gibi görünüyorlardı.

"Siz de güvenli geçişe ihtiyacınız var mı?" diye sordu Marguerite, Joan ve Nick'e.

Joan kendini toparlamak için bir saniyeye ihtiyaç duydu. Bu zaman diliminde ilk kez bir canavar tarafından eşit olarak muamele gördüğünü fark etti.

"Teşekkürler, ama gerek yok. Aaron'a yardım ediyorduk. Ben Joan." Diğerlerini işaret ederek sırayla tanıttı. Ruth. Jamie. "Ve... Ve Nick."

Marguerite, Joan'a başını sallayarak selam verdikten sonra Nick'e döndü. "Güzel bir isim. Bana onu hatırlatıyorsun." Diye iç geçirdi. "Hepiniz öğle yemeğini kaçırdınız, biliyorum." Çantasını açarak Joan ve diğer insanlara küçük kağıt torbalar uzattı. "Sadece badem ve kuru kayısı var, ama düzgün bir yemek yiyene kadar idare eder."

"Teşekkürler." Joan uzattığı poşeti aldı ve Aaron'un yüzünde bir hüznün, bir özlem septi. Joan, Aaron'un günlük hayatını, annesinin ölümünden sonra ailesinin ona yaptığı zulmü görmüştü. Marguerite hayatta olsaydı, Aaron'un hayatı ne kadar farklı olurdu?

Marguerite Alfie ve Enid'e döndü. "İkinizin bu olaya karıştığınız için çok üzgünüm. Sizin kurt olmadığınızı biliyorum."

Kurtlar değil mi? Joan, Marguerite'e şaşkınlıkla baktı.

Alfie bunu doğruladı. "Hiçbir şey bilmiyorduk. Muhafızlar bize sahte itirafname imzalatmaya zorladı. Kraliçe'ye karşı çalıştığımıza yemin ettirdiler. Ama..."

"Bu, sarayın son taktiği," dedi Marguerite, yüzü tiksinti ile kızardı. "Kurt saldırılarını durduramıyorlar ve suçluları bulamıyorlar, bu yüzden masum insanları günah keçisi yapıyorlar." Başını salladı. "Gerçek şu ki, kurtların sayısı sarayın inandığından çok daha az."

Joan, Marguerite'in bu sözleri üzerine, kurt hareketinin sadece Aaron ve Nick'ten ibaret olup olmadığını merak etti.

Marguerite ona, sonra Nick, Ruth ve Jamie'ye meraklı bir bakış attığında, Joan bundan neredeyse emin oldu. Aaron'un muadili pek fazla insana güvenmiyor gibi bir izlenim edinmişti.

Kapının çalınmasıyla hepsi irkildi. Marguerite, Alfie ve Enid'e saklanmaları için işaret etti. Onlar güvenli bir yere saklandıktan sonra sesini yükseltti. "Girin!"

Kapı aralandı ve pub'ın üniforması giymiş genç bir kız ortaya çıktı. "Şoförünüz geldi, Leydi Nightingale. Sokağın içinde." Odanın yanındaki başka bir kapıyı işaret etti. Joan, o kapının doğrudan dışarıya çıktığını tahmin etti.

Kız gider gitmez Marguerite, Alfie ve Enid'i pelerinlere sararak Alfie'nin dikkat çeken saçlarını gizlemek için başlıklarını taktı. "Birkaç dakika sürer," dedi Aaron'a. "Şoförle konuşmam gerek." Yan kapıyı açtı ve Joan, dışarıda bekleyen koyu renkli camlı bir araba gördü. Sonra kapı tekrar kapandı ve Joan ve diğerleri geçici olarak yalnız kaldılar.

Joan, farkında olmadan tuttuğu nefesini verdi. Yanındaki Aaron'un omuzları titreyerek düştü.

"İyi misin?" diye fısıldadı ona.

Aaron hafifçe başını salladı. "Onu göreceğimi beklemiyordum. O... yıllar oldu." Sesi kesildi. *O idam edildiğinden beri.*

"O çok hoş bir kız," dedi Nick. Sesi nazikti ve Aaron'a bakışları eskisinden daha yumuşaktı.

Aaron uzun bir süre sessiz kaldı. "O benim hatırladığımdan daha yaşlı, ama diğer her açıdan *tam* olarak aynı." Sonra o kadar sessizce ekledi ki Joan onu duymak için kulaklarını kabartmak zorunda kaldı: "Ama ben onun oğlu değilim. Buraya geldiğimde onun oğlunu öldürdüm."

Joan'ın göğsü acıdı. "Bu senin suçun değil."

"Değil," diye Jamie yumuşakça onayladı.

"Anneme söyleyemem, öğrenirse ölür."

"Ona yalan söylemeye devam etmemizi mi istiyorsun?" Ruth'un sesi, sözlerinden daha anlayışlıydı. Belki de Joan gibi, Aaron'un annesine yalan söylemeyi dayanılmaz bulacağını tahmin etmişti.

"Buraya aitmiş gibi davranmaya devam etmeliyiz," dedi Aaron sertçe. "Dinleyin... Benim muadilim açıkça insanlara yardım etmek için saraya karşı çalışıyordu. Ama biz beşimiz..." Joan, Nick, Ruth ve Jamie'yi işaret etti. —'daha fazlasını istiyoruz. Zaman çizgisini geri yüklemek, daha iyi bir dünya yaratmak istiyoruz. Ancak bunu yapmak için *bu* dünyayı silip yeniden yazmamız gerekecek.

Bu zaman çizgisinde yaşayan insanları silmemiz gerekecek. Söylediklerimize ve kime söylediğimize çok dikkat etmeliyiz."

Joan derin bir nefes aldı. Eleanor'u durduraktan, bu zaman çizelgesini düzeltmekten bahsediyorlardı, ama o daha ötesini düşünmemiştii. Aaron

haklıydı, şimdi anlıyordu. Dünyayı geri getirmek, düzeltmek, bu zaman çizelgesindeki herkesi silmek anlamına geliyordu.

Bu düşünce onu çok bunaltıyordu. Joan bu düşünceyi kafasından atmak istedi. Çünkü aynı zamanda, bu zaman çizelgesi tamamen yanlıştı.

Nick, Joan'dan önce konuştu. "Yine de bu zaman çizgisini düzeltmeliyiz. Bu dünya ayakta kalamaz."

"Kaldıramaz," diye onayladı Joan. Boğazı düğümlenmişti.

Aaron iç geçirdi. Başı hala eğikti, ama Nick'e bakarak gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi. "Bizim meslektaşlarımızın burada birlikte çalıştığını hayal edemiyorum," dedi. "Gerçekten anlayamıyorum. Nasıl tanıştılar ki?"

"Şu anda birlikte çalışıyoruz ve ben bile inanamıyorum," dedi Nick alaycı bir şekilde.

Joan dudağını ısırdı. Aaron ve Nick birlikte çalışıyorlardı, ama hepsi bunun geçici bir ateşkes olduğunu açıkça belirtmişlerdi. Karşı taraflar için de durum aynı mıydı? Eleanor yenilene kadar birbirlerine yardım etmeye mi karar vermişlerdi? Ondan sonra ne olacaktı?

Yan kapı açılıp Marguerite sokaktan geri döndüğünde tekrar sessizleştiler. O odaya girince oda aydınlanmış gibi oldu. O ve Aaron aynı göz alıcı havaya sahipti; ekranda mantıklı gelen ama gerçek dünyada şaşırtıcı olan aynı güzelliğe.

"Güvenli bir şekilde kaçtılar," dedi.

"Harika," dedi Aaron.

Marguerite'in kaşları çatıldı. "İyi misin?" diye sordu Aaron'a. "Bugün keyifsiz görünüyorsun."

"Ben..." Aaron başını salladı. "Üzgünüm."

Marguerite, Aaron'un yüzünü o kadar uzun süre inceledi ki Joan, onun

Aaron'un oğlu olmadığını anlayacağından korktu.

Aaron'un oğlu olmadığını fark edeceğinden korktu. Ancak sadece, "Nick olmadan her şey çok daha zor, biliyorum. Ama onu oradan çıkarmak zorundaydın. Eleanor burada kalsaydı onu öldürürdü, neredeyse öldürüyordu. Onsuz da iyi işler yapabilirsin" dedi.

Aaron, Nick'e baktı, yüzündeki ifadeyi okumak zordu. Marguerite bu bakışı fark etti. "Arkadaşların *kim*?" diye sordu Aaron'a merakla.

"Bilmemen daha iyi. Ama onlara güveniyorum."

Joan'un rahatlamasına rağmen, Marguerite bunu kabul etmiş gibi görünüyordu. "Peki o zaman... Bana ne söylemek istiyordun?"

Aaron başını sorgulayıcı bir şekilde eğdi.

"Sen ve Nick, Kraliçe'ye ulaşmanın bir yolunu arıyordunuz," diye Marguerite ona hatırlattı. "Nick'in bir yol bulduğunu söylemiştin. Sevgilim, bu yüzden burada konuşmak için randevu ayarlamıştık. Nick'in bulduğu şeyi bana anlatacaktın

..."

Kraliçeye ulaşmanın bir yolunu.

Joan, yavaş çekimde bir korku ile gerçeğin farkına vardı. Büyükannesi onları Aaron ve Nick'in muadillerini bulmaya göndermişti ve şimdi onlar önemli bir şeye sahip olmuş gibi görünüyordu. Eleanor'a ulaşmak için kullanılabilecek bir şey. Ama muadiller artık burada değildi.

Aaron'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Karşıtının insanlara zarar vermek yerine yardım ettiğini öğrenmenin şokunu hala atlatamamıştı ve şimdi Joan'ın neyi fark ettiğini anlamıştı. Karşıtların Eleanor'a ulaşmak için kendi planları vardı. Artık bozulmuş planlar...

"Ben... ben..." Aaron, annesine yalan söylemelerini söylemiş olsa da, Joan onun ne kadar üzüldüğünü görebiliyordu.

"Aaron... iyi misin?" dedi Marguerite.

"Sadece başım ağrıyor," diye cevapladı Aaron. "Cassius Argent ile konuştuğun için, şüphesiz."

"Nick'in yüzüğüyle doğrulanmış bir mesaj aldığını söylemiştin," diye hatırlattı Marguerite.

"Evet, tabii," dedi Aaron. Joan'a bir bakış attı, gözlerinde hafif bir panik vardı. Mesajın ne olduğunu veya onu nasıl bulacağını bilmiyordu.

Joan'ın aklına Nick'in idam emrine bir yüzük bağlanmış olduğu geldi. Yüzüğü cebine koymuştu; onu masada, fark edilmeden ve önemsenmeden bırakmak hoşuna gitmemişti. Yüzükle birlikte bir mesaj da var mıydı? Masada her yer kağıtlarla doluydu. Joan onlara bakmamıştı bile.

Yüzüğü aldı. Pürüzsüz ve dikişsizdi, kare şeklindeki mühür süslemesiz siyah renkteydi. Boğazını yuttu. Nick'in ilk tanıştıkları zaman diliminde taktığı yüzüğün aynısıydı.

Nick keskin bir nefes aldı. Yüzü solmuştu. "Alabilir miyim?" Elini uzattı.

Joan, neden istediğini bilmeden yüzüğü ona uzattı. Yüzüğü uzatırken, siyah metalin üzerinde sayı olabilecek çizikler olduğunu ilk kez fark etti. Gözlerini kısarsa, çizikler şöyle yazıyor olabilirdi

317 yazıyor olabilirdi. Mesaj *bu* olabilir miydi?

Nick, yüzüğün bir kenarına başparmağıyla hafifçe vurdu. Joan'ın şaşkınlığıyla, yüzük açıldı ve içinde gizli bir bölme ortaya çıktı.

"Bu mekanizmayı nasıl gördün?" Ruth, Nick'e şaşkınlıkla sordu. "Menteşe tamamen görünmezdi."

"Kız kardeşimde de aynısından bir yüzük var." Nick'in başı eğikti ve Joan onun *neden* solduğunu anladı. Dün gece yüzüğü görmemişti; kendi yaralı yüzünün fotoğrafına dalmıştı. Ama şimdi, kız kardeşinin yüzüğünün neden onda olmadığını merak ediyor olmalıydı.

Bu zaman diliminde ona bir şey mi oldu acaba diye merak etti. Derin bir nefes aldı ve Joan, onun göreve odaklanmaya çalıştığını anlayabildi. "İçinde bir parça kumaş var," dedi. "Ve biraz plastik." Kumaş, yüzüğün oyuğunda bulunan küçük bir parçaydı ve neredeyse kana benzeyen pas benzeri bir şeyle lekelenmişti. Nick, yanında bulunan plastik parçayı çıkardı.

"Bu bir projektör," dedi Aaron. Dün gece Nick'in sahte infazını izlemek için kullandıkları gibi.

Joan'ın dudakları kurumuştı. Marguerite, *Kraliçe'ye ulaşmanın bir yolu olduğunu* söylemişti.

Bu plastik parçacık Eleanor'a ulaşmanın anahtarı olabilir miydi? Onunla tekrar yüzleşme olasılığını konuşuyorlardı, ama birdenbire bu çok daha gerçekçi gelmeye başladı.

"Harika." Marguerite, herkesin ne kadar telaşlı olduğunu fark etmemiş gibiydi. "Mesajı izleyelim mi?"

Aaron plastik parçayı koltukların arasındaki koridora yerleştirdi. Sonra geri çekilip beklemeye başladı.

Jamie öksürdü. "Şifre."

Aaron, farlara bakmış geyik gibi görünüyordu. Karşı tarafın şifresinin ne olabileceğini hiç bilmiyordu. "Ben... ben bilmiyorum..." diye başladı. Sonra tereddüt etti ve emin olmadan "*Clavis aurea*?" dedi.

Marguerite'in Aaron'a değil plastik etikete baktığı için şanslıydı, çünkü boş alanın bir anda küçük tuğla duvarlı bir odaya dönüşmesi karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Şifre işe yaramıştı. Oynatma başlamıştı.

Bir sürtünme sesi duyuldu ve ardından büyük bir siluet belirdi. Joan'ın yanında Nick'in nefesi kesildi. Karşısında kendi muadili duruyordu. Gladyatör.

Sahte ölümünün kaydında, Nick'in muadili korkmuş gibi kıvrılmıştı. Ancak *bu* kayıta, kameraya kendinden emin bir şekilde bakıyordu.

Geçen sefer, yaraları onu yaralı ve zayıf göstermişti, ancak yeni duruşunda yeni duruşunda, aynı yara izleri ona eskiden olduğu gladyatörün varlığını ve ağırlığını veriyordu. Kısa kollu gömleği, sert ve keskin

kollarının kaslarını gösteriyordu. Joan'ın tanıdığı tüm Nick'lerden daha iri görünüyordu.

Konuştuğunda, ciddi sesi odayı doldurdu. "Son bilgileri aldım," dedi kameraya. " dedi kameraya. Hafif resmi bir tonla, asker gibi konuşuyordu. "Serpentine Inn'den Ronan, insanları saraya ihbar ediyor. Onunla ilgilenmeniz gerekecek."

"Ronan mı?" Joan diğerlerine fısıldadı. "Hanın resepsiyonisti mi?" Boynunun arkasındaki tüyler diken diken oldu. "İnsanları muhafızlara ihbar mı ediyordu?"

"Bir süredir ondan şüpheleniyorduk." Marguerite'in yüzü asık sırtıyordu. "Onun çevresindeki insanlar sürekli tutuklanıyor. Aaron onun icabına bakılmasını ayarladı." Aaron'a baktı, o da gözlerini kocaman açarak başını salladı. Ronan'ın icabına kesinlikle bakılmıştı.

Lord Oliver'ın hainlere karşı kesin emirleri vardı, demişti Lucien. Joan, dün ucuz atlattığını fark ederek titredi. Ronan, Joan'ı arananlar posterinden tanımış ve yardım teklif etmişti. Joan ona güvenmişti — kurt armasıyla güvenini *kazanmıştı* — ama o başından beri onu ihanet etmeyi planlıyormuş. Onu para karşılığında mahkemeye teslim edecekti.

Aaron'un muadili onun hayatını kurtarmıştı ve o bunu bile bilmiyordu. Ronan'ın ölüm emrini vermek, silinmeden önce yaptığı son işlerden biri olmalıydı.

"Çal," diye emretti Aaron ve Joan, kendi konuşmasının kaydı duraklattığını fark etti. Kayıt yeniden başladı.

"Hasar giderek kötüleşiyor," dedi Nick'in muadili. "Ve onu durdurmak için zamanımız azalıyor." Joan bir sarsıntı hissetti. Büyükannesi de zamanın azaldığını söylemişti. Nick *hasar* derken neyi kastetmişti? "Onun her şeyi kilitlemesini engellemek için elimizden geleni yaptık," diye devam etti, "ama kendi planları vardır ve bizi yine alt edebilir." Bir an durakladı. gözleri kameraya sabitlenmiş. "Keşke sana yardım edebilseydim, ama şu anda bu işte yalnızsın. Ona ulaşabilirsin. İhtiyacın olan her şey sende var. İyi şanslar..."

Sonra kayboldu. Onun yerine, havada bir dizi sayı belirdi, net, üç boyutlu ve siyah.

9 1894 1, 9 1671 6, 7 161 7, 12 108 6, 22229 4, 14 56 6, 11
2141 5, 3 3199 6

"Bu mu?" dedi Joan. Nefes alamıyordu. Marguerite haklıymış. Karşıtları Eleanor'u durdurmak için açıkça bir plan yapmıştı. *Ona ulaşabilirsin. İhtiyacın olan her şey sende var.* Ama plan neydi? Ve... "Bu numaralar ne anlama geliyor?"

"Aaron?" dedi Marguerite.

"Ben... bilmiyorum," dedi

Aaron.

"Ama bunu Nick gönderdi," dedi Marguerite şaşkınlıkla.

Aaron başını sallamak zorunda kaldı. "Sanırım benim anlayabileceğimi düşündü, ama ben anlamadım." Endişeli görünüyordu ve Joan da bunu hissetti. Karşı tarafı bunun anlamını bilirdi. Joan, numaralı satırın mesajın en önemli kısmı olduğunu hissediyordu. Eleanor'a ne zaman ve Eleanor'a ne zaman ve nerede saldırımları gerektiği olabilir.

"Sayılar koordinat olabilir mi?" dedi Ruth. "Gitmemiz gereken yerler mi?"

"Bence daha çok bir şifreye benziyor," dedi Jamie. "Çözmemiz gereken bir şey."

"Gerçekten bilmiyor musun?" diye sordu Marguerite,

Aaron'a. "Üzgünüm," dedi Aaron.

Joan Nick'e baktı, ama o hafifçe başını salladı. O da bilmiyordu — bu versiyonunda hiç umutsuz bir mesaj şifrelemesi gerekmemişti. O da Joan gibi sakın bir dünyada büyümüştü.

"Kurtlar arasında şifreleri kırabilecek biri olmalı," dedi Joan Marguerite'e.

Marguerite tereddüt etti. "Kurtlar arasında bir hareket yok," dedi, Joan'ın önceki şüphelerini doğrulayarak. "Organize bir hareket değil. Sadece Aaron, Nick ve güvendikleri birkaç kişi var." Düşünceli bir ifadeyle ekledi. "Ama sayılarla arası iyi olan birini tanıyorum. Daha da iyisi, o da Saray'ı seviyor."

Marguerite onları Wapping Wall boyunca kısa bir yürüyüşe çıkardı. Bir dakika geçmeden

Frankie yolun ortasında aniden durdu, keskin burnuyla tuzlu havayı kokladı.

"Ne oldu?" diye sordu Jamie.

Frankie küçük bacaklarıyla koşarak öne fırladı. Jamie şaşkınlıkla küfretti ve onu yakalamaya çalışarak koşturmayı başlandı. Frankie atletik bir köpek değildi; Joan onu hiç koşarken görmemişti.

Joan ikisinin peşinden koştu ve bir saniye sonra, her tarafı karanlık binalarla çevrili küçük bir iskele göründü.

Frankie yürüyüş yolundan atlayarak rıhtıma bağılı dar bir tekneye doğru koştu.

"Frankie!" Jamie dehşetle bağırdı.

Teknede bir adam güverteyi siliyordu.

ve Frankie suya düşmeden onu havada yakalamak için daldı. "Çok özür dilerim!"

diye nefes nefese Jamie. "O bunu daha önce hiç yapmamıştı! O..."

durdu ve adama bakakaldı.

Joan, onun neden baktığını anlaması uzun bir saniye sürdü. Adam, kocası Tom Hathaway'di.

SIXTEEN

Tom örgü bere takmıştı ve sakallıydı, yanaklarında kum rengi sakal izleri vardı.

Frankie'nin kafasını dalgın dalgın okşadı. Frankie, Tom'un çenesindeki sakalları yaladı, onda bir değişiklik olduğunu fark etmemiş gibiydi. Joan, Frankie'nin bakış açısından Tom'un sadece bir günlüğüne gitmiş olduğunu düşündü.

Yakınlarda, Hathaway'lerin gizli dili olan, müzikten uzak bir ıslık sesi duyuldu. Islık hızla yayıldı ve bir dakika içinde yabancılar geldiği haberi küçük limanda yayıldı. Kaslı Hathaway'ler teknelerinin güvertesine tırmandılar ve Joan ve diğerlerine hoş olmayan bakışlarla baktılar.

Tom o kadar düşmanca görünmüyordu. Bakışları Jamie'ye sabitlenmişti. "Bu senin köpeğin mi?" diye tanıdık alçak sesle sordu.

Jamie'nin yüzünde bir acı belirdi ve Joan yutkundu. Sevdği birinin onu tanımadan bakmasının nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Jamie'nin Tom'un onu hatırlamayacağını akıl olarak bilmesi bir şeydi, ama bunu doğrudan duymak bambaşka bir şeydi.

"Onun adı Frankie," dedi Jamie ve Tom, sanki bu isim ona tanıdık gelmiş gibi durakladı. Frankie'ye birinin adını mı vermişti?

Dar teknenin çatısında bir gölge hareket etti. Pembe bir ağız belirdi, ardından iki altın rengi göz. Siyah bir kedi bacanın etrafında kıvrılmış uyuyordu; şimdi uyandı, gözlerini kırptırıp esnedi, sonra Tom'un kollarında Frankie'yi görünce öfkeyle ayağa fırladı. Pençeli bir patisi çatıyı sıyırdı, Frankie'nin burnunu kıl payı ıskaladı.

"Oops!" dedi Tom. Kediye kucaklayıp diğer kolunun altına sıkıştırdı. "Çok hoş değil, Sylvie!" Şimdi öfkelenen Frankie'ydi. Kediye tüylerini kabarttı, başını salladı ve tekrar tüylerini kabarttı. "Üzgünüm," dedi Tom Jamie'ye. "Beni hep kendine ait olarak görmeye alışık."

"Yani yalnız mı yaşıyorsun?" Jamie nefesini tutarak sordu. Tom ona gözlerini kırptı. "Yani..." Jamie'nin yüzü kızardı.

"Sadece ben ve benim tanıdığım," dedi Tom. Hathaway ailesi evcil hayvanlarına böyle diyordu. Gözleri yine Jamie'nin üzerinde kaldı, aşağıya kaydı, sonra tekrar yukarıya. Sonra, ne kadar açıkça baktığını fark edince o da biraz kızardı.

Marguerite boğazını temizledi. Tom, Jamie dışında iskelede başka kimse olmadığını unutmuş gibi birdenbire döndü.

"Nightingale bölgesine geri dönmemiz gerekiyor," dedi Marguerite. Çantasından birkaç banknot çıkardı ve Aaron *ile* Tom'un kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

Tom ise soğukkanlılığını korudu. "Altı kişiyi taşımak için bundan biraz daha fazlasına ihtiyacımız var, canım."

Marguerite omuz silkti ve daha fazla not aldı. "Köpek için de yeter."

Tom eliyle geniş bir hareket yaparak onları tekneye davet etti. "Köpekler her zaman bedava biner."

Joan, kısa merdivenlerden dar teknenin yaşam bölümüne inerken başını eğdi. Tom'un önceki zaman çizgisinde Jamie ile paylaştığı tekneye kıyasla burası çok küçüktü ve Jamie'nin eli olmadan sade ve düzenli bir alandı. Joan, bir zamanlar tavanın altında

tavanın altında bir şerit oluşturuyordu: Thames Nehri boyunca bir teknenin yolculuğunu kesintisiz olarak gösteren bir resim.

Tom dışında tek yaşam belirtisi, yan masanın üzerindeki küçük bir kedi yatağıydı. Sylvie şimdi yatağa atladı ve ona havlayan Frankie'ye dönerek haşmetle baktı.

"O bir misafir," diye Sylvie'yi nazikçe azarladı Tom. Başparmağını onun yumuşak kulaklarının arkasına geçirdi. "Misafirlere nazik davranınız."

Kedi ona inanmaz bir bakış attı.

Bir kedi... Joan ona baktı. Nedense, bu, bu dünya ile önceki dünya arasındaki en tuhaf değişiklikti. Joan, Tom'un bu zaman diliminde farklı bir tanıdık hayvanı olacağını hiç beklemiyordu.

Tom oturmaları için bankları indirdi. Aaron, Joan ve Nick bir tarafa, Marguerite, Jamie ve Ruth diğer tarafa oturdular. Tom teknenin arkasına doğru yürüdü ve dışarıdaki dümeni almak için bir kapıyı açtı. "Bir saniye bekleyin," diye seslendi. "Bizi kilitten geçirmem lazım, biraz zorlu bir kilit."

Tekneyi nehre çıkarmak yaklaşık on beş dakika sürdü. Sonra, Joan'ın sürprizine, Tom birkaç nota ıslık çaldı ve geri dönerek kabin kapısına yaslandı.

"Tek başına gidiyor mu?" diye sordu Joan Tom'a.

"Otopilotin büyüü," dedi Tom kuru bir şekilde. Ve bu, Eleanor'un bu zaman dilimine sürüklediği bir başka teknolojiydi — en azından dar tekneler için.

"Peki o zaman," diye ekledi Tom sert bir şekilde. "Bütün bu parayı tam olarak nasıl kazandım?"

"Çözmen gereken bir şifre var." Marguerite, Joan'a başıyla işaret etti. "Kaydı çalar mısın?"

"Ona rakamları vermesek olmaz mı?" dedi Joan. Mesajda Eleanor'un adı geçmiyordu, ama yine de hassas bir bilgiydi.

"Sorun yok," diye Marguerite onu rahatlatı. "Tom'a güvenebiliriz. Şifreyi çözmek için tüm bağlamı bilmesi gerekebilir."

Tom'un sağduyusuna tam güvenerek söylediği bu sözler, Joan'a bu zaman dilimine gelmeden önce burada büyük bir operasyonun yürütüldüğünü bir kez daha fark ettirdi. Küçük bir operasyon olabilir, ama etkili bir operasyondur. Ve Joan ve diğerleri bu operasyonu bozmuştu...

Bu kez, mesaj çalarken Joan, Nick'in sözlerini dinlerken, onun muadili olan Nick'i de izliyordu. Onun ciddiyeti ve tavırları, Joan'a ilk tanıştığı kahraman versiyonunu hatırlattı.

Nick'e baktı. Gözlüklerinin arkasında, farklı bir saç stiline sahip olan Nick, gerçekten başka biri gibi görünüyordu. İzlerken hafifçe kaşlarını çatmıştı; Joan, onun muadili Nick'in yaralarını mı düşündüğünü merak etti. Ona bunu kimin yaptığını merak etti.

"Hmm," dedi Tom, sonunda rakamlar ekrana geldiğinde.

9 1894 1, 9 1671 6, 7 161 7, 12 108 6, 22229 4, 14 56 6, 11
2141 5, 3 3199 6

"Bunları yazabiliriz," dedi Marguerite.

"Gerek yok." Tom, Marguerite'e verdiği para destesini geri verdi.

"Çözemiyor musun?" diye sordu hayal kırıklığıyla.

"Bu bir kitap şifresi. Bahse girerim. Her gruptaki ilk sayı bölüm, ikinci sayı satır, üçüncü sayı kelime. Şifreyi kırmak için, şifrelemek için kullanılan kitabın bir kopyasına ihtiyacımız var. Sadece kitap değil, tam olarak aynı baskı."

Joan tekrar Nick'e baktı. Nick omzunu kaldırarak ona baktı. Kitabın ne olabileceğini bilmiyordu.

"Uzun bir kitaba benziyor, yardımcı olur mu?" diye sordu Tom. "Rakamlar çok büyük..."

"Zaman azalıyor..." dedi Marguerite. "Neden böyle söyledi? Ve *hasar* ne anlama geliyor?"

"Ve *kilitlemek*..." dedi Jamie. "Bu neden tanıdık geliyor?" diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine.

"Numaralı satır tüm bağlamı sağlamalı," dedi Ruth. "Ya da belki bir şeyi yanlış anlıyoruz," dedi Tom.

Ama Marguerite kaşlarını çatı ve Aaron'a uzun uzun baktı, sanki onun kendisinden kasten bilgi sakladığını, belki de onu korumak için, şüpheleniyormuş gibi.

Ve belki de onun muadili, Joan'a göre mesajın ifadeleri Marguerite'in dahil olmadığı gelişmiş bir planı ima ettiği için onu koruyordu. *Artık bu işte yalnızsın. İhtiyacın olan her şey sende var.*

"Neden Nightingale kütüphanesine bakmıyorsun?" dedi Aaron Marguerite'e. "Ben Oliver'inkine bakacağım."

"Lius'larla da konuşmalıyız," dedi Jamie. "Aramızdan biri kitabı okumuşsa, fiziksel kitaba ihtiyacımız olmaz. Şifreyi hafızamızdan çözebiliriz."

"Lius ailesi kim?" diye sordu Tom merakla.

Sessizlik oldu. Dışarıda su tekneye çarparak onu sallıyordu. Jamie kendini dengelemek için duvara uzandı. "Liu ailesini tanımıyor musun?" dedi yavaşça.

Tom başını eğdi; Jamie'nin sesindeki dehşeti duymuştu ama anlamamıştı. "Özür dilerim, onları tanımam mı gerekiyor?"

Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Dün gece Liu bölgesini aramışlardı ama bulamamışlardı. Liu'ların şehirde başka bir yere taşındığını varsaymışlardı. Bugün daha sonra onlarla iletişime geçmeyi planlıyorlardı. Ancak Marguerite ve Tom'un kafalarındaki karışıklık, bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu.

"Onlar bir canavar ailesi," dedi Jamie.

"O isimde bir canavar ailesi duymadım hiç." Marguerite'in sesi yumuşaktı. Jamie'nin üzüldüğünü görebiliyordu, ama

Tom gibi, nedenini bilmiyordu.

"Ama..." Jamie'nin sesi boğazında düğümlendi. Joan, yüzünde yazan soruyu görebiliyordu. *O zaman ailem nerede?*

"Nightingale rıhtımına neredeyse vardık," dedi Tom yumuşak bir sesle. Nehri geçmek uzun sürmemişti.

"Gitmeliyim," dedi Marguerite, hala o nazik ses tonuyla, Tom tekneyi bağlamak için dışarı atlarken. "Projektörü kapat!" diye ekledi ve yüzen rakamlar kayboldu.

Aaron da onunla birlikte ayağa kalktı ve annesi ona sarıp her iki yanağına da hızlıca öptü. Bir an için sarsılmış gibi göründü, belki de kendi annesinin sevgisini hatırlamıştı. Joan, annesi öldüğünden beri ailesinden hiç kimse tarafından kucaklanmadığını hissetti.

Aaron yutkundu. "Dikkatli ol," dedi annesine yumuşak bir sesle. "*Sen de* dikkatli ol," dedi annesi, yanağına dokunarak.

Aaron, annesi ayrılırken onu iskeleden gözleriyle takip etti. Dışarıda rüzgâr şiddetlenmişti. Marguerite, eteğinin kenarını tutarak park edilmiş bir arabaya doğru yürüdü.

Eteğinin kenarını tuttu. Saçları, düzgün topuzuna meydan okuyarak yüzünün etrafında uçuşuyordu. Joan, Aaron'ın nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordu.

"Bizi Oliver'ların evine götürebilir misin?" Aaron, Tom geri geldiğinde sordu.

"Tabii ki," dedi Tom rahat bir şekilde. Ancak tekneyi tekrar çalıştırmak için hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine teknenin duvarına yaslandı. "Ama önce bir şey bilmem gerek," dedi. "Siz kimsiniz? Çünkü siz..." Aaron'a başıyla işaret etti.

Aaron'a başını sallayarak. "Ve sen," dedi Nick'e, "görünüşün ve sesin gladyatöre çok benziyor." Joan'ın gözlerine baktı. "Yüzünü arananlar posterinden tanıyorum. *Joan Chang-Hunt*. Garip olan şey, yaklaşık on yedi yıl önce çok benzer bir isme sahip bir kız bebek ölmüş."

SEVENTEEN

Joan bir adım geri attı. *Çok benzer bir isme sahip bir kız bebekken ölmüştü.* Diğer benliğinin nerede olduğunu merak etmişti ve şimdi görünüşe göre o da burada bebekken ölmüştü. Buradaki adı Joan Chang-Grave olacaktı.

Ama nasıl ölmüştü? Ne olmuştu?

Joan'ın pek çok sorusu vardı, ama Tom hâlâ üzerlerinde duruyor, çıkış yolunu kapatıyordu.

"Siz kimsiniz?" dedi. "Gerçekte kimsiniz? Çünkü yanlış davranan tek kişi Aaron değil. Siz insanlar, sanki bu alışkanlığından hiç vazgeçmemiş gibi."

Joan titredi. Ruth haklıydı, o ve Nick buradaki diğer insanlar gibi davranmıyorlardı.

diğer insanlar gibi davranmadıkları konusunda haklıydı. Tom, onun pencereye attığı dikkatsiz bakışını takip etti ve başını eğdi. "Hepiniz manzaraya sanki şok olmuş gibi bakıyorsunuz.

Ne görmeyi bekliyorsunuz?"

Joan kendi şehrini tekrar hayal etti—tüm canavar amblemleri ufuktan silinmiş, St Paul's kubbesi yumuşamış. Aklında olası cevapları düşünürken vatan hasreti onu sardı. *Yanılıyorsun. Biz tam olarak göründüğümüz gibiyiz.*

Sorun şu ki, Tom zeki biriydi. Hiçbir şey ondan kaçmazdı. Yine de, Joan'ın tanıdığı Tom'lara hiç benzemiyordu. Onunla ilk tanıştığında, Tom Jamie'yi umutsuzca arıyordu. İkinci kez gördüğünde, Jamie ile sakin bir tekne evinde yaşıyordu.

Ancak bu Tom farklıydı. Kendine güvenen, temkinli bir havası vardı. Jamie'yi kaybetmiş Tom'dan bile daha kapalıydı.

Bu Tom, onu hiç tanıımıyordu.

Aaron ellerini kaldırdı. "Sakin olalım."

"*Bu* benim sakin halim," dedi Tom. "İnan bana, sinirlenirsem anlarsın." Kocaman vücudu, o alana neredeyse sığmayacak kadar büyüktü; tekneyi

oyuncak gibi gösteriyordu.

Jamie konuştu. Sesi sakindi, sanki Tom'dan korkmayı hayal bile edemiyormuş gibi. "Başka bir tekne geliyor." Frankie'yi yerden kaldırmak için yanına gitti.

Frankie ve Sylvie birbirlerine

kötü niyetle bakışıyorlardı. Frankie kollarının arasına yerleşip Tom'a öfkeyle nefes aldı. O da Tom'dan korkmuyordu.

"Hmm." Tom'un boğazından bir ses çıktı. Dışarıda, nehrin ritmik şapırtısı üzerinde daha yüksek bir gürültü yükseldi ve doğudan siyah ve parlak bir Mahkeme devriye botu ortaya çıktı. Suyun üzerinde bir petrol lekesi vardı. Arkasında, Londra silüeti dün olduğundan daha da ürkütücüydü, karanlık binaları mağaradaki dikitler gibi yükseliyordu.

Nightingale rıhtımında öylece oturup kalamazlardı. Muhafızların durup soru sormasına *gerçekten* tahammül edemezlerdi. Tom da burada olduğu için, son zaman çizgisinin sonunda Eleanor'a karşı savaşı grubun neredeyse tamamı buradaydı. "Tom, bizi Oliver'ın evine götürmelisin," dedi Joan. "Buradan gitmeliyiz."

"Bir teknedesiniz, Hathaway bölgesindesiniz," dedi Tom. "Nereye gideceğimize ben karar veririm." Bunu söylerken bakışları saray teknesini takip ediyordu.

"Ne yani, Oliver ailesinin reisini kaçırıyor musun?" dedi Aaron. Tom gözlerini devirdi. "İkimiz de kaçırmadığımızı biliyoruz." Birkaç nota ıslık çaldı ve tekne yeniden canlanarak doğuya, devriye teknesinden uzaklaşmaya başladı. Oliver evinden uzaklaşıyordu.

Joan, Nick ile bakıştılar. Tom'a saldırmayı düşünebilirlerdi. Beş kişiye karşı bir kişiydiler ve Nick de onlardaydı. Ama... bir anda, Joan fark etmeden, Jamie kendini Tom ile diğerlerinin arasına ustaca sokmuştu. Yani aslında dört kişiye karşı iki kişi gibi bir durum vardı.

Joan iç geçirdi. Aslında o da Tom'la kavga etmek istemiyordu. O onun arkadaşındı; Jamie'nin kocasıydı.

Tom onlara tek tek baktı. "Ölü kız," dedi, Joan'ı işaret ederek. "Aaron Oliver *değil*. Gladyatör *değil*. Seni tanımıyorum," dedi Ruth'a.

— "ama sanırım sen de *değilsin*." Jamie'de durdu. "Ve bir de *sen* varsın. Seni de tanıyamadım."

Jamie'nin yüzünde bir anlık acı belirdi. Yine de Tom'un tehditkar bakışlarına rağmen korkusuzdu. Joan, Tom'un yavaşça gözlerini kırpıştırarak Jamie'nin burada ondan korkmayan tek kişi olduğunu fark ettiğini gördü.

"Benim adım Jamie. Liu ailesindenim. Ailemizin arması anka kuşudur. Sloganımız: *bù jī kuí bù, wú yǐ zhì qiān lǐ; bù jī xiǎo liú, wú yǐ chéng jiāng*

h i."

"Bu ne anlama geliyor?" Tom, neredeyse kendi kendine sordu ve Jamie'nin nefesi kesildi. Tom artık Mandarin'i anlamıyordu.

Jamie'nin sesi pek sabit değildi. "Bu gerçekten doğru mu? Liu ailesini hiç duymadın mı?"

Tom başını salladı, ama Jamie'nin yüzünü araştırdı, kaşları çatılmıştı, sanki onda tanidik bir şey *vardı*.

Joan kollarını kavuşturdu. Liu ailesi nerede olursa olsun, artık Londra'da değillerdi. Bir saat önce, burada, bir yerlerde müttefikleri varken, tüm dünya daha soğuktu.

"Bizi nereye götürüyorsun?" diye sordu

Aaron. Tom ona kaşlarını çatarak baktı.

"Ee?" Aaron sabırsızlanıyordu. Gri gözleri Joan'a kaydı ve Aaron'un onun için endişelendiğini anladı. Fındık ve meyve ve bir parça ekmekle onu sakinleştirebileceğini düşünmüyordu. Oliver malikanesine çabucak dönmeyi umuyordu.

Joan ona güven verici bir gülümseme attı. O iyiydi. Parmaklarını yumruk yapıp sıkıştırdı — bu, Aaron'un ona kendini sakinleştirmesi için öğrettiği tekniklerden biriydi. Aaron'un gözleri Joan'ın eline kaydı, ama daha mutlu görünmüyordu.

"Seni bir güvenlik kulübesine bırakayım," dedi Tom. "Mahkeme için değerli olabileceğini hissediyorum."

"Annem bize senin ispiyoncu olmadığını söylemişti," dedi Aaron. "O senin annen değil."

Yakınlarda bir nöbet kulübesi var mıydı? Önlerinde, su üzerinde, nehri geçen ince bir yürüyüş köprüsü vardı; önceki zaman çizgisinde olmayan bir köprü. Joan, köprünün Rotherhithe Tüneli'nin olması gereken yerde olduğunu tahmin etti.

"Gözlüklerini çıkar," diye emretti Tom Nick'e. "Ve o aptal sa  stilini de değiştir."

Nick'in kaşları kalktı ama itaat etti, gözlüklerini cebine koydu ve kalın saçlarını eliyle taradı.

Tom, Sylvie'nin başını okşadı. Kız, yan sehpa da küçük yatağında uyuyakalmıştı.

şimdi birden uyanarak başını kaldırdı ve şaşkın bir şekilde sordu. Tom'un dokunuşuyla tekrar sakinleşti.

"Onun ikizi olabilirdin," dedi Tom Nick'e. "Yaraların olmasa, tam o olabilirdin..."

"Belki de ikizdirler," dedi Aaron. "İşte açıklaman."

"Aynı isimde ikizler mi?"

"Ailelerimiz pek yaratıcı değildi," dedi Nick. Jamie elini yüzüne götürdü. "Dinle..."

"Sen başka bir zaman diliminden geldin," dedi Tom aniden. Herkes ona bakınca homurdandı. "Hadi ama. Bu çok açık."

"Öyle mi?" dedi Joan biraz zayıf bir sesle. Aynı durumda olsa, ona da açık gelmezdi.

"Aaron ve Nick en son gördüğümde aynı yaşıydılar, yani geçmişteki ya da gelecekteki halleri değiller," dedi Tom. "Ama ikisi de değişti —en çok da Nick. Tek varabileceğim sonuç, onların aynı kişiler olduğu, sadece farklı koşullarda doğup büyüdüğü. Aynı doğa, farklı yetiştirilme."

"Peki, madem zaten çözdün..." dedi Aaron.

Tom'un çenesi sıkılaştı. "Bu, neden burada olduğunuzu açıklamıyor. Buraya nasıl geldiniz? Niyetiniz nedir? Eleanor'un casusları mısınız? Sizi kurt operasyonuna sızmak için mi gönderdi?" Kapının önünde duran Tom, heybetli bir varlık gibiydi. Joan, onu geçmeden bu tekneden inmenin imkânsız olduğunu bir kez daha fark etti.

"Biz casus değiliz," dedi Joan.

Tom'un gözleri bıçak gibi keskinleşmişti. O bir Griffith değildi, ama Joan onun yalanlardan gerçeği ayıklamakta iyi olduğunu hissediyordu.

Onun arkasındaki pencereden köprü ve ardından uzun, boş bir su alanı görünüyordu. Joan, hayal bile edemeyeceği kadar çok kez ve farklı zamanlarda Londra'yı görmüştü. Thames, tek birleştirici unsurdu. Binalar ve köprüler gelip geçmişti, ama nehir her zaman oradaydı.

Joan, Jamie'ye bir bakış attı. Jamie ise ağzını bükerek cevap verdi. Tom çoktan anlamıştı ve onlar da bunun farkındaydı. Ona yalan söylemeye çalışmak, onu daha da şüphelendirecek ve güvensiz hale getirecekti.

"Kötü niyetimiz yok," dedi. "Haklısın, biz farklı bir zaman diliminden *geliyoruz*."

Tom keskin bir nefes aldı. Bu kendi önerisi olabilirdi, ama onların bunu doğrulayacağını beklemiyordu.

"Bundan önce başka bir zaman çizgisi vardı," dedi Joan Tom'a. Bu sözler ağzında tanıdık geliyordu, daha önce Aaron'a ve Nick'e de söylemişti. "Bizim zaman çizgimizde insanlar korku içinde yaşamıyordu. Kolye takmaya ya da sokağa çıkma yasağına uymaya zorlanmıyorduk. Bunu isteyen hiçbir canavara boyun eğmek zorunda değildik."

Tom sessizdi, yüzü kapalıydı. Joan ona inanıp inanmadığını bilmiyordu. Ne düşündüğünü de bilmiyordu.

"Eleanor bu zaman çizelgesini yarattı," diye açıkladı Joan. Üzerlerinde gökyüzünün yarılması ve Eleanor'un gücünün üzerlerine çökmesi gibi canlı bir anı aklına geldi. Dünya paramparça olmuştu ve Eleanor'un zaman çizelgesi kendilerine zorla kabul ettirilmişti. "Onu durdurmaya çalıştık, ama başaramadık. Kaybettik."

"Herkes kaybetti," dedi Nick ağır bir sesle. "Tüm insanlar." Tom, sesindeki suçluluk duygusunu duyabiliyor muydu? Pişmanlığı? Joan, bu duyguların içinde boğuluyormuş gibi hissetti.

"Sevdiğimiz insanları kaybettik." Jamie'nin sözleri acıdan boğuktu. "Bizi değişikliklerden koruyan bir tür balonun içindeydik. Ailem artık burada değilse, olanları bilen tek kişiler biziz."

Joan'ın göğsü sıkıştı. Jamie, Tom ve Lius'ları tek bir günde kaybetmişti. Peki Lius'lar *neredeydi*? Yoklukları çok garipti. Bu zaman diliminde buraya hiç göç etmemişler miydi? Bir anda, "Hathaway'lerle ittifak kuran Hathaway'ler kiminle ittifak halinde?" Lius ailesi yokken bölgeler değişmişti; ittifaklar da değişmiş olmalıydı. Hathaway'ler şimdi kiminle bağlantılıydı?

Tom ona tuhaf bir bakış attı. "Hathaway'ler kimseyle ittifak halinde değil. Biz her zaman yalnızdık."

Joan, daha önce Jamie'nin yokluğunu hissetmişti, ama şimdi rafta duran tek fincanı, tek tabağı fark etti. Bütün tekne sade ve işlevseldi, bu boşluk Tom'un kendisine de yansımıştı, bu zaman diliminde korkunç bir yalnızlık yayıyor gibiydi. Hayatında önemli bir şeyin eksik olduğunu içten içe biliyor muydu acaba?

Aaron sessizliği bozdu. "Tamam o zaman," dedi sertçe. "Sorularını cevapladık." Sıcak elini Joan'ın elinin üzerine koydu ve Joan, hala bilinçsizce ayakta kalmaya çalışırken yumruğunu sıkıp açtığını fark etti. Aaron elini bastırdı ve dokunuşunun baskısı *gerçekten* yardımcı oldu.

"Bizi Oliver'ların evine götür."

"Nick ve Aaron nerede?" diye sordu Tom, sanki Aaron konuşmamış gibi. "Gerçek Nick ve Aaron mu?"

Bu, hepimizin kaçındığı soruydu. Aralarındaki sessizlik ağırlaşmıştı.

"Üzgünüm," dedi Joan sonunda. Onları düşündüğünde midesi bulanıyordu — bu korkunç dünyada yaşamış, bu dünyanın üstesinden gelip insanlara yardım etmek için mücadele etmiş Nick ve Aaron. "Onların öldüğünü düşünüyoruz."

"Teoriyi biliyorsun, eminim," dedi Jamie yumuşak bir sesle. "Zaman çizelgesi, onların iki versiyonunun var olmasını izin vermez. Biz geldiğimizde yerlerine başkaları geçmiştir."

Tom kollarını kavuşturdu, aniden Joan kadar hasta görünüyordu.

"Onları kasten silmedik," diye açıklamaya çalıştı Joan. "Daha önce söylediğin gibi. Biz onlarız — farklı koşullarda doğmuşuz."

Dışarıda, gökyüzü sahte bir alacakaranlığa bürünmüştü. Teknenin sesleri de sönükleşmişti; suyun dalgaları neredeyse duyulmuyordu. Joan, duyularının yine kaybolmaya başladığını fark edince bir korku duydu.

Aaron elini daha sıkı tuttu. Joan ona baktı ve onun da kendisine sert bir şekilde baktığını gördü. Aaron, Joan'a ne zaman böyle bir şey olduğunu nasıl anlıyordu? Aaron'un elinin sıcaklığı, Joan'ın duyularının kaybolmasını durdurdu ve dünya yeniden aydınlanmaya başladı. Uzakta bir tren kornasını çaldı.

"Bizi nöbetçi kulübesine *mi* götürüyorsun?" Aaron gergin bir sesle sordu. "Hayır," dedi Jamie.

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Çünkü..." *Çünkü onu tanıyorum.* Jamie bunu söylemedi. Sadece Tom'un iri vücudunun etrafından başını uzatıp beş nota ıslık çaldı. Bu bir melodi değildi, müzikle alakası bile yoktu. Dışarıda, teknenin konsolu aydınlandı ve tekne kendi yapay triliyle cevap verdi. "Gördünüz mü?" dedi Jamie, sonra hiç kimsenin ıslıkları anlamadığını fark etti. "Uzaklara gitmiyoruz," diye tercüme etti. "Hedefini önümüzdeki köprü olarak ayarlamış."

Konuşurken Tom konsoldaki bir düğmeye bastı, ışıkları kararttı ve Jamie'nin ıslığıyla açılan kanalı kapattı. "*Sinirlenirsem ne olacağını biliyorsun,*" demişti ve *şimdi ifadesi tehlikeli bir hal almıştı.*

Sinirlendiğimde anlarsın, demişti ve şimdi yüzündeki ifade tehlikeliydi. "R2-

D2'de ne oldu?" Ruth, Jamie'ye tısladı. "Az önce tekneyle konuştun!"

!

Tom bir an için dikkatini kaybetti. "R2-D2 ne?" "Oh, bu gerçekten en kötü zaman çizgisi," diye mırıldandı Ruth.

Tom Jamie'ye döndü. "Bu özel bir Hathaway dilidir," dedi. Sert ses tonu Joan'ı titretti. "Bunu yabancılara öğretmeyiz."

"Ben casus değilim, Tom," dedi Jamie yorgun bir sesle. "Eğer düşündüğün buysa, senin telsiz konuşmalarını dinlemedim." Ruth'a da ekledi: "Ve ben tekneyle konuşmadım. Sadece konsolu çalıştırıp bir sorgulama yaptım."

"Şifremi kullandın!" diye bağırdı Tom.

Jamie gözle görülür şekilde yutkundu. Joan, kendini tutmak için ne kadar uğraştığını görebiliyordu. "Geçen zaman çizgisinde birbirimizi tanıyorduk. Şu anda inanmadığını biliyorum, ama eskiden bize güvenirdin. Ben hala sana güveniyorum."

"Şifremi paylaşacak kadar *kimseye* güvenmem. Sen..." Durdu, cümlelerin geri kalanını söylemedi ve Joan, gözlerinin Jamie'nin birbirine dolanmış anka kuşu ve köpek figürlü yüzüğüne takıldığını fark etti. Bakışları tekrar Jamie'nin yüzüne döndü.

Her şeyi birleştiriyor muydu? Frankie'nin ona doğru koşması, Tom'un kollarına atlayarak onu yakalayacağını umması. Jamie'nin ona bakışı. Jamie'nin tanıdık geldiğini hissedebiliyor muydu?

Karşılıklı olarak birbirlerinin hafızalarını silmekten bahsediyorlardı, ama gerçek o kadar basit değildi. Anılar zaman çizgileri arasında tam olarak aktarılmazdı, ama Joan, Nick'i ilk gördüğünde onun bir kısmını tanıdı. Orijinal zaman çizgisinde birlikteydiler ve bir kısmı onu tanıyordu, ona özlem duyuyordu, hiç tanışmamış olsalar bile.

Tom, Jamie'ye o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki, Joan kendini bir davetsiz misafir gibi hissetti.

"Hatırladığım zaman çizgisinde, sen ve ben..." Jamie tereddüt etti. "Şey, yakındık."

Tom'un gözlerinde hâlâ biraz şüphe vardı. "Yakındık mı?" Sanki bu ona yabancı bir kavrammış gibi söyledi. Joan, Tom'un yine kendini kapatacağı hissine kapıldı. Ya da belki de onların gerçekten casus olduğuna karar verecekti. Belki bir radyo kanalı açıp Hathaway'lere saraya haber vermelerini söyleyecekti. Ya da Marguerite'e. Ama bunun yerine Tom'un gözleri hala Jamie'nin kollarında olan Frankie'ye kaydı. "Köpeğinin adı ne demiştin?"

"Frankie," dedi Jamie. Frankie adını duyunca uyandı, uykulu ve şaşkın görünüyordu.

"Bir zamanlar Frankie adında biri tanıyordum," dedi Tom.

Jamie'nin gözlerinde bir duygu parladı. Gözlerini kırptırarak onu gizledi.

Tom onun yüzünü inceledi. "Neden buradasın?" Daha önce sorduğunda sesinde suçlama vardı, ama şimdi sesi biraz daha yumuşaktı.

"Gelmek istemedik," dedi Jamie. "Söylediğimiz gibi. Eleanor'u durdurmaya çalıştık, ama..."

"Hayır, neden buradasınız demek istedim... Bu teknede? Aaron neden Aaron gibi davranıyor? Nick neden Nick gibi davranmıyor? Neden yüzüğün içindeki mesajı önemsiyorsunuz?"

Yüzükteki mesajı neden önemsiyorsunuz?"

Jamie nefes aldı. Elini Frankie'nin başına koyarak onu tekrar yatıştırdı. "Nick ve Aaron'ın muadillerinin sadece insanlara yardım etmedikleri açık. Eleanor'u durdurmak için daha büyük bir planları vardı. Biz de aynı şeyi istiyoruz."

"Bu dünya *yanlış*," dedi Joan Tom'a. "Buraya gelir gelmez hepimiz bunu hissettik. *Sen* hissetmiyor musun?"

"İnsanlara yapılan muamele..." diye başladı Tom.

"O değil," dedi Joan. "Ya da sadece o değil. Zaman çizgisinde bir terslik var, bir şey eksik. Sanki..." İçindeki canavar hissine ulaşmaya çalıştı. "Zaman çizgisi hasta gibi. Çürüme kokusunu neredeyse alabiliyorum."

Jamie, Tom'a ciddiyetle eğildi. "Bunu düzeltmeliyiz."

Joan, Aaron'un yanında çok hareketsiz kaldığını hissetti. Onlara buradaki görevlerini kimseye açıklamamaları konusunda uyarmıştı.

"Ne demek bu?" dedi Tom. "Düzeltilmek mi?" Ama zaten biliyordu. Jamie cevap veremeden o cevapladı. "Kendi zaman çizginizi geri getirmek istiyorsunuz. Aaron ve Nick'in muadillerinin *bunu* planladığını sanmıyorum."

An, çok hassas bir andı. Tom hâlâ onların üzerinde duruyordu; çıkışlarını engelliyordu. Ne yapacaktı?

"Tom, bu dünya *yanlış*," dedi Jamie ciddiyetle. "Böyle olmamalı. Kendi zaman çizgimiz mükemmel değildi, hatta mükemmelden çok uzaktı. Ama buradan daha iyiydi."

"Bu zaman çizgisini silmekten bahsediyorsun. Sen..."

Tom durdu, ama hepsi cümlelerin geri kalanını duydular. Bu zaman çizgisinde yaşayan insanları silmek istiyorlardı.

Jamie gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Tam olarak ölüm sayılmaz."

Tom, bu sefer kasıtlı olarak Jamie'nin yüzüğüne baktı. "Öyle değil mi?"

Jamie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Öyle olmadığını biliyorum. Ailemin gücü bana önceki zaman çizgilerinin anılarını veriyor. Başka hayatlar yaşadığımı hatırlıyorum, ama her zaman *kendimdim*."

Tom, Jamie'nin yüzünü inceledi. Tom, aynı durumda Joan'a bir keresinde şöyle demişti: *O seni tanımıyor. Onun sana karşı hissetmediği şeyleri hissediyorsun. Onu özliyorsun ve bu yüzden ona güvenmek istiyorsun.*

Dışarıdan bakınca, Joan Tom'un haklı olduğunu anlayabilirdi. Jamie bu Tom'a güvenmek istese de, onu tanımıyordur. Tom için Jamie, tüm dünyasını alt üst etmek istediğini söyleyen bir yabancısıdır.

"Ya seni durdurursam?" dedi Tom, Jamie'ye. Sesi garip bir şekilde nazikti. "Ya Eleanor'a senin planını kendim söylersem? *O seni durdurur.*"

"Deneyebilir," dedi Nick yumuşak bir sesle. Ancak sesinde bir ağırlık vardı, bu da Tom'un belki de ilk kez ona doğru düzgün bakmasına neden oldu.

"Ona söylemeyeceksin," dedi Jamie, Tom'a. Sesinden emin gibiydi. Tom'dan daha emin. "Sen de bu dünyanın yanlış olduğunu biliyorsun."

Tom'un ağzı sıkılaştı ve Joan, onun bir şeyden endişelendiğini fark etti. Nick'in kayıtlı mesajını dinlediğinden beri bir şeyden endişelendiğini.

Tekne yavaşlamaya başlamıştı; Tom'un belirlediği varış noktasına, Rotherhithe yürüyüş köprüsüne ulaşmışlardı. Tom bir nota ıslık çaldı ve motor durdu. Ani sessizlik, Joan'a teknenin ne kadar küçük olduğunu ve herkesin hareketlerinin ahşabı gıcırdatmaya başladığını fark ettirdi. "Bekle...

Gerçekten burada duracak mısınız?" dedi Jamie.

Tom'un belirlenen varış noktasına ulaştığında tekneye ilerlemesini söyleyeceğini sanmıştı. "Nehir ortasındayız. Sürükleneceğiz."

"Bizi denize atacak," diye mırıldandı Ruth.

"Beni kışkırtma," dedi Tom. Mutfaktan kapıyı açtı ve güverteye çıktı.

Köprünün ayaklarından birine küçük bir yüzen ponton bağlıydı. Tom kenarını yakaladı ve tekneyi ona bağladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Jamie. "O köprünün altında neden bir ponton var ki?"

"Buraya gel," dedi Tom.

"Bizi suya mı atacaksın?" Aaron temkinli bir şekilde sordu.

"Size bir şey göstermek istiyorum." Tom kendini dar teknenin çatısına çıkardı.

"Neden çatıda görmek zorundayız?" diye söylendi Aaron. Ama Joan Tom'un peşinden çıkınca, o da onun arkasına takıldı.

Köprünün yanındaki su dalgalıydı ve güverte ayaklarının altında sallanıyordu. Joan çatıya tırmanırken saçları uçuşuyor, tuzlu nehir suyu yüzüne sıçırıyordu.

"Tutunma yerleri var." Tom, tavanda düzenli aralıklarla çıkıntı yapan metal halkaları işaret etti. "Çömelirseniz daha dengeli durursunuz."

Diğerleri tek tek yukarı çıktılar. Altı kişi için yer çok dardı ve dengede kalmaya çalışarak bir sıra halinde diz çökmüşlerdi.

"Şey..." dedi Aaron. "Şehri görüyorum. Ama pencereden de görebilirdim."

Tom gülümsemedi. Gerçekten bir şeyden endişeleniyordu. Joan'ın içini bir tedirginlik kapladı.

"Bak..." dedi Tom. "Buraya iyi niyetle geldiğinizi düşündüğümü söylemiyorum. Ve size yardım edeceğimi de kesinlikle söylemiyorum. Ama... Nick kayıtta hasardan bahsetmişti ve sanırım ne demek istediğini anladım."

"Anlamıyorum," dedi Aaron. Tom gökyüzünü işaret etti. "*Bak.*"

Joan onun bakışını takip etti. Gökyüzü bulutluydu, güneş gri bulutların arasından zayıf bir şekilde görünüyordu. Yakında tekrar yağmur yağacaktı. Gökyüzünde olağandışı bir şey göremiyordu, ama şimdi daha da tedirgin hissediyordu.

"Başını eğmelisin," dedi Tom. "Sadece belirli bir açıdan görebilirsin."

Joan başını eğdi. Gökyüzünden başka bir şey göremiyordu. Dizlerinin üzerinde sürünerek, Tom'un işaret ettiği yere bakmaya çalıştı. "Ne olduğunu bilmiyorum..." dedi, ama sözleri boğazında takıldı.

Uzakta Aaron'ın dehşete kapılmış bir ses çıkardığını ve Jamie'nin kusacakmış gibi inlediğini duydu. *O da* kusacaktı.

Onların üzerinde, gökyüzü aniden örümcek ağı gibi karardı ve karanlıkta bir şey *hareket ediyordu*, çürümüş etin üzerindeki kurtçuklar gibi kıvrılıp sürünüyordu.

Joan, bu zaman dilimine geldiği andan itibaren yozlaşma ve çürüme hissediyordu. Ama şimdi bu his o kadar güçlüydü ki midesinde kusma hissi uyandırdı. Dizlerinin üstünde olmasaydı düşebilirdi. Arkasında birinin kusma sesi duydu. Jamie olabilir.

"O ne?" Aaron boğuk bir sesle sordu.

"Gökyüzü," dedi Tom. "*Gerçek* gökyüzü."

"Anlamıyorum," dedi Joan.

"Orada bir Ali mührü var," dedi Tom. "Ama bir zayıf noktası var. Tam doğru açıdan bakarsan, dünyayı olduğu gibi görebilirsin."

"Bu ne *anlama* geliyor?" dedi Nick.

Tom ona baktı. "Senin muadilinin hasardan bahsettiğini duydum, Eleanor'u durdurmak için zamanın kalmadığından. Sanırım *bundan* bahsediyordu. Bu dünya delik deşik ve hasar giderek artıyor."

"Ne?" Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu, çünkü anladığı şey, üstlerindeki manzarayı yeniden şekillendirdi. Bir gece gökyüzünde soluk örümcek ağlarına baktığını sanmıştı, ama şimdi örümcek ağlarının deliklerin

deliklerin izleri olduğunu anladı. Yukarıdaki karanlık, zaman çizgisinin ötesinde var olan uçsuz bucaksız boşluktu.

O zaman, bu zaman çizgisine geldiğinden beri neden çürüme ve yozlaşma hissettiğini anladı.

Bu dünya parçalanıyordu.

EIGHTEEN

Joan yukarı baktı. Bu zaman çizgisini yanlış olarak düşünmüştü ve şimdi nedenini anladı. Bu dünya kurtçukların yediği bir elmaydı. Yukarı baktığında, gözyaşları neredeyse tatlı bir çürüme kokusu yayıyor gibiydi.

"Hasar daha da kötüleşiyor demiştin?" Nick, Tom'a sordu.

"Şehrin her yerinde yırtıklar var. Gecenin bir yarısı Ali mühürleri konulduğu söylentileri var. Son aylarda bu olaylar giderek sıklaşıyor."

"Tanrım," dedi Aaron titreyerek.

Jamie gözlerini kapattı, o kadar solgundu ki Joan düşmesinden korkarak ona uzandı.

"Gel..." Tom endişeli bir sesle konuştu. Güverteye kayarak Jamie'yi tuttu, onu indirip bir bankta oturtmaya yardım etti. "Başını dizlerinin arasına al," diye fısıldadı.

Joan kuru dudaklarını ıslattı. Tüyleri diken diken olmuştu. "Neden bu kadar çok delik var? Bu zaman çizelgesinde ne sorun var?" Ve neden hasar gittikçe kötüleşiyordu?

Covent Garden'daki kafede bulduğu gözyaşı damlasını hatırladı, Holland House'daki kütüphanede bulduğu damlayı. O damlayı *kendisinin* yırttığından neredeyse emindi

o delikleri kendisinin açtığından neredeyse emindi; Grave'lerin yok etme gücünde bir sorun vardı. İlk kez değil, merak etti... Kral, zaman çizgisine tehlike oluşturdukları için mi Grave'leri silmişti? Onlar zaman çizgisini yok edebilecekleri için mi?

Jamie derin bir nefes aldı ve biraz zorlanarak başını kaldırdı. "Bir teorim var." Joan ona odaklandı. Onunla aynı şeyi mi düşünüyordu? Ama Jamie şöyle dedi: "Bence Eleanor bu zaman çizgisini çok ileri götürdü."

Tom, tekneyi pontondan çözüyordu. Şimdi durdu ve kumlu çenesini eliyle okşadı. "Çok mu ileri götürdü?"

"Senin zaman çizgin *zhēnshí de lishǐ*'yi biliyor mu?" diye sordu Jamie. Tom'un şaşkın bakışları karşısında dudaklarını ısırdı. *Zhēnshí de lishǐ*, görünüşe göre Liu'nun uydurduğu bir terimdi. "Gerçek ve orijinal zaman çizgisi," diye açıkladı. "*Vera historia*."

Tom arkasına baktı; tekneye kendileri dışında kimse yoktu ve köprüde de kimse görünmüyordu. "Buradan gidelim," dedi. Halatı bağladı ve Jamie'ye yardım etti. Diğerleri de çatıdan atladılar ve Tom hepsini kabine geri götürdü.

Tom bir ısıklık çaldı, motor çalıştı ve tekne doğruya doğru yola çıktı. "O ifadeyi kullanırken dikkatli olmalısın," dedi Jamie'ye. "*Gerçek zaman çizelgesinde*. Yanlış kişi bunu duyarsa, tutuklanabilirsin."

"Bazı şeyler hiç değişmez," dedi Aaron alaycı bir şekilde ve Tom'un kaşları yukarı kalktı.

Jamie ellerini açtı. "Şey... bilim adamlarına göre, zaman çizgisi her zaman gerçek şekline, yani orijinal zaman çizgisine dönmeye çalışır."

Tom kapıya yaslandı. "Gerçek zaman çizgisi" terimine itiraz edebilirdi *gerçek zaman çizgisi* terimine itiraz edebilirdi, ama ifadesinden bu teoriyi bildiğini anladı. "Devam et."

"Ya Eleanor orijinal zaman çizgisinden çok uzak bir zaman çizgisi yaratmışsa?" dedi Jamie. "Ya bu zaman çizgisi kendini onarmaya çalışıp da başaramazsa? Ya bu onu parçalara ayırıyorsa?"

Eleanor zaman çizgisini tanınmayacak hale getirdi, büyükannem öyle demişti. *Asla var olmaması gereken bir dünya yarattı*.

Öte yandan, Joan zaman çizgisini bozan sadece iki kişi tanıyordu: kendisi ve Eleanor. "Ya da," dedi tereddütle, "bunu yapan *benim* ailemse? Ya Graves ailesi yapıyorsa? Ben daha önce gücümle zaman çizgisini bozmuştum. Ve şimdi ailem geri döndü..." Eleanor onları geri getirmişti.

"Sen bir Graves misin?" dedi Tom yavaşça. "Graves'lerin gücüyle mi?"

Joan'ın kalbi çöktü. Bir an için bunun *onların* Tom'u olmadığını unutmuştu. "Uzun hikaye. Ben Hunt olarak yetiştirildim, ama..."

"Zaman yolculuğu yapabilir misin?"

Joan bu soru karşısında şaşırdı. "Şey... evet." Ne önemi vardı ki? "O zaman neden o kolyeyi takıyorsun?"

Joan gözlerini kırptı. Takmış olduğunu unutmuştu. "Ben yarı insanım," diye açıkladı. "Oliverlar anlayabilirdi."

"Yarı insan mı?" Tom hafifçe şok olmuş gibiydi.

"Bu bir sorun mu?" Ruth agresif bir tonla sordu. "Benim için değil," dedi Tom. "*Benim*" kelimesini hafifçe vurguladı.

Joan kollarını kendine doladı. Bu zaman diliminde melezler hoş görülüyor gibi görünüyordu. Bunu zaten tahmin etmişti, ama yine de... Eleanor'a teşekkür edecek bir şey daha vardı.

"Graves'lerin yaptığını sanmıyorum," dedi Jamie, Joan'a kararlı bir şekilde. "Nick'in mesajında bir şey vardı..." Mesajı tekrar okudu, tonu Nick'inkiyle aynıydı:

Hasar giderek kötüleşiyor ve onu durdurmak için zamanımız azalıyor. Onun her şeyi kilitlemesini engellemek için elimizden geleni yaptık, ama kendi planları vardır ve bizi yine alt edebilir. Keşke sana yardım edebilseydim, ama artık bu işte yalnızsın. Ona ulaşabilirsin. İhtiyacın olan her şey sende var. İyi şanslar..."

"İyi hatırladın," dedi Tom.

"Aile özelliği," dedi Jamie. Ama dikkati dağılmıştı. "Her şeyi kilitlemek..." diye mırıldandı. "Neden bu bana tanıdık geliyor?"

Bunu daha önce de söylemişti. Joan'ın zihninde rahatsız edici bir düşünce belirdi. "Ne zamandan beri hafıza sorunların var?"

Jamie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı; önceki zaman dilimlerine ait anıları dışında hafızası mükemmeldi.

Geçmiş yaşamlarından birinde, penceresiz bir hücreye kapatılmıştı ve Kraliyet Arşivi olarak sarayın sırlarını saklamak zorunda kalmıştı. Dünyadaki tüm bilgileri elinde tutuyordu. "O cümle..." dedi. "Bir şeyleri kilitlemek..." Gözlerini kapatıp, bir zamanlar bildiği şeyi hatırlamaya çalıştı. "Arşiv olduğum zamanlarda Kral, *bir şeyleri kilitlemekle* ilgili bir şey araştırıyordu."

Liu gücü garip bir şeydi. Sıradan Liu gücü mükemmel hafızaydı, ama *güçlü* Liu gücü onlara ek bir şey daha veriyordu: önceki zaman çizgilerinin parçaları. Burada mükemmel hafıza, orada parçalar. Jamie bunu hiç delirtici bulmuş muydu?

Jamie elini ağzına kapattı. "Ohhh." Ses uzadı. Çukurlu gökyüzüne baktığı zamanki kadar hasta görünüyordu. "Eleanor yine de yapmak isteyecektir," diye mırıldandı kendi kendine, "ama zamanın daralması onu zorlayacaktır. zaman çizelgesindeki gözyaşları onu buna zorlayacak. Ama *ne kadar* çabuk harekete geçmesi gerekecek? Ne kadar vaktimiz var?"

"Jamie?" Joan endişeyle sordu.

Jamie ona odaklanamadan baktı. "Bu zaman çizelgesi bozulmuş," dedi. "Eleanor, işleri çok ileri götürdüğünü bilmeli, şimdi her şey parçalanıyor. Hasarı düzeltmesi gerekiyor, zaman çizelgesini kilitleyerek."

"Ne demek?" diye sordu Nick.

"Zaman çizelgesinin önceki enkarnasyonlarını unutmasını sağlamanın bir yolu var."

Jamie dedi. "Eleanor bunu yapabilirse, bu zaman çizgisini sabitleyebilir. Delikler kapanacak ve zaman çizgisi orijinal haline dönmeye çalışmayacak."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor," dedi Ruth. "Deligi kapatmak..."

Jamie'nin bakışları keskinleşti. "Anlamıyorsun. Eleanor başarırsa, zaman çizgisini bir daha asla değiştirmek mümkün olmayacak. Ne Eleanor için, ne de bizim için. Bu zaman çizgisi *son* zaman çizgisi olacak."

Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Son zaman çizgisi..." Jamie'nin arkasındaki pencereden kuzey yakası görünüyordu. Eleanor'un Londra'sı fırtına kadar kasvetliydi. Bulutlar ufku kaplamış, cam kuleleri çevrelerindeki taş binalarla aynı gri tonlara boyamıştı. "Onun yaptığını düzeltemeyiz."

Jamie başını salladı. "Yeni bir zaman çizelgesi oluşturmanın imkânı yok. Sonsuza kadar burada mahsur kalacağız."

Joan titredi. Hayal ettiği tüm korkunç senaryolar arasında bu yoktu. Zaman çizelgesi ona her zaman esnek gelmişti.

Ama şimdi Eleanor'un hükümdarlığını sonsuza kadar sağlamlaştırabileceği anlaşılıyordu.

NINETEEN

"Semper Regina," dedi Aaron. "Eleanor gerçekten sonsuza kadar kraliçe olacak."

Nick, her zamanki gibi kusursuz ve sert çeneli yüzüyle soğuk manzaraya bakıyordu. Sahte gözlüklerini çıkardığında, yine Clark Kent'ten çok Superman'e benziyordu. Joan, tanıdık bir aşk ve kayıp duygusu arasında gidip geldi. Onu kaybettiğini biliyordu, biliyordu. Londra silüetinde canavar sembollerini gördüğü andan beri biliyordu. Ona "*Evde değiliz*" dediği andan beri biliyordu.

Ama onu kaybetmek ve onu kaybetmek farklı şeylerdi. En azından şu anda fiziksel olarak hala yanındaydı. En azından hala dünyanın bir yerindeydi.

Ama Eleanor başarılı olursa...

Joan, hepsinin burada sonsuza kadar mahsur kaldığını, eve dönme umudu olmadığını hayal etti. Nick'in bu durumda ne yapacağını biliyordu: muadili gibi Mahkeme'ye karşı savaşıacaktı. Bu onun doğasında vardı. insanlar için savaşıacaktı. Ama kimse sonsuza kadar savaşamazdı. Nick bile sonsuza kadar hayatta kalamazdı.

Joan'ın nefesi aniden boğazında sıkıştı. *Hayır*, dedi kendine, bu duyguyu silkelemeye çalışarak. Eleanor başaramayacaktı.

"Onu durdurmalıyız," diye dişlerini sıkarak söyledi. Acil bir duygu onu sardı. *Zamanın azalıyor*, demişti büyükannesi. Joan bunun doğruluğunu hissedebiliyordu

— etraflarındaki çürüme giderek kötüleşiyordu. "Eleanor'un yakında harekete geçmesi gerektiğini söylemiştin," dedi Jamie'ye. "*Ne kadar yakında? Ne kadar vaktimiz var?*"

"Gördüğümüz hasar çok büyüktü," dedi Jamie. "Eleanor, Ali mühürlerini kullanarak sorunu örtbas etmeye çalışmış gibi görünüyor, ama bir noktada mühürler işe yaramayacak ve o zaman..." Titredi. "Yırtıklar zaman çizgisini parçalayacak ve hepimiz, her şey boşluğa düşecek. Tarihteki her an, yaşamış olan her insan yok olacak."

Bu sözler tanıdıktı. Dünyanın nasıl sona ereceğine dair bir canavar efsanesi vardı. Bazı insanlar, boşluğun sonunda zaman çizgisini yutacağına inanıyordu.

zaman çizgisini yutacağına inanıyordu.

"Bu ne kadar sürer?" Nick, Joan'ın sorusunu tekrarlayarak sıkıca sordu.

"Bilmiyorum," dedi Jamie, ama ses tonu *çok uzun sürmeyeceğini* ima ediyordu.

"Bize bildiğin her şeyi anlatmalısın," dedi Joan ona. "Hatırladığın her şeyi. Kral zaman çizgisini nasıl kilitlemeyi planlıyordu?"

Jamie hatırlamadığını belirtmek için ellerini açtı.

Nick ağırlığını değiştirdi. "Bu teknede hiçbir şey öğrenemeyeceğiz," dedi ve Joan herkesin ona döndüğünü fark etti. Sesindeki sert, askervari ton. Bu ona meslektaşını hatırlattı. "Tom

—bizi Oliver'ın evine geri götürmelisin. Karşı tarafımdan gelen mesajı analiz etmeliyiz. Ve o şifreyi kırmalıyız."

Haklıydı. Nick ve Aaron'ın muadilleri, Eleanor'un planlarını ve onu durdurmanın yolunu bulma konusunda açıkça birkaç önlerindeydi. Şifreyi kırmanın gerekliliği konusunda da haklıydı. Joan, şifrenin Eleanor'a fiziksel olarak ulaşmanın anahtarı olduğuna emindi.

Tom hepsine baktı. "Yapmam gerek, değil mi?" Duruşu birdenbire neredeyse fazla rahatlamıştı.

Joan, nedenini bile anlamadan kalbi bir an durdu. Bunun onların Tom'u olmadığını, onu henüz kendi taraflarına çekemediklerini unutmaya devam ediyordu.

"Tom..." dedi Jamie.

"Hepinizi dinledim." Tom boynunu kaşıdı, hala sahte bir rahatlık içinde. "Kraliçe'nin dünyayı kurtaracağını söylediğinizi duydum. Zaman çizgisinde meydana gelen hasarı düzeltecekmiş. Ve siz beşiniz onu durdurmak istiyorsunuz."

Joan başını salladı. Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordu. "*Biz* de zaman çizgisini düzeltmeyi planlıyoruz," dedi, Tom'un ona inanmasını umarak. "Jamie haklıysa, o gözyaşları Eleanor'un zaman çizgisini gerçek olandan çok uzaklaştırdığı için var."

"Zaman çizgisini geri getirirsek, o yırtıklar ortadan kalkar," diye onayladı Jamie.

Hepsi hala dar teknenin mutfağının ötesindeki küçük alanda duruyorlardı ve Jamie yine Tom ile diğerlerinin arasında kalmıştı. Joan, bunu kasten yaptığından emindi.

"Bu yerin ne kadar kötü olduğunu anlamıyorsun," dedi Jamie ona ciddiyetle. "Karşılaştıracak bir şeyin yok. Ama bunun yanlış olduğunu hissedebiliyorsun. Bu dünyanın değişmez olmaması gerektiğini biliyorsun."

"Bunu biliyor muyum?" dedi Tom yumuşak bir sesle.

"Hissdebiliyorsun," diye ısrar etti Jamie. "Bu zaman çizgisinde bir terslik var. Bize gösterdiğin hasar ya da insanlara davranış şekli değil. Bunu kendi içinde hissediyorsun. Yaşamam gereken hayatın bu olmadığını biliyorsun. yaşamaman gerektiğini biliyorsun."

Tom ona uzun uzun baktı, ama ifadesinde bir kırılganlık vardı. Jamie'nin sözleri yankılanıyordu.

"Bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorsun," dedi Jamie. Joan, sesinde yalvaran bir ton duyabiliyordu.

Tom kollarını göğsüne katladı. "Sen olduğunu mu söyleyeceksin?" Ses tonu alaycı değildi, ama meydan okurcaydı.

Jamie hiç irkilmedi. "Kim olduğumu tahmin ettiğini biliyorum, Tom."

"Ne tahmin etmemi istediğini biliyorum. Beni tahmin etmeye yönlendirdiğin şeyi." "Bu gerçek."

"Bir amacın var. Sana güvenmemi *istiyorsun*. Bu da sana yalan söylemek için bir neden veriyor."

Jamie gözle görülür bir şekilde yutkundu. Joan, onun biraz arkasında durmasına rağmen, acılarını görebiliyordu — sert duruşunda, gergin omuzlarında. Şimdi eğilip parmağından dikkatlice alyansını çıkardı.

"Gerçekten mi?" dedi Tom. "Evlilik teklifi mi? Daha yeni tanıştık."

Jamie'nin çenesi, gülümsemeye çalışırken seğirdi. Yüzüğü Tom'a uzattı. "İçinde bir yazı var," dedi. "Senden sana. Böyle bir şey olursa diye yazdırmıştın. Her zaman paranoyak olduğunu düşünmüştüm. Ama..." Yumuşak bir kahkaha attı.

"Sen her zamanki gibi ileriye düşünüyordun, her ihtimali hesaba katıyordun."

"*Ben* hiçbir şey yazmadım," dedi Tom. "Ve burada bir deneme yazısı yoksa, beni ikna edemez." Ama isteksizce yüzüğü aldı ve ışığa tuttu.

Joan, iç tarafta kazınmış kelimeleri okuyacak kadar yakın değildi, ama Tom'un tepkisini gördü. Nefesi titredi.

Tom parmağını yüzüğün etrafına kapatarak onu gözden uzaklaştırdı. "Neden bunu bana daha önce göstermedin?" diye sordu Jamie'ye. Sesinde pek duygu yoktu.

"Çünkü..." Jamie çaresizce dedi, "Bunun kafanı karıştıracığını biliyordum. Çünkü birbirimizi daha iyi tanımak için daha fazla zamanımız olmasını umuyordum. Konuşmak için. Ama zaman yok, Tom. Dünya çökmeden önce yardımına ihtiyacımız var."

Tom başını salladı. "Bak..."

Jamie geri çekildi, yüzü düştü. "Eğer bu yetmezse, ben... birbirimiz için ne ifade ettiğimizi kanıtlayabilirim." Sözleri hızlı ve çaresizce birbirinin üzerine yığıldı. "Bana kendinle ilgili her şeyi sor. *Her şeyi*. İzin verirsen seni ikna edebilirim! Ben..."

"Dur," diye homurdandı Tom, ve Jamie durdu, gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları aralık. "Ben o kelimeleri ben yazdım," dedi Tom düz bir sesle ve Joan o kelimelerin ne olduğunu merak etti. Onu bu kadar çabuk ve kesin bir şekilde ikna eden ne olabilirdi? Ama Tom paylaşmaya niyetli görünmüyordu; evlilik yüzüğü hala güvenli bir şekilde yumruğunda sıkıca tutuluyordu. "Bunları konuşmalıyız," dedi Tom biraz daha yumuşak bir sesle. Jamie nefes alırken, "Sana yardım edeceğim demiyorum, ama sen ve ben konuşmalıyız, bunu Oliver'ların evinde yapabiliriz," diye ekledi.

Jamie'nin omuzları düştü ve gözle görülür bir şekilde yutkundu.

Tom kısa ve keskin birkaç nota ısıklık çaldı ve tekne dönmeye başladı. Joan kendi çenesinin gevşediğini hissetti; Tom onları geri götürmeyi kabul edene kadar ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti.

Oliver malikanesi görünmeye başladığında güneş batmak üzereydi. Nehir kenarındaki söğüt ağaçları sarkmış, yaprakları suya değiyordu. Onların ötesinde, yemyeşil çimenler ufka kadar uzanıyor ve yuvarlak tepeler tarafından yutuluyordu. Malikane, en yüksek tepenin üzerinde duruyordu ve bir deniz feneri gibi gözleri üzerine çekiyordu. Bu açıdan bakıldığında, gerçekten bir kale gibiydi. Oliver toprakları kendi başına bir krallıktı.

Tom, malikanenin iskelesinde durdu: ağaçların yarısı tarafından gizlenmiş küçük bir ahşap platform.

"Tam zamanında," dedi Aaron. "Joan ve Nick sokağa çıkma yasağına geç kalacaklar."

Joan yanağının içini ısırdı. Aptalca sokağa çıkma yasağını neredeyse unutmuştu. Elini kolyenin keskin kenarlarına koydu. Parmakları zinciri koparmak için can atıyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Aaron. "Ailem onu çıkarmanı kabul etmez."

Joan, onun ne düşündüğünü tahmin etmesine şaşırarak ona baktı. Nick homurdandı ve Joan, Nick'in de onu izlediğini fark etti.

Nick şimdi Aaron'a döndü. "Sen ailenin reisin," dedi sert bir sesle. "Sen ne dersen onu yaparlar."

Aaron başını salladı. "Ailemin, benim diğer tarafımın işinden haberi olmadığı çok açık. Evde bile bir maske takmak zorunda kaldığı çok açık." Bu, Joan'a çok yalnız gelmişti — Tom'un burada olduğu kadar yalnız. "Endişelenmenize gerek yok," diye Joan ve Nick'e ekledi. "Ailem benim olan şeylere dokunmaz. İkinizin de onlardan korkmanıza gerek yok."

Endişelenmenize gerek yok," diye Joan ve Nick'e ekledi. "Ailem benim olan şeylere dokunmaz. İkinizin de onlardan korkmanıza gerek yok."

Nick'in yanıtı buz gibiydi: *Belki de senin ailen benden korkmalı.*

Aaron bunu fark etti ve çenesini meydan okurcasına kaldırdı.

"İçeri girelim," dedi Joan. Dünya zaten parçalanıyordu; *Onlar* da dağılmamalıydı. En azından Eleanor'u yenene kadar.

Tom teknenin kapısını açtı ve Joan, Aaron'un rahat bir nefes aldığını duydu, sanki Tom'un son ana kadar onları esir tutacağını düşünmüş gibi.

"Halatlara yardım edeyim," dedi Jamie, atlayarak.

Tekneyi iskeleyle bağlamayı çabucak halletti ve Joan, Tom'un bakışlarının düzgün, tecrübeli düğümlerden Jamie'nin yüzüne kaydığını gördü.

Jamie işini bitirince, hepsi tekneden indi. Tom, Jamie eve dönmeden önce elini onun koluna koydu. "Bilmen gereken bir şey var," dedi sert bir sesle. "Dışarı çıkmadan önce." Etrafa bakındı, sanki burada yalnız olduklarından emin olmak istercesine. Sonra sesini alçaltarak, Joan'ın nehir sesinden duyamayacağı kadar fısıldadı. "Az önce hafızan çok güçlü olduğunu ima ettin."

Jamie şaşkın görünüyordu, ama Joan içini bir tedirginlik kapladı. "Evet," dedi Jamie. "Ailem mükemmel bir hafızaya sahiptir."

"Bunu başka kimseye söyledin mi?"

"Buraya geleli sadece bir gün oldu. Kimseyle neredeyse hiç konuşmadım."

Tom gözlerini kırptı; meslektaşlarının ne kadar kısa süre önce değiştirildiğini fark etmemişti. "Önemli değil. *Kimseye* söyleme."

Joan soğuk havayı ciğerlerine çekti. Gelgit o kadar yüksekti ki, tahta iskelenin boşluklarından su ayaklarına kadar geliyordu. "Neden?"

"Çünkü burada mükemmel hafızaya sahip insanlar avlanır ve Mahkeme tarafından idam edilir."

"Ne?" Joan'ı dehşet kapladı. Geldiğinden beri tek bir anka kuşu amblemi bile görmediğini fark etti. Liu topraklarında olması gereken yerde, pazarda, infazları izleyenlerin arasında...

Şimdi, Liu topraklarına girip Argent amblemleri gördüklerinde bilmesi gereken şeyi anladı. Liu'lar Eleanor için bir tehdit oluşturmdu; önceki zaman çizgilerini hatırlıyorlardı; Eleanor'un yaptıklarını biliyorlardı.

Eleanor, Kral'ın geçen sefer Graves'leri sildiği gibi, onları bu zaman çizgisinden silmişti.

Jamie titrek bir eliyle ağzını kapattı, mide bulantısı hissediyordu. O an geçene kadar soğuk nehir havasını hızlıca soludu.

"Ama... bu sabah Oliver'ların evindeydin," dedi Joan Jamie'ye. "Ve dün gece de." şu anda Oliver'ların evine gidiyorlardı. Ruth ve Nick'in kafalarının karıştığını hissedebiliyordu, Tom'un ki de. Oliver'ların gerçek gücünden habersizdiler; birinin gözlerine bakarak aileleri birbirinden ayırt edebilme gibi nadir bir yetenek. Geçen sefer Oliver'lar, Graves ailesinin geri kalanlarını ortadan kaldırmakla görevlendirilmişti. Burada da durum aynı olmalıydı, Liu'lar için.

Aaron hemen anladı. "Evde kiminle konuştun?" diye Jamie'ye acilen sordu.

Jamie ağzını açıp kapattı. Kendini zor tutuyordu. "Sadece uşağınla," diyebildi.

Aaron içinden küfretti. Geoffrey, görünüşe göre gerçek Oliver gücüne sahipti.

"Neler oluyor?" dedi Ruth. "Vale kimin umurunda?"

Aaron elini küçümseyerek ona doğru salladı. "Sana ne kadar yaklaştı?" diye Jamie'ye sordu.

"Yakın."

"Gözlerine baktı mı?"

Jamie bir an tereddüt etti. "Hayır." "*Emin* misin?" dedi Aaron.

"Hafızam çok iyidir," diye hatırlattı Jamie. "Eminim."

"Tam olarak ne oluyor?" dedi Ruth.

"Seni ilgilendirmez," dedi Aaron, fkeden çok alışkanlıktan. Ruth buna karşılık kaşlarını atınca, "Oliver'la ilgili," diye ekledi. Ruth gözlerini kırttı, ama şaşırtıcı bir şekilde bunu kabul etti. Tüm ailelerin sırları vardı.

"Başka nereye gidebiliriz?" dedi Joan. "Serpentine'e geri mi?"

"Hayır," dedi Aaron. "Burada başka yerde bulamayacağımız kaynaklar ve g var." Jamie'ye ise, "Geoffrey'in yanında dikkatli ol. Benden işaretleri bekle. Başka birinden endişelenmen gerekirse sana söylerim," dedi.

Jamie sarsılmış bir şekilde tepeye doğru yürürken, Joan yine Tom'un ifadesini yakaladı. "*Sana yardım edeceğim demiyorum*," demişti Tom ona daha önce. Ama bakışları

şimdi karanlık ve koruyucuydu, sanki kemiklerine kadar işleyen bir parçası Jamie'nin kendisi için ne kadar değerli olduğunu hatırlamaya başlamış gibiydi.

Evde Aaron, hepsini Oliver kütüphanesine götürdü. Kütüphane, evin özel kanadında, üst katta bulunan yuvarlak bir odaydı. Aaron, Geoffrey'e bu gece izin verdiğini söylemişti. "Yatmadan önce yukarıya yemek gönder," demişti, Joan'a bakarak. "Ne varsa gönder."

Geoffrey, onların dün geceden daha da tuhaf bir grup olduğunu düşünse de, bu konuda yorum yapmadı. Sadece saygıyla başını salladı.

Kısa bir süre sonra gümüş tepsilerde yemekler geldi: soğuk kızarmış ördek dilimleri, taze ekmek ve tereyağı ile ekşi vişne soslu seramik bir kase.

Birkaç lokma yedikten sonra Joan, dünyanın yeniden sağlamlaştığını hissetti. Yemek yiyene kadar ne kadar kendinden geçmiş olduğunu fark etmemişti. Zihni netleştikçe oda da netleşmeye başladı. Kütüphane ilk gördüğünden daha büyüktü. Aaron'un evin kanadını gerçekten keşfetmemişlerdi, dün gece doğrudan yatak odasına gitmişlerdi.

Burada, kitaplar yerden tavana kadar kavisli duvarları kaplıyordu ve üst raflara ulaşmak için sürgülü merdivenler vardı. Cam bir kubbe, maviye bürünmüş altın rengi bir gün batımını ve parıldayan yıldızların ortaya çıkmaya başladığını gösteriyordu.

Jamie gözlerini kapattı. "*Hasar giderek kötüleşiyor,*" diye mırıldandı, mesajı tekrar alıntılararak. "*Onu durdurmak için zamanımız azalıyor. Onun her şeyi kilitlemesini engellemek için elimizden geleni yaptık, ama kendi planları vardır ve bizi yine alt edebilir. Keşke sana yardım edebilseydim, ama artık bu işte yalnızsın. Ona ulaşabilirsin. İhtiyacın olan her şey sende var. İyi şanslar...*"

"Onlar da Eleanor'un zaman çizgisini kilitlemesini engellemeye çalışıyorlardı," diye düşündü Ruth. "Acaba tam olarak ne yapmayı planlıyorlardı?"

"Bence mesajın son kısmı daha önemli," dedi Joan. Nick'in dediği gibi, Eleanor'un yine onları alt edeceğini varsaymak zorundaydılar. Karşı taraf ne yaparsa yapsın, zaman çizgisini kilitleyecekti. "Nick, Aaron'ın ona ulaşmak için gereken her şeye sahip olduğunu söyledi. Onu durdurmak için."

"Şifreyi kastediyor olmalı," dedi Nick. "Mesajın sonundaki rakamlar. Onun nerede ve ne zaman yakalanabileceğini anlatıyor olmalı."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Joan.

"Rakamları tekrar söyler misin?" diye sordu Ruth, Jamie'ye. Masada boş kağıtlar ve herkese yetecek kadar kalem bulmuştu. Kağıtları ve kalemleri

, Jamie'nin dikte ettiği gibi herkes yazabilsin diye.

"Tamam," dedi Joan. "Ŗu Ŗifreyi kırmalıyız. Nick'in kullandığı kitabı bulmamız gerekiyor."

Saatler sonra, Joan sinirinden çığlık atmak istedi. Hep birlikte kütüphanedeki kitapların çoğunu ve Aaron'ın odasına giden koridordaki tüm kitapları kontrol ettiler.

Önünde, son kitabın sayfası odaklanıp odaklanıp kayboluyordu.

Ŗifrede bazı garip rakamlar vardı: ilk üçü 9 1894

1. Tom bunların bölüm, satır ve kelimeyi temsil ettiğini öne sürmüştü, ancak kitap bölümlerinin o kadar uzun olmadığı kısa sürede anlaşılmıştı. Bunun yerine bölüm, kelime ve harf numaralarına geçtiler. Joan gözlerini ovuşturdu. Ŗifrenin nasıl kodlandığı konusunda hâlâ yanılıyorlar mıydı?

Nick'in muhatabı, Aaron'ın bu kadar yüksek sayıları doğru sayacağını beklemiyordu elbette.

Yanıındaki Jamie'ye baktı. O, Frankie ve Tom'un kedisi Sylvie dışında odada kalan tek kişiydi. Frankie ve Sylvie, masanın üzerinde uyukluyorlardı, aralarındaki husumet uykuyla geçici olarak sona ermişti.

Diğerleri evin geri kalanını kitap aramak için ayrılmışlardı. Joan, onların kendisinden daha şanslı olmalarını umuyordu.

"Artık hiçbir Ŗey göremiyorum," diye itiraf etti.

Jamie inledi ve burnunun köprüsünü sıktı. "Ben de." "Başın ağrıyor mu?"

Jamie gülümsemeye çalıştı, ama gülümsemesi solgundu. "Hayır, ben iyiyim." Lamba ışığı yüzünü gölgelendirmiş, yanaklarını çökertmişti. Hiç de iyi değildi.

"Jamie..." Joan ne söyleyeceğini bilemiyordu. Nick, Huntları öldürdüğünde, sanki onu da öldürmüştü. O acının derinliğini asla unutamayacaktı. Bunu kelimelerle ifade edemezdi. "Ailen için çok üzgünüm. Eleanor'un yaptığı Ŗey için çok üzgünüm."

Jamie'nin ağızı büzülmeye başladı. Bununla mücadele etti ve kazandı. "Onları bulamadığımızda öldüklerini anlamalıydım." Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Sadece... Sürekli merak ediyorum... Ya bu Ŗifreyi kıramazsak? Ya onun bu zaman çizgisini kilitlemesini engelleyemezsek?"

Joan içgüdüsel olarak elini onun elinin üzerine koydu ve Jamie elini çevirerek onun elini sıktı.

"*Düşünemiyorum*," diye fısıldadı Jamie. "Bu kitaplarda ne aradığının önemi yok — harfler ya da kelimeler. Bir anlam bulamıyorum. Yorgun olduğum için bir şeyi kaçırdığımdan çok korkuyorum. Ve — ve çünkü..." Çünkü ailesini düşünüyordu.

"Neden biraz dinlenmiyorsun?" Joan ona fısıldadı. "Sadece gözlerini kapat."

Jamie titrek bir nefes aldı ve başını salladı. "Sen de biraz dinlenmeye ne dersin?" diye önerdi.

Joan çok gergindi, uyuyamazdı, ama Jamie'nin haklı olduğunu biliyordu, kendi tavsiyesine uymalıydı. Yorgunluktan bir şeyi kaçırmaktansa dinlenmek daha iyiydi. "Dışarı çıkacağım," dedi başını sallayarak. "Biraz temiz hava alacağım."

"Ama araziden çıkma," dedi Jamie, esnemesini bastırarak. "Oliver'ın bölgesinden çıkarsan Aaron seni koruyamaz."

Joan merdivenlerden aşağı indiğinde ev sessizdi, ardından duvarlarda Oliver ailesinin portrelerinin asılı olduğu uzun bir galeriden geçti. Böylesine büyük ve lüks bir evde tek başına dolaşmak garip bir duyguydu. Soğuk bir gece olmasına rağmen nemli ve sıcak olan serayı geçti, gece açan yaseminlerin tatlı kokusu burnuna geldi.

Joan, dışarıdaki resmi bahçeye açılan kapıyı iterek açtı. Soğuk hava gözlerini acıttı. Yüzüne soğuk su serpilmiş gibi iyi geldi.

Nehre doğru yürürken başını kaldırıp rüzgarı hissetti. Tepeden aşağıya doğru eğimli bir yer seçti, böylece ev ve tüm Oliver ailesi onu göremezdi. Sonra nemli çimlere oturdu ve soğuğun içine işlemesine izin vererek zihnini boşalttı. Nehir aşağıda akıyordu, yavaş hareketi yatıştırıcıydı.

Ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyordu ki, üstünde yumuşak ayak sesleri duydu. Güvenlik görevlisi olduğunu düşünerek hızla döndü. Ama silüet acı verici bir şekilde tanıdı. Ve görmeyi en son beklediği kişi.

Nick.

Uyanıkken ve rüyalarında onu rahatsız eden çocuk. Şimdi ona doğru yürüyordu, elleri cebinde, gölgede bile belirgin olan kare omuzlarıyla.

Joan'ın göğsü, her zaman onun yanındayken olduğu gibi çarpıyordu. Vücudu, onun artık ona ait olmadığını anlamıyordu. Bir daha asla olmayacağını. Neden buraya geldiğini merak etti. Belki o da kendine biraz zaman ayırmak istemişti...

Yerden kalktı. "Gitmeliyim."

"Hayır, lütfen." Oturması için işaret etti. "Seni aramaya geldim. Konuşabilir miyiz?"

"Konuşmak mı?" O, kızın yanındaki çimlere çömelirken, karanlıkta onu pek göremezdi. Kalbi acı bir şekilde çarpıyordu. İşte buradaydılar. Buraya geldiklerinde aralarında söylenmemiş olanları açıkça söyleyeceklerdi.

Artık sana güvenmiyorum. Senin için yaptıklarımın nefret ediyorum. Şimdi benden nefret etmeni kaldıramıyorum. Ayrılmamız gerek. Buna hazırlıklı değildi; çok yorgundu ve bugün o sönük anlara çok yakındı, bununla başa çıkamazdı.

Nick sessizdi. Uzun parmaklarıyla önlerindeki çimleri düzeltti. Joan, onun söyleyeceği şeyi beklerken kendini gergin hissediyordu. Sonra Nick fısıldadı, "Seni özledim."

Joan kendi keskin nefesini duydu. "*Senden nefret ediyorum*" demesini bekliyordu.

Ona bunu bir kez söylemişti — o, ailesini öldürdükten sonra. *Biliyorum*, demişti.

Hayır, o değil. Onun başka bir versiyonu. Bazen, onun tüm versiyonları kafasında birleşiyordu.

"Seninle konuşmayı özledim," dedi Nick.

"Ben de seni özledim," dedi kız içtenlikle. Onunla birlikte olmayı özlüyordu. Onu her zaman özlüyordu. Günün her anında. Bir zamanlar onun olduğu yerde içimde bir boşluk vardı.

Ama sorun özlem değildi. *Onu bir avcı yaptım çünkü sen onu seviyordun ve o da seni seviyordu*, demişti Eleanor. *Çünkü en çok sevdiğin insanları öldürürse, ona bir daha asla güvenemezdin. Çünkü karşılık verdiğinde, senin bir canavar olduğunu görürdü. Sana asla güvenmezdi. Ve işe yaradı, değil mi? Birbirinize karşı bir daha asla aynı şekilde hissetmeyeceksiniz.*

Nick başını eğmiş, aralarındaki çimleri koparıyordu. "Eleanor bize Holland House'da olanları gösterdiğinde çok sinirlendim," dedi yumuşak bir sesle.

Joan yutkundu. Nick, Joan'ın önceki halini öptüğünü görmüştü. Joan'ın ilk aşık olduğu Nick'i. Ağızlarının birbirine değdiği anın sıcaklığını hâlâ hatırlıyordu. Ona onu sevdiğini söylemiş, sonra onu yok etmişti. Canavar avcısı olan çocuğu öldürmüştü. Ve bu Nick onun yerine yeniden doğmuştu.

Ve Eleanor, Nick'e her şeyi göstermişti. Öpücüğü. İhaneti.

Joan gözlerini kapatarak bu anıyı kafasından silmeye çalıştı. Nick'in izlerken hissettiği dehşet. "Çok üzgünüm," dedi. Sözleri yetersiz geliyordu. "Nick, ben..."

"Sakin..." Nick o kadar sert bir şekilde konuştu ki Joan irkildi. Sonra durakladı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha yumuşaktı. "Özür dileme. Lütfen."

Joan karanlıkta onun ifadesini anlamaya çalıştı. Özür dilemesi dışında ondan ne istiyordu?

"Neden bana aileni öldürdüğümü söylemedin?" dedi boğuk bir sesle.

"Kahramanı sadece tahtadan kaldırmak için öldürdüğünü düşünmeme izin verdin. Önce Hunları öldürdüğümü söylemedin. Onları geri getirmek için beni öldürdüğünü söylemedin."

Joan'ın gözleri yaşlarla doldu. Gözlerini kırptırarak yaşları geri tuttu ve ellerini kucağında sıkıca birleştirdi. "*Sen* ailemi öldürmedin." Bu Nick ona hiç zarar vermemişti.

"Benim bir versiyonum öldürdü. Ve bunu *sana* yaptı. Ailene. Onların öldüğünü hatırlıyorsun."

Joan boğazında gözyaşlarının tadını aldı. Bu konuyu gerçekten konuşmak istemiyordu. "*Sen* yapmadın," dedi tekrar. "Sen o değilsin."

"Ama ben *öyleyim*. Farklı koşullarda onun aynısıyım. Sürekli bunu söylemiyor muyuz?" Parmakları huzursuzca bir çim yaprağını kopardı. "Özür dilerim. *Çok* üzgünüm. Arabada sana söylediklerimi durmadan düşünüyorum. Eleanor'un bize o sahneyi neden gösterdiğini biliyordum. Beni manipüle etmek istiyordu. Seni incitmek için. Ne yaptığını *biliyordum*. Sana gerçekte ne olduğunu sormalıyım, ama yerine seni uzaklaştırdım. Sanırım seni o zaman kaybettim."

Neden bahsediyordu? "*Seni* kaybettim," diye fısıldadı Joan. "Canavarların zararsız olduğuna inanmana izin verdim, oysa onlar aslında insan hayatını çalışıyordu. Sana gerçe

canavarların zararsız olduğuna inanmana izin verdim, oysa onlar insan hayatlarını çalışıyordu. Sana gerçeği söyleyebilirdim, ama söylemedim. Sonra bir Argent'tan zihnini kontrol etmesini istedim." İşe yaramamıştı bile. Nick zorlamayı kırmıştı. Ama denemişti. "Zihnini ihlal ettim. *Seni* kaybettim!"

Nick başını eğdi, koyu renk saçları yüzüne düştü. "Benden korkuyordun. Eleanor, aileni öldürdüğümü söyledi. O sırada orada olduğunu. Hayatını kurtarmak için kaçmak zorunda kaldığını."

Joan aniden tekrar ortaya çıktı. Et dükkanındaki kalın kan kokusu havada dolaşıyordu. Gran, Joan'ın ellerinde can çekişirken acı içinde inliyordu. Joan gözlerini sıkıca kapattı, ama bahçede dağılmış cesetleri görebiliyordu. Koşarken ezilmiş ortancaların iğrenç kokusunu alabiliyordu.

Bazen, her şey hâlâ oluyor gibi hissediyordu; sanki hâlâ büyükannesinin göğsündeki yarayı kapatmaya çalışıyor, hâlâ labirentte kaçıyor gibi. O labirentten hiç çıkmamış gibi. Ama bu iki zaman önce olmuştu. İki ömür önce. Ve bunu hatırlayan tek kişi Joan'dı.

, ıslak çimlerin kokusuna konsantre oldu. "Sonunda huzur bulmak için bana geldi."

Nick ona uzun uzun baktı. Onun söylediklerini duymazdan geldiğini biliyordu. "Bana onun bir kahraman olduğunu söylemiştin."

Joan o konuşmayı hatırladı. *Sadece bir kahraman değil*, ona açıklamıştı. *Sen kahramandın. Kral Arthur gibi. İnsanlar senin hakkında hikayeler anlatırdı. Seni tasvir eden bir sanat eseri yaptım. "Bu zaman dilimindeki gladyatör halinden çok da farklı değildi. İkisi de avcılarla savaşmış ve zayıfları korumuştur."* Tereddüt etti. Tüm Nick'ler aynı iyilik aurasına sahipti. Nerede olursa olsun, kendini ona doğru dönüyor gibi hissediyordu, sanki o gerçek kuzey gibiydi.

"Daha önce beni kaybettiğini söylemiştin, ama ben seni ne zaman kaybettiğimi biliyorum. Sen beni kurtarmayı seçtin, dünyayı değil, ve bunun için pişman olduğunu biliyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Nick.

"İnandığın her şeye karşı geldin. Ve şimdi buna dayanamıyorsun. Artık bu dünyayı gördün."

Duyduklarına inanamıyormuş gibi bir kahkaha attı. "Biliyor musun... bazen, bana baktığını fark ediyorum ve sanki..." Başını salladı. "Sanki kendini benimle karşılaştırıyor ve kendini buluyormuşsun gibi." İstemek. Sanki kendinden utanıyormuşsun gibi. Ama ben kendimi öyle görmüyorum. *Seni* öyle görmüyorum.

"Nick, şimdi beni nasıl kaçındığını *görüyorum*. Eleanor sana bir seçim sundu: ben ya da dünya. Sen beni seçtin. Yaptığın şeyden nefret ettiğini biliyorum." Ve dolayısıyla, onu da nefret etmek zorundaydı.

"Hayır," dedi sertçe. Bu kelime sağlam bir duvar gibiydi. Joan sanki o duvara çarpmış gibi hissetti. "Eleanor bana yine aynı seçeneği sunsa, yine seni seçerdim.

Her seferinde." Koyu renkli gözleri kararlıydı ve sesi sarsılmazdı. Sanki bu sözlerin kilometrelerce uzanan bir temeli varmış gibi. "Neyden nefret ettiğimi biliyor musun?" dedi. "Diğer benliğimin sana zarar vermesinden nefret ediyorum. Eleanor'un seni *tekrar* incitmek için beni kullanmasından nefret ediyorum. Ve... haklısın... bu dünyayı yarattığımdan nefret ediyorum. Ama senden nefret etmiyorum. Asla edemem. Seni ilk gördüğüm andan itibaren sevdim.

Joan başını salladı. Bunun doğru olmasını o kadar çok istiyordu ki. "Bir keresinde bana, sana olan hislerimin başka bir zaman diliminden kalma bir kalıntı olduğunu söylemiştin," dedi Nick. "Bir yankı. Başka birinin bir zamanlar hissettiği bir şey. Ama yanılıyorsun. Duygularım başka kimseye ait değil. Onlar benim. *Senin için*. Her zaman seni seçerdim."

"Nick..."

"*Benden* nefret etmelisin," dedi yumuşak bir sesle. "Aileni öldürdüm. Seni kaçırdım. Sana çok acı çektirdim. Defalarca. Eminim sana—seni incittiğim şeyler—senin bana şimdi bile söylemediğin."

Joan'ın gözleri yine doldu ve bu sefer gözyaşlarının aktığını hissetti. "Seni seviyorum. Hiç vazgeçmedim." Titrek bir nefes aldı. "Ölene kadar seni seveceğim," dedi ona içtenlikle.

Nick bir eliyle Joan'ın yanağına uzanarak gözyaşlarını sildi, sonra dizlerinin üzerine çöküp ona yaklaştı, bir kolunu beline dolayarak onu kendine çekti. Joan'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Nick onu öpecekti.

Arkalarına düşen kuru bir yaprak *sesi* onu irkiltti. Joan korkarak geri çekildi.

Aaron, ay ışığının saçlarına vurduğu yamaçta, onların üzerinde duruyordu. Joan, Aaron'un ifadesinden, konuşmalarının en azından bir kısmını duyduğunu, neredeyse öpüşeceklerini gördüğünü anlayabilirdi. Daha önce çok hoş gelen serin hava, birdenbire acı verici bir şekilde ısırmaya başladı.

"Jamie içeri girmeni istiyor," dedi Aaron. "Bir şey anladı."

"Aaron..." Joan başladı, ama Aaron çoktan arkasını dönmüştü. Aniden gelen bir mutsuzluk dalgası onu sardı, Aaron'un beklenmedik ortaya çıkışı kadar onu şaşırttı. Sanki kalbi tam ortasından çatlamış gibi göğsü acı içinde sıkıştı. Onun peşinden gitmek istedi. Nick'i kendine çekmek istedi. Kendini... Nasıl hissettiğini bilmiyordu.

Yanında Nick'in ayağa kalktığını duydu. Gözlerini ona çevirdi ve Aaron'ı tam olarak anlayamadığı bir ifadeyle izlediğini gördü.

Joan eve doğru yürürken göğsü yine sıkıştı. Duyguları karmakarışık. Kalbi, neredeyse öpüşecekleri anın heyecanıyla hâlâ deli gibi çarpıyordu. Yine de... kendini çok garip ve tedirgin hissediyordu.

Nick yanında sessizdi. Aaron'la tepedeki tuhaf anı kesinlikle fark etmişti, ama ona bu konuda soru sormadı. Joan, sorsaydı ne cevap vereceğini bilmiyordu.

Elini onun eline rahatlatıcı bir şekilde dokundu. Joan ona yaslanmak istedi. Aynı zamanda, aklını başına toplaması gerektiğini de biliyordu. Şansları yaver giderse, Eleanor'u yakında bulacaklardı. Ama onunla son karşılaştıklarında, onları yenmişti.

Bu sefer kazansalar bile... Joan ve Nick bu gece neredeyse öpüşeceklerdi, ama ikisi de Eleanor'u durdurduktan sonra ne olacağına dair hiçbir söz vermemişti.

Nick'in "*Seni seçeceğim*" demesine rağmen, Joan onun kalbini biliyordu. İnsanlar av olarak tüketilmeye devam ederse, o kenarda durmayacaktı.

Joan'ın tarafında olabilir, ama canavarların değil... Ve Joan hala yarı canavardı, her iki tarafta da sevdiği insanlar vardı.

Bu durumda onlar ne olacaktı? Bundan sonra nereye gidebilirlerdi?

Ön kapı, onlar kapıya ulaştığında açıldı ve siyah giysili bir adam onlara dik dik baktı. Oliver'ın güvenlik görevlilerinden biriydi. Kafasını Joan'a doğru eğdi ve Nick irkildi.

Joan, Nick'in bileğini uyarıcı bir şekilde kavradı. Aaron'un evindeki kontrolünü sınamanın sırası değildi. "Lord Oliver bizi yukarıya çağırıyor," dedi adama.

Adamın alaycı gülümsemesi hırçın bir ifadeye dönüştü, ama geçmelerine izin vermek için kenara çekildi.

TWENTY

Nick, kütüphaneye doğru koridorda yürürken Joan'ın eline tekrar dokundu.

Eleanor bana yine o seçeneği sunsa, yine seni seçerdim. Her seferinde.

Bahçede söylediği doğrudu, bunu biliyordu. Hâlâ onu seviyordu.

Onu sevdiği gibi. Yüzünü elleriyle kapattı, aniden kendini bunalmış hissetti. O onu *seviyordu*. Gelecekle ilgili belirsizliği biraz azaldı.

Bunu çok uzun zamandır istiyordu...

"İyi misin?" diye mırıldandı. Onu kendine çekti ve Joan, yüzünü bir anlığına omzuna dayama isteğine yenik düştü, onun sıcak kokusunu içine çekerek.

Onlar geldiğinde herkes kütüphanedeydi, yorgun görünüyorlardı, gözlerinin altında kocaman halkalar vardı.

"*Sonunda!*" Ruth, Joan ve Nick'i görünce dedi. "Tüm heyecanı kaçırdınız!"

Nick boğuldu ve Joan'ın yüzü kızardı. Hala Nick'in yanağına dokunan başparmağının izini, ona yaklaşırken aralarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu. "Öyle mi?" diye sordu.

"O kadar heyecanlı değil," dedi Jamie. "Kral'ın zaman çizgisini nasıl kilitlemeyi planladığını hatırladım. Sonra Tom ve ben birkaç noktayı birleştirdik." Ruth kadar heyecanlı görünmüyordu.

Nick, Joan'ın yanına bir sandalye çekti, tahta ayakları yere sürtündü.

"Lütfen parkeye çizme," dedi Aaron. Zarif sesi herkesin dikkatini çekti. Odanın arkasında, elleri cebinde duruyordu. Gri takım elbisesi hala ütülü ve temizdi. Joan, onu bahçede gördüğünden beri zaman yolculuğu mu yaptı diye saçma bir şekilde merak etti.

kıyafetleri her zaman yeni ütülenmiş gibi görünüyordu? "Bu dünyada, o parke senin değerinden daha pahalı," dedi Aaron Nick'e.

Nick'in gözleri yavaşça, neredeyse şaşkın bir şekilde kırıştı, ama konuşan Ruth'du.

"İnsanlığı kurtarmak için planlar yapıyoruz ve senin ilgilendiğin şey *parke* mi?"

"Dünyayı ve zemini aynı anda kurtarabiliriz," dedi Aaron.

"Elbette." Joan'ın karşısındaki koltuğa doğru yürüdü ve koltuğun yere sürtmemesi için abartılı bir şekilde kaldırdı.

Aaron ona dönükken, Joan Nick'in sağlam yapısını, biraz kaşlarını çatarak Aaron'un hakaretini zihninde tekrar tekrar düşündüğünü fark etti.

Aaron ise yere bakıyordu. Bahçedeki konuşmalarından ne duymuştu? Nick'e yaptığı alaycı yorum, her zamanki tarzından çok daha kaba olmuştu. Bu düşünceyle, bahçede hissettiği tedirginlik geri geldi ve Joan'ın midesinde mide bulantısı gibi kabardı.

Jamie boğazını temizledi.

"Devam et," dedi Joan. "Sarayda geçirdiğin zamanlardan ne hatırlıyorsun?"

Jamie, Aaron ve Tom'un arasına oturdu. İkisi ona yer açmak için hafifçe kaydı. Jamie öne eğilerek cevap verdi. "Zaman çizgisini ilk kez kontrol altına alan kişi Kral'dı," dedi, "ama gerçekte zaman çizgisi hiçbir zaman onun kontrolü altında olmadı. Zaman çizgisinin bir kısmı her zaman orijinal haline, yani gerçek zaman çizgisine dönmeye çalışıyordu."

Joan başını salladı. Bunların çoğunu zaten biliyordu.

"Ben Arşiv'deyken," diye devam etti Jamie, "Kral, zaman çizgisini daha sıkı kontrol altına almanın bir yolunu arıyordu. Zaman çizgisini tamamen kontrol altına almak istiyordu. Onu o kadar sıkı bir kafese kapatmak istiyordu ki, onun için tasarladığı şekilden başka bir şekil alamayacaktı."

Joan, zaman çizgisini kendi isteği dışında dizginlenmiş, kendi irad

Joan, zaman çizgisini sık sık kendi iradesine sahip, istemeden tasma takılmış bir yaratık olarak algılamıştı. Köprüde hapsedilmiş, çok küçük kafeslere kıvrılmaya zorlanan adamları düşündü ve titredi. "Bir yol buldu mu?"

"Evet, ama..." Jamie gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Bunu gerçekleştirecek kadar acımasız değildi."

"Yeterince acımasız değil mi?" dedi Nick. Koltukların arasında, eli yumruk haline geldi. Joan elini onun elinin üzerine koydu ve onun yavaşça nefes aldığını hissetti. "Yöntem neydi?"

"Zaman çizgisini kontrol altına almak için," dedi Jamie, "onu hareket edemeyecek kadar sıkı bir kafese kapatmak için, Kral önce onu zayıflatmak zorundaydı. Onu çöküşün eşiğine getirmek zorundaydı. Ancak o zaman kafesi etrafına sabitleyebilirdi."

Joan, gökyüzündeki gözyaşlarını, içlerindeki boşluğu, dünyayı yutmak üzere olan boşluğu düşününce ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Eleanor zaman çizgisini *kasten* zayıflatıyor mu sence?"

"O gözyaşlarını gördüğümde, Eleanor'un zaman çizgisini gerçeklerden çok uzaklaştırmasının bir sonucu olduğunu düşündüm. Ama şimdi, Kral'ın asla cesaret edemediği şeyi yapmak istediğini düşünüyorum. Zaman çizgisini en uç noktaya zorlamak istiyor."

başarısızlığın eşiğine, boşluğun kendisini yok etmek üzere olduğu noktaya kadar. O, zaman çizgisinin iradesini kırmak istiyor. Ve onu dizlerinin üzerine çökertince, tam kontrolünü ele geçirecek.

"Ama... bu zaman çizgisi çok hasarlı. Onu yok ediyor gibi görünüyor."

Jamie başını salladı. "Kafese kapatıldığında, zaman çizgisi orijinal haline dönmek için savaşımayı bırakacaktır. O noktada, enerjisini kendini iyileştirmeye yönlendirebilmelidir. Yırtıklar onarılacak ve zaman çizgisi de düzelecektir. Eleanor'un onun için yarattığı şekil, yani kafes içinde sonsuza kadar sabitlenecektir."

Aaron solgun görünüyordu. "Peki bu durumda biz ne yapacağız? Neden bunu daha önce yapmadı? Her an harekete geçebilir gibi görünüyor."

"Sizi buraya getirmeden hemen önce," dedi Jamie, "Tom'a Kral'ın planları hakkında hatırladıklarımı anlattım. Eleanor'un zaman çizgisini henüz kilitlemediğinin bir nedeni olması gerektiğini söyledim. Onun için henüz kontrolü ele geçirmek için yeterince zayıf olmadığı açıktı. Ve... gözyaşları kendiliğinden daha da kötüleşene kadar bekleyebilirdi. Ama onu yeterince iyi tanıyorum,

daha fazla kontrol istemek isteyeceğini biliyorum. O, durumu daha da kötüleştirecek bir şey yapmayı tercih eder. Ve..." Tom'a bir bakış attı ve Tom mutsuz bir şekilde ağzını bükerek yanıt verdi. "Tom anladı."

Ruth, Tom'a baktı. "Şifreyi kırdın mı?"

Tom'un devasa vücudu kütüphane koltuğuna sığmıyordu; tahta kolçaklar ona çok dar geliyordu. Sonunda koltuğun ucuna oturmuş, dengeyi sağlamak için ön kollarını masaya dayamıştı. "Şifreyi değil," dedi. "Ama Eleanor'un zaman çizelgesini kilitleme planını anladığımı sanıyorum. Ve nerede olacağını da. Joan daha dik oturdu. "Nerede?"

"Jübile gününde her zaman büyük bir gösteri olur," dedi Tom. "Jübile Oyunları diyorlar. Ama bu yıl, eşi görülmemiş bir gösteri planlıyorlar. Londinium koloseumunda sergilenen en büyük ve en kanlı gösteri Londinium koloseumunda sergilenecek en büyük ve en kanlı gösteri olacak: insan esirler gladyatörlere karşı. Hayvanlar insanlara karşı... Anladın sen."

"Kanlı sporlar," dedi Nick düz bir sesle. "İnfazlar."

"Evet," dedi Tom.

Joan kollarını kendine doladı. Nick'in muadili, arenada gladyatör olarak savaşmıştı. Bunu düşünmeye bile tahammül edemiyordu - kalabalık, o hayatı için savaşmaya zorlanırken alkışlıyor ve yuhalıyordu. Öldürmek için.

"Bunun Eleanor'un planıyla ne ilgisi var?" dedi Ruth.

"Anlamıyor musun?" dedi Jamie. "Önceki zaman çizgisinde ölmeyecek olan yüzlerce, belki binlerce insan ölecek. Hepsi bir günde, tek bir yerde. Bu ölümler zaman çizgisini gerçek halinden o kadar uzaklaştıracak ki, kırılma noktasına ulaşacak. Zaman çizgisi sonunda Eleanor'un tam kontrolü ele geçirebilecek kadar zayıflayacak."

Joan bu düşünceye titredi. Jamie, Kral'ın zaman çizgisini tamamen hapsetmek için yeterince acımasız olmadığını söylemişti. Ancak Eleanor o kadar acımasızdı.

"Eleanor'un asla halka açık yerlere çıkmadığını söylemişlerdi," dedi Ruth.

"Hiçbir yere şahsen gitmediğini."

"O, koloseumda olacak." Jamie emin bir sesle konuştu. "Orada olmak zorunda. Zaman çizgisini Canavar Mahkemesi'nden kilitleyemez. Zaman çizgisi zayıfladığında, olabildiğince merkezine yakın, dışarıda olması gerekiyor. Orada olacak, izleyecek ve bekleyecek."

"Jübile *ne zaman*?" diye sordu Ruth.

"İki hafta sonra," dedi Tom.

"İki *hafta* mı?" Joan korkuyu bastırmaya çalıştı ama başaramadı. "*Zamanın azalıyor*," demişti büyükannesi, ama Joan hazırlık için çok daha fazla zamanı olacağını düşünmüştü.

Eleanor uzun vadeli düşünen biriydi. Joan, Nick ve Kral'dan intikamını almak için yıllarını harcamıştı. Burada da planlar ve yedek planlar yapmış olmalıydı.

"Bunu yavaşlatmalıyız," dedi Joan. "Düzgün planlar yapmak için daha fazla zamana ihtiyacımız var."

"Şey..." Ruth dedi. "Aaron'da hala o seyahat jetonları var."

Joan yutkundu. Aaron'un 150 yıllık jetonu vardı. Onları kullanmak istemiyordu, ama gerçekçi olmak zorundaydılar. Plan yapmak ve düşünmek için zamana ve alana ihtiyaçları vardı.

Ama Aaron cevap veremedi Jamie başını salladı. "Geri dönmek bize daha fazla zaman kazandırmaz. Eleanor zaman çizgisini kilitlediğinde, hepsini birden kilitleyecek. Nerede olursak olalım, ne zaman olursak olalım, zaman çizgisi olduğu yerde donacak. Tıpkı *bu* zaman çizgisini yarattığı zamanki gibi."

Joan hatırladı: yeni zaman çizgisi, eskisini bir anda, baştan sona yutmuştu. Nefes aldı ve büyükannesinin düşünce tarzını taklit etmeye çalıştı. *Tanrım*, büyükannesinin burada olmasını ne kadar da istiyordu. "Tamam. Öyleyse... Eleanor'un iki hafta sonra Jubilee Oyunları'nda olacağından oldukça eminiz. Ve koloseumda olacağını düşünüyoruz."

Nick koluna sıcak elini koyana kadar sesindeki gergin titremeyi fark etmedi. Dokunuşu her zamanki gibi sağlam ve sakinleştiriciydi. "Tom..." dedi. "Daha önce koloseuma gitmişsinizdir, orayı biliyorsunuzdur herhalde?"

"Kanlı sporlara hiç tahammülüm yoktur," dedi Tom. "Onca insan ve hayvan..."

"*Ben* Londinium koloseumuna gitmiştim," diye araya girdi Aaron. Gözleri Nick'in Joan'ın koluna dokunan eline kaydı, sonra da başka yere baktı. "Bir keresinde en parlak döneminde görmek için geçmişe gitmiştim."

"Dört bin yıllık bir yolculuk..." dedi Nick yavaşça. "Öyle bir şey." Aaron'un sesinde alaycı bir ton vardı. "Oldukça pis bir yerdi. Londinium, Roma İmparatorluğu'nun en uç köşesindeki bir kasabaydı. Eve dönmek için sabırsızlanıyordum."

"Bu tatlı anının bir anlamı var mı?" diye sordu Nick sertçe.

Aaron'ın ifadesi neredeyse hiç değişmedi, ama Joan onun gözlerindeki memnuniyeti fark etti. Nick'i kızdırmak istemişti. Soğuk görünüşünün aksine, şu anda her zamankinden daha heyecanlı görünüyordu.

Tom ağırlığını değiştirdi. "Konuyla ilgili konulara odaklanalım. Esas olarak, ona fiziksel olarak ulaşmamız gerekiyor."

"Sonra da zaman çizgisini kilitlemesini engellemeliyiz," dedi Ruth, "böylece kontrolü kendimize alabiliriz."

"Ve daha iyi bir şeye geri döndürmeliyiz," dedi Nick.

Joan derin bir nefes aldı. Bu, Eleanor'u öldürmek anlamına geliyordu. Eleanor zaman çizelgesinin kontrolünü ele geçirdiğinde, Kral'ı öldürmek zorunda kalmıştı. Joan, Kral'ın vücudunun altında kanın nasıl biriktiğini, Kral'ın ölümünden sonra zaman çizelgesinin ondan uzaklaşarak Eleanor'un etrafında kıvrıldığını hatırladı.

Ama Tom'un *araya* girmesi — *ona fiziksel olarak ulaşmamız lazım* — aklına başka bir şey daha getirdi. Tom henüz hangi tarafta olduğunu açıklamamıştı.

"Bu bizimle çalışacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu Tom'a. "Kararını verdin mi?"

Tom, Joan'ın istediğinden biraz daha uzun süre tereddüt etti. "Sanırım öyle yapacağım."

"O yardım edecek." Jamie yorgun sesliydi. Tom ona gözlerini kırptı. "Hadi ama, yapacaksın," dedi Jamie. "Bunun onu durdurmak için tek ve tek şansımız olduğunu biliyorsun. Eğer zaman çizgisini kilitlerse, her şey biter. Bir daha asla fırsatın olmaz çünkü zaman çizgisi kilitlenmiş olur ve o kraliçe olur. bu dünya bir korku filmi gibi olacak."

"Sanki aynı amaç için savaşıyormuşuz gibi konuşuyorsun," dedi Tom. "Benim bir amacım yok."

"Elbette var. Marguerite'e yardım ediyorsun, onun saraya karşı çalıştığını biliyorsun."

"Maaşı iyi," dedi Tom. Ama kaşlarını çatarak, içe dönük bir bakışla, sanki mahkemeye karşı çalışmasının gerçek nedenini hiç derinlemesine düşünmemiş gibi.

"Tom... sen takımlara katılabilecek biri değilsin," dedi Jamie. "Kendi başına kalmayı tercih edersin. Ama öyle davranmıyorsun."

Tom'un kaşları daha da çatıldı. "Hiçbir Hathaway Mahkeme'yi sevmez," dedi. "Ve... sanırım bazen kendimi..." Ne hissettiğini bilmiyormuş gibi sözünü yarım bıraktı.

ne hissettiğini bilmiyormuş gibi. Sonra başını salladı. "Senin dediğin gibi: Hathaway'ler yalnız olmayı tercih eder."

"Yine de, hayatında bir eksiklik hissediyorsun," dedi Joan. Tom'un gözleri ona çevrildi. Joan dudağını ısırды. Bunu söylemek istememişti, ağzından öyle çıkıvermişti. Ama o hissi çok iyi bilirdi. Nick'le tanıştığında, sanki onu hayatı boyunca özlemiş gibi hissetmişti. "Jamie'yi bir kez kaybettin. Onu ilk tanıştığımızda kaybetmiştin ve onu geri almak için dünyanın sonuna kadar gittin. Her şeyi yapardın. Monster Court'a girmeme yardım ettin. Ve... Sanırım şimdi hayatında bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorsun. Sanırım bir parçan da onu burada arıyor."

Joan'ın sözleri Tom'un yüzünde bir yankı uyandırmış gibi, şüphe ve inanç birbiriyle savaşıyordu. Joan bunu da anladı. Bilinçsizce bir şeyi hatırlamak çok garipti. Anıları zihinde değil, vücutta hissetmek. Bilinmemesi gereken şeyleri bilmek.

Aaron şimdi yavaşça konuştu, "Daha önce Hathaway'lerin müttefiki olmadığını söylemiştin. Ama bizim dünyamızda, Liu ailesi vardı. Onlar, tüm müttefik aileler arasında size en yakın olanlardı. Su yollarında birlikte evleriniz vardı.

Hathaway'ler asla yalnız değildi."

Tom gözle görülür bir şekilde yutkundu, gözleri Jamie'ye kaydı. Hala şüphe vardı, ama şimdi Jamie'ye sordu, "Evinizin sloganı neydi? Daha önce söylemiştin..."

"Bù jī kuǐ bù, wú yǐ zhì qiān lǐ; bù jī xiǎo liú, wú yǐ chéng jiāng hǎi.

Bu, küçük adımlar atmadan bin mil yol kat edemezsin anlamına geliyor. Ve küçük akarsular birleşmeden, sen de oluşamazsın..."

"...okyanus ve denizler oluşturamazsın," dedi Tom ve Jamie keskin bir nefes aldı.

"Evet," diye fısıldadı Jamie. "Senin ailen ve bizim ailemiz o kadar bağlı ki, sloganımız bile seninkine atıfta bulunuyor."

"O dili bilmiyorum."

Jamie yutkundu. "Eskiden konuşuyordun. Tom, sana yemin ederim, bu dünya var olmamalı. Bu zaman çizgisi *yanlış*."

Tom tereddüt etti, sonra yavaşça konuştu, "Kraliçe'nin üç kat güvenlik önlemi olduğunu varsayıyorum. Binanın fiziksel güvenliği, sonra kendi kişisel muhafızları ve son olarak da kendi güçleri." Jamie ona

minnettar bir bakış attı ve Tom iç geçirdi. "Bu kolay olmayacak," dedi Tom.

"Daha önce koloseuma gitmiştim, ama jübile sırasında değil. Ben de ne bekleyeceğimi bilmiyorum."

Kolay olmayacak demek yetersiz kalırdı. Binanın fiziksel güvenliği, sorunlarının en küçüğü olacaktı. Eleanor şu anda Kral'ın gücüne sahip olsaydı, Joan onun zaman çizgisini yırtıp hepsini boşluğa atacağını ya da elini sallayarak onları Paleolitik döneme geri göndereceğini hayal edebiliyordu. Ve tüm güvenlik önlemlerini aşsalar bile güvenlik önlemlerini aşsalar bile, zaman çizgisini kilitlemesini engellemeleri gerekecekti. Bir şekilde zaman çizgisini geri yüklemeli ve onun burada yaptıklarını düzeltmeleri gerekiyordu.

"İki haftamız var," dedi Ruth. "Biraz dinlenmeliyiz."

Tom başını salladı, ama bakışları kaçınılmaz olarak Jamie'ye döndü.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye mırıldandı. "Yalnız?"

Jamie başını salladı, gözleri loş ışıktaki parıldıyordu.

Tom başını eğdi. "Benimle yürüyüşe çıkar mısın?"

Joan yorgun bir şekilde ellerini yüzüne sürttü. Tekrar başını kaldırdığında Ruth ve Aaron'ın da ayrıldığını fark etti. Odada sadece o ve Nick kalmıştı, hâlâ masada birlikte oturuyorlardı.

"Merhaba," diye mırıldandı.

"Merhaba," dedi Joan. Onun yakışıklı, kare çeneli profiline bakarken karnında kelekler uçu. Ondan her zaman etkilenmişti ve tam burada, onun yanında otururken, aralarındaki mesafe birdenbire ısınmış gibi hissetti. Bir saat önce neredeyse öpüşeceklerdi...

Nick küçük bir gülümsemeyi bastırdı. "Seni özledim."

"Birbirimizin yanında oturuyorduk," dedi Joan, kendisi de biraz gülümseyerek. Ama onun ne demek istediğini biliyordu. *Hayatında bir eksiklik hissediyorsun*, demişti Tom'a.

Bunu biliyordu çünkü o da aynı şeyi hissetmişti. Nick'in yokluğu Onunla tanışmadan önce bile, içinde bir boşluk hissediyordu. Onu ilk gördüğü andan itibaren sevmiştir. Ve sonra... ayrıldıklarında... onu hala özliyordu, onunla birlikte olabileceğine asla inanmamıştı.

Ama şimdi o buradaydı. Bir şekilde birbirlerine geri dönmüşlerdi.

Joan, bunun fiziksel kanıtına ihtiyaç duyarak ona uzandı ve Nick onu kollarına çekti. Onun derin bir nefes aldığını hissetti, sanki o da onun kanıtına ihtiyaç duyuyormuş gibi kolları sıkılaştı.

Nick bir nefes daha alıp biraz isteksizce "Konuşmamız gereken bir şey var" diyene kadar öylece oturdular. Sesi o kadar ciddiydi ki Joan kendini gergin hissetti. "Kötü bir şey değil" dedi Nick çabucak. "Sadece..." Gözlerine bakabilmek için biraz geri çekildi. "Eleanor'u durdurduktan sonra ne olacağı hakkında konuşmadık."

Joan'ın kalbi garip bir şekilde takıldı. Bunu konuşmuşlardı. O, yollarının ayrılacağını söylemişti. O insanlar için savaşacak, Joan ise yarı canavar olarak kalacaktı.

Gözleri çok yumuşaktı. "Joan... Eleanor'u öldürürsek, yeni bir zaman çizgisi oluşturabiliriz. *İyi* bir şey yapma fırsatımız olur. Canavarlar ve insanların barış içinde yaşadığı, orijinal benliklerimizin hayal ettiği türden bir dünya."

Joan ağzının açık kaldığını hissetti. Bir parçası, zaman çizgisini mümkün olduğunca öncekine yakın bir hale geri döndüreceklerini düşünmüştü. Onu kasıtlı olarak şekillendirebileceklerini düşünmemişti.

Ama haklıydı, fark etti. Daha iyi bir şey yaratabilirlerdi.

Ama... bu düşünce onu derinden ürpertti. "Zaman çizgisini kendi isteğine göre şekillendirmek, *insanları* şekillendirmek demektir," diye fısıldadı. "Eleanor da bunu yapmıştı. Bu yanlış geliyor."

"Ama çok daha iyisini yapabiliriz," dedi Nick, hâlâ ciddiyetle. "Bunu çok net görebiliyorum. Çok fazla hayat kurtarabilir, çok fazla insana yardım edebiliriz."

"Ben..." Duyguları şu anda bir kasırga gibiydi — onu çok seviyordu. Ama çok yorgundu. Onun söylediklerinin anlamını düşünmek zordu. "Bunu yarın konuşabilir miyiz?"

Nick'in gözleri daha da yumuşadı. "Tabii ki." Saçlarını yüzünden çekip Joan'ın yüzüne yaklaştırdı ve Joan yorgunluktan gözlerini kapatarak onun dokunuşuna kendini bıraktı. "Bir gece uyuyalım."

Joan çok yorgun olmasına rağmen, Nick yatmaya gittikten sonra bile kütüphanede kalmaya devam etti.

Çözölemeyen şifre hala kafasını kurcalıyordu, her şeye rağmen emin olmasına rağmen.

Jamie ve Tom, Eleanor'un planları konusunda haklıydılar. Nick'in muhatabından gelen mesajın bir şekilde çok önemli olduğuna dair güçlü bir hisse kapılmıştı. Eleanor'la yüzleşmeden önce bu mesajı deşifre etmeleri gerekiyordu.

Yorgunluk onu tamamen yenene kadar üç raf daha kitap inceledi. *Yarın*, diye düşündü. O şifreyi yarın.

Aaron hepsi için ayrı odalar ayarlamıştı. Joan bunu ne zaman yaptığını bilmiyordu ama minnettardı. Dün gece, herkesin yanında olduğu için mutlu olmuştu, ama bu gece kendine biraz zaman ayırması gerekiyordu.

Yatak odaları, malikanenin batısına bakan bir koridor boyunca uzanıyordu. Joan koridorda yavaşça yürüdü, yorgunluk bacaklarını kurşun gibi ağırlaştırıyordu. Kapısına ulaştığında, arkasında ayak sesleri duyuldu—başka biri de yatmaya gidiyordu. Kütüphanede değillerdi; dışarıda yürüyüş yapıp gelmiş olmalılar.

Aaron'du. Onu görünce bir an durakladı, sonra gözlerini kaçırarak yanından geçip gitti.

Joan tereddüt etti, elini kapıyı açmak için kaldırmış halde. Bir an için odasına girip, Aaron'un onu ve Nick'i tepede gördüğünden beri midesinde kıpır kıpır eden rahatsız edici duyguyu görmezden gelmek istedi. Ama Aaron koridorun sonuna ulaştığında, kendini "Aaron, *bekle*" derken buldu.

Aaron yavaşlayarak durdu ve ona döndü. Duvar boyunca, aplik lambalar koridora yumuşak bir ışık saçıyordu. Duvar kağıtları koyu yeşil ve kenarları altın rengi, halı ise siyah ve yumuşaktı. Aaron, sokakta dolaşırken genellikle buraya ait değilmiş gibi görünürdü, ama burada değil. Etrafındaki zenginlikle uyumluydu, ışık saçlarını parlak altın rengine çeviriyordu.

"İyi misin?" dedi sert bir sesle. "Hâlâ cezalı mısın?"

Joan aniden onu durdurmamış olmayı diledi. Ortamı yumuşatmak istemişti, ama şu anda koridorda hiç hava yokmuş gibi hissediyordu. "Evet," dedi. "Sanırım sadece yemek yemem gerekiyordu."

Gözleri yüzünde dolaştıktan sonra halıya indi. "Bir değişiklik olursa bana söylemelisin. En ufak bir ses değişikliği, ya da dokunma hissinde bir değişiklik bile önemli olabilir."

Joan yutkundu. Adam her zaman onu kollardı. Bunu anlaması uzun zaman almıştı. İlk başta, sanki bir borcunu ödüyor gibi görünüyordu, ama sonra onu kollamaya devam etti, çok daha uzun süre.

O tepede gördüğü ifadesini tekrar düşündü. *Bana karşı hislerin var mı?* demek istedi. İlk tanıştıklarında bu çok olası görünmemişti. O ve Aaron pek anlaşamamışlardı. Çok farklı geçmişleri vardı: Joan sıradan bir banliyöde büyümüş, Aaron ise canavarların dünyasından ve hayal bile edilemeyecek bir servetten geliyordu. Joan'ın bir kısmı hala bunun imkansız olduğunu düşünüyordu. Zenginliği bir yana, güzelliği de şaşırtıcıydı. Gerçek hayatta ya da filmlerde onun gibi birini hiç görmemişti. Aaron *istediği herkesi* elde edebilirdi.

Ancak son zamanlarda, onun keskin kenarlarının onunla birlikteyken yumuşadığını fark etmeye başlamıştı. Bir odaya girdiğinde ilk olarak ona döndüğünü fark etti. Ve sonra tepede... ona bakışı...

"Aaron..."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Göğsünde beklenmedik bir spazm hissetti. "Tamam."

Ağırlığını kaydırıp ve kadın, onun hiçbir şey söylemeden yatak odasına devam etmesini bekledi. Ama o, dengede durmak için dikkatlice elini duvara koydu. "Onunla barıştığına sevindim," dedi. Gri gözleri tekrar kadının gözlerine baktı ve ifadesi kadının kalbini sızlattı. "Eleanor'un son sözlerini duydum. Sen ve Nick, *gerçek hayatta* birlikteydiniz. Zamanın akışı sizi her zaman bir araya getirecek. Ve... seni onunla gördüm; ona nasıl baktığını gördüm. Kendimi kandırmıyorum. Senin için her zaman Nick olacağını biliyorum. Eleanor'u yendikten sonra bize karşı dönse bile, senin için her zaman o olacak."

TWENTY-ONE

Joan, Oliver'ların resmi bahçesinde volta atıyordu. Bütün gece yağmur yağmıştı ve gökyüzü lekeli ve griydi. Oyulmuş çitlerden su damlıyordu: deniz kızları, kılıç balıkları ve spiral kabuklar. Joan'ın başı yorgunluktan hala ağırdı. Soğuk havayı derin bir nefesle içine çekerek kendini düşünmeye zorladı. "Jamie'nin teorisi doğruysa, Eleanor cinayetlere yakın olmak zorunda kalacak..."

"Ben haklıyım," dedi Jamie kararlı bir sesle.

Joan başını salladı. "O zaman koloseum hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeliyiz. Binanın bir haritasına ihtiyacımız var. Planlara." Şifreyi zamanında kırıp, muadillerinin Eleanor'a nasıl ulaştığını bulmaları mümkündü, ama buna güvenemezlerdi. Kendi planlarını yapmaları gerekiyordu.

"Mahkeme planlarını ortalıkta bırakmaz." Tom ağır bir taş bankta oturuyordu, Frankie yanında, ikisi de ıslak koltukları umursamıyor gibi görünüyordu.

. Jamie eldivenli elinde bir şemsiye sapı tutuyordu ve Sylvie güvenli bir şekilde göğsüne sokulmuştu. Üzerinde veya Sylvie'nin siyah kürkünde tek bir damla su bile yoktu.

"O zaman keşfe çıkmalıyız," dedi Joan. "Kendi haritamızı yapmalıyız." Önlerinde kalan iki hafta giderek daralıyordu.

"İçeri girmek kolay olmayacak," dedi Tom. "Kolezyumun güvenliği çok sıkı. Aileler gladyatör dövüşlerini çok ciddiye alıyor, dövüşçülerinin sabote edilmesinden çok korkuyorlar. Orada çalışmıyorsan kolezyuma girmek neredeyse imkansız."

"Nick'in meslektaşısı kaçtı," dedi Ruth. "Güvenlik o kadar sıkı olamaz."

"O kaçan tek kişi," dedi Tom. "Ve kimse nasıl yaptığını bilmiyor."

Joan şimdi Nick'e baktı. Konservatuarın kapısının hemen dışında duruyordu. Onun kaslı vücudunu ilk kez fark etmiyordu. Meslektaşının gladyatör kafesinden gizlice çıkması kolay olmamıştı.

Dudaklarını ısırды. "İşçi kılığına girip içeri sızabilirim." Aaron'a dönerek, "Beni Oliver'ın gladyatörleriyle çalışmak üzere görevlendirin. Beni içeri sokabilirseniz, binayı keşfe çıkarım," dedi. Joan, binanın tamamını keşfetmek için üç gün kadar süreceğini tahmin ediyordu. Ama buna değecekti.

Aaron'un yüzündeki ifade, onun bu konuda ne düşündüğünü tam olarak yansıtıyordu. "Sonraki öneri," dedi düz bir sesle.

"Denemeye değer! Hem insan olarak fark edilmezsin!"

"Benim korumamdan çıkarsın!"

"Biliyorsun..." Tom, Joan'ın bir sonraki argümanını keserek, "Aslında fena bir fikir değil." dedi. Aaron itiraz ederken elini kaldırdı. "Biz kendimiz girmek zorunda değiliz, arenada eskiden çalışan biri var. Nick'e güvenen biri."

Nick merakla başını eğdi. "Kardeşin," dedi Tom.

"*Kardeşim* mi?"

"Robbie'den mi bahsediyorsun?" Joan onu zihninde canlandırdı: Nick'in minyatür bir versiyonu, gözlüklerinin arkasından kocaman kahverengi gözleri ve dağınık siyah saçları. "O daha küçük bir çocuk. Altı yaşında."

"Hayır, bu daha büyük olan," dedi Tom. "Sandy sarışın, yaklaşık on üç yaşında..." "*Finn mi?*" dedi Nick. Joan, onun yüzündeki ifadeyi görünce göğsü sıkıştı. Sanki içgüdüsel olarak kardeşine ulaşmak, onu korumak istercesine yarı

dönerek, sanki içgüdüsel olarak kardeşine ulaşıp onu korumak istermiş gibi.

"O arenadan ne bilir *ki?*"

"Senin muadilin için şövalye yardımcısıydı," dedi Tom. "Orada her yeri bilir." "Colosseum'un kendisi hariç." Nick'in yüzünü görünce tereddüt etti. "Savaş eğitimi alıyor," itiraf etti. "Savaşacak yaşa gelmesi için birkaç yıl daha var, ama insanlar şimdiden sabırsızlanıyor.

Eğitimde *çok* başarılı olduğu söyleniyor."

"Hayır," dedi Nick. "*Hayır*. Kardeşlerimi asla arenaya yaklaştırmam. Hiçbirini."

Tom'un yüzünde garip bir ifade belirdi — Joan, bu bakışı kültürel farklılıklarıyla ilişkilendirmeye

bu ifadeyi kültürel farklılıklarıyla ilişkilendirmeye başlıyordu. "Senin muadilin buna izin vermedi

buna *izin vermedi*," dedi Tom yavaşça. "Başka seçeneği yoktu. Ailesi

Oliver bölgesi. Oliver ailesi onu arenaya çağırdığında, o arenada savaştı. Kardeşine şövalye yardımcısı olmasını emrettiklerinde, o da şövalye yardımcısı oldu.

Nick kasıtlı olarak Aaron'a döndü, yüzünde tehlikeli bir ifade vardı.

"Ben onları oraya göndermedim," dedi Aaron, savunmaya geçerek bir adım geri çekildi. "Benim muadilim insanlara *yardım ediyordu*. Hatırladın mı?"

"Edmund Oliver, Nick'in muadili gladyatör yaptı," dedi Tom. "Potansiyel şampiyonları keşfetme yeteneği vardı." Onların boş bakışları karşısında kaşları çatıldı. "Tüm aileler, vasalları aracılığıyla arenada rekabet eder. Tüm aile reisleri, kendilerini temsil edecek uygun savaşçılar arar."

"Gerçekten mi?" dedi Nick düz bir sesle.

"Hathawaylar hariç, biz takım sporlarıyla ilgilenmiyoruz," dedi Tom. Hâlâ onlara sanki yabancılarımı gibi bakıyordu. "Her neyse, Aaron geçen yıl Edmund'u tahttan indirdi, Nick arenadan kaçtığı sıralarda."

Aaron ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Joan, Aaron'un babasıyla olanlar hakkında Tom'a ne kadar çok soru sormak istediğini görebiliyordu.

"O zaman kardeşimle konuşurum," dedi Nick. Ağzı büküldü ve Joan onun da kardeşine yalan söylemek zorunda kalacağını fark ettiğini gördü. Kardeşine yalan söylemek zorunda kalacaktı.

"Ben de sizinle geliyorum," dedi Joan. Onu yalnız bırakmasına imkân yoktu. Nick, Aaron gibi itiraz etmek için ağzını açtı, ama Joan'ın bakışları onu vazgeçirmiş olmalıydı, çünkü ağzını tekrar kapattı ve başını salladı.

"Sadece ikiniz," dedi Tom. "Buradaki insanlar canavarlara karşı koku alma yeteneği var.

Onlar da Oliver'lar kadar iyi koklayabilirler. Ve o evde canavar varken kimse konuşmaz."

Joan ve Nick, Covent Garden'ın kuzeyindeki bir mahalleye giden yolu ezberledikten sonra sabahın geç saatlerinde yola çıktılar. Gri gökyüzünün altında Covent Garden kasvetliydi. Yine yağmur yağıyordu ve güneş bulutların arkasında soluk bir çizgi halinde görünüyordu.

Nick, Joan'ın yanında yürürken sağlam bir varlık gibiydi. Joan, bu garip koşullarda bile onunla yalnız kalma fırsatına sevindi.

Hiç ilk randevuya çıkmamışlardı; bu zaman diliminde öpüşmemişlerdi bile, ama işte buradaydılar — "*seni seviyorum*" dedikten sonraki sabah, her şeyin olabileceği gibi garip bir paradisinde, Covent Garden'da birlikte yürüyorlardı.

Nick de bunu açıkça hissetmişti. "Seni eve ailemle tanıştırmak için hayal ettiğim gibi olmadı," dedi alaycı bir şekilde.

"Mary ile tanıştım," diye hatırlattı ona. "Robbie ve Alice ile de."

Gülümsemesi gerçek ve hüzünlü bir hal aldı. "Doğru. Neredeyse unutmuştum. Tanıştığımız gün. Telefonunu bulduğum gün..."

Joan elini uzattı ve Nick de elini tuttu. Keşke gerçekten sadece birlikte dolaşıyor olsalardı, birlikte olabilselerdi, rahatça konuşabilselerdi. Ama önlerindeki göreve odaklanmaları gerektiğini biliyordu.

Nick, bir sonraki köşeyi dönerken elini sıktı. Covent Garden gündüz bile tehlikeli görünüyordu. Binaların çoğu boştu, koyu renk boyaları dökülüyordu ve pencereleri tahta ile kapatılmıştı. Joan, kırık cam parçalarının üzerinden dikkatlice geçti.

İleride, ucuz görünümlü bir içki dükkanı açık olan tek yerdi. Birkaç adam dükkanın dışındaki duvara yaslanmış, içki içip Joan ve Nick'in yaklaşmasını izliyorlardı. Hepsi canavarlardı — kolye takmamışlardı, ama Nick'in kaslı vücudu da yoktu.

Nick'in eli Joan'ın elinden kayarak koruyucu bir şekilde sırtının alt kısmına yerleşti. Aynı anda, kendini Joan ile önlerindeki adamların arasına koydu.

Joan, kolyesini elbisesinin korsesinin altına saklama dürtüsünü bastırdı. Tom, kolyeleri görünür tutmalarını söylemişti.

İnsanlar, kendi bölgelerindeki canavarlara elli yılını vermek zorundadır, diye hatırlatmıştı. Bu elli yıl emek ya da hayat olabilir, ya da ikisinin birleşimi.

Yani sadece Oliver'ların hayatımızı almaktan mı korkmalıyız? Joan sormuştu. *Madem Oliver topraklarından geliyoruz...*

Teoride Tom kabul etmişti. Ancak pratikte kimse bunu denetlemiyordu. Herhangi bir canavar senden zaman çalabilir ve çalacaktır — tabii kolyen, sadece iş için yeterince yüksek rütbeli olduğunu göstermiyorsa.

Peki bu ikisinin sıralaması ne? Aaron kaşlarını çatarak sordu.

Tom elini ağzına götürerek, az önce yüzünde beliren tuhaf ifadeyi yarı yarıya gizlemişti. *Nick gladyatörken değerliydi, ama o öldü, Joan da öyle. Kayıtlı değiller ve sıralamada yer almıyorlar. Herkesin avı sayılırlar sanırım.*

Şimdi, adamlar Joan ve Nick'i, Joan'ın tüylerini diken diken eden, küçümseme ile açık bir açlık arasında bir şeyle süzüyorlardı. Bunun

hayatı çalmak için mi, yoksa hakimiyet kurup ezmek için mi olduğunu bile emin değildi. Her neyse,

başını eğip hızını artırdı. Nick'in yanında olduğu için çaresizce mutluydu.

Aaron'un koruması dışında ilk kez dışarı çıktıklarını yeniden fark etti. Korkudan neredeyse kusacak gibi hissetti. Bu dünyadaki insanlar her zaman böyle hissederken günlük hayatlarını nasıl sürdürüyorlardı?

"Bu, catcall almak gibi bir şey mi?" Nick, duyulmayacak kadar uzaklaştıklarında ona fısıldadı.

"Şey..." Evet, sayılır. "Eğer ıslık çalanlar vampir olsaydı..."

Nick boğazından bir ses çıkardı. Joan bunun eğlence olduğunu düşündü ama daha çok bir hırıltıya benziyordu. Joan, Nick'in o adamlarla çatışmayı, onları alt etme fırsatını neredeyse hoş karşılayacağını hissetti. Böyle kaçmak yerine bunu tercih edeceğini hissetti.

Burada doğup büyümüş, arenada eğitilmiş ve dövüşmeye zorlanmış olan onun muadili olan kişiyi hayal etti. Bu dünyaya karşı çok kızmış olmalıydı.

Daha kuzeyde, kaldırımlar sona erdi ve sokaklar yapışkan çamura dönüştü. Jamie burayı *kasabanın insanlık dışı kısmı* olarak adlandırmıştı. Burada binalar herhangi bir plana göre inşa edilmemişti, bulabildikleri her boş alana rastgele yerleştirilmişti. Hepsi bir arada, çökmekte olan tuğla duvarlar ve açık pencerelerden oluşan bir karmaşa oluşturuyordu. Duvarlar tahtalarla ve paçavralarla yamalanmıştı. Kuşlar çökmüş çatılarda yuva yapmıştı ve bacalardan çıkan koyu duman havayı keskin bir çorba gibi yoğunlaştırıyordu.

Joan, Londra'nın gecekondularının o kadar sefil ve kalabalık olduğu ki burada veba salgını başladığı on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyılların gecekondularını hatırladı. Yürürken çamurda çamurlu çamurlu sesler çıkarıyordu - en azından çamur olduğunu umuyordu. Aaron burada olsaydı ne derdi, tahmin edebiliyordu. Çıplak ayakla bir çift çocuk sokakta çömelmiş, ağır kolyeleri bu dünyadaki durumlarını iğrenç bir şekilde hatırlatıyordu.

Nick, üç katlı olmaması gereken, tehlikeli bir şekilde eğilmiş bir binanın önünde durdu. Kırık pencereleri ve tahta çatının deliklerini görünce omuzları düştü.

ve tahta çatının deliklerini görünce omuzları çöktü. "Sanırım burası."

Eleanor bana yine aynı seçeneği sunsa, yine seni seçerdim. Her seferinde öyle demiştir. Ancak, bu seçimin sonuçlarıyla çevrili Joan, bunun nasıl doğru olabileceğini merak etti.

Onun ifadesini fark etti ve elini dudaklarına götürerek parmak eklemlerini öptü. "Bunu düzelteceğiz," dedi yumuşak bir sesle. "Bu yüzden buradayız."

Joan gülümsemeye çalışarak başını salladı. Nick kapıyı çaldığında, boynu ürperdi. Omzunun üzerinden baktı ve binaların arasındaki boşluktan onlara bakan bir adam gördü; bir başkası da pencereden izliyordu. Nick onu kendine daha yakın çekti.

"*Burada* saldırıya uğrarsak ironik olur," diye fısıldadı Joan.

Nick cevap veremeden kapı açıldı ve zayıf, uzun bacaklı bir çocuk ortaya çıktı. Saçları Nick'inkinden daha açık renkteydi ama aynı güçlü kaşları vardı. "Sizi pencereden gördüm!" Nick'in kolunu yakaladı ve onu içeri sürükledi. "Burada ne *yapıyorsunuz*? Çabuk!" Ayaklarının altında sallanan ahşap merdivenlerden çıkmaya başladı.

Çocuk Tom'un tarifine uyuyordu: kumral saçlı ve yaklaşık on üç yaşında. O Finn olmalıydı.

Joan, Nick'in şok olmuş ifadesini görünce boğazı düğümlendi. Nick'in kendi evinin kapısını çaresizce yumrukladığını hatırladı. Ailesinden koparılıp canavarların dünyasına sürüklenmişti. Joan, Nick'in o günden beri onları görmediğini fark etti. Bir parçası, onları bir daha göremeyeceğine inanmıştı. Ta ki bu ana kadar.

Ailesi *birbirine* çok yakındı, bunu biliyordu. Bir keresinde Joan'a, *iki odalı bir dairede sekiz kişi yaşadıklarını* söylemişti. "*Kardeşlerim ve ben, ben yedi yaşına kadar televizyon odasında yatıyorduk.*"

"Seni gördüler mi?" diye sordu Finn omzunun üzerinden.

Nick nefes aldı ve kendini toparlamaya çalıştı. "E-emin değilim. Kılık değiştirmenin yeterli olacağını ummuştum."

"Kılık değiştirmen mi?" Finn merdivenlerde durup ona baktı. "Hımm. *Gerçekten* farklı görünüyorsun. Yara izlerine ne oldu? Dur biraz..." Ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "*Makyaj* mı yaptın?"

"Kapa çeneni," dedi Nick, öfkesi hissettiğinden daha otomatik bir şekilde.

"Arkadaşın kim?" Finn gülümsemesini Joan'a çevirdi. "Seni seviyor olmalı ki

Senin için kendini bu hale getirmişse, senden hoşlanıyor olmalı."

Joan, Finn'in bu kadar küçük bir kardeş olmasını beklemiyordu. Kendini biraz gülümserken buldu. "Ben Joan."

"Finn. Daha iyi olan kardeş," dedi ve Joan daha geniş bir gülümsemeyi zorla bastırdı.

Nick gözlerini devirdi. "Yürümeye devam et." Ancak Finn dönünce Nick'in ifadesi daha sert bir hal aldı. Finn'in boynundaki kalın kolyeyi görmüştü.

Pelican'daki garsonun kolyesinde olduğu gibi, boynundaki iki rakam da aynıydı: 8 3 27. Hayatının geri kalan sekiz yıl, üç ay ve yirmi yedi günü.

Joan'ın midesi bulandı. Finn'den ne kadar zaman çalınmıştı? Çünkü o kolyeye göre, yirmi ikinci doğum gününü asla göremeyecekti.

"İyi misin?" Finn yaklaşırken Nick'e sordu.

"Ben iyi miyim?" Nick kardeşine baktı. "Çok zayıflamışsın." "Zayıf mı?"

Finn burun kıvırdı ve Nick'in söylediklerinin anlamsız olduğunu anlamlı bir şey söylemiyormuş gibi.

Merdivenler çıktıkça daha da çürümüş ve neredeyse her basamakta, Joan'a zaman çizelgesinde gördükleri yırtıklar gibi rahatsız edici bir şekilde açık, çürümüş delikler vardı.

"Merak etme," dedi Finn neşeyle. "Ayaklarını benimkilerin üzerine koy."

Joan, Finn'in sonunda üçüncü katın sahanlığındaki kapıyı açtığında rahatladı. "Mary!" diye seslendi.

"Mary?" diye fısıldadı Nick.

Joan, Finn'in ardından küçük bir odaya girdi. İçeride, uzun siyah saçlı bir kız ocakta ateş yakıyordu. Onlar girince dikleşti.

Joan onun adını duymamış olsaydı, onu asla tanıyamazdı. Nick'in kız kardeşi, Joan onunla tanıştığında taze ve sağlıklıydı. Bu haliyle Finn'den bile daha zayıftı. Gri önlüğü üzerinde sarkmış, korkuluk gibi duruyordu. Joan, onun altında sadece kemikler kaldığını hissetti.

Kolyesinde iki sıra halinde 9 3 18 yazıyordu.

Joan nefesinin hızlandığını hissetti. Nick'e döndü. Ailesini bu kadar kötü görmek onun için çok acı vericiydi. O kolyeleri görmek ve onlardan bu kadar çok hayatın çalındığını bilmek.

Onları bu duruma *kendisinin* soktuğunu bilmek. Joan suçluluktan midesi bulandı. Bunu *onun* için yapmıştı. Joan ölseydi, bunların hiçbiri olmazdı.

Ona dokunmak isteyen Mary, elini onun yanına koydu ve Oliver derin bir nefes alarak bir anlığına ona yaslandı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Mary yumuşak bir sesle. "Lord Oliver'ın seni güvenli bir yere göndereceğini söylemiştin. Geri dönmeyeceğini..."

"Ben..." Nick başını salladı. Sonra bir adım attı ve kız kardeşini kucakladı. Titriyordu, o kadar çok ki Joan, Nick'in bu zaman diliminde Mary'nin öldüğünü sandığını anladı. Mary'nin yüzüğünü Nick'in eşyaları arasında bulmuşlardı.

Ama...

Joan, Mary'nin *hala* mühür yüzüğünü taktığını fark etti.

Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sadece benzer değildi.

Aynı yüzük, köşesinde aynı soluk beyaz çizik. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Zaman yolculuğu mu yapmıştı? Böyle bir şeyi klonlayabilir miydin? İçgüdüsel olarak hayır diye düşündü.

Sanki zaman çizgisi garip bir şey kaydetmiş gibi, odada tedirgin edici bir ürperti yayıldı. Hiçbir insan bu rahatsızlığı fark etmemiş gibiydi ve Joan, bunu canavar duyularıyla hissettiğini fark etti.

Mary kucaklaşmadan çekildi. "Burada olmamalısın!" diye Nick'e fısıldadı. "Burası senin için güvenli değil!"

"Üzgünüm," dedi Nick. "Böyle eve geldiğim için üzgünüm."

"Saçmalama," dedi Mary. "Neye ihtiyacın var? Para mı? Yemek mi?"

Nick'in gözleri nemlendi ve bir anlığına başka yere baktı. Joan, Nick'in ailesini çok özlediğini biliyordu. Ama aynı zamanda, bu ailesi. Bu onun Mary'si değildi ve o da onun Nick'i değildi. O, onun Nick'ini silip yazmıştı. Aileyi bu korkunç duruma o sokmuştu.

"Özür dilerim," dedi Nick yine boğuk bir sesle ve Joan, sesinde tüm suçluluk duygusunu duydu. Ona doğru bir adım attı.

Mary onu gördü ve kendini silkeledi. "Özür *dilerim*," dedi Joan'a. Nick'in samimi konuşma tarzını almıştı. "Çok kaba davrandım. Ben Mary."

"Joan," dedi Joan. "Ben..." Nick'e baktı. Ona ne ifade *ediyordu*? Göğsünde tanıdık bir acı yayıldı. Bilmiyordu. Dün gece bahçede neredeyse öpüşmüş olsalar bile.

Nick'in elini tutup onu kendine doğru çekmesi Mary'yi şaşırttı.

Mary'nin yüzü yumuşadı. "Daha önce hiç bir kızı eve getirmedi. Sen özel biri olmalısın."

"Öyle," dedi Nick, o kadar içtenlikle ki Joan yanaklarının kızardığını hissetti.

Ona teselli olmak için elini sıkıca tuttu. Kendisi de teselli buluyordu. *Seni eve ailemle tanıştırmak için hayal ettiğim gibi olmadı*, demişti Nick, ve Joan boğazındaki ani yumruyu yutmak için yutkundu. Bunu düzelteceklerdi, diye düşündü yine. Mary için, Finn için. Hepsi için.

"Acıktınız mı?" diye sordu Mary.

"Hayır," dedi Joan. Mary ve Finn'den yemek almak, isteyeceği son şeydi. Odaya ilk kez iyice baktı. Çok küçüktü, mutfak ve banyo yoktu. Joan on iki kişi saydı.

Yerleri kaplayan yatak takımları. Dar bir pencere açık duruyordu ve soğuk hava içeri giriyordu — havalandırma için, diye düşündü. Şömine olmasına rağmen, içerisi dışarıdan daha soğuktu. "Ben... *Size* biraz para getirdik."

Bu tam olarak doğru değildi, Joan kasten bir şey getirmeyi düşünmemişti. Ama Serpentine Inn'den kalan birkaç bozuk parası vardı. Ceplerinde onları aradı ve Nick de kendi ceplerini aradı.

Joan, Mary'nin reddedeceğini düşünmüştü, ama Mary paraları rahat bir nefes alarak aldı.

"Burada iyi misiniz?" Nick Mary'ye sordu. Sesi hâlâ kısık çıkıyordu. Mary ve Finn'in iyi olmadığı belliydi.

"Tabii," dedi Mary. "Sen kaçtığında buraya muhafızlar gönderdiler, ama bize öğrettiğin tüm direniş hilelerini kullandık. Onlara hiçbir şey söylemedik."

Nick bunu sindirdi, yumruklarını sıkıca yanlarına bastırdı. "Peki ya diğerleri..." diye sordu. "Alice, Robbie, Luke..."

Mary bir an sessiz kaldı, koyu renk gözleri Nick'inkilere çok benziyordu. "Elimizden geldiğince onlar için mum yakıyoruz. Annem ve babam için de."

Dışarıdan keskin ısıklık sesleri geldi, bu sesler Joan'a Hathaway'lerin gizli dilini hatırlattı.

"Muhafızlar," dedi Mary. Joan'ın yüzünü gördü. "Gitmene gerek yok, sadece bir keşif eri bizi uyarıyor. Kuleye yaklaşırlarsa tekrar uyarırlar."

"Kalmayacağız," dedi Joan. "Sizi tehlikeye atmak istemiyoruz. Sadece birkaç şema lazım." Getirdikleri kalem ve kağıdı aldı ve Finn'e ne aradıklarını açıkladı.

"Bunun ne için olduğunu sormayacağım," dedi Finn, kaşlarını kaldırarak. Yere diz çöküp planları çizmeye başladı. Nick'e, "Sanırım sen sadece kalemleri ve savaş alanını gördün..." dedi.

En alt kattan başlayarak hızlı ve ayrıntılı bir şekilde çizim yaptı.

Zemin kata, arenaya ve tribünlere geçmişti ki, yine düdük sesleri duyuldu.

"Muhafızlar Phoenix Caddesi'ndeki kuş yuvasında," dedi Mary gergin bir sesle. "Genelde bu kadar erken saatte devriye gezmezler."

Nick pencereye endişeli bir bakış attı. "Belki biri beni içeri girerken görmüştür."

Hâlâ kılık değiştirmişti, Jamie'nin özenle uyguladığı makyajı ve gözlükleri takıyordu. Kendi ailesi onu hemen tanımıştı ve Joan da

de tanıyacaktı, ama çoğu insanın onu tanıyamayacağını düşünüyordu.

Ve eğer biri ispiyonlamışsa, Joan ve Nick çoktan gözaltına alınmış olurlardı. Sonuçta rakipleri zaman yolcularıydı.

Ama... Joan aniden önceki zaman çizgisini hatırladı. Orada, Nick'in etrafında olduğunda gardiyanlar olağandışı dalgalanmalardan bahsetmişti. Nick'in nerede olacağını veya ne yapacağını tahmin edemiyorlardı. Onu bulamamışlardı.

Eleanor, Nick'i zaman çizgisinden ayırarak Kral'ı öldürebilmesini sağlamıştı ve Joan, Nick'in artık zaman çizgisinde öngörülemez bir nokta olduğunu düşünmeye başlamıştı. Aaron ile yaptığı telefon görüşmesinde Eleanor, kurtların eylemlerinin görüşünü engellediğinden bahsetmişti.

Ancak Joan, bu özelliğin kusursuz olmadığını biliyordu. Nick sonunda saray tarafından yakalanmıştı... Ve Joan, bir önsezi yüzünden Nick'in ailesini tehlikeye atmayacaktı.

"Gitmeliyiz," dedi.

"Muhafızlar hala dışarıda," dedi Finn. Çizim yapmaya devam ediyordu. "Zamanımız var."

Ama daha fazla ısıklık sesi duyuldu, bu sefer daha yakındaydı. "Buraya geliyorlar," dedi Mary.

"Bitti," dedi Nick, Finn'e. "Teşekkürler. Tam da ihtiyacımız olan şeydi."

Finn ona bakarak gözlerini kırptı, yüzü biraz kızardı ve Joan, onun ağabeyini ne kadar çok sevdiğini ve ona hayran olduğunu anladı.

Joan yutkundu. "Teşekkür ederim," dedi Nick'in sözlerini tekrarlayarak. Çizimlere baktı. "Bu harika. Büyük ekranların olacağı yerlere birkaç çarpı işareti koyabilir misin?" Tribünde saklanacak bir yer gerekirse, büyük ekranların arkasındaki alanın mükemmel olacağını düşünmüştü.

"Ekranlar mı?" dedi Finn. "Ne ekranları?"

"Kraliçe'nin kaydedilmiş bir mesajı olacağı söylendi," dedi Nick. Cassius, Pelican'da bundan bahsetmişti.

"Doğru," dedi Finn. "Her jübile töreninde olduğu gibi, oyunları bir konuşma ile açacak. Ama kayıtlı konuşma üç boyutlu olacak."

Joan şaşkınlıkla baktı. "Yani... Kraliçe tribündeymiş gibi görünecek mi?"

Finn başını salladı. "Personel, son jübile için imparatorluk locasını kuran yaşlı adamlara danışmak zorunda kaldı. Projeksiyonun gerçekçi görünmesi için tüm bu hesaplamaları yapmak zorundaydılar.

projeksiyonun gerçekçi görünmesi için tüm bu hesaplamaları yapmak zorunda kaldılar. Komik olan şey ise, saray

personeler kutuyu baştan yapmalarını istedi. Tüm minderleri ve perdeleri süslü ipek kumaşlarla değiştirmek zorunda kaldılar. İçinde muhafızlar bile olacak. Ama koruyacakları *bir şey yok...*"

Joan Nick'e baktı; o da ona bakıyordu. İkisi de aynı sonuca varmıştı.

Mary Nick'e sarıldı ve sonra Joan'ın sürprizine, Joan'a da sarıldı. "Biliyor musun..." Başını eğdi. "Senin tanıdık geldiğini düşünüyordum," dedi Joan'a. "Nedenini şimdi anladım."

Joan, aptal aranıyor posterinin her yerde olduğunu kabul etmek için ağzını açtı.

Ama Mary, "Westminster yakınlarında yaşayan bir adam vardı," dedi.

Ona çok benziyorsun..."

"Sanmıyorum," dedi Joan yavaşça. Büyükannesi ara sıra Westminster'da yaşamıştı, ama Joan annesinin ailesine hiç benzemiyordu.

"Ah, neyse. Çok iyi bir adamdı. Rakamlarla arası iyiydi. Vergi zamanı insanlara yardım ederdi."

Joan kendini donmuş hissetti. Babası memleketinde muhasebeciydi. Mary babasından bahsediyor olamazdı. O Milton Keynes'teydi, elbette. Ama... Joan doğmadan önce bir süre Londra'da yaşamıştı. Annesi ile burada tanışmıştı.

"Onu uzun zamandır görmedim," diye ekledi Mary.

"Bir süre bizim hesaplarımızı yapan adam mı?" dedi Finn. "Gizlice bir Grave kadınıyla evlendiğini duydum."

"Gerçekten mi?" Mary şüpheyle baktı. "Bir insan ve bir canavar mı?"

"Söylentiye göre yıllarca birlikte kaçak hayat sürmüşler, ama Mahkeme onları bulmuş. Adam ortadan kaybolmuş. Kadın ise..." Finn, kadının bir şekilde cezalandırıldığını ima etmek için yüzünü buruşturdu.

Babamdan mı bahsediyorlardı? Annemden mi? Joan'ın ağzı kurudu.

"Eğer doğruysa Graves ailesi için büyük bir skandal olurdu," dedi Mary.

Aaron, kasabanın canavarlar bölgesine döndüklerinde kollarını kavuşturmuş onları bekliyordu. Arabayı nehrin kenarına park etmişti. "Tanrıya şükür, orada saldırıya uğradınız sandım." Nick'e baktı. "Ailenizi buldunuz mu?"

Nick başını

salladı. "Ve?"

"Azaldılar," dedi Nick kısaca.

"Ah," dedi Aaron. Joan, Nick'in cevabından önce Aaron'un keskin bir şey söylemek üzere olduğunu hissetti. Boynunun arkasını kaşıdı. "Peki buna gerçekten değdi mi, yoksa sadece acı çekmek için mi yaptınız?" Sesi neredeyse sempatik gibiydi.

"İstediğimizi aldık," dedi Nick. Kararlı bir şekilde ekledi, "Kardeşimin bu işteki rolü burada bitti."

Aaron'ın yüzündeki ifadeyi okumak zordu. Ama Nick hafifçe başını sallayarak yanıt verdi. Joan, aralarında sözsüz bir anlaşma yapıldığını fark etti. *Artık senin ailen bu işin dışında, benim ailem de öyle.*

"Peki elimizde ne var?" diye sordu Aaron.

"Bina için planlar," dedi Joan. "Ve başka bir şey daha." Nick'in kardeşinin imparatorluk sandığı hakkında söylediklerini ve geçmiş kutlamalarda Eleanor'un üç boyutlu bir kayıt olarak nasıl görüldüğünü Aaron'a anlattı. "Bence Bu yıl, tribünde gerçekten olacak. "O zaman işimiz var," dedi Aaron.

"Jübileye kadar hazır olacağız," dedi Joan. Olmak zorundaydılar.

TWENTY-TWO

Jübile, geldiklerinden beri ilk güneşli gündü; Eleanor'un detaylara verdiği önemi bir kez daha hatırlattı. Jübileyi asla yağmurlu bir günde yapmazdı.

Oliver ailesi, kutlamalara katılmak için sabah erkenden evden çıktı. Tom'a göre, insanlar bile o gün izinliydi, tabii ki arenada yarışan gladyatörler ve mahkumlar hariç.

Dışarıda kaldırımlar güneşin altında kızarmıştı. Hafif bir esinti ağaçları tembelce sallıyordu.

Çiçek satıcıları, sepetlerinde taze kırmızı güllerle dolaşüyor, kokuları havayı bahar kokusuyla dolduruyordu.

Yukarıda, pencere kenarlarında vazolarda daha fazla gül sergileniyordu ve kaldırımlara yaprakları dağılmıştı.

İki haftalık planlama ve keşif çalışmalarının ardından Joan bu rotayı yarım düzine kez yürümüşü, ancak giderek artan kalabalık, midesini bulandırıcı bir belirsizlik unsuru eklemişti. Birkaç saat içinde bu sokaklar insanlarla dolup taşacaktı. Şimdiden atlı muhafızlar yolun ortasından ilerleyerek insanlara kaldırımda kalmalarını emrediyordu.

Kolezyum henüz görünmüyordu, ama haritada Cheapside'dan Londra Surları'na kadar uzanıyordu, orijinal tarihi versiyonundan çok daha büyüktü. en az elli bin kişi alabiliyordu ve Tom, bugün tüm koltukların dolacağını söylemişti.

Aaron kalabalıktan nefret ediyordu ve itiş kakış onu rahatsız ediyordu. Joan'a ve hatta Nick'e bakıp boyunlarının ve boğazlarının hala kapalı olduğundan emin oluyordu.

Nick ise hiç itişip kakışmazdı; yürürken kalabalık onun önünde açılır, insanlar sanki aralarında karizmatik bir varlık hissetmişçesine onu izlerdi. Nick, Joan'a sık sık eski zamanlardaki kralları hatırlattığını söylerdi, ancak kendisi bu özelliğinin farkında değildi. Joan ise bunu hissediyordu.

Biri onu itti. Nick onu korumak için yanına yaklaştı ve önündeki yol mucizevi bir şekilde açıldı.

Kalabalığın çoğu insandı ve boyunlarında kendi kolyeleri asılıydı. Ve herkes, insan da canavar da, düğme deliklerine takılmış, saçlarına ve yakalarına iğnelenmiş güller takıyordu.

"Bizim de güllere ihtiyacımız var," diye fark etti Joan. Yoksa göze batacaklardı. "Ben gidip alırım," dedi Ruth. Joan onun sabırsızlandığını görebiliyordu.

"Çalmayın," diye fısıldadı Joan.

Ruth, "*Hiç eğlenceli değilsin*" der gibi ağzını büzdü, ama cebinden birkaç bozuk para çıkardı. Aaron'un muadili masasının çekmecesinde bol miktarda nakit para saklamıştı ve onu aralarında paylaşmışlardı.

Bir dakika sonra, uzun saplarından dikenleri alınmış bir demet gül ile geri döndü. Erkekler gülleri yaka çiçeklerine taktı, Ruth ise saçlarına taktı.

Joan kendi gülünü eşarbına sardı ve çiçeği boynuna dayadı. Bunu yaparken, mezar sembolünü, gümüş gülü düşündü.

Kral, Graves'leri ortadan kaldırdıktan sonra Eleanor'a yeni bir amblem takmasını emretmişti: çiçeksiz, dikenli bir gül sapı. Ailesine yaptıklarını her zaman hatırlatması için.

Joan burada henüz hiçbir Grave görmemişti, ama onları giderek daha fazla düşünüyordu. Bu yolu son kez keşfettiğinde, Londra Köprüsü'ne kadar birkaç sokak daha ilerlemeyi düşünmüştü.

Belki gümüş iğneler takan insanlar görürdü.

Belki annemi görmüş olabilirdi — eğer annem hala hayatta olsaydı. Joan onu tanır mıydı? Yoksa babam gibi ortadan kaybolmuş muydu?

Annesi düşünce, tanıdık bir duygu baskısı başladı. Joan otomatik olarak onu bastırdı, ama kıvrımlı bir hüznün, bir acı hissi kalmaya devam etti. Bu duyguları her zaman bastırabilmişti, ama son zamanlarda, kapaklı bir tencerenin kenarlarından buhar gibi sızmaya başlamışlardı.

Ama onları bastırmaya devam etmek zorundaydı. Çünkü gerçek şu ki, Graves ailesi yeni zaman çizgisinde muhtemelen yine yok olacaktı. Ve bunu çok fazla düşünürse, gerçekten dayanamayacaktı.

Nick'e baktı. Eleanor'dan zaman çizgisinin kontrolünü ele geçirdiklerinde, nasıl bir dünya yaratacakları konusunda anlaşılamamışlardı. Nick, canavarların ve insanların barış içinde yaşadığı bir tür ütopya yaratma arzusundan hiç vazgeçmemişti.

Joan ise, o dünyayı yaratmak için insanları şekillendirme fikriyle bunu bağdaştıramamıştı.

insanları şekillendirme fikriyle bağdaştıramamıştı.

Diğerleri zaman çizelgesini eskisine döndürmeyi savunmuştu —ya da mümkün olduğunca yaklaştırılmasını savunmuştu. Sonunda beş kişiye karşı bir kişi kalmıştı. Herkes Nick'e karşıydı.

Şimdi Nick'in yanına sıkışmış olan Joan, kendi pozisyonundan daha rahat olmayı diledi. Belki de Nick haklıydı. O da barışı istiyordu, çaresizce barış istiyordu — müzakere edilmiş, insanların zorlanmak yerine ikna edildiği bir barış. Ama ya bu mümkün değilse? Ya Nick'in yolu tek yol ise?

Nick onun tedirginliğini hissetmiş olmalıydı, çünkü onu kendine daha da yaklaştırdı. "Her şey yoluna girecek," dedi — kalabalığın gürültüsünde sadece ona duyulacak kadar yumuşak bir sesle. "Yakında eve döneceğiz. *Her şey* yoluna girecek."

Joan başını salladı. Bu onun için yeterince erken olamazdı. İleride, dumanlar koloseyumun üzerinde süzülüyordu. "Cesetleri mi yakıyorlar?" dedi. "Şimdiden mi?"

Tom başını kaldırdı. "Cesetleri değil," dedi. "Jübile günlerinde kraliçe adına kokulu yağlar ve kurutulmuş çiçekler yakarlar. Sadece koloseumda değil, evlerde de."

Tom öyle deyince, yanık odun kokusunun altında hafif bir tatlı yağ kokusu duyuldu. Ve başka bir şey daha. "Bu tütsü mü?" diye sordu Joan.

"Bütün gün tütsü yakacaklar," dedi Tom başını sallayarak. "Kan kokusunu örtmek için."

Joan bunu titreyerek kabul etti. Kendini Tom'a ikinci kez bakarken buldu. Jamie artık onun yanında tamamen rahat görünüyordu. Joan'ın kendisi hala şüpheleri vardı, ama Tom'un Jamie'ye karşı artan duyguları inkar edilemezdi. Nerede olursa olsun, bakışları her zaman Jamie'ye dönüyordu.

"Frankie ve Sylvie'yi getirmediğimize iyi ki," dedi Jamie. "Burası kaos..."

Köşeyi dönüp A4'e, eski Roma yoluna girdiler. Eleanor, caddeyi genişletip düzleştirerek uzun bir geçit töreni yolu haline getirmişti. Joan, yolun sonunda artık tanıdık gelen Eleanor'un heykelini görünce nefesinin kesildiğini hissetti. Parlak beyaz mermerden yapılmış heybetli bir kule gibi duran heykelin önünde, Rose'un dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. mermerden yapılmış bir kule gibiydi, ağzı acımasız bir gülümsemeye bürünmüştü. Gül yaprakları, kaidesine kadar yolu kaplamıştı.

"Sonsuz Kraliçe'ye selam olsun," dedi Nick kuru bir sesle.

Ürkütücü olan, etrafındaki herkesin Eleanor'a açıkça hayranlık duymasıydı. Kolye takan insanlar, yüzlerce kişinin yakında Eleanor'un şerefine öldürüleceği koloseuma doğru ilerlerken yol boyunca gül yaprakları saçıyorlardı. Eleanor'un şerefine öldürülecekti.

Tom, insanların stadyumun en üst katlarında oturmak zorunda kalacaklarını söylemişti. Ama biletler herkes için olduğu gibi onlar için de ücretsizdi.

Joan gözlerini kız kardeşinin heykelinden ayırdı. Heykelin arkasında, koloseumun devasa beyaz duvarı uzanıyordu. Buradan bakıldığında, dış cephesi üç katlı ve girintili kemerlerle süslenmiş bir uçurum gibi görünüyordu. Roma'daki koloseumda olduğu gibi, her kemerde yaklaşan insanlara bakan mermer heykeller vardı.

"Onlar kim?" diye merak etti Joan.

"Canavar Mahkemesi'nin tüm üyeleri," dedi Tom ve Aaron şaşkın bir şekilde homurdandı.

"Çok fazla var," dedi Joan.

"Hepsi aynı dönemde hüküm sürmüyor," dedi Tom. "Yüz heykel, tarih öncesi dönemden zamanın sonuna kadar Mahkeme'yi temsil ediyor."

"Lafı açılmışken," dedi Ruth. Önündeki girişe, üzerinde bulunan saate doğru başını salladı. Saat neredeyse sekiz olmuştu.

Kalabalık, stadyumun düzinelerce kapısından içeri akın ederken, Joan ve diğerleri, bir merdivenin aşağıya indiği küçük, göze çarpmayan bir kapıya yöneldiler.

Bugün her şeyi doğru yaparlarsa, Eleanor yaklaşık üç saat sonra imparatorluk locasına girecekti. Kalabalığın inanacağı gibi onun kaydı değil, imparatorluk locasına girecekti.

Lojanın kendisi ayrı bir binaydı ve tek bir yeraltı girişi vardı. Eleanor'un en sadık muhafızları tarafından sıkı bir şekilde korunuyordu.

Başka bir giriş yolu bulmaları gerekiyordu.

Finn'in özenle çizdiği haritada, koloseumun alt yapısı, odalar ve geçitlerden oluşan bir labirent gibi, kendi başına bir dünyaydı.

Joan, koloseumun karanlık, mağara gibi alt katına inerken, ilkel bir korku titremesi omurgasını sardı. Yukarıdaki güneşli caddeden sonra burası çok soğuktu. Havada vahşi hayvanların ve yıkanmamış, korkmuş bedenlerin kokusu vardı. Ayaklarının altındaki derinliklerden hayvanlar kükrüyordu. Joan, aslanlar olduğunu tahmin etti. Belki ayılar da vardı.

Yol, tuğla duvarlar boyunca elektrik lambalarıyla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Yukarıda, tavan üzerlerine kemer şeklinde uzanıyordu. Joan, bir yeraltı mezarlığına giriyormuş gibi hissetti. Ve hala kullanılan eski bir binada olmaları ona tuhaf geldi.

Artık burada olmaması gereken bir binada.

Hayvanları ve insanları doğrudan arenaya kaldıracak çok sayıda platform ve elektrikli palangaların bulunduğu kalabalık ilk odaya ulaştılar.

arena'ya kaldıracak platformlar ve elektrikli kasnaklarla uğraşıyordu. Bazıları küçüktü, tek bir gladyatörü fırlatmak için tasarlanmıştı. Diğerleri ise yirmi kişi veya daha fazlasını alabilirdi.

Kalabalıktan silahlı bir muhafız çıktı. "Kimlikleriniz nerede?" diye bağırdı. "Buraya öylece giremezsiniz!"

"Biz görmeye geldik... Ah!" Aaron, rugby oyuncusu gibi yapılı bir adamın onlara doğru koşarak gelip muhafızı uzaklaştırırken dedi.

"Lord Oliver!" dedi adam. "Ben sizinle konuşan antrenörüm, Carvel. Oliver gladyatörlerini görmek istediğinizi sanıyordum?"

Carvel otuz yaşlarında bir adamdı. Boynunu tamamen koruyan ve ağır altın kolyesini gereksiz kılan, Drakula'ya benzeyen devasa bir siyah deri yaka takıyordu. Joan, Tom'un *yüksek rütbeli insan olarak* tanımlayacağı türden biriydi. Kolyesinin üstündeki rakam, yani kalan ömrü, 42 yıl, 3 ay, 2 gündü. Joan'ın buradaki zamanında gördüğü en büyük rakamdı. İkinci sayı ise 30 yıl, 3 ay, 2 gündü. Kalan hizmet süresi.

Eğitmen onlara takip etmeleri için işaret etti. "Bu büyük bir onur, efendim! Aşağıda ziyaretlerinizi çok özledik!"

Aaron, *Lord Oliver* moduna geri dönerek başını sertçe eğdi.

Carvel onları vahşi hayvanların bulunduğu ahırların önünden geçirdi: bir fil, bir kaplan, bir ayı. Joan, bu hayvanların yukarıdaki kalabalığın eğlencesi için kullanıldığını düşününce midesi bulandı.

Ve sonra bir sonraki kafesler görünce midesi daha da bulandı. gladyatörler, tıpkı hayvanlar gibi zincirlenmişti, bacakları samanla kaplı zemine çakılmış metal direklere kelepçelenmişti.

Seçildikleri anda tutsak olurlar, Jamie onlara söylemişti. Kütüphanede gladyatörler hakkında kitap okumuştı. *Onlar kafeslerde tutulurlar, sadece antrenman yapmak, dövüşmek ve yemek yemek için dışarı çıkarılırlar.*

Carvel kapılardan birini zorla açtı. "Patronunun önünde diz çök!" diye emretti içerideki adama. Joan, Carvel'in iri olduğunu düşünmüştü, ama bu adam bir dağ gibiydi, kel, güçlü omuzlu ve boynu yoktu. Aaron'a uzun bir süre sertçe baktıktan sonra isteksizce dizlerinin üzerine çöktü.

"Ona Boğa deriz," dedi Carvel Aaron'a. "Güçlü omuzları, mükemmel refleksleri var. Bugün arenada Oliver ailesine şeref getirecek."

"Durumu çok iyi," dedi Aaron, Carvel'e soğukkanlılıkla. "Tebrik edilirsin."

Sözler arka plan gürültüsüne karıştı. Nick'in muadili böyle bir hayat yaşamıştı. Bu hücrelerden birinde zincirlenmiş olarak kalmıştı. Sonra, bağırıp çağıran kalabalığın önünde defalarca hayatı için savaşmak zorunda kalmıştı.

Yanında Nick öfkeliydi ve bunu gizlemeye çalışıyordu. Dikkat çekmemeye dikkat çekmemeye çalışıyordu. Joan eline dokundu ve Nick'in parmakları onun parmaklarını sıktı. Sadece bir anlığına. Nefes aldı ve öfkesi biraz yatıştı. Gözlerine baktı ve bu onu daha da sakinleştirdi.

Joan o anda yan odadan gelen garip seslerin farkına vardı: inlemeler, gümbürtüler ve homurtular. Eğer daha önce görmemiş olsaydı, hayvanlar olduğunu düşünürdü. Ama o daha önce görmüştü. O odanın vagonlarla dolu olduğunu biliyordu.

"Bakabilir miyim?" Aaron mağara gibi odayı işaret etti.

"Tabii ki." Carvel onları odaya götürdü.

Hayır, vagon değil, diye Joan kendini düzeltti. Bunlar, sergilenmek için yapılmış tekerlekli kafeslerdi ve her kafesin çatısını ahşaptan oyulmuş kanatlı aslanlar süslüyordu.

Her kafes insanlarla doluydu, o kadar doluydu ki herkes ayakta durmak zorundaydı. Joan her kafeste yaklaşık yirmi kişi saydı, hepsi sıradan giysiler giymişti.

"Bizi çıkarın!" diye Joan ve diğerlerine yalvardı biri. En yakın kafes, içindekiler onu devirmeye çalışırken sallandı. "Bunu yapamazsınız!"

O sırada bir gardiyan yanlarından geçerek demir parmaklıklara copla sertçe vurdu. Joan kemik kırılma sesi ve çığlık duyunca irkildi; gardiyan parmakları kırmıştı.

"Bugünkü gösteri için hapisaneleri boşalttılar," dedi Carvel. "İki düzine arabada bin mahkum. İnan bana, lojistik açıdan tam bir kabus."

Joan, Ruth'un dikkatini çekti ve Ruth hafifçe başını salladı. Dikkatleri başka yöne çekme zamanı.

Ve belki bazı mahkumların kaçması için bir fırsat.

Joan kendini Carvel'e dönmeye zorladı. "Gladyatörler sağlıklı görünüyor," dedi. Ruth'un dikkatini çekmek için gladyatör odasına doğru yürüdü. "Onlara ne yediriyorsunuz?"

Bu dünyada karşılaştıkları çoğu insan, Joan Aaron'un yanında konuşunca rahatsız olmuştu.

Carvel ise onun ilgisinden memnun görünüyordu. "Her zamanki gibi. Fasulye püresi. Güveç." Ceketinin cebinden bir kağıt çıkardı. "Oliver gladyatörleri ikinci ve üçüncü rauntlarda dövüşecek." Kağıdı düzelterek günün programını gösterdi.

JUBILEE SPECTACULAR

i. Karada ve denizde canavarların gösterisi
Damnatio ad bestias, damnatio ad gladium
Canavarlar suçlular ve gladyatörlere karşı

ii. İnsanlığın devrilmesinin canlandırılması
Damnatio ad gladium
Gladyatörler suçlulara karşı

iii. Aileler arası savaş
Gladyatörler ve gladyatörler

iv. Kraliçe Eleanor'a bir övgü, Semper Regina

Ruth yeniden ortaya çıktı. Arkasında, bir şey yere çarptı.
kilitleri açmak zordu, dedi Ruth, Joan'a Hunt'ın el işaretlerini kullanarak. Koşan insanların sesinden, başarmıştı. İnsanlar bazı kafeslerden kaçıyorlardı.

"Ne oluyor lan!" Carvel, gardiyanların vagon odasına koşarken döndü.
"Bununla ilgilenmeliyim," dedi Aaron'a özür dilercesine. "Seni koltuğuna kadar eşlik etsinler mi?"

"Kendi yolumu bulurum," dedi Aaron.

Kaosun doruğa ulaşması için dayanılmaz bir dakika beklediler. Joan beklerken Aaron'a baktı.

Onlar her zaman bu noktada onun ayrılmasını planlamışlardı. O ayrılmak istememişti, ama Oliver ailesi üst katta bir kanat dolusu koltukları vardı ve Aaron orada olmazsa yokluğu fark edilirdi. Bugün Eleanor'a hiçbir şekilde ipucu veremezlerdi.

Aaron, "*Dikkatli olun*" diye dudaklarını hareket ettirerek kararsız görünüyordu. Nick başını salladı ve Joan da "*Sen de*" diye dudaklarını hareket ettirdi.

Sonra Jamie hepsine hareket etmeleri için başını salladı ve onun peşinden koştular.

Jamie'nin labirent gibi haritayı ezbere bildiğine güvenerek, geçitlerden geçerek aceleyle ilerlediler. Jamie, nadiren kullanılan yollardan geçerek onları yönlendirdi.

muhafızlar ve gladyatör eğitmenleri. Yol yavaş yavaş yokuş yukarı çıkarak, zemin seviyesinde arenanın yanında bulunan, toprakla kaplı bir odaya ulaştı. Yarık açıklıklar, kumla kaplı savaş alanını gösteriyordu; o kadar yakındı ki Joan uzanıp bir avuç kum alabilirdi.

Dışarıda stadyum doluyordu. İnsanlar saçlarına güller takmış, aile armalarıyla süslenmiş bayraklar sallıyordu. Hoparlörlerden müzik çalıyor, bas sesleri yankılanıyor, kalabalığın içinden kornalar çalıyordu. Tribünlerin altında, her canavar ailesine ait devasa afişler asılıydı.

"Aaron yerinde mi?" diye sordu Nick.

Joan onu görebilmek için boynunu uzattı. Oliver denizkızı tam karşılarındaydı, afiş rüzgarda dalgalanıyordu: yeşil üzerine altın rengi. Tribünde ilgi dalgasını ilk o fark etti. Ve Aaron, o ilgi dalgasının peşinden merdivenlerden iniyordu, sarı saçları hemen göze çarpıyordu. Oliver bölümünün ön sırasındaki şeref koltuğuna oturdu.

Karşısındaki kişi de aynı koltuğa oturmuş olmalıydı, ya da belki de Edmund aile reisiyken yanındaki koltuğa. Kaç kez

Nick'in arenadaki muadili, savaşmaya ve öldürmeye zorlandığını gördü mü?

Yanında, Nick bakışlarını Aaron'dan ayırmış ve tribünlerin acımasız bir tiksinti ile dolduğunu izliyordu. Joan, muadili de aynı şekilde aynı şekilde arenadan yukarıya baktığını hayal etti. O da bir Oliver gladyatörüydü. Bu zaman diliminde Aaron'la bu şekilde mi tanışmışlardı?

Aaron'ın gladyatör kulübelerine doğru yürüdüğünü, Carvel'in Nick'in özelliklerini anlatırken onu dinlediğini hayal etti, tıpkı Boğa'yı tarif ettiği gibi. *Güçlü uyluklar ve omuzlar. İyi refleksler. Oliver ailesine şeref getirecek.*

"Tamam," dedi Jamie, düşüncelerini bölerek. "Hadi yapalım." Hızla diz çöktü ve bir kalemle sıkıştırılmış toprak zemine bir nokta çizdi. "Buradayız. İmparatorluk sandığının altında bir oda var." Oval bir şekil çizdi ve çizgisini noktadan birkaç santim uzakta bitirdi. "Bizimle oda arasında, önümüzdeki duvara doğru yaklaşık bir metre kalınlığında bir tuğla duvar var. Sonra büyük bir boşluk ve başka bir duvar var. Her iki duvarı da yıkarsak, tam onun altında oluruz."

Joan şimdi boynunu uzatarak kutunun görünen kısmını görmeye çalışıyordu. Buradan yaklaşık yüz adım uzaktaydı, Jamie'nin çiziminde gösterildiği kadar yakın değildi.

Eleanor henüz oraya varmamıştı, ama infazlar yakında başlayacaktı.

Joan bu düşünceyle midesi bulandı. Eleanor, bugün yüzlerce, belki binlerce insanın bugün korkunç bir şekilde öldürülmesini ayarlamıştı. Bu ölümlerin hiçbiri olmamalıydı ve her biri, kendini onarmaya çalışıp başarısız olurken zaman çizgisini biraz daha zayıflatacaktı.

Zaman çizgisi çöküşün eşiğine geldiğinde, Eleanor onu kilitlemeye çalışacaktı. Ancak en zayıf anında bile zaman çizgisi ona karşı koyacak ve Eleanor onu hapsetmeye çalışırken tamamen dikkatini kaybedecekti. *İşte o an*, Eleanor'un en savunmasız olduğu an olacaktı.

"Bunu yapabilirsin," dedi Nick, Joan'a yumuşak bir sesle.

Joan ona gülümsemeye çalıştı. "Tek yapmam gereken duvarı yıkmak."

Nick'in görevi çok daha zordu. Eleanor'un muhafızlarıyla savaşılabilecek tek kişi oydu. Ve... zaman çizgisinden kopmuş haldeyken...

Zaman çizelgesi — onu öldürebilecek tek kişi oydu, tıpkı Kralı öldürebilecek tek kişi olduğu gibi.

Ama adım adım ilerlemeliydi. Joan derin bir nefes aldı.

Grave gücünü kullanmaya henüz alışkın değildi, ama bütün hafta boyunca önlerindekiyle aynı yapıda olan tuğla yığınları üzerinde pratik yapmıştı. Şimdi iki elini tuğla duvara koydu. Sakinleşmeye çalışmadı —duyguları yoğun olduğunda gücünün en iyi şekilde çalıştığını fark etmişti.

Yok ol, dedi tuğlaya. Hiçbir şey olmadı.

Joan, gücünün kaynağına ulaşmak için derinlere indi. Yavaşça nefes aldı ve sonra nefesini verdi.

Yok ol.

Güç, fiziksel ve zihinsel olarak, tanımlayamadığı vahşi bir duygu olarak içinden akın etti ve parmaklarının altında tuğla yumuşadı, tuğla ıslak kile dönüşürken parmakları duvara gömüldü. İçinde kum da vardı —harç ince kül, ezilmiş kireçtaşı ve kuma dönüşüyordu. Parmaklarının arasından su damlıyordu. Bu, yok etme gücünün mezar gücüydü —tuğla ve harcı bileşenlerine ayırmıştı.

Ellerini hareket ettirerek deliğin boyutunu büyüttü. Hepsi geçebilecek kadar büyük olmalıydı. Sonra bir kez daha güç topladı.

Tom ile çabucak bir ritim yakaladı. Tom, Joan'ın çalışmasına devam edebilmesi için ara sıra öne çıkıp kil, kum ve külleri kürekle temizliyordu. Çalışırken, Aaron'un muadili bugün Eleanor'a nasıl ulaşmayı planlamıştı diye merak etti. Joan ve diğerleri, şehirdeki tüm kitapları denemiş olmalarına rağmen, şifreyi kırmayı başaramamışlardı.

şifreyi kırmayı başaramamışlardı, ancak şehirdeki tüm kitapları denemişlerdi.

Ona ulaşabilirsin. İhtiyacın olan her şey sende var, demişti Nick'in muadili.

Joan dudaklarını ısırırdı. Aaron'un muadili ne planladıysa, onunla birlikte ölmüştü. Joan, kendi planlarının işe yaramasını ummaktan başka bir şey yapamıyordu.

Tom'un daha fazla kil temizleyebilmesi için geri çekildi. İlk duvarı, pratik yaptığından daha hızlı deliyordu. On dakika içinde bitireceğini tahmin ediyordu.

"Biliyorsun..." Tom konuşmaya başladı, ama kalabalığın heyecanlı uğultusu onu keserek hepsini irkiltti.

Odanın beş izleme deliğinden Joan, stadyumun artık tıklım tıklım dolu olduğunu görebiliyordu. İzlerken, haykırışlar neredeyse tamamen sessizliğe dönüştü; böylesine büyük bir kalabalıktan gelen bu sessizlik ürkütücüydü.

Joan nefesini tuttu, gözlerini ayıramıyordu. Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha, ardından kafesli bir vagon yavaşça arenanın altından ortaya çıktı. Vagon insanlarla doluydu, en az yirmi kişi vardı.

Vagon, savaş alanının ortasında duruyordu, devasa alanda küçük ve kırılğan görünüyordu. İçindeki insanlar korku içinde inliyor, kalabalığa yardım için yalvarıyordu. Bazıları ise öfkeyle parmaklıklara vuruyordu.

Bakma, Joan kendine söyledi. Ama bakışlarını uzaklaştıramadı, vagonun kafes duvarları yere düştüğünde, kumun sesi gürültüyü bastırdı. Etraflarında, aşağıdan daha fazla platform yükselirken kalabalığın gürültüsü yükselmeye başladı — bir düzine platform, aslanlar, leoparlar ve ayılar taşıyordu. Kafeslerde değillerdi. Platformlarından dolaşıyor, hırlıyor ve kükrüyorlardı.

Joan elini ağzına kapattı. Birkaç dakika önce insanlar kafesin parmaklıklarıyla boğuşuyorlardı, ama şimdi korku içinde birbirlerine sarılmışlardı. İlk aslan zıplarken Joan gözlerini sıkıca kapattı.

Nick'in sesi duyuldu. "Joan." Yumuşak bir sesle, sadece ona söylüyordu.

Karanlık gözlerine baktı ve Nick'in kendini pencereyi kapatacak şekilde konumlandığını fark etti. Artık tek görebildiği oydu.

"Bu zaman diliminde onlara yardım edemeyiz," dedi. "Ama bunun hiç olmamış gibi yapabiliriz. Eleanor'a ulaşmamız gerek."

O haklıydı, bunu biliyordu. Bu engeli aşması gerekiyordu.

Göreve odaklanmaya çalıştı, ama sonraki birkaç dakika boyunca asla unutamayacağı sesler duydu. Hayatları için koşan insanların çaresiz, gümbür gümbür ayak sesleri. İnsan sesine benzemeyen korku ve ıstırap çığlıkları.

Hayvanların hırlamaları ve homurtuları. Et ve kemikleri parçalayan dişlerin korkunç ıslak çıtırtıları ve acı dolu çığlıklar, ardından korkunç bir sessizlik. Bakır rengi kan, ağır tütsü kokusunu bastırarak Joan'ın burnuna kadar ulaştı.

Ve belki de en kötüsü kalabalığın haykırıışlarıydı: sanki bir futbol maçı izliyorlarmış gibi tezahüratları ve inlemeleri.

Ve sonra bir şekilde sağır edici gürültü daha da yükseldi, gök gürültüsüne dönüştü — insanlar sevinçle tezahürat yapıyordu. "Semper Regina! Semper Regina!"

Eleanor buradaydı.

Joan onu görmek zorundaydı. Eleanor'un imparatorluk locasına doğru büyük adımlarla ilerlediğini görmek için, genişleyen delikten tam zamanında çıkabildi. Profilden bakıldığında, masalsı bir kraliçe gibiydi: kuğu boyunlu, ağır bir taç takmış, altın sarısı saçları omuzlarına dökülüyordu.

Joan, saçlarının rüzgarda dalgalanıp dalgalanmadığını anlamaya çalışarak onu izledi. Gerçekten burada mıydı, yoksa Cassius ve Finn'in inandığı gibi bu bir kayıt mıydı?

Eleanor imparatorluk locasının kenarına adım attı. Arena zemininin üzerinde yükseliyordu. Roma'nın koloseumunda imparatorları vahşi hayvanlardan ve serseri mızraklardan korumak için yüksek ağlar vardı. Eleanor'u koruyan böyle bir ağ yoktu. Bu, bunun sadece bir projeksiyon *olduğu* anlamına mı geliyordu?

Hayır... Locanın hemen önünde hafif bir sabun köpüğü parıltısı vardı. Eleanor ile arena arasında neredeyse görünmez bir koruyucu bariyer. "Ali'nin kalkanını görüyorum," diye fısıldadı. Ruth yanında keskin bir nefes aldı. "O burada."

Nick, gözleri fal taşı gibi açılmış Jamie'ye baktı. "*Haklıydın*." "Hoş geldin!"

Eleanor, hoparlörden net, neredeyse samimi bir sesle konuştu.

Hoparlörden. "Her elli yılda bir, sevgili tebaamın huzuruna çıkarım — hükümdarlığımın yıldönümünü kutlamak için. Her elli yılda bir, size öncekilerin hepsinden daha muhteşem bir gösteri sunuyorum. Ve bu yılki gösteri şimdiye kadarki en muhteşem olanı olacak."

Altın rengi başı Oliver tribünlerine doğru döndü ve Joan titredi, Eleanor'un az önce Aaron'un varlığını fark edip not aldığından aniden emin oldu. Aaron hala aynı koltukta, Oliver bayrağının üzerinde, dik ve sert bir duruşla oturuyordu.

Sonra Eleanor diğer tarafa döndü ve Joan'ın nefesi kesildi. Bir an için, doğrudan Joan'a bakıyor gibi göründü. "Bugün savaşp ölenler hepimizi onurlandırıyor!" dedi.

Eleanor odanın içini göremezdi, diye düşündü Joan. Burası çok karanlıktı, elbette. Yine de Eleanor'un bakışlarının illüzyonundan rahatsız olarak işine geri döndü.

Zaten bu duvarı bitirmek üzereydi — delik neredeyse bir metreye yaklaşmıştı. Bitirmek birkaç dakikayı geçmezdi.

Yapışkan kile rahatsız bir şekilde kayarak mağara benzeri boşluğa geri süründü ve ellerini tuğlaya dayadı.

Parmakları içine battı. Diğer tarafa ulaşmak için, temiz havaya ulaşmak için itmeye devam etti. Ama ellerini *durdu*. Sert bir şeye çarpmıştı. Erimeyen, ufalanmayan bir şey.

Gücünün işe yaramadığı bir şey. "Ne oldu?" dedi Nick.

"Bilmiyorum," dedi Joan. Ama kalbi çoktan çarpmaya başlamıştı. Tom'dan küreği aldı ve ince bir kil tabakasını kazıdı. Deliğe uzandı ve parmakları duvara değmeden durduğunda nefesini tuttu. "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, hayır, hayır."

"Ne oldu?" dedi Ruth.

"Burada bir engel var." Sıcaklığı ve dokusu olmayan görünmez bir engel —nesneden çok manyetik bir direnç gibi hissediliyordu. Joan gözlerini sıktı, boğazında hayal kırıklığı ve çaresizlik yükseliyordu.

Eleanor'a ulaşamazsa...

Nick, Joan'ın elinin yanına elini uzattı ve aynı engele çarptı. Gözleri kocaman ve endişeli bir şekilde Joan'a baktı.

"Sanırım bu Eleanor'un Ali kalkanı," dedi Joan kısıp bir sesle. Kalkanın sadece Eleanor'u çevrelediğini sanmıştı, ama şimdi imparatorluk sandığını tamamen sardığını hayal etti. "Ne *yapacağız*? Onu durdurmalıyız!"

"Kırılabilir," dedi Ruth. Daha önce Ali mühürlerini kırmıştı.

Ama Ruth ve Joan bir saatten fazla bir süre boyunca bariyer üzerinde çalıştılar. Ruth Hunt gücünü, Joan ise Grave gücünü kullanıyordu. Bu bariyeri yapan kişi, onlardan çok daha güçlüydü. Joan, Ruth'un nefes alıp verişinin hızlandığını duyabiliyordu. Kendi kalbi de, çabadan, ama aynı zamanda korkudan da. Eleanor'un zaman çizgisini kilitleyebilmesi için kaç kişinin ölmesi gerektiğini hiçbiri bilmiyordu. Bir saat sonra da, beş dakika sonra da olabilirdi.

"Durmalısınız," diye araya girdi Nick sonunda.

"Hayır," dedi Joan.

"*Evet*," dedi Nick. Yüzü endişeyle gerilmişti ve Joan, onun sadece Eleanor'a ulaşmaktan endişeli olmadığını, *onun* için de endişelendiğini fark etti.

"Zaten bitkin durumdasın ve bu işe yaramıyor."

"Başarmalıyız!" dedi Joan. Hepsî neyin tehlikede olduğunu biliyordu.

"Joan..."

Joan saf bir umutsuzluk dalgası hissetti. Savaşlar başladığından beri ilk kez arenadaki katliama baktı.

Kum kanla kaplanmıştı. Joan'ın hayal bile edemeyeceği yaralarla insanlar ölmüş ya da ölmek üzere yatıyordu. Bazıları canlı canlı yeniliyordu... Ve koku ... Kusmuk kokusu yükseldi. Gözlerini sımsıkı kapattı, ama bu sadece tütsü ve kan kokusunu daha da belirgin hale getirdi. Korkunç bir an için, tek görebildiği, ellerinin altında kanlar içinde yatan büyükannesiydi.

Omzunda sıcak bir dokunuş hissetti. Joan gözlerini açtığında Nick'in ona baktığını gördü.

"*Bak!*" dedi Jamie.

Joan, onun işaret ettiği boş havaya baktı. Ama orası boş değildi. Tek başına, iplik kadar ince, gümüş rengi bir ışık havada süzülüyordu. stadyumun üzerinde. Zaman çizgisinde ince bir çatlak. Yeni bir yırtığın başlangıcı. Eleanor'un planının doğru olduğu ve planın işe yaradığına dair kanıttı. Zaman çizgisini onların gözleri önünde zayıflatıyordu.

"Zamanımız neredeyse doldu," dedi Tom.

Jamie, duvarın içindeki Ali bariyerine kaşlarını çattı. "Eleanor zaman çizgisini kilitlediğinde o kalkanı düşürmek zorunda kalacak. *O zaman* duvarı yıkabilirsiniz."

"Zamanımız yok," dedi Tom. "Bizimle oda arasında *iki* duvar var. Joan ilk duvarı geçmek için epey zaman harcadı. Kalkan yok olsa bile, ikinci duvarı geçmek yine aynı süreyi alır.

O zamana kadar Eleanor zaman çizgisini kitlemiş olacak."

"Başka bir şey denemeliyiz," dedi Nick. "Ona ulaşmalıyız."

Düşün, Joan kendine sertçe söyledi. *Pes etme. Düşün*. Aşağıdan değilse Eleanor'a nasıl ulaşabilirler?

Kalabalığın içinde kız kardeşini aradı. Eleanor artık görünmüyordu, imparatorluk locasının girintisine geri çekilmişti. Sadece onun hemen önündeki insanlar onu görebiliyordu.

"Ona ulaşmanın bir yolu yok," dedi Ruth düz bir sesle. "Bu zaman çizgisi son zaman çizgisi olacak. Eleanor kazandı."

"Hayır," dedi Joan, farkına vararak. Bir yol *vardı*. Jamie, Eleanor'un zaman çizgisini kilitlediğinde kalkanını indirmesi gerektiğini söylemişti. O zaman önünde duran birine karşı savunmasız kalacaktı.

Arenada savunmasız kalacaktı.

TWENTY-THREE

"Oraya girersek öleceğiz," dedi Ruth. "O arenadaki her şey insanları öldürmek istiyor — hayvanlar, gladyatörler, devriye gezen muhafızlar..."

"Ben hayatta kalabilirim," dedi Nick ve Joan gözlerini kapattı. Bu planı önerdiğinde, kendini arenada hayal etmişti. Ama elbette Nick oraya girecekti.

Tüm dünyaları, tüm dünyaları tehlikedeyken, aniden bu sözleri söylememiş olmayı diledi.

"Gladyatör olarak girebilirim," diye devam etti Nick. "Sadece kıyafet, silah ve maske lazım."

"*Hayır*," diye fısıldadı Joan.

"Hâlâ yeteneklerim var." Nick onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Bunu yapabilirim." Onun söyleyeceği şeyi tahmin etmişti. "*Sadece* ben. Onu öldürebilecek tek kişi benim. Orada ona yaklaşacak kadar uzun süre hayatta kalabilecek tek kişi benim."

Joan başını salladı. Bunun her zaman planın bir parçası olduğunu biliyordu: Nick'in kalan yeteneklerini Eleanor'la savaşta kullanmak. Ama o arenaya tek başına giremezdi. O bir gladyatör değildi. Eğitim almamıştı.

"Yapamazsın..." diye başladı, ama konuşurken, odanın yanındaki koridordan devriye ayak sesleri geldi.

O ve diğerleri, muhafızlar geçip giderken geri çekildiler. Joan nefesini tuttu. İçeriye bir bakışta, Joan'ın duvarda açtığı, Tom'un bile içine girebilecek kadar büyük deliği görecektlerdi. Altındaki çamur ve moloz yığını da görecektlerdi.

Ancak gardiyanlar başka bir şeyle meşgul görünüyordu. Bir an sonra Joan bunun nedenini anladı.

Korkunç, boğuk bir ses stadyumda yankılandı. Bir korna sesi olabilir, ama çok daha ürkütücüydü, sanki ölüm tanrısından geliyor gibiydi.

Görünüşe göre yeni bir rauntun başladığını haber veriyordu, çünkü kalabalık sevinçle bağırmaya başladı.

Sonra her şey karardı ve toplu bir çığlık duyuldu.

Joan döndü. Dışarıda, arena bir okyanusa dönüşmüştü. Su, açık pencerelerin yüksekliğine kadar yükselmişti, ama bir şekilde odaya girmiyordu. Sanki görünmez bir bariyer tarafından

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadı Ruth.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadı Ruth.

Joan başını salladı. Suyun altında olduğu hissi o kadar güçlüydü ki, nefesini tuttu.

Sonra, odanın uzunluğu kadar karanlık bir şekil yanlarından geçti. Mızrak gibi bir kafası olan bir yaratıktı. Beklenmedik bir çeviklikle döndü, Joan'ın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

"*Bunu* arenaya nasıl soktular?" diye merak etti Ruth. "Bu alanı bu kadar çabuk nasıl suyla doldurdular?"

"Doldurmadılar," dedi Jamie. "O bir ichthyosaur. Sanırım ilkel okyanusu izliyoruz. Bütün burası denizken..."

Joan, anlamaya çalışarak bakakaldı. Suyun yüzeyinde ışık oyunları vardı; eski bir okyanusun berrak mavi sığ sularına bakıyorlardı. O anda, fırının kapısı açıldığında hissedilen sıcaklık şoku gibi, muazzam bir gücün varlığını hissedebiliyordu. "*Bunu* Eleanor yapıyor," diye fark etti. Eleanor, bu ilkel dünyanın bir parçasını ortaya çıkarmış ve onu bir balonun içinde hapsetmişti.

Neyle karşı karşıya oldukları, içgüdüsel olarak anladı. Eleanor artık gerçekten kız kardeşi değildi. Daha çok, insanların onu gördüğü tanrıça gibiydi.

Joan böyle düşünürken, onlarca insan taş atılmış gibi suya düştü, çırpınarak ve dehşet içinde... Eleanor onları kalabalığı eğlendirmek için suya atmıştı.

Bazıları su yüzüne çıkmaya çalıştı, ancak çoğu ağır tweed giysileri ve ayakkabılarının ağırlığıyla boğulmuştu. Su, devasa yüzerek onlara doğru ilerlerken köpürdü. Joan, suda kanın yayılmasıyla irkildi. Canavarlardan biri birinin etini ısırmıştı.

Joan Nick'e döndü ve onun yanlarındaki dehşeti izlemediğini fark etti. Gözleri Joan'daydı.

"Kimse bundan kurtulamaz," dedi ona. Sesi boğuk ve yalvarırcasına çıkmıştı. Nick o okyanusa giremezdi.

Nick, sanki onu ezberlemeye çalışır gibi yüzüne bakıyordu. "Hala programın ilk bölümündeyiz," dedi. "*Karada ve denizde hayvanların gösterisi*. Bir sonraki bölüm gladyatörler ve suçluların dövüşü. Başlar başlamaz içeri gireceğim." Elini dokundu ve garip bir an için sanki orada baş başa kalmışlar gibi hissetti. "Bu yapılmalı," dedi. "Ve bunu yapabilecek tek kişi benim."

Joan boğazındaki ani yumruyu yuttu.

"Zaman çizgisinin zayıfladığını hissediyorum," dedi Jamie, biraz titreyerek.

"Ben de," diye onayladı Tom. "Hasarı hissedebiliyorum. Bu ölümler onu parçalıyor."

"Gitmeliyiz," dedi Nick.

Jamie hepsini başka bir odaya götürdü.

"Aman *Tanrım*," dedi Ruth ve Joan dehşetle geri çekildi.

Ölü gladyatörler çöp torbaları gibi yere yığılmıştı, çoğu iç çamaşırlarına kadar soyulmuştu. Zırhları ve silahları raflara özenle dizilmiş, bedenlerinden daha fazla saygı görmüştü.

"Spoilium," diye mırıldandı Jamie. "Bu cesetleri daha sonra yakacaklar."

Dışarıda kalabalık gürültüyle bağıyordu ve Joan sadece onların susmasını diledi.

Kendini tutamayan Joan, bakınca sudaki insanların artık ortada olmadığını gördü. Muhtemelen o eski okyanusun derinliklerine batmışlardı.

Joan, zihninde onların korku içinde çırpındıklarını tekrar gördü.

Gladyatörlerin cesetleri, silahları ve giysileri yeniden kullanılabileceği için arenadan sürüklenmişti. Ama sudaki insanlar, evlerinden milyonlarca kilometre uzakta, öldükleri yerde bırakılacak gibi görünüyordu.

Çenesini sıkıp, ölü gladyatörlerin etrafından dikkatlice geçerek kısa bir kılıç ve kınını aldı ve beline bağladı. Sonra Nick'e kıyafet ve sandalet bulmasına yardım ederken, diğerleri hançer, ağ ve kalkanları aldı; bulduklarını daha sonra ayıklayabilirlerdi.

Onlar bitirirken, o ürkütücü korna sesi tekrar duyuldu ve sanki biri ışığı açmış gibi oda bir anda aydınlandı.

Joan, Ruth'un nefesini tuttuğunu duydu. Dışarıda, eski deniz bir anda yok olmuştu, sanki hiç var olmamış gibi. Onun yerine, arena yine pürüzsüz, boş temiz, kuru kumla kaplı düz bir levha haline geldi, bir sonraki savaşa hazırды.

Joan bir korku dalgası hissetti. Programın ikinci bölümü başlamak üzereydi, Nick'in gireceği bölüm.

Kalabalık bağıırıyordu. *Gladyatörler, gladyatörler!* Joan, bağıırışlar arasında bazı yarışmacıların isimlerini duydu. *Boğa! Boğa! Priscus! Verus!*

Deniz çekilince Aaron tekrar göründü, eskisinden çok daha uzaktaydı. Önceki kadar sakın görünmüyordu, huzursuzdu, sarı saçları etrafı araştırırcasına dönüyordu.

Eleanor daha da uzaklaşmıştı — stadyumun diğer tarafındaki imparatorluk locasında sadece bir gölge gibiydi. Buradan bakıldığında, heykel gibi hareketsiz görünüyordu. Joan, Eleanor'un gösteriyi beğenip beğenmediğini merak etti. Yoksa sadece soğuk bir şekilde, planlarının planlarının yerine oturmasını, arenadaki ölümlerin zaman çizgisini yeterince zayıflatmasını ve harekete geçebilmesini mi bekliyordu?

Ve yakında harekete geçebilecekti. Stadyumun üzerindeki havada, zaman çizgisinde oluşan yırtık büyümüşü. Joan en son gördüğünde ince bir çatlaktı, ama şimdi sivri bir ağız gibi açılmıştı. Buradan futbol topu büyüklüğünde görünüyordu, ama daha büyük olmalıydı.

Kalabalık bunu göremiyor muydu? Bunun dehşetini hissetmiyor muydu? Yoksa O günün dehşeti, kanın kokusunu bastıracak kadar güçlü müydü?

Hoparlör cızırdadı. "Bir sonraki gösterimiz, insanlığın devrilmesinin canlandırılması olacak! Gladyatörler ve suçlular, insanları yenilgiye uğratan büyük canavar ailelerini canlandıracak!"

Spiker konuşurken, tiyatro sahnesi aşağıdan yükselmeye başladı — iki katlı bina yüksekliğinde devasa, sağlam sahne dekorları. İlk savaşta kafeslere kapatılmış insanlar ve hayvanlar gibi, platformlar üzerinde arenaya yükseltiliyorlardı.

"Bu Londra," dedi Nick. "Londra'nın canlandırması. İçinde savaşı sahneleyecekler."

Turistlerin gözünden bir Londra'ydı; küçültülmüş simgesel yapılar, labirent gibi sokaklara sıkışmış. Burada, şirin evleriyle Londra Köprüsü, şurada Westminster Sarayı ve Big Ben vardı.

Ve şimdi, birkaç metre derinliğinde dolambaçlı bir hendek kuma gömülmüşü. Joan, bu hendeğin Thames Nehri'ni temsil ettiğini fark etti, çünkü hendeğe bulanık kahverengi su yavaşça doluyordu.

Midesinde bir ağırı hissetti. Daha önce canavarlarla yapılan dövüşler, dövüş sayılmayacak kadar kolaydı. Ancak bu ortam, kıvrımlı sokakları ve insanların saklanabileceği yerleri ile

daha uzun sürmesi için tasarlanmıştı, dolambaçlı sokaklar ve insanların saklanabileceği yerler vardı.

"Gitmeliyiz!" dedi Nick. "İhtiyacımız olan şey bizde. Ve bu oda yakında insanlarla dolup taşacak." Joan'ın ne demek istediğini anlaması bir saniye sürdü: çok geçmeden arenadan daha fazla gladyatörün cesedi buraya sürüklenecekti.

"Arenaya en iyi giriş yolu neresi?" diye merak etti Tom. "Diğer gladyatörlerin arasına mı girelim?"

"Artık çok geç," dedi Ruth, pencereden dışarıdaki manzaraya bakarak başını salladı.

Gladyatörler, kalabalığın yenilenen uğultusu eşliğinde yüzeye çıkarılmaya başlanmıştı. Ailelerinin amblemlerini, özenle işlenmiş renkli göğüs zırhları ve kolyelerinde bulunan kolye uçlarında taşıyorlardı. Joan, Oliver ailesinin denizkızı, Argent ailesinin yanmış karaağaç ve Portelli ailesinin yılan amblemlerini gördü. Gladyatörlerin sayısının yaklaşık üç düzine olduğunu tahmin etti.

Gladyatörler, arabalardaki insanlardan çok daha fazla dövüşmeye alışkındı. Bazıları platformlarından atlayıp kalabalığa gösteri yapıyordu, ileri geri yürüyerek pazılarını gösterip göğüslerini yumrukluyorlardı.

Diğerleri ise seyircileri tamamen görmezden gelerek, kılıçlarını havaya kaldırmış halde yeniden inşa edilmiş şehrin sokaklarında dolaşıyorlardı.

Ve şimdi daha fazla vagon arenaya yükseldi. Yerleştiklerinde kafesler düştü ve içindeki insanlar binaların arasında saklanacak yer bulmaya çalışarak koştular. En az yüz kişi olmalıydı.

Bir gladyatör mızrağını fırlatarak koşan insanlardan birinin bacağına isabet ettirdi. Kurban çığlık atarak yere düştü ve gladyatör onu öldürmek için yaklaşırken geriye doğru sürünmeye başladı.

Başka bir gladyatör caddeden koşarak bir binaya sığınmaya çalışan yaşlı bir adamı dışarı sürükledi. Kısa kılıcıyla adamı bıçakladı ve adam yere yığıldı. Ancak bu sırada gladyatörün bacağına fırlatılan bir bıçak saplandı. Anlaşılan bu insanlardan bazıları silahlıydı.

Nick, açıkça müdahale etmek istediği için kıpırdadı. Ama buradan hiçbir şey yapamazdı. "Arenaya girmeliyim." Gladyatörün kıyafetlerini henüz giymemişti kıyafetlerini giymemişti ama zaten bir gladyatör gibi görünüyordu, aynı tehlikeli güce sahipti.

"Bu virajı dönüp devam edersek," Jamie sol tarafı işaret etti, "bir dakika içinde büyük açık kemerlere varırız. Oradan sahadan cesetleri içeri sürüklüyorlar."

"Çok görünür," dedi Tom. "Ve saklanacak yeri yok."

"Eleanor'dan da çok uzaktayız," diye ekledi Joan. Boğazında korku vardı, ama kendini seçenekleri düşünmeye zorladı. Nick'e döndü. "O yoldan gidersen, ona ulaşmak için tüm savaş alanını geçmen gerekecek." Tüm o manzarayı ve nehir engelini aşması gerekecekti. "Daha önce bulunduğumuz oda..." Orası çok daha yakındı. "Gücümü kullanarak oradaki arenaya açılan duvarı yıkabilirim."

"Hâlâ çok görünür," dedi Tom.

"Mezar gücüne ayıracak vaktimiz yok!" dedi Ruth. "*Bakın.*" Havada bulunan pürüzlü kenarlı yırtığı işaret etti. Onlar izlerken bile büyüyor gibiydi; her yeni ölümle birlikte daha da büyüyordu.

"Bekle..." Jamie onları keserek sözünü kesti. "Bir fikrim var."

Dışarı fırladı ve onlar da onun peşinden koştular. Jamie, odalardan oluşan labirenti kolaylıkla geçerek birkaç dakika içinde onları boş bir odaya getirdi. Burası arenanın bir alt katındaydı, penceresiz ve loştu.

Burada büyük bir platform vardı ve üzerinde hala bir vagon duruyordu, kafesli yanları yere yatmıştı. Hep birlikte vagona platformdan çekip çıkardılar.

"Burası imparatorluk locasına en yakın fırlatma odası," dedi Jamie.

"Onların model Thames'in kuzeyindeki manzaraya çıkacaksınız. *Hemen* gitmelisin," diye ekledi. "Buradan bile gözyaşlarını hissedebiliyorum. Zaman çizgisi kritik noktaya yaklaşıyor. Eğer yapmazsak..."

Joan elini kaldırarak onu durdurdu. Yakınlarda bir ses duymuştu.

Jamie bir soru sordu, sonra o da duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. İnsanlar bu tarafa geliyordu.

Joan parmak uçlarında odanın kapısına gitti ve hızlıca bakmaya cesaret etti. Geri çekildi. *Muhafızlar*, diye dudaklarıyla söyledi. Diğerlerine sekiz parmağını gösterdi. Saklanacak yer yoktu, sadece kapının arkası, ama oraya hepsi sığmazdı.

Tom omuzlarını dikleştirdi.

"*Hayır!*" diye fısıldadı Jamie, Tom koridora çıkarken. Kimse onu durduramadan, Tom'un peşinden koştu.

Ve şimdi kapının arkasında yer *vardı*. Joan, Ruth ve Nick küçük alana sıkışarak girdiler. Joan'ın kalbi gırtlığına kadar çıkmıştı.

Bir dakika sonra, bir güvenlik görevlisi şaşkın bir sesle, "*Hey!*" diye seslendi. "Siz ikiniz nereden geldiniz? Kimlikleriniz nerede?"

Ben *hallederim!* Ruth, Joan'a dudaklarıyla söyledi. Joan onu durdurmak için hareket ederken, Ruth, Joan'ın hiç duymadığı kadar sert bir sesle Joan'ın kulağına fısıldadı: "Burada kal!"

seni yakalarlarsa seni öldürebilirler, sen insansın!"

Ruth kapıdan dışarıya bakıp, muhtemelen muhafızların bakmadığı bir anı seçerek odadan da çıktı. Koridorda ilerledi. "Tuvalet nerede?" diye yüksek sesle sordu. "O adam üçümüzü buraya gönderdi ve biz de *saatlerdir* yürüyoruz." O kadar sinirliydi ki, muhafızların hiçbirisi hemen cevap vermedi.

Joan ellerini yumruk yapıp, keşke dışarıda *kendisi* olsaydı diye düşündü. O ve Nick hala kapının arkasında sıkışmış durumdaydı, Nick sırtında sağlam bir duvar gibiydi.

"Seni buraya *kim* gönderdi?" dedi ilk gardiyan.

"Oh, onları dışarı çıkarın." Joan, ikinci gardiyanın gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordu.

"Ama burada ne işleri var? Kimse buraya gelmemeli!" "Kimin umurunda?"

"Ben onları dışarı çıkarayım," dedi daha anlayışlı bir gardiyan.

Joan gerildi. Uzun bir sessizlik oldu, sonra bir sessizlik daha. Konuşma kesilince, kapıdan hızlıca etrafa bakmaya cesaret etti. Koridor boştu. Hepsı gitmişti. Artık sadece o ve Nick kalmıştı.

"Temiz," diye fısıldadı ona.

Nick, tuttuğu nefesini gözle görülür bir şekilde bıraktı. "Hadi yapalım o zaman," diye fısıldadı.

Aldığı gladyatör kıyafetlerini ayırdı: kısa bir deri etek ve tunik. Joan, pantolonunun çıktığını gördü ve yüzü kızarak hızla asansör düğmelerine döndü.

Bu zaman diliminde henüz öpüşmemişlerdi, ama bahçedeki o geceden beri bu an yaklaşıyordu. Joan, adam ona her baktığında vücudunda bir elektrik akımı hissediyordu. Her dokunduklarında.

Şimdi, bunun birlikte geçirecekleri son an olabileceği farkına vardı. Boğazına düğümlenen yutkunarak, gözlerinin arkasında yanma hisseden Joan, kılıcını beline sıkıca bağladı ve platformun yanındaki kolları ve düğmeleri inceledi.

Nick'in yaklaştığını duymadan hissetti ve döndü. "Oh," diye aptalca söyledi. Ağzı birden kurudu.

Karanlık saçları dağınık, beline kısa bir kılıç takmış, kızın önünde duruyordu. Gladyatör kıyafeti kostüm gibi görünmeliydi, ama öyle değildi. Deri hafif yıpranmıştı ve kıyafet ona tam oturmuştu. Eski bir kahraman gibi görünüyordu.

Bir adım daha attı ve aynı havayı soluyorlardı, elleri belini kavırıyordu. Joan yüzünü yukarı kaldırdı, kalbi çarpıyordu. Nick'in çaresizliğini hissedebiliyordu, en az onun kadar güçlüydü. O öpücük için yüzünü yukarı kaldırdığında, Nick'in gözleri onun gözlerine kazındı.

Ellerini beline daha sıkı doladı, ama ikisinin de istediği gibi onu öpmek yerine, tuhaf, özür diler bir gülümsemeyle -sadece ağzını bükerek- onu nazıkçe geriye doğru çekti, sanki dansa davet eder gibi, tökezleyip bir şeye takıldığında onu dengeledi.

"Nick?" dedi tereddütle.

Yere yakın bir şeye dokundu ve geri atladı. Joan içgüdüsel olarak onun peşinden atıldı, ama yeterince hızlı olamadı. Kafes duvarları etrafında yükselirken, korkuyla nefesini tuttu. duvarlar etrafında yükseldiğinde ve alçak bir tavan onu kapattığında korkuyla nefesini tuttu. Onu vagona koymuştu. Kafese.

"Ne yapıyorsun?" Diğer insanlar gibi kafesin parmaklıklarını tutup salladı, ama onlar da onun için yerinden kıpırdamadı.

Nick'in gözleri onun gözlerine nazıkçe baktı. "Ne planladığını biliyorum. Benimle birlikte yukarı çıkacaktın." Belindeki kılıcı işaret etti. "Bunu yapmana izin veremezdim."

Joan boğazında biriken gözyaşlarını hissetti. Bu konuda tek kelime bile etmemişti, ama doğrudu. Planı, ona orada katılmaktı. "Yardım etmeme izin ver," diye fısıldadı. "*Lütfen.*"

Ellerini, parmaklıklara tutunan ellerinin üzerine koydu ve sanki ona daha yakın olmak istercesine kafasını kafese yasladı. "Onu öldürebilecek tek kişi benim. Ve bunu *yapabilirim*. Yapabilirim. Ama sen orada, seni korumaktan başka bir şey düşünemem."

Bir gözyaşı damlasının düştüğünü hissetti. "Yalnız kalmanı istemiyorum."

"Yakında birlikte olacağız," dedi Nick boğuk bir sesle. "Zaman çizgisini geri alacağız ve sonra birlikte tüm dünyadaki zaman bizim olacak. Bundan sonra."

Sonra onu öptü — parmaklıkların arasından, acil ve tutkuyla, sanki başka hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi. Joan da aynı çaresizlikle ona karşılık verdi. Bahçede onu öpmek istediği gibi.

Joan nefes alamıyordu, nefes almak istemiyordu. Tek istediği, dudaklarının dudaklarında kaymasını hissetmektir. Kendi yumuşak sesini duyabiliyordu. Öpücük tüm vücudunda kıvılcımlar saçarken sesler duyuldu. Onun düzensiz nefeslerini duyabiliyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarına.

Boğazından bir ses çıktı ve bir an için öpücüğü derinleştirdi, sonra isteksizce geri çekildi. Karanlık gözlerini ondan ayırmadan platforma adım attı ve onu yükseltmek için kolu çekti. "*Seni* seviyorum," dedi.

Yüzünü gizlemek için metal bir maske taktı ve sonra platformun arkasında kayboldu.

TWENTY-FOUR

Joan ılık atmak istedi. Bunun yerine saındaki tokaları çıkarıp titrete ellerini sakinleştirmeye çalıştı. Nick, kilidi açabileceğini biliyordu, ama onu durduracak kadar hızlı olamayacağını da biliyordu.

Kilit açıldı ve kafesin kapısını iterek içeri girdi, sonra panele doğru daldı ve platformu geri aırmaya çalıştı. Ama Nick bir şekilde kilitlemişti. Kontroller hareket etmiyordu. Joan, hayal kırıklığı ve ruhunda bir iğnelenme hissiyle elini sertçe vurdu. Sanki hala oradaymış gibi, onun dudaklarını kendi dudaklarında hissedebiliyordu.

Neler olup bittiğini görmesi gerekiyordu.

Yukarıdaki zemin katına tırmandı. İlk odanın bir kabus gibi görünüyordu. Küültölmüş gökdelenler ve gri Londra sokakları arka planda, düzinelerce gladyatör ve tutsak kılıç, mızrak ve baltalarla hayatları için savaşıyordu. İnsanlar yere dağılmıştı, bazıları ölmüş, bazıları acı içinde inliyordu.

Kalabalık gürültüyle ılık atıyordu, silahların ete değdiği anda çıkan acı çığlıkları duyulmuyordu.

Joan elini ağına kapattı. Nick neredeydi? Burada olması gerekirdi, birkaç adım öteye inmiş olamazdı. oktan ölmüş müydü? Kusacak gibi hissetti.

Hayır, orada... Rahat bir nefes aldı. Yaklaşık yüz metre uzaklıktaki imparatorluk locasına yaklaşmak için binaların arasında koşuşturuyordu. Atılan bir bıçağı eğilerek kaçtı, bıçağı yerden aldı ve sonra gökdelenlerin arkasında gözden kayboldu.

Joan baktığında, yerden it direkleri kadar kalın, uçları ölümcül derecede keskin demir sivri uçlar fırladı. Daha önce gördükleri gladyatör Bull, ayağından yakalandı. Küfretti ve sivri uç yerin içine çekilirken etini de beraberinde sürükleyince ılık attı.

Joan, Nick'in öyle bıçaklandığını hayal etmemek için bir anlığına gözlerini kapattı. Ama bilmek zorundaydı. Gözlerini açtı ve umutsuzca tekrar aramaya başladı.

Onu yaralı Bull'a doğru koşarken gördü. Bir parça kumaş bulmuştu, Joan birinin gömleği olduğunu tahmin etti. Gladyatörün Hızlı ve emin hareketlerle ayağa kalktı, adamın onu öldürebileceğinden korkmuyor gibiydi. Joan, onun neden bu kadar emin olduğunu bilmiyordu. Birçok gladyatör gladyatörleri öldürüyordu. İşini bitirdiğinde, adamı binalardan birine itti binalardan birine itti ve adamın elindeki bıçağı sabitledi.

Tamam mı? Joan onun söylediğini gördü.

Şişlenmiş diğer insanlara yardım etmek imkansızdı. Çoğu zaten yaralanmıştı, sivri uçlar ortaya çıktığında sokakta yatıyorlardı.

Joan bunu düşünürken, kalabalığın dikkatinin ve seslerin değiştiğini fark etti. Kafalar tek tek yukarı doğru kalkıyordu.

Yukarıda, zaman çizgisinde oluşan yırtık büyümüştü. Kısa bir süre önce futbol topu büyüklüğündeydi. Şimdi ise görünen gökyüzünün yaklaşık üçte birini kaplıyordu, geniş ağzı hırlayan bir hayvanın çenesi gibiydi. Ve içinde... Joan titredi. Yırtığın içinde, boşluğun gölgeleri kıvrılıyordu.

Daha fazla çığlık duyuldu — bu kez savaşçılardan değil, kalabalıktan geliyordu. Seyirciler dehşete kapılmıştı.

Savaşçılar da durmuştu. Herkes gökyüzüne bakıyordu. Savaş alanında bulunanlar hep insandı ve kalabalığın içindeki canavarların hissettiklerini hissedemiyorlardı. Ama gözyaşının dehşeti ve içindeki gölgelerin dehşeti yadsınamazdı.

Joan bunu hissedebiliyordu — ortaya çıkan boşluğun doğaya aykırı yanlışlığı, zaman çizgisinin ötesinde uzanan sonsuz boşluğu hissedebiliyordu. Baş döndürücü bir an için, gölgelerden gelen garip bir açlık hissedebildi. Sanki yırtığın içinden bir şey çıkıp hepsini yutmak için can atıyormuş gibi.

İnsanlar olan biteni anlamaya çalışırken, fısıltılar ve çığlıklar stadyumda yankılandı.

Eleanor ayağa kalktı ve kalabalığı susturdu. Ellerini gökyüzüne kaldırdı. Kalkanının parlaklığı kayboldu ve Joan, günün asıl savaşının başlamak üzere olduğunu anladı. Eleanor ile zaman çizgisi arasındaki savaş.

Ve bu bir savaştı. Joan, Eleanor'un iradesinin saf gücünü, yeni tanrısal gücünün ağırlığını hissedebiliyordu. Eleanor, zaman çizgisinin imkansız gücüyle savaşıyor, onu vahşi bir atı dizginleyen biri gibi kendine doğru çekiyordu.

Buna karşılık, büyük canavar geri çekildi, tasmaını kırmaya çalıştı, kafese kapatılmayı reddetti. Eleanor onu yaralamış olabilir, ama hala savaşıacak kadar güçlüydü.

Eleanor'un güzel yüzü çabıyla buruşurken, tüm dikkatini savaşa vermişken, Joan arenada bir hareket gördü.

Yalnız bir figür imparatorluk locasına doğru koştu. Joan nefesini tuttu, kalbi güm güm atıyordu. O Nick'ti.

Hızını kesmeden Nick, Eleanor'un göğsüne bir mızrak fırlattı.

Joan mızrağın izini takip etti, umudu yeşerdi. Bu olabilir miydi? Zaman çizgisini geri alabilecekleri an bu muydu?

Ama Eleanor'un kişisel kalkanı tam zamanında geri çekilerek mızrağı saptırdı. Joan nefesini tuttu. Kalkan bir anda ortaya çıkmamıştı. Saptırılan mızrak Eleanor'un kolunu sıyırmış ve solgun teninde kan izleri bırakmıştı.

Kalabalık şok ve dehşet içinde haykırdı; o ana kadar Eleanor'un bir hologram olduğuna inanıyorlardı. Ama şimdi kolundaki kan, onun burada, etten kemikten bir insan olduğunu herkese açıkça gösterdi.

Ve biri onu yaralamayı başarmıştı — sözde tüm gücü elinde tutan bir tanrıçayı.

Eleanor geriye sendeledi, saldırının kaynağını arıyordu. Hızlı nefes alırken, kutunun dibinde duran Nick'e bakakaldı. Nick onu korkutmuştu.

Nick gümüş maskesini çıkardı ve yüzünü ortaya çıkardı. Eleanor, gözle görülür bir şekilde sarsılmış bir şekilde bir adım daha geri çekildi.

Stadyumda gürültüler yükseldi. Seyirciler onu tanımıştı. Joan, buradan bile sözleri duyabiliyordu. "*Nick Ward! Kurt!*"

"Sen..." Eleanor nefessiz kalmıştı. "Sen ölmüş olman gerekiyordu!"

"Ölmüşüm!" Nick sesini yükseltmişti ve sesi şimdi stadyumda yankılanıyordu.

Stadyum, beklenmedik bir şekilde açıldı. Arena akustik özellikleri göz önünde bulundurularak inşa edilmiş olmalıydı. Belki gladyatörler kazandıklarında ya da merhamet dilediklerinde konuşmalar yaparlardı. "Seni durdurmak için geri geldim!"

Eleanor, Aaron'a Nick'in *insanlar arasında popüler olduğunu* söylemişti. Joan, o ana kadar Nick'in *ne kadar* popüler olduğunu anlamamıştı. Artık kendi kalkanı oluyordu.

Savaş alanından insanlar ona doğru koşuyor ve topallayarak ilerliyordu. Gladyatörler ve suçlular. *İnsanlar*. Joan, yaralı Bull'u onların arasında gördü. Nick'in etrafında toplanarak onu koruyorlardı.

Stadyumda çıt çıkmıyordu. Joan, Nick bir kelime söylerse söylediğinde, stadyumdaki tüm insanlar isyan çıkaracaklarını hissetti — arenadaki herkes, tribünlerin en üst katlarındaki herkes. Binadaki tüm çalışanlar.

Eleanor da bunun farkında gibiydi, çünkü muhafızlara onu yakalamaları emrini vermedi. Tekrar döndü, bu sefer Aaron'ı arıyordu.

Oliver tribünlerinde Aaron'ın duruşu tam bir kafa karışıklığı tablosuydu ve Joan, Eleanor'un başını eğdiğini gördü; bu kafa karışıklığının sahte mi yoksa gerçek mi olduğundan emin değildi.

"Görünüşe göre bir çıkmaza girdik," diye Eleanor'a seslendi Nick. Joan, onun dikkatini kasten Aaron'dan uzaklaştırmaya çalıştığını hissetti. "Zaman çizelgesini kesinleştirmen gerekiyor. Ve bunu o bariyerin arkasından yapamazsın."

"Belki," dedi Eleanor.

"Karar vermek için fazla zamanın yok," diye ekledi Nick, "çünkü bu" — zaman çizgisinin üzerindeki pürüzlü yırtığı işaret etti — "bana pek sağlam görünmüyor." Arenadaki cinayetler durmuştu, ama yırtık hala gözle görülür şekilde genişliyordu. "Bahse girerim, zaman çizgisini sabitleyene kadar büyümeye devam edecek."

"O halde bir çıkmaza girdik," diye kabul etti Eleanor. "Çünkü senin de benim kadar dünyanın sonunun gelmesini istemediğini düşünüyorum."

Nick cevap vermedi. Bunun yerine bir adım geri çekildi ve sonra duvara koşarak, merdiven tırmanır gibi kolaylıkla duvarı ve imparatorluk locasının çıkıntılı balkonunu tırmandı. Eleanor'un önüne indiğinde kalabalıktan toplu bir çığlık yükseldi. Bu insanüstü bir başarıydı; duvar en az on beş metre yüksekliğinde olmalıydı.

metre yüksekliğinde olmalıydı. Nick gerçekten hala yeteneklerine sahipti.

Bir muhafız silahını kaldırarak ona doğru geldi, Nick ise onu sihirbazlık numarası gibi silahsızlandırdı. Bir saniye önce silah adamın elindeydi, bir saniye sonra Nick'in elindeydi ve adam yerde yatıyordu.

Nick diğer üç güvenlik görevlisini de aynı hızla halletti. İşini bitirdiğinde, balkonda sadece o ve Eleanor kalmıştı. Silahı Eleanor'un göğsüne doğrulttu.

Bir düzine muhafız Eleanor'un arkasındaki bölmeye koştu, Eleanor'un kaldırdığı eliyle durduruldular. Eleanor kalkanı indirmediği Nick'e ulaşamazlardı.

"Yara izi yok," dedi Eleanor Nick'e yavaşça. "Sen bu zaman çizgisinin Nick'i değilsin." Etrafına bakındı. "Kız kardeşim nerede?"

Joan, ona cevap vermek için pencereye yaklaştı. "*Buradayım. Benimle savaş.*" benimle

Nick cevap verdi. "O başaramadı," diye yalan söyledi. "Buraya tek gelen bendim." Sesi hala netti. Joan bunun stadyumun akustiğinden mi kaynaklandığını, yoksa Eleanor'un mikrofonunun sesini alabilecek kadar Eleanor'a yakın mı olduğundan emin değildi.

stadyumun akustiğinden mi, yoksa Eleanor'a o kadar yakın olduğu için mikrofonu onun sesini alıyor muydu emin değildi.

"Ne kadar üzücü," dedi Eleanor. "Çünkü *burada* bebekken öldü."

Nick'in cevabı, uyarıcı bir homurtuydu. "Onun hakkında seninle konuşmayacağım."

Joan'da hayal kırıklığı ve korku dalgalandı. Buradan yapabileceği bir şey var mıydı? Dikkatini dağıtmak? Kendisi arenaya girmek? İşleri daha da kötüleştirmeyecek ve yardımcı olacak bir şey düşünemedi...

Nick ağırlığını değiştirdi. Eleanor'un Joan'dan bahsetmesi onu etkilemiş gibiydi. Joan'ın göğsü sıkıştı. Orada, Eleanor'la baş başa dururken, Holland House kütüphanesinde ilk tanıştığı Nick'e çok benziyordu.

Koyu renk gözleri ve ciddi gülümsemesi olan çocuk. Joan o zamanlar onların bir tür ruh ikizi olduklarını, gerçek zaman çizgisinde birlikte olduklarını bilmiyordu.

"Sen onunla orijinal zaman çizgisindeydin," dedi Eleanor, Joan'ın düşüncelerini yineleyerek.

Joan, sesindeki kötü niyetli tonu duyunca titredi. Sinirleri bozulmaya başlamıştı. Eleanor kalkanını indirmek için hiçbir hareket yapmadı ve yukarıdaki boşluğun kıvrılan gölgeleri, sanki huzursuzlaşmış gibi daha hızlı hareket etmeye başladı.

"İlk zaman çizgisinden bu yana her zaman çizgisi orijinal şekline kavuşmak için can atıyor," dedi Eleanor. "Bu yüzden sen ve Joan, zaman çizgisinde zaman çizgisinde birbirinizle karşılaşp durdunuz." Sesi artık neredeyse samimi gibiydi, sanki dinleyicilerini unutmuş gibi. "Ama *bu* zaman çizgisini kilitlediğimde her şey değişecek.

Zaman çizgisi önceki versiyonlarının tüm hatıralarını kaybedecek. Benim ona verdiğim şekilden başka hiçbir şey arzulamayacak. Bu ilk ve son olacak, tek —zaman çizelgesi ve gerçek zaman çizelgesinin tüm yankıları kaybolacak. *O zaman* ona karşı hala aynı şeyleri hissedecek misin? Onu hala önemseyecek misin?

"Yaptığın hiçbir şey hislerimi değiştiremez," dedi Nick. Joan Eleanor'u öldürmek istemiyordu, ama Nick silahı hafifçe eğerek dikkatini tekrar ona çekti. "Devam et," dedi. "Bariyeri indir. Zaman çizgisini kitlemeye çalış."

Nedense Eleanor buna gülümsedi. Joan derin bir tedirginlik hissetti. Neden gülümsüyordu?

"Aynı şeyi hissedecek misin diye *soruyorum*," dedi Eleanor, "ama gerçek şu ki, hiçbir şey hissetmeyeceksin."

"*Hayır!*" diye bağırdı Joan. Eleanor'un ne yapmaya çalıştığını bilmiyordu, ama içini korku kapladı. *Bununla* ne demek istemişti?

"Seni ben yarattım ve yeniden yarattım," dedi Eleanor Nick'e. "Zaman çizgisi senin üzerinde hiçbir gücü kalmayana kadar. Kralı öldürmen gerekiyordu. Ve sen de yaptın. Benim için *çok* iyi bir iş çıkardın. Ve sana zaman çizgisini kilitlemek için engeli kaldırmam gerektiğini kim söyledi bilmiyorum zaman çizgisini kilitlemek için engeli kaldırmam gerektiğini söyleyenin kim olduğunu bilmiyorum, ama bu kesinlikle doğru değil."

Joan'ın midesi düğümlendi. Jamie, mührün kaldırılması gerektiği konusunda bir teori geliştirmişti, ama bu sadece bir tahmindir. Eğer doğru değilse, her şey bitmişti.

Nick çoktan tepki vermişti. Bariyere ateş etti. Mermi havada durdu, sanki bir jele yapışmış gibi, ve Nick sinirli bir ses çıkardı. Bunun yerine kınından kısa kılıcını çekti. İki eliyle kabzayı kavradı ve bariyere sapladı. Ve... Joan nefesini tuttu... kılıç bariyere girmeye başladı. Yavaştı, sanki Nick kalın bir lastiği itiyormuş gibi, ama kılıç ilerliyordu.

Eleanor geri çekildi, gözleri kılıcı izliyordu.

"Senin benim üzerimde hiçbir gücün yok," dedi Nick Eleanor'a. "Zaman büyüsünün de yok."

"Seni zaman çizgisinden ayırdım," diye onayladı Eleanor. "Sen özgür bir ajansın. Değişimin katalizörü. Ve haklısın, senin üzerinde hiçbir gücüm yok. Ama dünyanın geri kalanı üzerinde gücüm var."

Parmaklarını şıklattı ve Joan geriye doğru gitmeye başladı. Seyircilerin büyük bir kısmı kaybolmuştu, üst tribünlerde en az on bin kişi vardı. İnsanlar. Hepsi koltuklarından kaybolmuştu.

Joan'ın içini bir ürperti kapladı. Eleanor'un onları başka bir zamana gönderdiğini hissetti. Nefes almak kadar kolaydı.

"Gerçek şu ki, zaman çizgisinde serbest bir ajan varken onu kilitleyemem," dedi Eleanor. Parmaklarını bir kez daha şıklattı ve arenada yine keskin ve ölümcül köpekbalığı dişleri gibi demir sivri uçlar yükseldi.

Joan, Eleanor'un niyetini anladığında dehşet içinde kaldı. "*Hayır!*" diye bağırdı.

"Buraya gelmemeliydin Nick," dedi Eleanor. "Çünkü sen hayattayken zaman çizgisini kilitleyemedim. Senin ölmen gerekiyor." Bu sefer Eleanor parmaklarını şıklatmadı. Nick'in ayaklarının altındaki balkon, stadyumdaki insanlar gibi bir anda yok oldu. Başka bir zamana itilmişti.

Joan'ın boğazından bir çığlık yükseldi, sonra aniden bir el ağzını kapattı ve Nick düşerken sesini bastırdı. Aşağıdaki arenaya, metal sivri uçların beklediği yere, imkansız bir mesafe, hayatta kalınamayacak bir mesafe.

Joan'ın parmaklarının altında sert ve keskin bir şey ufalandı. Gücü ortaya çıkıyordu. Taş duvara dokunmuştu ve gücü onu Nick'e götürmeye çalışıyordu.

Bir an için kalabalık sessizliğe büründü, sanki inanamıyormuş gibi. Sonra bir uğultu başladı, giderek yükseldi, yükseldi, yükseldi, ta ki ses fiziksel bir şey gibi hissedilene kadar, Joan'ın vücudunda titreşerek. Canavarlar tezahürat yapıyordu, Joan fark etti. Bütün bunları bir gösteri olarak görmüşlerdi. Eğlence olarak.

Midesinin bulandığı Joan, Nick'in cesedini görmek için mücadele etti, ama arenada hayatta kalan insanlar hâlâ onun etrafında toplanmıştı. Nick'in nereye düştüğünü göremiyordu.

Ama onun öldüğünü bilmek için cesedini görmesine gerek yoktu. Büyük canavar tasmaıyla sakinleşirken zaman çizgisinin değiştiğini hissedebiliyordu.

Yukarıda, gökyüzü pürüzlü deliği sanki hiç olmamış gibi yuttu. Eleanor'un zaman çizgisi yerine oturuyordu. Nick'in ölümü bunu kesinleştirmişti.

Joan'ın boğazı ağrıyordu ve hala birinin avuç içine bağırarak çığlık attığını fark etti. Aynı kişi şimdi onu fiziksel olarak çekerek arenadan uzaklaştırdı.

Joan gözlerini kırpı. Aaron'du, güzel yüzü gergin ve sarsılmıştı. Dudakları hareket etti, sesi kalabalığın gürültüsüne karıştı: *Gitmeliyiz!*

Onu öldürdün, diye bağırdı Joan. Sözcükler boğazında cam parçaları gibi boğazında sıkışmış, ama kalabalığın gürültüsünden kendini duyamıyordu.

O öldü!

Ani, korkunç bir görüntü zihninde canlandı: Nick'in kafası, katranla kaplı, bir kuleye saplanmış. Körü körüne geri döndü. Onu oradan çıkarmalıydılar. Eleanor'un ona yapabileceği her türlü iğrençlikten cesedini korumalıydılar.

Aaron, Joan'ın beline sarıldı ve onu çekmeye başladı. Joan direndi. *Ona ulaşmalıyız!* diye bağırdı. Ama Aaron ondan daha güçlüydü. Onu kollarına aldı ve açık kapıya doğru itti.

TWENTY-FIVE

Joan kalabalığın içinden nasıl çıktıklarını zar zor fark etti.

Net anlar, bulanık bir fotoğraftan kesilmiş kareler gibi aklına geldi: atlar ve muhafızlar, trafiğe kapatılmış bir caddede geçit töreni yapıyordu. Havada kan gibi Oliver'ların evi, bulutlu gökyüzüne karşı kasvetli duruyordu; artık güneş yoktu.

Joan'ın beyni düzgün çalışmıyordu. Çünkü aksi takdirde, tek görebildiği Nick'ti. Düşüyor, düşüyor ve ölüyordu. Tekrar tekrar.

İçinden garip, hayvani bir ses çıktı. Her zaman Nick'le birlikte olacağına inanmıştı. Gerçek zaman çizgisinde birbirlerine aittiler ve o zamandan beri her zaman çizgisinde birbirlerini bulmuşlardı.

Bir sonraki zaman çizgisinin onlar için yeni bir şans, yeni bir başlangıç olacağını düşünmüştü. Birbirlerine geri dönmek için çok şey aşmışlardı. diğesinde, ve bir sonraki zaman çizgisinde, nihayet birlikte olmak için zaman ve mekanları olacaktı.

Ama başka zaman çizgisi kalmamıştı. Bu sonuncusuydu ve Nick ölmüştü.

Zihninde, Nick düşüyordu, düşüyordu ve o da düşüyordu, sanki boşluğa yuvarlanmış gibiydiler. Belki de Nick'le sonsuza kadar düşecekti.

"Joan." Aaron'ın sesindeki titreme o kadar gerçekçiydi ki, Joan'ı dalgınlığından çıkardı. Bir şekilde Oliver'ların evinin lüks giriş salonundaydılar, Oliver'ların mermer büstleri aşağıya bakıyordu. Yukarıda, tavandaki deniz kızları pençelerini uzatmış, boğuluyormuş gibi ağızları bükülmüştü.

Joan saatlerdir ağlamış gibi hissediyordu; gözleri şişmiş, boğazı düğümlenmişti. Ama yüzüne dokunduğunda, yüzü kuruydu. Ağlamamıştı

Duygularının fırtınası tamamen içindeydi.

Aaron düzensiz bir nefes verdi ve birini eliyle uzaklaştırdı — Joan, onun hizmetçilerden biri olduğunu tahmin etti. Diğer eli Joan'ın elini sıkıca tutuyordu ve Joan onun titrediğini hissetti. Personelin önünde kendini tutmaya çalışıyordu.

İyi misin? diye sormak istedi, saçma bir şekilde. Çünkü elbette iyi değildi. O da iyi değildi. Bu hasta, yozlaşmış dünyadaydılar ve artık buradan çıkmanın bir yolu yoktu.

Aaron, Joan'ı Oliver malikanesinin güzel odalarından geçirdi, halılar ayaklarının altında çimen gibi yumuşaktı. Joan merdivenleri çıkarken elini merdiven korkuluğunun ipeksi ahşabının üzerinde gezdirdi. *Bu gerçek*, diye kendi kendine söyledi. Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıydı, çünkü Aaron elini sıkıca tuttu ve adımlarını hızlandırdı.

Sonra yatak odasına girdiler. Aaron ağır ahşap kapıya yaslandı ve Joan'ı kendine çekti. Ve *sonunda, sonunda*, ağlayacak kadar kendini güvende hissetti. Yüzünü onun temiz pamuklu gömleğine bastırdı ve hıçkırarak ağladı. Aaron onu daha sıkı sarıldı. Bir şey söylüyordu, Joan uzaktan duyabiliyordu ama kelimeleri anlayamıyordu.

Bir süre sonra, Aaron'un onu kapıya sırtını dayayacak şekilde çevirdiğini hissetti. Aaron uzaklaşmaya başladı ve Joan ona uzandı. "*Yapma!*" Aniden ona dokunmaya devam etmek için çaresizce çabaladı. İçinde kaotik ve dayanılmaz bir mutsuzluk fırtınası vardı ve Aaron onu gerçeğe bağlayan tek şeydi. "*Lütfen,*" diye fısıldadı. "Kafamda kaybolup duruyorum!"

Lütfen beni kafamdan çıkar!" Ne istediğini bile bilmiyordu. Sadece, bu herhangi bir kaybolma hissinden daha kötüydü — o kadar kaybolmuştu ki — ve Aaron her zaman onu geri getirebilmişti.

Aaron, onun ne demek istediğini anlamış gibiydi. Onu tekrar kendine çekip kollarının arasına aldı.

Çenesini kaldırdı. "Aaron," diye fısıldadı. Gri gözleri ona odaklanınca kararma gösterdi.

Hafif bir titreme onu sardı, sonra Joan eğildi ve birdenbire öpüşmeye başladılar.

Öpücük derinleştikçe içini sıcaklık kapladı. Mükemmel bir saniye boyunca, onun ağzının ateşinde, onunla birlikte olmanın verdiği hazzın içinde kayboldu. Sonra o, az önce yaptıklarından açıkça şok olmuş bir şekilde geri çekildi.

"Joan..." Sesi titredi. "Bunu istemiyorsun. Aklın başında değil!"

"Ben..." Joan kendi sesinin titrediğini duydu. "*Lütfen.*" Aralarında çok fazla mesafe vardı ve bu dayanılmazdı. Eğer o onu şimdi terk ederse, gerçekten kaybolacaktı. Tekrar ağzını bulmak için hamle yaptı ama adam onu durdurdu, elleri belinde sıkıca duruyordu.

"Bunu istemezsin," dedi Aaron tekrar. Sesi sert çıkmıştı. "Sana istediğin her şeyi veririm. Elimden gelen her şeyi. Ama sen *beni* istemiyorsun. *Onu* istiyorsun."

Joan'ın ağzı büzüldü ve tekrar ağlamaya başladı, her şey bir anda geri geldi. Nick ölmüştü, demir kazıklarla delinmişti. Eleanor onun kafasını kesecek ve kulelerde sergileyecekti.

Aaron, Joan'ın yüzündeki gözyaşlarını sildi. Onun bu kadar acı verici derecede nazık olabileceğini bilmiyordu.

Nick hakkında haklıydı, ama kendisi hakkında yanılıyordu. Joan titrek bir nefes aldı. Zor duyguları bastırmak her zaman kötü bir alışkanlığıydı. *Henüz bunu hissetmenin doğru zamanı değil*, diye kendine söylemişti. Ama bugünün dehşeti onu paramparça etmiş gibiydi. Bastırmaya çalıştığı tüm duygular bir anda yüzeyde ortaya çıktı. Bastırdığı her şey.

Aaron'a karşı hisleri vardı. Kendine dürüst olursak, ona sonsuza kadar sürecek gibi görünen hisleri vardı.

"Bunu istiyorum," diye fısıldadı ona. "*Seni* istiyorum. Ben... Uzun zamandır istiyorum."

Aaron hâlâ yüzünü avuçları arasında tutuyor, başparmağıyla yanağını okşuyordu. Gözlerinin içine baktı. "Şu anda çok acı çekiyorsun. Sana daha fazla acı çekertmek istemem."

"Bana acı *vermeyen* tek şey sensin," dedi dürüstçe. Nick'in ölümü, ona bu zamana kadar ikisinin de kendisi için ne kadar değerli olduğunu anlamasını sağlamıştı. Sonra birden tereddüt etti, kararsız kaldı. Belki de o da aynı şekilde hissetmiyordu. "Beni istiyor musun bilmiyorum..."

O anda bakışlarında karanlık bir şey parladı — kendi duygularının bir yansıması. Joan, o bakıştaki derin duygular karşısında nefesini tuttu. O duyguların yoğunluğu. O ise, kendi duygularını bir kenara bırakmış, sanki onun zihninin berrak olduğundan emin olmak istercesine, hâlâ onun yüzünü inceliyordu.

Uzun bir süre sonra, aradığını bulmuş gibi göründü. Onu kendine doğru çekti, kapıdan uzaklaştırdı ve tekrar öptü.

Joan, buna ne kadar ihtiyacı olduğunu hissederek titriyordu. İçinde neden bu kadar acil bir ihtiyaç olduğunu bile söyleyemezdi. Ancak Aaron'ın öpücükleri kasıtlı, aceleci ve derindi ve Joan sakinleşmeye başladı, nefesi tekrar ritmini buldu. O, Aaron'a yaslanıp rahatlarırken, Aaron ona yumuşak, cesaret verici bir ses çıkardı.

Dışarıda öğleden sonra sona ermek üzereydi. Ağaçlar uzun siyah çizgiler halinde gölgelerini düşürüyordu. Tek ses, öpücüklerinin ve şöminenin çıtırtı ve tıslama sesleriydi. İçerideki lambalar yanmamıştı ve oda giderek kararıyordu.

Aaron ağzını kaldırdı ve Joan biraz bulanık bir şekilde ona baktı. Odanın içlerine doğru ilerlemişlerdi ve şimdi Aaron'un kocaman yatağının yanında duruyorlardı, şömine Joan'ın sırtına fırın gibi sıcak geliyordu. Aaron saçlarını yüzünden çekti. "Bunu daha önce yaptın mı?"

Joan yutkundu. "Sadece öpüşmek." Ve sadece Nick'le.

Onu tekrar öpmek için eğilirken bakışları çok yumuşaktı. "Bunu yapabiliriz," diye fısıldadı.

Joan ise daha fazlasını istiyordu. Gri ceketini çekti. Adam yanıt olarak öpücüğü derinleştirdi ve Joan'ın vücudunda sıcak bir titreme yarattı.

Ceketini çıkarıp koltuğa attı ve sonra onu yatağa yatırdı. Altında, deniz kızları işlemeli mavi ipek örtü yumuşacık bir his veriyordu.

Joan ona uzandı, ama o uzun bir süre sadece ona baktı, ayak parmaklarına kadar dikkatle inceledi, sanki onu kalbine kazıyormuş gibi. Sanki onu böyle görebileceği tek şans buymuş gibi.

Şömineden gelen gölgeler yüzünde sıcak bir şekilde titriyordu. "Çok güzelsin," diye fısıldadı ve Joan yanaklarında bir sıcaklık hissetti. "Bazen sana bakıyorum ve nefes almayı unutuyorum."

O konuşacak kişi değildi. O kadar kalp kırıcı, dikkat çekici bir yakışıklılığa sahipti ki, etrafındaki dünyayı onun yanında gerçek dışı gibi gösteriyordu. Dışarı çıktıklarında, insanlar hep ona bakıyordu.

Joan'ın düşünceleri yüzüne yansımış olmalıydı, çünkü Aaron'ın ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Yabancıların bana bakışlarından hoşlanmıyorum," dedi. "Ama *senin* bana bakışlarından hoşlanıyorum."

Bu sefer, onun kendisini yanına çekmesine izin verdi. Joan biraz gergin bir şekilde geri çekildi ve elbisesinin en üst düğmesini açtı. Aaron dudaklarını ısırды, gözleri karardı ve bir sonraki düğmeye dokunarak onun yüzünü izledi. Joan başını sallayınca, düğmeyi açtı, sonra bir sonrakinini ve bir sonrakinini, sanki

bir hayranlıkla açtı, sanki yırtmak istemediği kağıda sarılmış bir hediyeği açıyormuş gibi. İşini bitirdiğinde, kadının korsesini açarak onu çıplak bıraktı.

Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Güzel," diye mırıldandı. Parmağını sütyeninin üst kısmı boyunca gezdirdi ve parmağı göğüslerinin arasına daldığında Joan'ın nefesi kesildi.

Ve sonra birden durdu.

Joan ona bakarak gözlerini kırptı. Adamın bakışları, boynunda ağır duran rakamların yazılı olduğu kolyeye takılmıştı. Adamın her fırsatta onu eşarp ve yüksek yakalarla örtmeye çalıştığını fark etti. Joan, adamın içinde öfke dalgalarının yükseldiğini hissetti.

"Rakamların bir anlamı yok," diye hatırlattı ona. Onu hiç ayarlamamışlardı.

Adam eğilip alnını onun alnına dayadı. "Senin bu dünyada yaşadığını düşünmeye dayanamıyorum," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Ve burada yaşamak zorundaydılar. Eleanor kazanmıştı. Artık tek zaman çizgisi buydu.

Joan, ateşin ışığında altın rengi parıltıya dokundu. Saç telleri parmaklarının arasından geçiyordu, yatağın ipekinden bile daha yumuşaktı. "Neden şimdilik bu odanın dışında hiçbir şey yokmuş gibi davranmıyoruz?" diye önerdi.

Aaron'un gözleri hüznüydü, yüzünü avuçlayıp tekrar öptü, ağzı çenesinin kenarına, boynuna, köprücük kemiğine doğru kaydı. Kolyesinin zincirini açtı, boynundan çıkarırken cildini çizmemek için dikkatli davrandı. Ve sonra tüm nazikliği bir anda kayboldu. Kolyeyi duvara sertçe fırlattı ve Joan bir *kırılma sesi* duydu.

"Sanırım kırdın," dedi.

O, kolyenin olduğu boğazının çukuruna eğilip öptü. "İyi."

Ondan sonra pek konuşmadılar.

Ancak daha sonra... ikisi birlikte hareket ederken ve nefes nefese kalmışken ... Aaron, göz bebekleri büyümüş bir şekilde Joan'a baktı. "Seni Seni seviyorum," diye fısıldadı. O kadar yumuşak bir sesle söyledi ki, Joan onun bunu söylemek istediğinden emin olamadı. Hatta söylediğinin farkında mıydı, onu bile bilmiyordu.

Kendilerine geldiklerinde gece çökmüştü. Manzara

Dışarısı karanlıktı. Bir ara Aaron ikisini de çarşafın altına sokmuştu ve hala birbirlerine sıkıca sarılmışlardı, onun cildi kadınınkine sıcak sıcak değiyordu. Kadın onun kollarının arasında döndü ve Aaron onu kendine daha da yaklaştırarak saçlarını okşadı.

"Diğerleri nerede?" diye fısıldadı Joan.

"Bilmiyorum. Chimera Inn'de olmalılar." Orası buluşma yerleriydi.

"Kalabalığı geçemedim, bu yüzden buraya geldim." Aaron iç geçirdi.

"Düşünemedim. Seni buraya getirmemeliydim, burası güvenli değil."

Oh. Joan yutkundu. O da düşünmemişti, ama adam haklıydı. Arenada Eleanor, Nick'in başka bir zaman diliminden geldiğini anlamıştı. Artık Aaron'a daha da şüpheyle bakacaktı. Diğerlerini daha da sıkı arayacaktı.

Ama yine de... "Mahkeme henüz bizi almaya gelmediyse, belki de gelmeyecek," dedi. "Belki Eleanor'un en iyi intikamı, bizi bu dünyada yaşamaya zorlamak olacaktır."

Aaron, Joan'ın yanından elini aşağıya doğru kaydırды, sanki onun hala burada olduğunu kendine kanıtlamak istercesine. Hala sağlam. "Sanırım bizi istiyorsa, bizi bulacaktır."

Kaçacak yer yok. Nick artık bizi korumak için burada değil."

Bu Joan'ın aklına gelmemişti. Teorisini Aaron ve zaman çizelgesinin Nick'in etrafında garip bir şekilde dalgalandığını, bu da zaman yolcularının onu yakalamasını zorlaştırdığını söylemişti. Onunla birlikteyken, Joan ve onun yakınındaki herkes korunmuş olabilirdi. Ama artık korunmayacaklardı.

Zaman çizgisi kilitlendiğine göre, artık dalgalanabilir *miydi*?

Her halükarda Aaron haklıydı. Eleanor onları istiyorsa, onları ele geçirecekti.

Joan düşünmeden elini uzattı ve Aaron'ın saçlarını gözlerinden çekti. Bunu yapabilmek çok garipti; Aaron her zaman dokunulmaz gibi görünmüştü. Ama şu anda öyle değildi. Yanağında yastığın kenarından bir iz vardı, saçları ve gömleği dağınıktı. Joan, gömleğinin düğmelerini açtıklarını fark etti, ama çıkarmamışlardı.

Kaşlarını çattı. Yakasının beyaz pamuğunda kırmızı bir leke vardı. "Kanıyor musun?" Oturdu. "Aaron, o *kan* mı?" Nick'in düşüşünü izlerken hissettiği panik onu sardı. "*Yaralandın mı?*"

"Ne?" Aaron şaşkınlıkla kendine baktı. İzleri görmemişti. "Hayır... Sanırım çamur," dedi. Joan'ın koluna dokundu.

Joan şaşkınlıkla kendine baktı. Kollarında soluk kırmızı çizgiler vardı. Bunların günün erken saatlerinde oluştuğunu fark etti. Tuğla duvarı yıkmaya çalışırken oluşmuştu. Ellerini yıkamıştı ama kollarındaki izlerin bir kısmını temizleyememişti.

"Hey," diye fısıldadı Aaron. Oturup Joan'ı yataktan kaldırdı ve koltuğun kolundan denizkızı motifli ipek bir bornozu aldı. Bornozu Joan'ın omuzlarına örttü ve ikisi birlikte lüks banyoya girdiler.

Lavabonun musluğunu açıp suyu ısıttı ve sabunla kızın kollarını ovuşturdu. "Gördün mü?" dedi, su kırmızıdan sonra berraklaşırken. "Kimse kanamıyor. Ne sen ne de ben."

Joan garip bir deja vu hissetti. Holland House'daki katliamdan sonra da ellerindeki büyükannesinin kanını böyle yıkamıştı. Aaron yatak odasında, onu tanıştığı geceydi.

Gri gözleri aynada onun gözleriyle buluştu. Soğuk banyo ışığında solgun görünüyordu ve gözleri kızarmıştı. "Sürekli insanları kaybediyorum," dedi kendi kendine. Katliamda ailesi. Nick. Aaron, geçen sefer zaman çizgisini değiştirdiğinde.

"Beni kaybetmedin. Buradayım," diye mırıldandı.

"Aaron..."

"Seni seviyorum," dedi.

Joan nefesinin kesildiğini duydu. O, onun içindeyken de bunu söylemişti, ama o kadar yumuşak bir sesle söylemişti ki, Joan onun bunu kasıtlı olarak söylemediğini düşünmüştü. Bu sefer, yüzünde acı bir ifade vardı ve bu ifade Joan'ın göğsünü acı bir şekilde sıkıştırdı. Aaron, Joan'ın da kendisi için aynı şeyi hissetmediğini düşünüyordu.

Ama o *hissediordu*. O gün yaşananlar kalbini parçalamış, uzun zamandır içinde sakladığı gerçeği ona göstermişti. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Onun bakışları sabit bir şekilde Joan'ın üzerindeydi, ama Joan onun ona inanmadığını anlayabilirdi. O ve Nick neredeyse öpüşecekleri gece, Aaron ona "*Senin için her zaman o olacak*" demişti. Aaron, Joan'ın yanında dururken bile, onun kalbinde her zaman ikinci sırada olacağına inanıyordu.

Joan'ın göğsü yine kasıldı ve gözlerini kapattı. Aaron'ın elinin elini kapattığını hissetti. Ellerini göğsüne sıkıca bastırdı ve içindeki bir şey hafifçe rahatladı.

"Bunu bazen yaparsın," diye fısıldadı. "Endişeli olduğunda. Buraya bastırırsın."

Joan ona bakarak gözlerini kırptı. Nasıl fark etmişti? Kendisi bile bunu pek fark etmemişti.

Aaron alnına bir öpücük kondurdu. "Saray muhafızları hâlâ gelmedi." "Belki de haklıydın," dedi Joan. "Belki de hiç gelmeyecekler." Belki Eleanor gerçekten onları burada yaşamaya zorlayacaktı.

Joan ilk kez bu dünyada bir gelecek hayal etmeye çalıştı. Aaron'la birlikte bu evde mi yaşayacaktı? Canavar gibi bir refakatçi olmadan sokaklarda güvenle yürüyebilecek miydi?

Peki ya Aaron? Onun muadili, Oliver bölgesinin acımasız hükümdarı olarak biliniyordu. Aaron, muadilinin

Burada hayatta kalabilmek için rol mü yapıyorlar? Joan titredi. Onu tanıyordu; bu onu mahvederdi. Eleanor'un sevdiği türden bir psikolojik işkenceydi...

"Hava soğuyor," dedi Aaron. "Odayı ısıtayım."

Joan, Aaron gidene kadar soğuğu hissetmemişti. Hızlı bir sıcak duşla soğuğu gidermeye çalıştı, son kil kalıntılarını, bu korkunç günün son izlerini silmeye çalıştı.

Havluya sarınarak geri geldiğinde, Aaron perdeleri çekmişti. Takım elbisesini ve Joan'ın elbisesini asmış, odayı topluyordu.

Aaron, Joan'ın kendisini izlediğini görünce biraz utangaç göründü. "Sadece alışkanlık," dedi. "Temizlik hizmetine alışkın değilim." Böyle bir evde bunun garip gelebileceğini fark etmiş gibiydi. "Açıklaması zor."

Açıklayacak bir şey yoktu. "Son zaman çizgisinde odanı gördüm," diye itiraf etti Joan. "Mutfağın yanında. Seni koyduğu yer."

Aaron hareketsiz kaldı. Joan, onun yanlış anladığını söylemek, keskin bir şey söylemek istediğini gördü. Bu, onun her zamanki tepkisi olurdu. Bunun yerine, "Bir bakıma, bu zaman çizgisi öncekinden daha iyi. *O* burada değil," dedi.

Ateşi karıştırmak için ona sırtını dönerek yanına gitti. Joan ona dokunmak isteyerek ona doğru sallandı. Bu duyguyu bastırmasına gerek olmadığını hatırladı. Yanına gidip kollarıyla onu sardı. Aaron onu kendine çekerek, ateşi onun çıplak tenine çok sıcak gelmemesi için hafifçe döndürdü.

Tereddütle, "Bu zaman çizelgesinin benim için avantajları olduğunu biliyorum," dedi.

Canavarlar insanları yönetiyor. Babam sürgünde olduğu için Oliver topraklarını ben yönetiyorum. Ama... Senin böyle bir yerde olmanı asla istemem. *Ben* de böyle bir yerde olmak istemiyorum.

"Biliyorum," dedi Joan. "Sen, karşındaki kişinin rol yaptığı kişi değilsin. Karşındaki kişi de değildi."

Joan, onun yüzünün kenarını görebiliyordu. Bu ifadeyi daha önce, onu diğer insanların önünde savunduğunda görmüştü. Bu ifade,

karışıklığa benziyordu, sanki ona bir anlam veremiyormuş gibi. Kollarını ona daha sıkı sardı ve çenesini kaldırıp onu öptü. Gözleri, daha önce hiç görmediği kadar dürüsttü. "Aramızdaki bu şey," diye fısıldadı. "Seninle benim aramdaki. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum."

Daha sonra Joan yine Aaron'ın yatağında kıvrılmıştı. Aaron mutfığa yemek almaya gitmişti. Joan hareket edince yastıklardan biri yere düştü. Yastığı almak için kanopi perdesini kenara çekti ve gözü bir şeye takıldı. Bir kitap. *The Riverside Chaucer*. Yatak ile kanopi çerçevesi arasına sıkıştırılmıştı.

Joan merakla ona uzandı. Dokunduğu anda, oda etrafında dalgalanmaya başladı. Eleanor kilitlediğinden beri ilk kez zaman çizgisi hareketlenmişti. Bu his, Joan'a Nick'in mühür yüzüğünü dokunduğu anı hatırlattı. Sanki zaman çizgisi Joan'ın yaptıklarına ilgi duyuyormuş gibiydi.

Kucağındaki kitabı açtı ve içindekiler kısmını karıştırmaya başladı —çoğunlukla alışkanlıktan. Nick'in yüzüğündeki şifreli sayıları artık ezbere biliyordu.

9 1894 1, 9 1671 6, 7 161 7, 12 108 6, 22229 4, 14 56 6, 11
2141 5, 3 3199 6.

Dokuzuncu bölümü buldu: "Summoneer'ın Hikayesi." Her satır numaralandırılmıştı ve 1894'e gelene kadar sayfaları çevirdi.

İlk kelime onu sarsarak vurdu. *Aaron*.

Yatakta daha dik oturdu. Onun adı tesadüfen burada olamazdı. Bu, aradıkları kitaptı, birdenbire bundan emin oldu.

Artık bunun bir faydası olmayacağını biliyordu. Eleanor'la savaşmış ve kaybetmişlerdi. Yine de, bir sonraki kelimeyi aramak için sayfaları çevirmeye devam etti

...

TWENTY-SIX

Joan sayıları çözdü. İşini bitirdiğinde, şifrelenmiş mesaj tek bir satırdan oluşuyordu.

Aaron, aşkım. Evere myne. Evere thyne. Nicholas.

Joan, kalemle yazdığı harflere, Orta İngilizce yazılışlarına bakakaldı. Uzun ve tuhaf bir an boyunca, kelimeler bir anlam ifade etmedi. Ne ayrı ayrı, ne de bir arada. *Aaron, aşkım.*

Sonra anlamı geç bir şok dalgası halinde zihninde yankılanınca keskin bir nefes aldı.

Joan ve diğerleri, Eleanor'u durdurmanın anahtarının bu sayılarda olduğunu düşünerek haftalardır bu sayıları inceliyorlardı. Ama şifre Eleanor'la ilgili değildi. Bu, bu zaman çizgisindeki Nick'in Aaron'a yazdığı bir aşk mektubuydu.

Joan mesajı tekrar okudu, anlamaya çalıştı. Aaron ve Nick bu zaman diliminde birlikteydiler...

Şaşkına dönmüştü. Aaron'ın hem erkeklerden hem de kızlardan hoşlandığını tahmin etmişti. Nick için aynı şeyi tahmin etmemişti. Ama bunun ötesinde, Aaron ve Nick çok farklı iki dünyadan geliyorlardı — *Joan'ın* iki dünyasından, canavarlar ve insanlar — ve birbirlerinden daha uzak olamazlardı.

"Karşılıklarımızın birlikte çalıştığını hayal edemiyorum," demişti Aaron, Nick'e. Buraya geldiklerinden beri o kadar çok çatışmışlardı ki, Joan da bunu hayal edemiyordu. Farklı geçmişleri, farklı değer sistemleri, farklı dünya görüşleri vardı...

Joan, onları insanlarla canavarlar arasındaki gelecekteki bir savaşta hayal etmişti; Aaron bir tarafta, Nick diğer tarafta. Ve Joan ikisinin arasında kalmış.

Ve yine de, bu kısa not — sadece sekiz kelime — başka bir hikayenin bir parçası gibiydi.

Yatak odasının kapısı gıcırdadı ve açıldı. Aaron bir tepsiyle geri dönmüştü. Joan'ı görünce durdu. Joan yüzündeki ifadenin ne olduğunu bilmiyordu, ama Aaron yumuşak bir sesle "Ne oldu?" diye sordu.

Joan tereddüt etti, sonra *The Riverside Chaucer*'ı uzattı. "Nick'in şifre için kullandığı kitabı buldum."

Aaron, sesinde garip bir ton olduğunu hissederek başını eğdi. "Çözdün mü?" Tepsiyi dikkatlice çekmeceli dolaba koydu ve yanına geldi. "Chaucer olduğunu tahmin etmeliydim," dedi yavaşça. "O her zaman en sevdiğim yazarlardan biri olmuştur."

Onun yanına oturduğunda yatak ağırlığıyla çöktü. Aşağı inmek için siyah kadife bir bornoz giymişti. Giydiği her şey lüks ve yumuşaktı, dokunmak isteten bir havası vardı. Joan'dan kağıdı aldı ve rakamların üzerine yazdıklarını okudu.

Joan ona baktı. Mesajı tekrar okurken uzun, soluk kirpikleri yanaklarına değdi. Joan, gri gözlerinde bir şaşkınlık parlaması gördü. "Birlikteymişler," dedi. Yüzündeki ifade okunamaz hale gelmişti.

Joan onun bir şey daha söylemesini bekledi, ama söylemedi. "Bunun hakkında ne hissediyorsun?" diye sordu. Aaron'la geçirdiği son birkaç saat, Nick'in ölümünün ardından karanlıkta bir ışık gibi gelmişti. Ya bu, aralarındaki ilişkiyi değiştirirse?

Ona beklenmedik bir şekilde tereddütlü bir bakış attı. "*Sen* ne hissediyorsun?"

"Ben... bilmiyorum," diye itiraf etti. Nick ve Aaron'ın muadillerini düşünerek dudağını ısırdı: gladyatör ve Oliver ailesinin reisi.

Aaron'un muadili Nick'in arenadan kaçmasına yardım etmiş, ardından birlikte diğer insanları kurtarmak için çalışmışlardı. Bu korkunç dünyaya gelmişlerdi ve daha iyi bir hayat hayal etmişlerdi. Daha iyi bir hayat kurmaya çalışmışlardı.

Joan zorlukla yutkundu. Zihninin derinliklerinde, Nick ve Aaron'ı, onlara olan sevgisini, kendisinin iki yarısı olan canavar ve insan ile ilişkilendirmişti. Sonsuza kadar parçalanmış hissi ile.

İki dünyasını her zaman uzlaşmaz görmüştü, ama Nick ve Aaron'ın muadilleri bir şekilde bir yol bulmuştu. Onların aşkı burada yasadışı olurdu — canavarlar ve insanlar bu dünyada birlikte olamazlardı — ama *yine de* bir yol bulmuşlardı.

Ve sonra silinmişlerdi. Dünyadan silinmişlerdi, geriye sadece kalıntıları kalmıştı.

Ve bu onu ... Hayır, nasıl hissettiğini bilmiyordu. Tek bildiği bildiği tek şey, onların öldüğüydü. Ve Nick de ölmüştü. Bir başka keder dalgası onu vurdu, nefesini kesecek kadar güçlüydü. Düşüncelerini düşüncelerini kelimelere dökmeye çalıştı. "Onları sildiğimiz için çok üzgünüm ve çok üzgünüm." Konuşurken sesi kısıldı. "Ve bu korkunç dünyada yaşamak zorunda kaldıkları için üzgünüm. Ama birbirlerine sahip oldukları için mutluyum."

Joan ona doğru döndü ve o onu kendine çekti. Dudakları hala saçlarına bastırılmış halde, "Bu dünya bizimkinden o kadar farklı ki, sanki aynı insanlar değilmişiz gibi geliyor," diye fısıldadı. ona doğru döndü ve Aaron onu kendine çekti. Dudakları hala saçlarına yapışık, fısıldadı, "Bu dünya bizimkinden o kadar farklı ki, sanki aynı insanlar değiliz gibi."

Joan onun yüzünü görebilmeyi diledi. Sesinde ağır bir ton vardı. Anlamadığı bir ses duydu. "Aaron..." diye başladı, ama o onu susturdu. "Benim ve Nick'in muadillerimiz hakkında ne düşündüğümü bilmek mi istiyorsun?" dedi. "Bu zaman çizgisinde senin öldüğünü düşünüyorum." "Ne demek istiyorsun?"

Sonunda başını kaldırdı ve yüzünü görmesine izin verdi. Yüzündeki ifade acı verici bir şekilde açıktı. "Eğer senin muadilin hayatta olsaydı, bu zaman çizgisinde sen ve Nick birlikte olurdu. İkinci *vera historia*'da birlikteydiniz ve zaman çizgisi sizi burada da bir araya getirirdi." Bir an sessiz kaldı. "Sanırım ikinizi de tanırdım, Nick Oliver gladyatörü olarak..." Gözleri uzaklara dalmıştı, sanki onları uzaktan izliyormuş gibi. "Her zaman çizgisinde olduğu gibi, birlikte mantıklıydınız."

Joan ne söyleyeceğini bilemedi. Alnını göğsüne dayadı ve adam onu daha sıkı sarıp sardı. Her zaman güzel kokardı. Şu anda kendi kokusu vardı, ama aynı zamanda bergamot ve keskin kış havası notalarıyla pahalı bir kolonyanın hafif kokusu da geliyordu. Kokunun bornozundan geldiğini fark etti Joan. Onun diğer versiyonunun en ufak bir izi.

Söylenecek bir şey kalmamıştı. Onu daha sıkı sarıp gözlerini kapattı.

Aaron uzun süre uykuya dalamadı. Uyuduğunda da, uykusu ilk başta huzursuzdu. Sanki Joan ortadan kaybolmuş gibi, sarsılarak uyandı ve ona uzandı. Sanki saray muhafızları onu ondan almak için gelmiş gibi. Sonunda

nefes alışşı düzeldi ve Joan'ın beline doladığı kolu ağırlaştı.

Şömine ateşı yüzünde titriyordu. Uykuyla yumuşayan güzel yüz hatları, bir Raphael öncesi tablo gibiydi. Joan, onun söylediklerini düşünmeden edemiyordu. *Birlikte mantıklı olurdunuz*. Sanki Aaron aynı şekilde mantıklı olmamış gibi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ona. Uyanırken söylediğinde ona inanmamıştı. Belki bilinçaltı bunu duyacak ve bunun doğru olduğunu anlayacaktı.

Ondan sonra kendisi de uykuya dalmış olmalıydı.

Karanlıkta, kafası karışık bir şekilde tekrar uyandı ve bir şeylerin çok yanlış olduğunu, korkunç bir şeylerin olacağını hissetti.

Sonra hatırladı. Korkunç şey çoktan olmuştu. Nick ölmüştü.

Acı onu boğarak sardı ve neredeyse sessiz bir hıçkırık kopardı. Nick *ölmüştü*.

Bir saniye sonra, güçlü kollar onu sardı. *Aaron*. Onu tuttu ve Joan ona döndü, kokusunu içine çekti.

"Gerçek gibi gelmiyor," diye fısıldadı. Anlayamıyordu. Artık şans yoktu. Zaman çizgisi yoktu. "Nasıl ölmüş olabilir?"

Aaron cevap vermedi. Cevap yoktu. Alnına bir öpücük kondurdu. "Benimle bir yere gelmek ister misin?" diye fısıldadı.

TWENTY-SEVEN

Bir saat sonra Aaron arabasını koloseumun yakınına park etti. Gösterge panelindeki saat 2:17'yi gösteriyordu.

Joan arabadan indi. Arkasında, arabanın kapısının kapanma sesi aşırı yüksek geldi. Yolda hala gül yaprakları vardı, ama onun dışında sokak bomboştu. *Curia Monstrorum*'un beyaz heykellerine bakarken titrek bir nefes aldı. Aaron, Joan'ın kendisinin bile bilmediği bir şeyi biliyordu.

"Annem Oliver malikanesinde idam edildi," diye fısıldadı Aaron. "Lily Garden'da... Sen görmedin. Malikanenin en batısında. Zambakların kokusunu hiç sevmedim, şimdi ise hiç tahammül edemiyorum, ama... O öldüğü gece, saatlerce o bahçede oturdum. Nedenini bile bilmiyorum. Sadece oturmam gerekiyordu."

Joan'ın gözleri yaşlarla doldu. Aaron annesi hakkında hiç konuşmazdı, özellikle de onun ölümü hakkında. Elini uzattı ve Aaron elini tuttu.

Bu sefer koloseuma girmek şaşırtıcı derecede kolaydı. Bina, sokak kadar boş ve korumasızdı ve ürkütücü bir sessizlik hakimdi. Arena'nın altındaki mağara benzeri boşluğu geçtiler. Lambalar kısılmıştı ve kendi ayaklarını görebilecek kadar ılık vardı.

Joan, taş merdivenlerden arenaya çıkarken nefesini tuttu. Ay ışığında kum beton rengindeydi ve şimdi dokunulmamış gibi görünüyordu —kan izi yoktu, temiz ve düzgünce tırmıklanmıştı.

Nick'in öldüğü yere doğru yürüdüler. Joan ne bulacağını bilmiyordu — belki yüzüğünü. Belki bir parça giysi. Ancak ondan hiçbir iz yoktu. Kalan tütsü kokusu dışında, burada bir şey olmuş gibi hiçbir iz yoktu.

Joan, tırmıklanmış kumun üzerine diz çöküp onu düzeltti. "Biliyor musun... Sanırım onu zihnimde ezip geçtim," dedi. "O hayattayken." Nick'i

Nick'i siyah beyaz, eski bir filmdeki karakter gibi hayal etmişti. Bir hikayenin kahramanı gibi.

Bazen bana baktığını yakalıyorum, Nick bahçede ona demişti, sanki kendini benimle karşılaştırıyormuşsun gibi. Sanki kendinden utanıyormuşsun gibi. Ama ben kendimi öyle görmüyorum. Seni öyle görmüyorum.

Onu, gerçek, karmaşık kişiliğinden sıyrıp, kumları düzeltir gibi düzeltmişti. O, onun çizdiği portreden çok daha fazlasıydı. Belki de bunu kendine de yapmıştı, kendini ve Nick'i *canavar* ve *insan* gibi sahte bir ikileme sokmuştu.

"Onu gerektiği kadar net göremedim," dedi Joan, "ama onu gerçek haliyle hatırlamak istiyorum. Ondan geriye sadece anılarım kaldı ve bu anıların gerçek olmasını istiyorum."

"Seni seviyordu," dedi Aaron yumuşak bir sesle. "Sana her baktığında gözlerinde görüyordum."

Joan başını salladı ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Bu, Nick'in arenaya çıkmadan önce ona söylediği son sözlerdi. O da onu çok sevmişti. Onu çaresizce sevmişti. "Onu pek sevmediğini biliyorum."

Aaron'a baktı ve onun yumuşak gri eşofmanına bakıp gülümsemeyi engelleyemedi. Bu hiç onun tarzı değildi. Joan, onun rahat kıyafetleri olduğunu tahmin bile edemezdi, en azından onun tarzı değildi, ama Aaron, karşı tarafın soyunma odasındaki çekmecenin arkasında, kendisinin ve Joan'ın için bir takım bulmuştu. Karşı tarafı motifleri seviyor gibiydi, bu kıyafetlerin bile pantolon ceplerine Oliver'ın denizkızı motifi sevgiyle işlenmişti.

Aaron ona küçük, alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "*Benden hoşlanmazdı.*" "Seni tanı mıyordu."

"Belki."

Joan yüzünü ovuşturdu. Bu zaman diliminde böyle olmamıştı. Nick'in muadili Aaron'ı sevmişti ve Aaron'ın muadili de onu açıkça sevmişti, o kadar ki Nick'i korumak için kendi babasını tahtından indirmişti. Bu evrende, boş arenada Nick için ağlayan kişinin Aaron olabileceğini düşünmek garipti.

Nick'in muadili tarafından Aaron'a gönderilen mesajı tekrar hatırladı. Şifreli sayılardan önce, Nick'in muadili Aaron'a şöyle demişti: *Ona ulaşabilirsin. İhtiyacın olan her şey sende var.* Eleanor'u nasıl öldürmeyi planlıyorlardı? Bunu hiç anlamamıştı.

Joan, artık bunun gerçekten önemli olmadığını düşündü. Eleanor kazanmıştı ve onlar kaybetmişti. Yapabilecekleri başka bir şey yoktu.

Soğuk hissetmeye başlayana kadar kumların üzerinde oturdular. Sonra biraz daha oturdular. Aaron, *o bahçede saatlerce oturduğunu* söylemişti. Joan bu dürtüyü anlayabilirdi.

Düşüncelere dalmışken, gecenin sessizliğini bozan bir ses onu ürküttü. Ayağa kalkıp Aaron'ı da kaldırdı, arenada yürüyen mahkeme muhafızının kırmızı üniformasını fark etmeden önce.

"Burada olamazsınız! İzinsiz girmişsiniz!" Muhafız otuzlu yaşların ortalarındaydı, sert kaşları ve ölü ot renginde kısa saçları vardı. Yaklaştıkça kaşlarını çatmaya başladı. "Lord Oliver?" dedi tereddütle. "Burada ne yapıyorsunuz?" Aaron'a, bu dünyadaki diğer herkesin gösterdiği saygıdan çok uzak bir ses tonuyla konuşuyordu. Joan yavaşça şüphelenmeye başladı. Aaron, Nick Ward'ı infaz etmişti, ama Nick öğleden sonra arenada ortaya çıkmıştı. Herkes onu görmüştü.

Aynı zamanda, Eleanor'un Aaron için tutuklama emri çıkarmadığı da anlaşılıyordu. Ve onu alenen reddetmemişti. Hatta, tüm kalabalığın önünde Nick'in tam olarak *Nick* olmadığını ima etmişti.

Muhafız, tüm bunların kendi yetki alanının dışında olduğu sonucuna varmış gibiydi. Daha resmi bir duruşa geçti. "Lord Oliver," dedi yine, biraz yumuşayan bir ses tonuyla. "Yardımcı olabilir miyim?" Joan'a baktı, ya da bakmaya çalıştı. Aaron, Joan'ı biraz arkasına çekerek onu gizlemişti. Joan'ın üzerinde yüzünün olduğu bir arananlar ilanı hâlâ elindeydi.

Aaron, karşısındaki adamın pelerinini tekrar çekerek başını kibirli bir şekilde eğdi. Ancak Joan, pelerinin ona gittikçe daha rahatsız olmaya başladığını görebiliyordu. "Nick Ward'ın cesedine ne oldu?" diye sordu sert bir sesle.

Joan, Aaron'un muhafızın dikkatini kendine çekmeye çalıştığını hissetti, ama keskin bir nefes almayı bastırdı. Aaron sorana kadar bu bilgiyi ne kadar çok istediğini fark etmemişti.

Muhafız, gece yarısı, boş bir arenada sorulan bu soruyu tuhaf bulmuş olmalıydı, ama cevap verdi. "Kolezyum, Argent topraklarında, lordum. Cesedi Argent'lar aldı sanırım."

"Nick, Oliver'ın gladyatörüydü," dedi Aaron soğuk bir sesle. "Cesedi Oliver'ın malıdır."

"Efendim." Muhafız ağırlığını değiştirdi. Bu işin artık kendi yetki alanının çok ötesinde olduğunu düşünüyordu. "Lord Cassius Argent, onu Argent malikanesinde sergileme planından bahsetmişti..."

Cassius Argent'in sinsi yüzü Joan'ın gözlerinin önüne geldi. Pelican'da Aaron'a şöyle demişti: "*Gladyatörü yakalasaydık, onu ödöl odamıza koyardık.*"

Joan titredi. Nick'in cesedi, doldurulmuş aslanlar ve geyiklerin arasında sergilenip canavarların alay konusu mu olacaktı? Bu düşünceye dayanamıyordu.

Onların arkasında, Aaron onu teselli etmek için elini sıktı. "Hepsi bu kadar," dedi, sanki gardiyan kendi hizmetçilerinden biriymiş gibi eliyle işaret ederek.

Muhafız sinirlenmişti, Joan bunu görebiliyordu, ama sadece başını sallayıp kumların üzerinde geriye doğru yürüdü.

"Cassius Argent'in bir ödöl odası var," dedi Joan, muhafız duyamayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz. Bu dünyanın en kötüsünü gördüğünü her düşündüğünde, yeniden şok oluyordu. "Nick'i duvara asılan bir geyik gibi oraya koyacak."

Aaron'un nefesi tısladı. "Yarın sabah Argent'larla konuşacağım." "Öğleden sonra buraya geldiğinden beri konumun değişti mi sanıyorsun? şüpheli görünüyordu..."

"Sanırım bunu atlatabilirim. Bu tür toplumlarda insanlar, otorite sahibi kişiler söz konusu olduğunda kendi işlerine bakma eğilimindedir. Eğer serbestçe dolaşabiliyorsam, onlar için sorun yok demektir..."

"Onların yetki alanı dışında."

"Doğru."

Joan, Aaron'ın sözlerine rağmen endişeli olduğunu anlayabilirdi, kendisi de öyle hissediyordu.

Eleanor tahmin edilemezdi. Bildikleri kadarıyla, stadyumdan çıkar çıkmaz onları bekleyen korumalar olabilirdi.

Her ihtimale karşı farklı bir yoldan çıktılar, stadyumu çevreleyen dolambaçlı bir yol. Joan, Nick'in öldüğünü gördüğü izleme odasının önünden geçeceklerini fark edince nefesi kesildi.

Kendini odanın hemen dışındaki koridorda dururken buldu. Orada Aaron'un onu pencereden sürükleyerek çıkardığı yerde, sıkıştırılmış toprak zeminde hala izler vardı. Gözetleme deliklerinden, ay ışığı altında kum parlak beyaz görünüyordu. Bu açıdan arena daha küçük görünüyordu.

"Bir parçam onun öldüğüne inanamıyorum," diye itiraf etti Aaron'a. "Onu bir tür süper kahraman olarak görüyordum. Sanki öyle bir düşünüş onu öldüremezmiş gibi

onu öldüremezdi."

Gerçekten niyeti olmadan odaya bir adım attı. Tam o sırada, garip bir şey gözüne çarptı: pencerenin yanındaki tuğla duvarda yansıyan bir ışık lekesi. . Omzunun üzerinden arkasına baktı. Aaron karanlık kapının eşiğinde durmuş, koridorda gardiyan var mı diye bakıyordu. Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Işığın kaynağı yoktu.

Yavaşça ona doğru yürüdü. Sanki duvarın *içindeymiş gibi* garip bir derinliği vardı. Ona ulaştığında, o derinlik içinde bir gölge hareket etti. Joan geri çekildi. Sonunda neye baktığını anladığında keskin bir nefes aldı.

"O nedir?" dedi Aaron. Duvara yaklaşarak o şeye bakmaya başladı. "Bu..."

Joan başını salladı. Duvarda, kendi elinin büyüklüğünde bir delik vardı. kendi eli kadar bir delik vardı. Ve içinde, arenanın yerine, aydınlık bir oda görebiliyordu. Derinlerde, arenanın tribünlerinin olması gereken yerde , hava koşulları ve zamanın aşındırmasıyla yıpranmış bir taş duvar vardı. Joan bakakaldı. O duvarı tanıyordu. Birkaç yıl önce, Londra'nın Roma kalıntılarını gezdiği bir yürüyüş turunda o odada bulunmuştu. "Bu Guildhall Sanat Galerisi'nin bodrum katı," dedi Aaron'a. "Londinium'un amfitiyatrosunun sergisi var burada."

"Ne?"

Joan yutkundu. "Bu, zaman çizgisinde bir yırtık. Bize *zaman çizgimizi* gösteriyor."

zaman çizgisini gösteriyor."

Aaron'un ağzı açıldı ve kapandı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum, ama yırtığı hissedebiliyorum," dedi Joan. Tanıdık bir çürüme ve bozulma hissi. Ve şimdi, ay ışığında, onun pürüzlü kenarlarını da görebiliyordu.

Aaron, sanki onun sözleri kendi hissettiklerini fark etmesine neden olmuş gibi titredi. "Ama Eleanor zaman çizgisini kilitlediğinde tüm yırtıkları kapatmıştı. Stadyumun üstündeki yırtığın kapandığını gördüm. Kapandığını *hissettim*."

O anda Joan'ın aklına rahatsız edici bir şey geldi. Yerdeki izlere ayak parmaklarıyla dokundu. Aaron onu güvenli bir yere çekmişken ayakkabılarıyla kazmıştı. O izlerin üzerine basmak için bir adım sola attı. Sonra duvara uzandı.

Aaron koluna dokunarak onu durdurdu. "Ne *yapıyorsun*?" diye endişelenerek sordu.

"Sorun yok," Joan onu sakinleştirdi. O şeye dokunmak niyetinde değildi. Sadece konumunu kontrol etmek için. Artık emin olmuştu.

tam burada duruyordu. Tam burada duvara dokunuyordu.

"Joan?"

Joan yutkundu ve ona baktı. Uykusuzluk ve yaşadığı tüm strese rağmen çok yakışıklıydı. "Sana söylemediğim bir şey var." Ying Liu dışında kimseye söylememişti. Aaron'un ona asla zarar vermeyeceğini bildiği halde, içinden bir korku dalgası geçti.

Titremesini fark etti ve elini tutarak onu gözyaşlarından uzaklaştırıp kollarının arasına aldı. "Ne oluyor?"

Joan kelimeleri aradı. "Gücümde bir sorun var." "Nasıl bir sorun?" diye sordu adam yumuşak bir sesle.

"Ben... Sanırım zaman çizgisinde bu yırtığı *ben* yaptım. Daha önce de yapmıştım. Yani, *benim* yaptığımdan hiç emin değildim. Ama bunu burada görünce..." Burası Nick'in öldüğü yerd. Gücü genellikle çaresiz duyguların çaresiz duyguların hakim olduğu anlarda ortaya çıkıyordu. Bu o olmalıydı.

Aaron ona baktı, yüzünü inceledi, kendi yüzünde şüphe ve kafa karışıklığı vardı.

"Bazen gücüm kendi iradesiyle ortaya çıkıyor," diye açıkladı Joan. "Bazen istemediğim şeyleri bozuyorum."

"Yani güvenilirmez mi?" dedi Aaron.

"Daha da kötüsü var." Çok daha kötüsü. "Mezar gücü, nesneleri yok etmemi sağlıyor. Ama bazen gücüm bunun ötesine geçiyor. Zaman çizgisinde delikler açıyor, sanki dünyayı yok ediyormuşum gibi."

Aaron'ın yüzünde ne göreceğini bilmiyordu - belki tiksinti, belki dehşet - ama rahatlamasına neden olan şey, onun sadece endişeli görünmesiydi. "Böyle bir şeyi hiç duymadım," dedi.

"Nick'in öldüğünü gördüğümde bu yırtığı *ben* yaptım," dedi Joan. "Holland House'da onu yok ettiğimde de aynısını yaptım. Covent Garden yakınlarındaki kafede de yaptım. Ve sanırım Oliver'ın bahçesinde, büyükannemle konuştuğumuzda da... Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok."

Aaron, onun gerginliğini hissetmiş olmalıydı, çünkü elini rahatlatıcı bir şekilde sırtına koydu. "Ama bu mantıklı değil," diye mırıldandı. "Daha önce olmuş olsa bile, şimdi olması mümkün olmamalı. Eleanor, zaman çizgisini kilitlediğinde, diğer tüm zaman çizgilerinin sanki hiç var olmamış gibi silineceğini söylemişti. Ama yine de..." Joan'ın yaptığı yırtıkta görünen harabelere başını salladı.

Yırtık çok küçüktü, Joan'ın eli kadar. "Ne diyorsun yani?" diye sordu yavaşça. İçindeki duyguyu umut olarak adlandıramazdı umut olarak adlandıramazdı, umut olacak kadar güçlü değildi. "Belki Eleanor zaman çizgisini sandığı gibi kilitlemedi? Belki hala düzeltebiliriz?"

Sonra bunun tüm anlamı bir fırtına gibi üzerine çöktü. "*Sen hayattayken zaman çizgisini kilitleyemem,*" demişti Eleanor Nick'e. "*Ölmene ihtiyacım var.*"

Aaron'un nefesinin kesildiğini duydu. Güzel yüz hatları donmuş, dışarıdaki kumlar kadar solgundu. Neredeyse refleks olarak, sanki uykusunda ona uzanır gibi, ona sarıldı. Sonra onu bıraktı.

"O hayatta olamaz," diye duydu Joan kendi sesini. "O düşüşten sağ çıkmış olamaz."

"O zaman buradaki gözyaşı ne?" "Bilmiyorum," dedi Joan.

TWENTY-EIGHT

Aaron, hala gül yapraklarıyla kaplı karanlık yollardan stadyumdan uzaklaştı. Joan, onun her zamanki buz gibi yüzeyinin altında çalkantılı duygular hissedebiliyordu.

"Buradayım," dedi ona. "Seninleyim." Kendini söylemeye cesaret edemedi. *Hayatta olsa bile.* Nick hayatta değildi. "Ne olursa olsun, seni seçiyorum."

Aaron'un zarif parmakları direksiyona vurdu. Işıklarda durdu, kimseyi beklemiyordu — sokak bomboştu. "Umarım hayattır," dedi Joan'a. "Lütfen başka türlü düşündüğümü sanma." Ancak sesindeki sertlik Joan'ın göğsünü sıkıştırdı ve ışıklar tekrar yeşile döndüğünde, sanki gaza çok sert basmış gibi araba sıçradı.

Dışarıda, Eleanor'un Londra'sının karanlık sokakları akıp gidiyordu. Havası boğucu bir akşamdı. Argents'ların yanmış karaağaç afişleri direklerinde sarkık duruyordu ve çınar ağaçlarının yaprakları hareketsizdi.

Joan gözlerini kapattı. Bu spekülasyonlar çok acı vericiydi. Nick ölmüştü. Onun öldüğünü görmüştü. Kendi gözleriyle düşüşünü görmüştü. O ölmüştü.

Aaron yanında sessizdi. Joan, onun gerginliğini hissedebiliyordu, hatta Gözleri kapalıydı. *Senin için her zaman o olacak.* Ne olursa olsun, Joan, Aaron'un kendini sonsuza kadar ikinci tercihi olarak göreceğine dair korkunç, içini parçalayan bir hisse kapılmıştı ve bunu nasıl değiştireceğini bilmiyordu. Nick'i önce o tanımıştı. Onu önce o sevmişti ve Aaron bunu biliyordu. Ama Aaron'u da seviyordu. Ve bu da aynı umutsuz, yürek parçalayan aşktı.

"Mesele şu ki..." Aaron yumuşak bir sesle konuştu. "O şimdi ölmüş *olsa* bile, onu geri getirme şansımız olabilir. Zaman çizgisi kilitli değilse, onu hala düzeltebiliriz. Yeni versiyonda tekrar hayatta olur." Joan ona dönüp baktı. Nedense bu aklına gelmemişti. "

Zaman çizgisi her zamanki gibi ikinizi yeniden bir araya getirir," dedi Aaron. "Ama sen ve ben..." Tereddüt etti. "Muhtemelen birbirimizi unuturuz."

Yola bakıyordu, parmak eklemleri direksiyonda beyazlaşmıştı ve Joan, koloseumda gözyaşlarını gördüklerinden beri bu olasılığı kafasında tartıp durduğunu fark etti.

"Ben... geçen sefer seni unutmadım." Nick'in bir sonraki zaman diliminde geri döneceği fikrine nasıl yaklaşacağını bile bilmiyordu.

Aaron ona tuhaf bir şekilde nazik bir bakış attı. Cevap vermedi, ama Joan onun söylemediği cevabı duydu. *Onu* unutmuştu.

"Eleanor bize saldırdığında olduğu gibi etrafımıza bir balon oluşturacağım. İkimiz de hatırlayacağız."

"Fırsatın ya da seçeneğin olmayabilir," dedi yumuşak bir sesle.

"Seni *seviyorum*," dedi Joan. "Geçen sefer beni unuttuğunda..." Sözler boğazında düğümlenerek çıkamadı. Hayal ettiğinden daha kötü olmuştu. Bunun bir daha olmasına izin veremezdi.

Aaron, sesindeki yeni sıkıntıyı duymuş gibiydi. Ona bir bakış attı ve vites kolundaki elini çekip onun elini tuttu. "Özür dilerim," dedi nazikçe. "Bazen zihnim çok ileri gidiyor. Muhtemelen üzerinde düşünmeye değmez, zaman çizgisini düzeltebileceğimizi bile bilmiyoruz."

Joan yutkundu. Aaron başka bir ışıktaki durmuştu. Dışarıda hafif bir rüzgâr esmeye başlamış, yaprakları havalandırmış ve bölge bayraklarını dalgalandırmıştı. Hâlâ Argents'ların kurumuş karaağaçlarıyla çevriliydiler, ama Joan kuzeydeki bir sonraki caddede ejderha yılanları resimli bayraklar gördü. Chimera Inn, Portelli bölgesindeydi, hatırladı.

Aaron, günün erken saatlerinde kalabalığın arasından geçip buluşma noktasına ulaşamamıştı, ama şimdi yollar boştu.

"Diğerlerini bulmalıyız," dedi. "Nerede olduğumuzu merak ediyorlardır."

Aaron iç geçirdi. "Kuzenin giydiğim kıyafet hakkında tek kelime bile ederse..." Ama sağa işaret etti ve döndü.

Chimera Inn'e vardıklarında hava hâlâ karanlıktı. Chimera Inn, parlak mavi boyasıyla komşularının arasında tropikal bir kuş gibi göze çarpan eski moda bir pub'dı. Binanın üzerinde isim yoktu, sadece özenle işlenmiş kıvrımlı bir demir braketten sarkan bir tabela vardı. Tabelada, ejderhanın arka ayakları ve aslan başı olan, ateş püskürten, el boyaması güzel bir yaratık resmedilmişti.

Joan kapıyı itti ve yukarıdan bir zil çaldı, girişlerini duyurdu. Oda küçüktü, meşe panellerle kaplıydı. Birkaç masa ve

Sandalyeler, yanan şöminenin ve dumanlı bir güveç kokusu yayan asılı tencerenin etrafında toplanmıştı. Üst üste dizilmiş kaseler ve bir yığın kaşık, insanların kendilerine yemek alabileceklerini gösteriyordu.

Masalardan sadece biri doluydu. Oradaki adam, Joan ve Aaron içeri girerken zar zor başını kaldırdı. Tom, Chimera Inn'i önermişti çünkü müşterileri Serpentine'dekiler gibi kendi işlerine bakıyorlardı.

Duvarlar boyunca lambalar yanmamıştı, ancak oda öğleden sonra kadar aydınlıktı. Joan, omzunun üzerinden bakınca bunun nedenini anladı. akşam saatlerinde ayrıldıkları cadde yerine, pencerelerden Shakespeare'in eserlerinde görülen binaların gündüz manzarası görünüyordu. Pencere Portelli camından yapılmıştı. Başka bir zamana tek yönlü bir bakış.

Joan, elinde havuç ve soğan dolu bir sepet taşıyan bir kadın yanından geçerken merakla nefes aldı. Gri çizgili saçları topuz yapılmıştı ve kıvrımlı bukleler çizgileri belirgin yüzünü çerçevesiyordu. Canavarların dünyası çok garipti.

Bazen... Bu kadın çok uzun zaman önce ölmüştü ve kendi zamanında var olmayan bir pencereden canavarların onu izlediğini bilemezdi.

"1665 ya da 1666 gibi görünüyor. Yangından hemen önce," diye mırıldandı Aaron ve Joan sahneyi yeni gözlerle izledi. O sokak yıkılmasından bir yıldan az bir süre önceydi ve tüm şehir Büyük Veba'nın pençesindeydi.

Londralıların beşte biri bu salgından ölecekti. "Tıpkı *bizim* 1600'lü yıllar gibi," diye ekledi Aaron, alnını kırıştırarak. "Eleanor'dan henüz bir değişiklik yok."

"Jamie, bizim zaman çizgimizin 1800'lere kadar buradan pek sapmadığını söylemişti."

"O, bu zaman çizgisine daha önce müdahale etmiş olmalı," dedi Aaron. "*Bu* dönemde" — pencereye doğru başını salladı — "St Paul Katedrali'nin kulesi çoktan yanmıştı. Bildiğimiz kubbe, bundan birkaç yıl sonra inşa edilmeliydi."

Eleanor'un gizlice ve yavaşça kendi zevkine göre ufku değiştirmesinin görüntüsü Joan'ı ürküttü. Dahası, omurgasının ucunda ilkel bir uyarı hissetti. Eleanor her zaman en uzun oyunları oynardı ve Joan, onun bir şekilde hala oynadığını hissediyordu.

Planlarının henüz bitmediğini.

Joan kollarını kendine doladı ve Eleanor'u zihninden uzaklaştırdı. Eleanor hepsine yeterince zarar vermişti. Joan, mecbur kalmadıkça onu düşünmek bile istemiyordu.

Odanın arkasındaki karanlık merdivenler, her iki yanında numaralı kapılar bulunan kısa bir koridora çıkıyordu. Soldaki üçüncü kapının önünde, zeminde tebeşirle çizilmiş göze çarpmayan bir işaret vardı: içinde bir nokta olan bir daire.

Güvenli bir yer arayın. Joan tuttuğu nefesini bıraktı. Diğerleri yakalanmış olsaydı, Ruth onu sürüklerken o işareti silmek için elinden geleni yapardı.

Joan kapıyı çalmak yerine tırmaladı; gece yarısı fazla gürültü yapmak istemiyordu. Bir süre sonra kapı aralandı ve Tom'un çarpık burnu ile bir bıçak ucu görüldü.

"*Kayboldunuz mu?*" diye tısladı ve Joan ile Aaron'ı içeri çekti. Koridora hızlıca bir bakış attı, sonra kapıyı tekrar kapatıp arkalarından kilitledi.

İki küçük pencereden, aşağıda gördükleri on yedinci yüzyıldan kalma sokak görünüyordu. Rahatsız edici bir şekilde, buradan manzara öğleden sonra değil, akşamdı ve sokak lambaları yanmıyordu. Joan dışarı baktı ve yolun ortasında yukarı aşağı sallanan bir alev gördü. Küçük bir çocuk elinde bir meşale tutuyor ve bir grup insanı caddenin karşısındaki pub'a yönlendiriyordu.

Odanın geri kalanı basitti. Duvarlar boyunca yerleşik ranzaların bulunduğu tek bir odaydı ve her ranzada mahremiyet perdesi vardı. Pencerelemin karşısında, musluklu bir lavabo ve su ısıtıcısı için yeterli büyüklükte küçük bir tezgah vardı. Banyo yoktu; Joan, koridorun sonunda ortak bir banyo olduğunu tahmin etti.

Ruth en yakın yataktan yuvarlandı. Frankie ve Sylvie'ye sarılarak uyumuştı.

"Geç kaldın!" diye azarladı ve Joan'ı kucakladı. "Neredeydin?"

"Üzgünüm," dedi Joan. "Biz... Şey..." Boynuna kızarıklık yayıldı. O ve Aaron, Aaron'un yatağında yatmışlardı.

"Daha erken gelemedik," dedi Aaron soğukkanlılıkla. "Kalabalığın dağılmasını beklemek zorunda kaldık." Yüzü birkaç dakika öncesine göre daha sert görünüyordu. Maskesini tekrar takmıştı. Onun değil, Joan'un her zaman taktığını bildiği, insanlara onun üstün ve soğuk olduğunu düşündüren gözlükler. Joan, son birkaç saat içinde onun için gözlüklerini çıkardığını fark etmemişti. Ta ki bu ana kadar.

Jamie içini çekti. "Buraya gelmemiz de çok uzun sürdü." Ruth'un yatağının üstündeki ranzada oturuyordu ve şimdi merdivenden birkaç basamak atlayarak aşağı indi.

Ruth, Joan'ı daha sıkı sarıldı. "Nick için üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. Joan zorlukla yutkundu ve başını salladı. Ranzalara tekrar baktı; altı tane vardı. İki tane üçlü yığın. Her biri için bir tane, artı Nick. Göğsü sıkıştı. Nick burada, onlarla birlikte olmalıydı. Burada olması gerekiyordu.

Ruth'un bakışları Joan'dan Aaron'a kaydı ve Joan, Oliver logolarını fark ettiğini gördü. Joan ve Aaron'un kıyafetlerinin aynı olduğunu fark etti. "O *kıyafetleri* nereden aldınız?"

"Oliver'ların evine geri döndük," diye itiraf etti Joan. "*Bu* pek akıllıca değildi," dedi Tom.

Joan, Aaron'ı savunmak istedi. O, bir yük olmuştu. "Beni koloseumdan nasıl çıkardığını bile bilmiyorum, hiç yardım etmedim."

"Hayır, akıllıca *değildi*," dedi Aaron, Joan'a ağır bir sesle. "Düşünemedim."

Jamie içini çekti. "Sanırım nereye gittiğimizin bir önemi yok. Artık hepimiz Nick'in koruması dışında kalıyoruz. Eleanor bize korumalar göndermek isterse, nerede olursak olalım bizi bulacaktır. Şu anda sadece onu bekliyoruz."

"Kim eşofmanlarına monogram koyar ki?" Ruth, Aaron'a sordu.

Aaron ona sert bir bakış attı. "Bazılarımız ailemizle gurur duyuyoruz." Su ısıtıcısının yanından ucuz marka bir kutu çay poşeti aldı. "Bu odadaki tek çay bu değil, değil mi?"

"O kadar da kötü değil," dedi Tom.

"O kadar kötü *mü*?" dedi Jamie. "Ve süt ya da şeker de yok."

Aaron kutuyu yere bıraktı ve ellerini kirliymiş gibi sildi.

Onu bekliyoruz. Jamie her şeyin mahvolmuş gibi konuşmuştu.

Joan, koloseum duvarında gördükleri gözyaşı damlasını tekrar düşününce nefesinin kesildiğini hissetti.

Aaron'a baktı. Aaron hafifçe başını sallayarak ona anlatması için cesaret verdi. Joan yutkundu. İkisinin baş başa olduğu zamanlardaki samimiyeti şimdiden özlemişti.

"Size bir şey söylemeliyim," dedi.

Diğerlerine, Aaron'la birlikte koloseum duvarında gördükleri çatlağı anlattı. Onun neden olduğunu düşündüğünü söyledi. Dünyada yaptığı diğer çatlakları anlattı.

"Bu mümkün olmamalı, sen yapmış olsan da olmasan da," dedi Jamie yavaşça. "Zaman çizgisi sabitlendiğinde, artık başka yırtılma olmamalı."

Tom çoktan bir adım önde gitmişti. "Zaman çizelgesi sabitlenmemişse..."

"Eleanor yanlış mı anladı?" dedi Ruth. Sesindeki umut, bir şüpheyile karşılık buldu. "Yani... bu zaman çizelgesini düzeltmek için hala bir şansımız var mı?"

"Bilmiyorum," dedi Joan.

"Ama Eleanor'u sadece Nick öldürebilirdi," dedi Jamie. "Zaman çizgisinin kısıtlamalarından kurtulmuş tek kişi oydu."

"Aaron'ın bir teorisi var." Joan kollarını kendine doladı ve Aaron, sanki ona dokunmak istermiş gibi ağırlığını ona doğru kaydırdı. Joan ağzını açtı, ama sonra bunu söylemeye cesaret edemedi.

Aaron araya girdi. "Ya Nick ölmemişse? Ya gözyaşı bu yüzden açıldıysa?"

"Kaba olmak istemem," dedi Tom yumuşak bir sesle, "ama düştüğünde biz tribüneydik. O öldü."

Nick ölmüştü. Joan bunu biliyordu. Hissedebiliyordu. Artık bu dünyada değildi. Yere bakarak boşlukta hissediyordu. Bugün çok ağlamıştı ve şimdi uyuşmaya başlamıştı. Birkaç adım atarak Ruth'un yatağına çöktü. Ruth'un yatağına çökmek için birkaç adım attığını fark etti. Sylvie yastıktan ona bakıp gözlerini kırptı ve esnedi.

Aaron yanına gidip ona bir kupa uzattı. "Sadece sıcak su," dedi özür dilercesine.

Joan başını salladı. "Ben iyiyim."

Onun yanına oturdu, rahatlatıcı bir sıcaklık yayıyordu. Birkaç saat önce onun yatağında oturdukları anımsayan Joan, yüzükte buldukları mesajı tekrar düşünmeye başladı.

Aşk mektubu ve ondan önce gelen not. *İhtiyacın olan şey sende var.*

Joan yüzüğe dokunduğunda, sanki zaman çizgisi fark etmiş gibi bir sarsıntı hissetmişti. Sanki o yüzükte önemli bir şey vardı. Şimdi merak ediyordu... Mesaj yüzüğün kendisiyle ilgili olabilir miydi? İçinde bir şey vardı, mesajdan başka bir şey. Kan lekeli bir kumaş parçası. *O neydi?*

Ve yüzük şimdi neredeydi? Joan onu en son gördüğünde, Nick boynundaki zincirde takıyordu.

Yüksek sesle, yavaşça şöyle dedi: "İnsanların aynı anda iki yerde birden olamayacağını biliyorum. Bu nesneler için de geçerli mi?"

Jamie, Joan'ın mantıksız sorusuna şaşırılmış gibiydi. "Duruma göre değişir. Neden sordun?"

"Bilmiyorum," dedi Joan. Ama neredeyse biliyor gibi hissediyordu. Sanki dilinin ucunda bir şey varmış gibi. "Kargaların yuvasına gittiğimizde Nick'in kız kardeşi Nick'le aynı yüzüğü takıyordu. Tamamen aynı yüzük, aynı kusurlarla. Onunki parmağındaydı, Nick'inki ise boynundaydı."

"*Bu* garip," diye kabul etti Jamie. Joan'a tuhaf bir bakış attı ve Joan, düşüncelerine o kadar dalmış olduğunu fark etti ki, diğerlerinin söylediklerini neredeyse hiç anlamıyordu.

O hissettiği şeyi açıklamaya çalıştı. "Nick'le ilk tanıştığımda, o bir canavar avcısıyken o yüzüğü takıyordu. Ve *bu* dünyada ilk kez ona dokunduğumda, sanki zaman çizgisi..." Doğru kelimeleri aradı. "Sanki zaman çizgisi dikilmiş ve dikkatini vermiş gibiydi. Sanki yüzüğe ilgi duyuyordu. Ya da benim yüzüğe dokunmamı."

"Hiç uyudun mu?" Ruth kaşlarını çatarak sordu. "Yorgun görünüyorsun."

"Hayır, ben de hissettim," dedi Aaron. "Yüzüğü eline aldığımda hissettim, Joan."

Sanki yüzükte garip bir şey vardı."

"Anlamıyorum," dedi Jamie.

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf etti Joan. "Ama... içindeki mesajı hatırlıyor musun? Nick, Aaron'un muadili kişinin Eleanor'u durdurmasını bekliyordu. Dedi ki: *İhtiyacın olan şey sende*. Biz bunun şifreye bir gönderme olduğunu düşündük, ama ya yüzükten bahsediyorsa? Gerçek nesneden?" Bunu söylerken, haklı olduğu konusunda garip bir hisse kapıldı.

Tom şüpheyle baktı. "Asla bilemeyeceğiz. Şifreyi çözemedik."

Joan Aaron'a baktı. Onlara söylemek ister miydi?

Aaron hafifçe omuz silkti. "Joan birkaç saat önce çözdü."

"Sen mi?" Ruth şaşkınlıkla sordu.

"Şifre Eleanor ya da görevle ilgisi yoktu," dedi Aaron. "Nick'in muhatabından bana gönderilmiş özel bir mesajdı. Görünüşe göre..." Tereddüt etti. "Görünüşe göre onlar birlikteymiş."

"Birlikte mi?" Ruth şaşkın bir şekilde sordu. "Birlikte ne demek?" Sonra yüzü aydınlandı. "Ah. Ah."

"Huh," dedi Jamie.

"Bunu hiç tahmin edemezdim," dedi Tom, Aaron'a. "Sen ve gladyatör..."

"Dürüst olmak gerekirse, o senin liginde değil gibi görünüyor," dedi Ruth. Aaron ona sert bir bakış attı. "Ben ailenin reisiydim!"

"O bir *gladyatördü*. Onların ne kadar seksi olduğunu biliyor musun?" Ruth düşünceli bir ifadeyle baktı. "Nasıl bir araya geldiklerini merak ediyorum. Koloseumda tanışmış olmalılar. Senin muadilin onu koloseumda izlemiş olmalı ..."

Aaron boğazını temizledi. "Konudan sapmayalım." Bu, diğerlerinin meraklı bakışlarını engellemedi, ama Aaron onları görmezden geldi. Joan'a şöyle dedi: "Sence benim muadilim o yüzüğü bir şey için kullanacaktı?"

Joan ellerini açtı. "Onların planını hiç çözemedik. Ama zaman çizgisini sıfırlamak için hala bir şans varsa, belki de çözmemiz gerekir."

"Biliyorsun..." Tom yavaşça konuştu, "o mesaj, Aaron'un meslektaşının Nick'in yardımını *olmadan* Eleanor'u durduracağını ima ediyordu." Jamie'ye döndü. "Tam olarak ne dedi?"

"*Keşke sana yardımcı olabilseydim, ama artık bu işte yalnızsın*," dedi Jamie yavaşça. "Eğer haklıysan, belki Nick olmadan Eleanor'u durdurabiliriz..."

"O yüzüğe bir daha bakmalıyız," dedi Joan.

"Ama... Nick öldüğünde onu takıyordu," dedi Jamie nazıkçe. "Şu anda kulelerde olmalı. Hainleri oraya koyarlar."

Joan nefesinin kesildiğini duydu. Korkunç bir an için, tek görebildiği Nick'in kulelerde çürüyen korkunç cesetlerden biri olduğu ve kafatasından bir çivi çıktığıydı. Mide bulantısı hissederek bu görüntüyü kafasından uzaklaştırdı. O kulelerde *değildi*. "Kolezyumda biriyle konuştuk," dedi. "Nick Argent topraklarında öldü ve onu kendi mülkleri olarak sahiplendiler."

"Argentler onu ganimet odasında sergiliyor mu?" diye sordu Tom. "Orayı biliyor musun?"

"Biliyorum." Tom'un ağzı tiksinti ile aşağı doğru kıvrıldı ve Joan titredi.

"Onu orada bırakamayız," dedi Joan. "Yapamayız... Duvarda bir geyik gibi. Bu iğrenç."

"Argents'ları hiç sevmedim." Tom çenesini eliyle ovuşturdu; tıraş olmamıştı ve sakalları cildini kaşındırıyordu. "Yüzük bir şey. Onu çalabilirsin. Ama cesedini vermezler, öyle değerli bir ganimeti satmazlar."

"Her zaman Argent'ların evine girmeyi istemişimdir," diye düşündü

Ruth. "Bence *bu* iyi bir fikir değil," dedi Jamie. "Argent'lar tehlikeli."

"İnsanların zihinlerini kontrol edebildiklerini biliyorum," dedi Joan.

"Sadece insanları değil," dedi Tom. "En güçlü Argentler canavarları da kontrol edebilir."

Sözler odada yankılandı. Bir Argent, bir keresinde Nick'in zihnini kontrol etmişti. Bu, dışarıdan bile mide bulandırıcıydı: Nick'in yüzü gevşemiş ve Argent'in emirlerini itaatkar bir şekilde yerine getirmişti.

"Yüzük konusunda ne kadar eminsin?" diye sordu Tom, Joan'a.

"Hiç emin değilim," dedi Joan. "Sadece bir his." Ama bu his çok güçlüydü. Ve... *İhtiyacın olan şey sende var...* Nick'in muadili başka neye atıfta bulunmuş olabilir ki? Artık bunun şifre olmadığını biliyorlardı. şifre olmadığını biliyorlardı?

"Kupa odası hafta içi halka açık," dedi Tom düşünerek. "Yarın hafta sonu. Birkaçımız Argent bölgesine gidebiliriz. Kalabalık olmaması için erken saatte." Joan'ın sormadığı soruyu cevaplayarak, "Orası popüler bir turistik yer. Gladyatör de orada olunca daha da popüler olacak," dedi.

"Ne?" diye soluk soluğa sordu Joan. Bunu kabullenemiyordu. İnsanlar Nick'in muadili gladyatör olarak arenada hayatı için savaşırken izlemişlerdi. Şimdi de onu ölümünde sömürmeye devam edeceklerdi.

Tom içini çekti. "En azından yüzüğü geri almaya çalışabiliriz. Nick'e gelince... ...' Joan'a anlayışlı bir bakış attı. 'Onu kurtarmaya çalışmamalıyız Onu geri almaya çalışmamalıyız. Eleanor'a saldırdıktan sonra muhafızlar tetikte olacaktır. Daha fazla dikkat çekmek çok tehlikeli olur."

Sonunda *acele* etmelerine gerek kalmadı. Aaron uşağı Geoffrey'i aradı. Beş dakika sonra Geoffrey geri arayarak sabah erkenden özel bir görüşme ayarladığını söyledi.

"Sadece Aaron ve ben," dedi Joan. "Geri kalanınız saklanmaya devam edin." Ruth'un itiraz etmek istediğini görebiliyordu. "Aaron ilk kez bilinen bir randevuyla halka açık bir yere çıkıyor," dedi Joan ona. "Eğer tutuklanıp sorgulanacaksa, orada olacak."

"O zaman ben tek başıma gitmeliyim," dedi Aaron.

"Onu görmem gerek," dedi Joan. "Ya da en azından nereye götürdüklerini." Aaron onun yüzüne baktı. "Tamam," dedi yumuşak bir sesle.

Sabah olmak üzereydi. Diğerleri yorgunluktan bitkin bir halde yataklarına sürünerek girdiler. Joan ise uyuyamıyordu. Pencerenin kenarında oturmuş, aşağıdaki on yedinci yüzyıl manzarasını izledi. Akşamları meşalelerle insanlara yol gösteren bağlantı çocukları hâlâ çalışıyordu.

Orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Herkesin nefesinin düzelmesine yetecek kadar uzun bir süre. Diğerlerinin hepsinin uykuya dalmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Hayır, hepsi değil. Birinin yatağından kalktığını duydu ve sonra Aaron pencerenin yanına geldi.

Tereddüt etti. Joan, onun ona dokunmak istediğini anlayabilirdi. Yüzü yine yumuşak ve maskesizdi; sadece onun yanında böyle görünüyordu. Joan onun kollarına sürünerek girdi ve o, sanki onu tekrar yakına alana kadar su altında kalmış gibi hafifçe nefesini tuttu.

Joan onun kollarında uyuyakalmış olmalıydı, çünkü gözlerini açtığında gözlerini açtığında, tek başına bir ranzada yatıyordu, mahremiyet perdesi kapalıydı. Aaron onu oraya yatırmış olmalıydı. Yastık, pahalı sabununun kokusunu taşıyordu.

Perdeyi açtığında onu ayakta, gerçek çay yaprakları ve süzgeçle çay yaparken buldu. Dışarıda şafak vakti gökyüzü görünüyordu. Etraflarında nefeslerinden, diğerleri hala uyuyordu. "O çayı nereden buldun?" diye fısıldadı.

"Hanın pazarında. Tuvalet malzemeleri ve giysiler de aldım." Joan'ın eşofmanını ve kendininkini işaret etti. "*Bunları* Argent'ların evine giyemeyiz."

Joan soğuk zeminde ona doğru yürüdü ve o onu kendine çekti. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Joan ona baktı. Güzel yüzü endişeli görünüyordu. Sorusu çok anlamlı gelmişti. Dün gece onunla yatmış olmanın doğru olup olmadığından hâlâ emin değildi.

"*Bununla*," dedi Joan, ikisini işaret ederek. "*Evet*. Dün olan tek mantıklı şey buydu. Diğer her şey..." Başını salladı.

Adam kadının başının üstüne öptü. "Bugün de zor bir gün olacak galiba," diye mırıldandı.

"Kalabalıktan önce mi giriyorsunuz?" dedi Cassius Argent. Geçen seferki gibi, Joan'a kocaman gözleriyle bir kurbağayı andırıyordu. Argent evinde onlara eşlik ederken, kaba sesinin gürültüsü yankılanıyordu, üzerine uymayan ceketi yürürken çırpınıyordu.

Westminster'deydiler. Dışarıda, tam olarak Viktorya tarzı olmayan bina kasvetliydi: kömür rengi tuğlalar ve minik pencereler. İçeride ise estetik tamamen Gotik tarzındaydı. Duvarlar siyah ahşaptan yapılmıştı ve geyik ve ayı başları gibi av hayvanlarının trofeleriyle kaplıydı. Joan, başların insan kafası olma ihtimalinden korkarak yakından bakmaya cesaret edemedi.

"Kalabalık mı bekliyorsunuz?" dedi Aaron.

"Kupa odası iyi bir gelir kaynağı," dedi Cassius sırtarak. "Tabii ki çoğu ziyaretçi kişisel tur almıyor. Ve insanlar" — bu kelimeyi sert bir küçümsemeyle söyledi — "dış merdiveni kullanmaları isteniyor. Ana eve hiç girmiyorlar."

Aaron ona bakakaldı. Joan, onun bakışlarının gücünü zorlukla bastırdığını hissedebiliyordu. Aaron, Cassius'tan o kadar çok nefret ediyordu ki, Cassius'un bunu fark etmemesine Joan şaşırmıştı. Ama Cassius da kendine çok dalmış görünüyordu.

Cassius, Joan'a bir bakış attı, gözleri boynundaki, kolyesini sakladığı sandığı eşarpta takıldı. Aslında, Aaron'un dün gece kırdığı kolyeyi değiştirmediler. "Bu, Execution Dock'ta olan kız mı ..." dedi Aaron'a. "Güzel kız. Onunla sıkıldığında bana gönder. Sana onun yerine iyi bir işçi veririm."

Aaron'un çenesindeki kaslar seğirdi. Bakışlarıyla savaşı kaybetmişti ve Joan'un hiç görmediği kadar tehlikeli bir ifade takınmıştı. Sakin bir ses tonunu korumak için uğraştı. "Yapmam."

Cassius, Aaron'un ses tonunu fark etmemişti. Dikkatini hâlâ Joan'a vermişti. "Benimle daha iyi olursun," dedi ona. "Lord Oliver insanları sever, ama onları uzun süre yanında tutmaz. Yakında senden sıkılır. Ve sonra..." Neredeyse alaycı bir şekilde kendi boynunun arkasını dokundu.

Joan, Cassius'a duyduğu küçümsemeyi içine attı. Ona hakaret etmek istedi, ama onun görüldüğünden daha tehlikeli olduğunu biliyordu. Tom, onun insan zihinlerini olduğu kadar canavar zihinlerini de kontrol edecek kadar güçlü olduğunu söylemişti.

"Ah," dedi Cassius merdivenlerin tepesine ulaştığında. Koridorun sonuna kadar yürüdü ve ötesindeki odayı abartılı bir hareketle işaret etti. "İşte geldik! Ünlü Argent ödül odası!"

Joan onu bir zamanlar balo salonu olmuş büyük bir odaya kadar takip etti. Eşiği geçerken tökezleyerek durdu. Ne beklediğini bilmiyordu — belki bir tabut, belki Nick'in kazığa geçirilmiş katranlı kafası gibi çok daha korkunç bir şey — ama bunu hiç hayal etmemişti.

Orası donmuş bir hayvanat bahçesiydi. Odanın her yerinde gerçek gibi görünen hayvanlar saldırı pozisyonundaydı: Ayılar kükrüyor, aslanlar ve kurtlar havayı pençeliyor, geyikler tepiniyordu.

Bazı hayvanlar çoktan soyu tükenmişti — Joan, hırlayan bir kılıç dişli kedi, dev bir yaban öküzü ve bir mamut gördü. Duvarlar daha fazla

hayvan kafalarıyla kaplıydı: kurtlar, kaplanlar, geyikler. Yüzlerce olmalıydı.

"Duvarlardaki kafalar doldurulmuş, ama yerdekiler hepsi durağan halde," diye açıkladı Cassius. "Bu Patel ailesinin gücünün bir özelliği; bir anı dondurup zamana hapsedebiliyorlar. Bunu kurmaları için onlara oldukça fazla para ödedik. Ama

Buna değdi. Cesetleri zarar vermeden koruyor. Bu ganimetler sonsuza kadar böyle kalacak. ' diye işaret etti. 'Ve işte buraya gelme sebebiniz.

Joan onun bakışını takip etti ve oda mide bulandırıcı bir girdap haline geldi. Odanın ortasında, müzedeki bir diorama gibi

Ortada *Nick* duruyordu. Gladyatör kostümü içinde, balmumu heykel gibi ifadesiz ve cansız bir şekilde duruyordu. Etrafında iki aslan ve bir ayı, sanki ona saldırıyormuş gibi yarım daire şeklinde duruyordu.

Joan, yabancıların ona dokunduğunu fark edince midesinde bir bulantı hissetti. *Nick* temizlenmişti; biri arenadaki kanı, teri ve kırı yıkamıştı. Onu bu iğrenç odaya getirip, kollarını ve bacaklarını manipüle ederek bu müstehcen görüntüyü yaratmışlardı. Ölümünde bile aşağılanıyordu. Joan elini ağzına kapattı. Kusacak mıydı?

Aaron nazıkçe beline dokundu ve Joan derin bir nefes aldı. Buradan *Nick*'in mühür yüzüğünü tutan ince zinciri görebiliyordu. Yüzük görünmüyordu, tuniklerinin altına saklanmış olmalıydı.

Cassius gülümsedi. "Balmumu heykelinden bile iyi!" Dioramaya girip *Nick*'e doğru yürüdü. "Onu birkaç hafta önce infaz ettirdiğini sanmıştım. Dün arenaya geri döndüğünde çok şaşırdım."

Aaron, Joan'la bakıştılar. Joan, onun nasıl cevap vereceğini hesapladığını görebiliyordu. "Ben de öyle düşündüm," dedi dikkatlice. "*Birini* öldürdüm. Belki de ona benzeyen birini."

"Ya da belki de *bu* ona benzeyen biridir." Cassius, *Nick*'i işaret etti. Gerçek *Nick Ward*'ın

"Arenadaki çocuk sadece gösterinin bir parçasıydı diye tahmin ediyoruz. Gladyatöre pek benzemiyor, değil mi? Yara izi yok."

"Ben öldürdüğüm adamın yaraları vardı," dedi Aaron. "Joan, dikkatli ol," diye ekledi Joan *Nick*'e doğru bir adım attığında.

Joan, onun neden böyle dediğini bir an için anlamadı. Sormak için nefes aldı, ama o anda küçük bir sinek önünden uçarak havada asılı kaldı.

hareket etmeden.

"Oyunbozan," dedi Cassius, Aaron'a gülerek. Joan'a ise şöyle dedi: "Evet, adımlarına dikkat et, yoksa sen de stazda sıkışıp kalırsın. Hayvanat bahçemin bir parçası olursun."

Joan ona baktı. Görünmez bir güvenli yoldan dioramaya girmiş olmalıydı.

Cassius, Aaron'a ekledi: "Komik olan, bazı hayvanlar orada gerçekten canlı. En azından aslanlar öyle. Ayılar hakkında emin değilim." Joan'a döndü. "Hadi, tatlım. İçeriye nasıl girileceğini tahmin edebiliyor musun? Beni izliyor muydun?"

İçeri girerken ayak izlerini silmişti. Joan onları göremiyordu. Ama bir çözüm vardı: zemini kum kaplıydı, Joan'ın tahminine göre arenayı taklit etmek için. Eğilip bir avuç kum aldı ve dioramaya doğru fırlattı. Bazı kum taneleri, böcek gibi havada asılı kaldı. Ama çoğu yere düştü ve yolun başlangıcını ortaya çıkardı.

Cassius'tan bir anlık sinirlilik belirdi. "Bunu temizlemek ne kadara mal olacak biliyor musun?" Geri adım atarak Joan'ın kolunu tuttu, diğer elini ona vurmak için kaldırdı. Joan onu itti ve Aaron aralarına girdi.

"Ona bir daha dokunursan..." dedi Aaron. Sesi yumuşaktı, ama Joan aniden, genellikle buz gibi soğuk olan Aaron'un öfkesini kontrol etmekte zorlandığını fark etti.

Bu kez Cassius bile tehlikeli sesi duydu ve Aaron'un tepkisi karşısında şaşkına döndü. Oliver ailesinin acımasız reisinin bir insanı cezalandırmaktan alıkoyacağını hiç beklemiyordu. "Şey..." dedi yavaşça. "Gitmeme bir sakıncası yoksa. Sabahım oldukça yoğun. Yaklaşık bir saat sonra kapıları halka açacağız. Sanırım..."

tiksinti ile havada asılı kalan kumları — "Önce bunu temizlemesi için birini çağırman gerekecek. Lütfen izin verin."

Sonra dışarı çıktı ve gitti, içeride sadece Aaron, Joan ve Nick kaldı.

Aaron, Nick gözden kaybolur kaybolmaz nefesini bıraktı. "Kum işini o gidene kadar beklemeliydik," diye itiraf etti.

"Oh, lanet olsun Cassius." Aaron boynunu uzatıp dioramaya baktı. "Nick yüzüğü takmış mı?"

"Zinciri görüyorum." En azından Nick'in eşyalarını almamışlardı.

Joan ve Aaron birlikte çalışarak durağanlık alanının içinden geçecek yolu tamamen ortaya çıkardılar. İşlerini bitirdiklerinde Nick'e uç adım kadar yaklaşmışlardı. Nick, durağanlık alanının içinde, askıda duran kum perdesinin arkasında doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyordu. Sanki savaşıyormuş gibi poz vermişti, kısa kılıcını havaya kaldırmış, kalkanını vucuduna sıkıca bastırmıştı.

Joan yutkundu. O çok yakındı, dokunacak kadar yakındı, ama stasis tarafından yakalanmadan ona ulaşmanın bir yolu yoktu.

"Stazı kapatmanın bir yolu olmalı," dedi Aaron. "Burada bir düğme gibi..."

"Cassius aslanların canlı olduğunu söyledi," dedi Joan. Omzunun üzerinden baktı; açık, hırlayan ağızları sadece uç adım uzaktaydı. Stazı kapatırlarsa, o ve Aaron oğle yemeği olacaktı.

"Belki onu bozmaya çalışabilirsin," dedi Aaron. "Sadece Nick'in olduğu kısmı."

"Sadece bir bölümü yapabilir miyim bilmiyorum." Joan tekrar omzunun üzerinden baktı.

"şey... tüm kum bir anda dökülürse *koş*."

Joan biraz gergin bir şekilde uzandı; sadece aslanları değil, stazaya çarparak orada sıkışıp kalan böceği de düşünüyordu. Ya eli sıkışırsa? *Böyle düşünme*, dedi kendi kendine. Elini daha da uzattı, dokunduğu anda stazanın yok olacağını hayal etti.

Kumun yerinden koptuğunu hissetti; kum eli üzerinden dklrek yere birikmeye başladı.

"İşe *yaradı*," dedi Aaron. "Aslanlar hala hareketsiz durumda. Her bir yaratık ayrı ayrı dondurulmuş olmalı."

Nick hala ayaktaydı, bu yüzden Joan, etrafındaki uyku halinin bir kısmının hala bozulmadığını tahmin etti. Onu, yarısı erimiş bir buz bloğunun içinde donmuş olarak hayal etti.

zerinde hiçbir yaralanma izi yoktu; tunik yaralarını örtmüş olmalıydı. Ama açıkça ölmüştü. Orada, tamamen ve doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyordu, onu *Nick* yapan her şeyden yoksun bir ifadeyle.

Joan'ın gözleri yaşlarla doldu. "ok zgnm," dedi ona. "Bunun olmasına çok zgnm. Seni çok özledim." Aaron'un elinin sırtında sıcaklığını hissetti ve titreyerek nefes aldı. "Onu burada bırakıp bakışlara maruz bırakamayız," diye fısıldadı Aaron'a. Düzgün bir şekilde gömülmesi gerekiyordu. Huzur içinde yatabilmesi için. Ona başka bir şey veremiyorsa, en azından bunu yapmalıydı.

"Onu bizimle götüremeyiz," dedi Aaron nazikçe. "Bugün olmaz. Argentler bizim yaptığımızı anlar. Ama ona *biraz* haysiyetini geri verebiliriz." Joan'a konuştuğu kadar nazikçe Nick'in boynuna uzandı. Joan'ın sürprizine, yüzüğü tutan kolyeyi değil, boğazındaki numaralı kolyeyi çıkardı. Aaron hafif bir yüz buruşturarak kolyeyi cebine attı. Buraya geldikleri andan itibaren o kolyelerden nefret etmişti.

Nick, numaralar olmadan daha iyi görünüyordu, biraz daha kendine gelmiş gibiydi. Joan zorlukla yutkundu. Parmak uçlarına basarak mühür yüzüğünü tutan ince zinciri çıkardı. Cildine dokunmamaya dikkat etti, bir parçası onun soğuk olduğunu bilmek istemiyordu.

Zinciri açtı ve yüzüğü Nick'in tuniklerinin altından çıkardı. Siyah metal parmaklarına değdiğinde, zaman çizgisi sanki odaya bir rüzgâr esmiş gibi titredi.

"O neydi?" diye fısıldadı Aaron.

"Bilmiyorum," dedi Joan. "Ama geçen sefer de yüzüğe dokunduğumda olmuştu." Yüzüğü Nick'in boynundan çekip avucuna bıraktı.

Ve sonra, şok içinde, *Nick* titredi.

Aaron geriye doğru sıçradı ve Joan, Aaron arkasında duran stasis'e düşmeden onu tuttu. Ya da belki de kendini tutmaya çalışıyordu. Titrediğini hissedebiliyordu.

Bu gerçekten olmuş muydu? Hayal mi görmüştü? Nick'in hayatta olmasını o kadar çok mu istiyordu ki, hareket halüsinasyonu mu görmüştü?

Nick'in göğsü nefes nefese kalarak şişti.

"*Nick!*" Joan elini onun göğsüne koydu. Kalbi avucunun altında çarpıyordu ve rahatlama ve şoktan boğazı bir hıçkırık kopardı. Sarsılmış bir şekilde Aaron'a döndü. "Haklıydın!"

Nick hayattaydı.

TWENTY-NINE

Joan, Nick'in yüzüne yavaşça renk gelmeye başlarken elini göğsüne bastırdı. Kalbinin atışını hissetmeye ihtiyacı vardı; onun hayatta olduğunun kanıtına ihtiyacı vardı.

O acı ve şaşkın bir sesle inledi ve Joan'ın göğsü sıkıştı.

"Nick?" diye fısıldadı.

Elinin altında, kalbi hızlandı. *Joan*. Onun bakışlarını yakaladığında, dudaklarında onun adı vardı.

Sisli ifadesi, Joan'ın arkasında saldırmaya hazır aslanları ve ayıları görünce korkuya dönüştü. Joan, onu arkasına çekmek için uzandığını tahmin etti. Bacaklarını hareket ettiremediğini fark edince nefesi hızlandı —hâlâ donmuş gibiydi. Sonra *gerçekten* paniğe kapıldı, nefes almaya çalışıyordu.

"Nick, her şey yolunda! Sen iyisin!" Joan, onu sakinleştirmek için çaresizce dedi. Titreyen ellerle eğildi ve donmuş halini bozdu.

Serbest kaldığında, dizleri titreyerek sendeledi. Aaron küfretti ve düşmeden onu yakaladı, Joan'ın yardımıyla onu destekledi. İkisi bile onu ayakta tutmakta zorlanıyordu. Nick, Aaron'dan çok daha uzun değildi, ama kaslı yapısı onu ağırlaştırıyordu.

"Nerede..." Nick'in sesi kısıldı. Kuru dudaklarını ıslatıp tekrar denedi. "Neredeyim? Neler oluyor?" Joan, sesindeki korku ve kafa karışıklığına kalbinin sızladığını hissetti.

Olanları hatırlıyor muydu? Nasıl hayatta kalmıştı? Joan kendi sorularını kafasından silkeledi. Şu anda hiçbir sorunun cevabı yoktu.

"Her şey yolunda," diye onu tekrar sakinleştirdi. "Biz... biz..." *Trophy odası* diyemedi. Tanrım, Argent'ları nefret ediyordu. "Argent'ların evindeyiz. Bütün o hayvanlar uyku halinde. Bize saldıramazlar."

"Gitmeliyiz," dedi Aaron, kapıya bakarak sert bir sesle. "Birazdan insanlar gelecek ve Nick'i *bu halde* görmemeleri lazım." Nick'in ağırlığı nedeniyle sesi gergindi, ama içinde daha fazla acı da vardı.

Joan ona döndü. Nick'in rengi dönmüşken, Aaron'ınki solmuştu. Joan'ın tüm gerçekler bir anda kafasına dank etti. O ve Aaron dün gece birlikte yatmışlardı. Ve şimdi Nick hayattaydı.

"Aaron..." diye başladı, onu sakinleştirmek istiyordu. Ama Aaron başını salladı. Joan yutkundu. Onunla konuşması gerekiyordu, ama şu anda konuşamazlardı, bunu biliyordu. Cassius temizlikçileri göndereceğini söylemişti. Buradan çıkmaları gerekiyordu.

"Beni nasıl görmüşüm?" dedi Nick. Aaron'un yorumuna biraz gecikmeli olarak cevap veriyordu.

Hayatta. Ne Joan ne de Aaron bunu söylemek istemiyordu. Nick ise bunu sindiremeyecek kadar kafası karışmıştı. Hâlâ etrafına odaklanmaya çalışıyor, kendi ağırlığını taşımaya çalışıyordu. Tehlikede olduklarını fark etmiş ve savaşmak zorunda kalacağını tahmin ediyordu.

Cassius, insanların kullandığı bir dış girişten bahsetmişti. Joan tavandan sarkan bir ip ve yukarıda bir kapının silüetini gördü. Orayı işaret etti ve Aaron başını salladı.

"Git," dedi Aaron. "Onu ben tutarım."

Ancak Nick güçleniyor gibi görünüyordu. Joan onu bıraktığında, Aaron'a neredeyse hiç yaslanmadan ayakta kaldı.

Joan koşarak ipi çekti. Bir merdiven indi ve Joan yukarı baktı. Yukarıda, bulutlu gökyüzünü gösteren kare şeklinde bir delik vardı. "Sanırım bu çatıya çıkıyor."

"Bekle," dedi Aaron. "Önce bir bakayım." Joan kapıyla uğraşırken, o Nick'i görünmez labirentten çıkarmıştı. Nick hızla kendine geliyordu, ama etrafındaki geyik başlarına ve zamanın durduğu hayvanlara bakarken hâlâ sersemlemiş gibiydi.

Aaron hızla tırmandı. Bir dakika kadar ortadan kayboldu, sonra başı tekrar ortaya çıktı ve aşağıya baktı. "Çatıda," diye onayladı. "Buradan çıkabiliriz, sokağa inen bir merdiven var."

"Yukarı çıkabilir misin?" diye sordu Joan, Nick'e.

Nick ona odaklandı. Hâlâ kafası karışık olduğu belliydi, ama sesindeki aciliyeti duymuştu. Başını salladı.

Ayağını en alt basamağa koyarken titriyordu, ama tırmanırken dengelendi, bir ayağını diğerinin üzerine koyarak, ara sıra Joan'a bakarak

Joan, Aaron'un küfürlerini duydu. "O temizlikçi mi?"

Çatıdan Aaron küfretti. "Temizlikçi mi geldi?"

"Onları oyalarım!" dedi Joan. Nick'e ise, "Devam et, hemen arkandayım!" diye ekledi.

Cassius, aslanların canlı canlı dondurulduğunu söylemişti, belki aylar da öyle ayların da öyle olduğunu söylemişti. Joan onun doğruyu söylediğini umuyordu. Stasis'e geri koştu ve mümkün olduğunca çabuk onu çözmeye başladı: aslanlar, aylar, kılıç dişli kaplan, mamut. Askıda duran kumlar düşerken geri çekildi. Bu kadar yakından bakınca hayvanlar devasa görünüyordu, aslanların dişleri hançer gibi keskindi.

Hâlâ geri çekilirken ilk aslan kıpırdamaya başladı, nefesiyle göğsünü şişirdi. Tamamen uyanmasını beklemedi. Merdivene doğru koştu ve yarıya kadar çıkmışken temizlikçi kapıyı açtı.

Joan bağırdı, "Duraklama başarısız oldu! Yardım çağırın! Hayvanlar kaçtı!"

Bağırış aslanın dikkatini çekti. Aslan başını salladı ve kükredi.

Yanında, bir ayı kış uykusundan uyanmış gibi şaşkın bir şekilde gözlerini kırptı.

Temizlikçi doğrudan görebiliyordu. "Aman Tanrım!" diye bağırdı. Kapı tekrar çarparak kapandı ve Joan, Joan'ın onu kenara ittiğinde arabasının çarpma sesini ve ardından koridorda koşma seslerini duydu.

Joan arkasına bakmadan merdivenden tırmandı. Nick hızla kendine geliyordu ve hayvanların da öyle olacağına emindi. Yukarıda Nick çatıya ulaşmıştı ve şimdi ona yardım etmek için eğildi, bakışları uyandığından beri hiç olmadığı kadar keskin. Elini tutup onu çatıya çekti.

"Ne oluyor lan?" dedi. "Sonra

anlatırım," diye söz verdi Joan.

Arkasındaki kapıyı sertçe kapattı, kimse onları takip edemesin diye çekme ipini de kapıdan çıkardı. Sonra ipi çatıdaki bir havalandırma deliğine bağlayarak basit bir kilit yaptı. Aaron aceleyle yanlarına geldi.

çatı kenarında yatmış, çıkış yolunu araştırıyordu. Şimdi gözleri Joan'ın üzerinde dolaşıyor, iyi olup olmadığını kontrol ediyordu. Joan yutkundu. Ona dokunmak istiyordu. "Aaron..."

"Sonra," dedi biraz boğuk bir sesle. Joan tereddüt etti, sonra başını salladı. O haklıydı, bunu biliyordu. Şimdi zamanı değildi. "Cassius haklıydı," diye fısıldadı Aaron. "Kupa odası ilgi çekici bir yer gibi görünüyor. Evin önünde insanlar sıraya girmiş.

. İnsanlar, sanırım."

Bu mantıklıydı. Canavarların sıraya girmelerine gerek yoktu, daha sakın bir zamana seyahat edebilirdiler.

"Çekim noktası mı?" Nick'in alnı kırıştı.

Aaron eliyle soruyu reddetti. "Önemli olan, evin *bu* tarafında bir merdiven olması..." İşaret etti. "Bir sokağa çıkıyor."

Joan aşağıya baktı. Aşağıdaki sokak boştu. Merdiven teleskopikti, tuğla duvara yaslanmıştı. Elektrikli gibi görünüyordu. Joan, merdiveni yere kadar uzatmak için bir düğme aradı. Bir şey bulamayınca, en üst basamağı sertçe itti. Rahatlayarak, bunun bir mekanizmayı harekete geçirdiğini gördü ve merdiven vınlayarak aşağıya indi.

Aaron yine önden gitti, ardından Nick tırmanırken acı içinde yüzünü buruşturdu.

Parlak sabah ışığında, Joan, ödül odasında fark edilmeyen, çıplak kollarında ve bacaklarında pembe lekeler gördü. Stasis tarafından askıya alınmasaydı, şimdi morarmış olacak taze çürüklerdi. Yumruk ve bot büyüklüğündeydi. Joan, bunların hepsinin, düşmeden önce arenadaki kavgadan kaynaklandığını düşündü.

Onu bu kadar acı içinde görmekten nefret ediyordu, ama aynı zamanda *burada* olduğu için de rahatlamıştı. Anlayamıyordu. Düşerken metal sivri uçlardan nasıl kaçınmıştı? Düşüşten nasıl kurtulmuştu?

Ve neden tribünden izleyen herkes ona ölü gibi görmüştü?

Joan onu stazdan ilk çıkardığında neden ölü gibi görünüyordu? Gözlerine baktığında *hiçbir şey* görmemişti.

Dudaklarını ısırarak soruları yine kafasından atmaya çalıştı. Şu anda buradan çıkmaya odaklanmaları gerekiyordu.

Son basamağı atlayarak yere atladı ve sonra merdiveni tekrar itti. Merdiven çatıya geri döndü ve ödül odasına kolay erişim sağlayan bir başka noktayı ortadan kaldırdı.

Evde kargaşa başlamıştı bile. Muhafızlar ana yoldan koşarak geçiyor, telsizleri cızırdamıştı.

"*Aslanlar* mı dedin?" diye sordu içlerinden biri.

"Bu taraftan," diye fısıldadı Aaron, onları sokağın diğer ucuna götürürken.

"Çatıda dururken bir çıkış yolu gördüm..."

On dakika kadar yürüdükten sonra Joan, Nick'in dikkatlice nefes aldığını ve her adıma konsantre olduğunu fark etti.

"Durmamız lazım," dedi endişelenerek. Kan görmemişti, kırık kemik izi de yoktu, bu yüzden yürüyebileceğini düşünmüştü. Ama ya iç yaraları varsa? "Neren acıyor?" diye sordu.

"Nerede acımıyor?" Nick alaycı bir şekilde sordu.

Aaron kaşlarını çatarak onu süzdü. "Sana dokunabilir miyim?" diye sordu. Nick başını salladı ve Aaron dikkatlice karnına, yanlarına bastırdı. "Acıyor mu?"

"Sorun yok. Ben iyiyim." Nick omzunun üzerinden arkasına baktı. "Arkada gardiyanlar var, devam edelim."

"Stoik davranma," dedi Aaron, neredeyse sinirli bir sesle. "Nefes almak acıtıyor mu?"

Nick gözlerini devirdi ama yavaşça, deneme amaçlı bir nefes aldı. Başını salladı. "Arenada birkaç darbe aldığımı hatırlıyorum ama *o kadar* yaralanmadım."

Aaron bir an için gözlerini kapatarak kendini toplamaya çalıştı. Joan da bunu hissetti. Son birkaç gün *çok yoğun* geçmişti. "Hâlâ o lanet gladyatör kıyafetini giyiyorsun..." Aaron dişlerini sıkarak konuştu. Kendi şık ceketini çıkardı ve Nick'e giymesini için uzattı. Ceket ona çok küçüktü, ama Nick daha fazla örtünmekten açıkça memnun oldu.

daha fazla örtündüğü için açıkça minnettardı.

"Anlamıyorum," dedi Nick. "O odaya nasıl girdim?" "En son neyi hatırlıyorsun?" diye sordu Joan.

Nick emin değilmiş gibi başını eğdi. "Eleanor'la karşı karşıya geldim ve sonra..." Alnı kırıştı. "Ayaklarımın altındaki zemin kayboldu.

—Düşüyordum..."

"Düşün," diye tekrarladı Joan titrek bir sesle. Zihninde onu tekrar düşerken gördü, aşağıda keskin kazıklar vardı. Aslında onun ölüm anını görmemişti — insan tutsaklar ve gladyatörler onun düşüşünü engellemişti.

Ama Tom, itiş kakış sona erdikten sonra onu görmüştü. Nick yerde yatıyordu, gözleri açık ve cansızdı. *Ölmüş*.

"Öleceğimi sandım," dedi Nick, "ama yere düştüğümü bile hatırlamıyorum. Düşüyordum ve sonra birden o odada seninle birlikteydim."

Joan dudağını ısırdı. "Öldüğünü sandık," itiraf etti. "Ne sandınız?"

Bunu bu kadar açıkça söylememeliydi. "Herkes öldüğünü sandı," dedi daha nazikçe. "Ben... açıklayamıyorum."

Nick yine bunalmış görünmeye başlamıştı. Her şeyin şoku onu etkiliyordu. Joan onu rahatlatmak için elini tuttu. Nick de bunun için minnettar görünüyordu. Ama Joan, Aaron'ın

burada durduğunun fazlasıyla farkındaydı. Nick'e dokunmak hala uygun muydu? Her şey birdenbire çok gergin hale geldi. Elini tekrar bıraktı.

Aaron farkına bile varmamış gibiydi. Etrafına bakınıyordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Güvenli bir yerde durmamız lazım."

"Yakınlarda bir yerde," dedi Joan. Nick hâlâ güçsüzdü. "Taksiye binme riskini almamalıyız." Aaron'ın kendi arabası da ulaşamaz bir yerdeydi. Arabasını Argent evinin önündeki ana yola park etmişti ve en son gördüklerinde o cadde muhafızlarla doluydu.

"Çatıdan bir yer gördüm," dedi Aaron. "Orada bir saat kadar saklanabiliriz. Nick yeterince güçlenir güçlenmez Chimera Inn'e geri dönebiliriz."

Ancak her yerde muhafızlar vardı. Ne yapmaları gerektiğini tam olarak bilmiyor gibi etrafta dolanıyorlardı. Joan, Argent'ların Nick'in kaybolduğunu fark etmiş olmaları diye düşündü.

Aaron önden gitti, şaşırtıcı bir beceriyle muhafızları atlattı—ancak bir keresinde, bir köşeyi dönerken Joan onu geri çekmek zorunda kaldı. Muhafızlar onlardan uzaklaşıyorlardı, sadece birkaç adım öndeydiler.

"—çok garip," diye birinin söylediğini duydu Joan. "Birinin gladyatörün cesedini çaldığını söylüyorlar. gladyatörün cesedini çaldığını söylüyorlar. Hırsız yakalamaya çalıştık ama yanlış zamanda geldik, olaydan hemen sonra."

"Haftalardır garip dalgalanmalar var," dedi diğeri. "Muhafızların bu zaman diliminde sürekli yanlış atladıklarını duydum."

Joan, Nick'e baktı. O olmalıydı. Bu, zaman çizgisinin onun etrafında garip dalgalanmalar yaşadığına dair şüphelerini doğruluyordu.

İlk muhafız tekrar konuştu. "Zaman çizgisini kilitlemek tüm bu dalgalanmaları durdurması gerekmiyor muydu?" Arkadaşı cevap vermedi ve kraliçeyi eleştirmeye çok yaklaştığını fark edince öksürdü. "*Ben* bir şey bilmiyorum," diye ekledi çabucak.

Joan dudağını ısırды. Muhafızların söylediklerine rağmen, dikkatli olmaları gerektiğini biliyordu. Dalgalanmalar olsun ya da olmasın, Joan daha önce Nick'in yanında tutuklanmıştı.

Muhafızlar gözden kaybolur kaybolmaz Aaron caddenin karşısındaki bir kapıyı gösterdi. Saçıkta sessiz bir tabela asılıydı: resimli bir pik kupa kartı. Joan bunun bir pub olduğunu tahmin etti. Belki insanlar için bir pub.

çünkü kriko üzerinde *10, 10, 10* yazan numaralı bir kolye takıyordu. "Kapalı olacaktır," diye fısıldadı. "Hala sabahın erken saatleri."

Aaron başını salladı. "İçeri giren ve çıkan insanlar gördüm."

Yol boşalır boşalmaz, koşarak karşıya geçtiler ve içeri girdiler.

Aaron haklıydı, pub açıktı, ama daha yeni açılmıştı. Odanın yarısında hala sandalyeler masaların üzerine yığılmıştı.

İçerisi çok karanlıktı ve mobilyalar, daha önce kaldıkları canavar hanlarından bile daha eskiydi. Joan, masaya bir şeyler olsun diye patates kızartması sipariş etti. Garson, Joan'ın atkısına, sonra da boğazları açıkta olan Aaron ve Nick'e baktı. Ancak hiçbir şey söylemedi, sadece parayı alıp para üstünü verdi.

Joan, diğerlerini odanın arkasında ana yol ve çıkışları gören sessiz bir masaya götürdü. Otururken, yolun kenarından iki gardiyan daha geçti. Joan içgüdüsel olarak geri çekildi. Burası güvenli değildi, ama sokakta olduğundan biraz daha güvende olduklarını düşündü.

diğer müşteriler insan gibi görünüyordu ve kendi aralarında konuşmaktan başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorlardı.

Aaron bardaklara su doldurdu. İnce yüz hatları endişeden gerilmişti. Karşısında Nick uzun bir süre başını ellerinin arasına aldı. Derin bir nefes aldı ve sonra kendini zorlayarak başını kaldırdı. "Hemen dönerim." Aşağıya inen merdivenlerin üzerindeki banyo işaretini gösterdi.

"Yalnız gidemezsin!" diye bağırdı Joan ve Nick kaşlarını kaldırdı.

"Yaralanmadım, söz veriyorum."

"Bunu bilemeyiz," dedi Aaron. Sesi olabildiğince düzgündü. "Ve hala denge yok."

"Ben *iyiyim*," dedi Nick. "Beş dakika içinde dönmezsem gelip beni bulabilirsin. Ama dürüst olmak gerekirse, biraz yalnız kalmam lazım. Tüm bunları sindirmem lazım..."

Joan yutkundu. "Tamam," dedi yumuşak bir sesle. Yine de, merdivenlerden aşağı inerken onu izledi. Dengede durmak için tırabzana tutunuyordu, ama hareket ediyordu.

Şimdi her şey daha da sorunsuz gidiyor. Birkaç dakika öncesine göre daha güçlü görünüyordu.

Farkında olmadan tuttuğu nefesini bıraktı ve durumun ağırlığı yeniden üzerine çöktü.

Nick *hayattaydı*. Onu ilk gördüğü andan itibaren sevmişti. Onu kaybettiğini sanmıştı, ama o hala onu sevdiğini söylemişti. O da hala *onu* seviyordu.

Ve sonra o ölmüştü.

Ve Aaron'la yatmıştı. Aaron'u da sevdiğini fark etmişti.

Ve Şimdi Nick yeniden hayattaydı.

Yutkundu. Nick'i incitmek istememişti. Aaron'ı da incitmek istemiyordu. Kendini incitmeyi tercih ederdi. Aniden gözyaşlarına boğulacak gibi hissetti. "Döndüğünde ona söyleyeceğim."

Aaron cevap vermedi ve Joan ona daha yakın olmak için elini uzattı. Ama Aaron, Joan ona dokunamadan elini çekti.

Joan ona Şaşkınlıkla baktı. Bu geri çekilme bir reddedilme gibi gelmişti. Aaron'ın yüzü kapalıydı ve Joan göğsündeki korkuyu bastırmaya çalıştı. D n geceden, Nick ölmüş olsa bile Aaron'ın kendini Nick'in arkasında hissettiğini biliyordu.

"Bu benim için hiçbir Şeyi değiştirmez," dedi. "Seni seviyorum. Seni seçiyorum *seni seçiyorum*."

"Bunu dün gece de söyledin," dedi Aaron. "Sözüne bağlı kalmayacağım."

Joan, onun yüzünü inceleyerek ifadesini okumaya çalıştı. Maskesini tekrar takmıştı. Ona, dün gece gördüğü özel yüzünü değil, halka açık yüzünü gösteriyordu. Ve bu, ondan uzaklaŐtıĐı andan daha kötü hissettiriyordu.

Onun bakışlarını karşıladı, gri gözleri fırtınalı bir deniz kadar bulanıktı. "Bence dün gece hiç olmamış gibi davranmalıyız."

"Olmamış mı?" diye tekrarladı Joan. Sesindeki incinmeyi gizleyemedi. Birlikte yatmışlardı. Onun için ilk seferiydi. Daha önce kimseyle bu kadar samimi olmamıştı; kendini ona tamamen açmıştı.

"Dün gece olmamalıydı." Sesi, sözlerinden daha yumuşaktı. "Bir daha bu konuyu hiç konuŐmayacaĐız. Onun bilmesi gerekmiyor."

"Seni *seviyorum*." O da aynı Şeyi hissettiğini söylemişti. Bu doğru değil miydi? Ondan sonra fıkrini deĐiŐtirecek bir Şey mi yapmıştı? "Yanlış bir Şey mi yaptım?" diye fısıldadı. "Daha önce hiç ciddi bir iliŐkim olmadı. EĞer yanıŐ bir Şey yaptıysam..."

O anda maskesi düştü ve Joan, onun ona olan duygularını bir an için gördü. Onların derinliğini yeniden gördü. "Hayır," dedi adam, sesi yumuŐayarak. "Sen yanıŐ bir Şey yapmadın."

Joan rahatlamak istedi, ama boğazı acı verici bir Şekilde sıkıştı. Neden ona veda eder gibi bakıyordu? "Ne söyleyeceksen, lütfen söyleme," diye fısıldadı. Onu bir kez kaybetmişti ve bu kendini kaybetmek gibiydi. En azından geçen sefer onun seçimi olmamıştı.

"Joan..." Adını dikkatlice söyledi, sanki ona emanet edilmiş kırılgan bir şey gibi. Maske hala yoktu, onun hissettiklerini görebiliyordu. Onu *gerçekten* seviyordu. "Seninle olurum, eğer..."

Seni mutlu edebilme şansım olsaydı. Ama yapamam. O hayattayken yapamadım, şimdi hayatta olduğu için de yapamam. Beni seçtiğini söyleyebilirsin, ama bu sözüne sadık kalırsan, onu özlemekten asla vazgeçemezsin. Onun hayatta olduğunu, seni sevdiğini ve seninle olmadığını bilmek seni öldürür. Buna dayanamazsın, ben de *buna* dayanamam."

"Seni son kaybettiğimde *seni* unutamadım." Aaron'u sürekli düşünmüştü; sabahları onunla uyanmış, akşamları onun yüzü aklında uykuya dalmıştı.

Aaron o zaman ona dokundu, elini onun elinin üzerine acı verici bir saygıyla kapattı, sanki ona dokunmanın nasıl bir his olduğunu zihnine kazımaya çalışıyormuş gibi. "Onun hayatta olduğunu anladığın anda yüzünü gördüm. Seni *gördüm*. Onun adını söylediğin sesi duydum. Onun senin adını söylediği sesi duydum." Bir an sessiz kaldı. "Benimle olsan onu düşünmeyeceğini söyle."

Joan yutkundu. Dün gece, *Aaron* sürekli Nick'i düşünüyor gibi gelmişti.

"O hayatta olduğuna göre, *onunla* birlikte olmak istemediğini söyle," dedi Aaron. "Söylediklerimin hiçbirinin doğru olmadığını söyle. Tamamen yanlış olduğunu söyle."

Joan ona yalan söylemek istemiyordu. Gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

Aaron'un bakışlarında korkunç bir anlama geldi, sonra maske geri takıldı.

Joan Aaron'ı seviyordu. Onu *seviyordu*. Nick'i de seviyordu. Sanki kalbi ikiye bölünmüş, üzerine ikisinin de adı yazılmıştı. Onlardan birini kaybetmek, kendisinin yarısını kaybetmek gibi olacaktı. "Onunla olsaydım, seni düşünürdüm," dedi. "Bu da doğru. *Sana* ihtiyacım var. Aaron, *lütfen!*"

Aaron'un gözleri loş ışıktaki hafifçe parladı. "Eleanor'u durduracağız," dedi yumuşak bir sesle. "Zaman çizgisini değiştireceğiz, sonra sen ve ben birbirimizi unutacağız ve her şey olması gerektiği gibi geri dönecek."

Bunu kesin bir şekilde söyledi, sanki geleceğin gerçek bir görüntüsüymüş gibi. *Olanlar olmamış gibi davranmalıyız*, demişti.

Ve zaman çizgisini düzeltirlerse, belki de bu gerçek olurdu. Dün gece, hiç olmamış gibi silinirdi.

Joan, Nick'in ağır adımlarını duymaktan çok hissetti. Hızla döndü. Nick masaya doğru yürüyordu ve neredeyse yanlarına gelmişti. O ve Aaron,

konusmaya o kadar dalmışlardı ki onun geldiğini duymamışlardı.

Onların söylediklerini duymuş muydu? Joan onun yüzünü görür görmez, bunun önemli olmadığını anladı. Gözleri, masanın üzerinde birbirine kenetlenmiş ellerine ve

masaya, birbirlerine ne kadar yakın oturduklarına dikilmişti. Ve daha önceki sisli şaşkınlığı artık yok olmuştu; yüzünde farkına varma ve incinme ifadeleri belirliyordu.

"Aşırı tepki verme," dedi Aaron, Nick'e.

"Henüz tepki vermedim ki," dedi Nick, sesi çok sakindi. Aaron'a bakmıyordu. Gözleri Joan'ın üzerindeydi, sanki onu tanıyormuş gibi, sanki artık tanımıyor gibi.

Düşündüğün gibi değil. Joan, *keder içinde ona ulaşmaya çalıştığını* düşündü. Ama bunu söyleyemezdi. Aaron'a haksızlık olurdu; gerçeğe haksızlık olurdu. . Aaron'a ulaşmaya çalışmıştı çünkü onu seviyordu. Nick'in gözlerine baktı. "Seninle konuşmak istedim," dedi.

"Artık konuşmak zorunda değilsin," dedi Nick. Yine de sesi korkunç derecede düzgündü, korkunç derecede duygusuzdu. Ama korkunç bir acı vardı, yüzünün her yerinde.

"Nick." Birdenbire her şey gerçek dışı gelmeye başladı. Joan, sağlam *bir şey*e ihtiyaç duyarak masanın kenarını sıktı. Ama parmaklarının altında, ahşap bile garip geliyordu. "Lütfen."

Nick ise çoktan geri çekiliyordu. Gitmek üzereydi.

"Aptal olma," dedi Aaron sertçe. "Hâlâ zayıfsın ve dışarıda seni arayan korumalar var!"

O sözleri söylerken, barın yönünden şaşkın bir haykırış duyuldu.

Joan sesin geldiği yöne döndü. Garsonlardan biri, dehşet ve şokla gözlerini genişçe açmış, masalarına bakıyordu. Joan onun bakışını takip etti ve geri çekildi.

Ellerinin altında, zaman çizgisinde bir yırtık açılıyordu — mide bulandırıcı bir şey, uçurumu çevreleyen pürüzlü kenarları vardı. Joan, dünyanın kenarındaki bir uçurumun tepesinde durmuş, aşağıya *boşluğa* bakıyormuş gibi hissetti.

"O da ne öyle?" diye bağırdı biri. "Zaman çizgisinde bir yırtık var!"

"O!" diye bağırdı biri. "O yapıyor. Zaman çizgisini yırtıyor!"

"Biri muhafızları çağırsın! *Hemen!*"

"Kahretsin!" Aaron, Joan'ı da yanında sürükleyerek ayağa kalktı, ama Joan hareket ettikçe yırtık genişlemeye devam etti, sanki dünyanın kendisi onun ellerinin altındaki bir kağıt mendil gibiydi.

"Dur!" Aaron ona acil bir şekilde söyledi. "Durmalsın!"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum!" dedi Joan. Çok korkmuştu. Yırtık artık masadan daha büyüktü ve deliğin içinde boşluğun gölgeleri yılanlar gibi kıvrılıp hareket ediyordu.

Sonra arkasında bir adım sesi duydu ve Nick orada duruyordu, güven verici ve sağlam, bir eli sırtındaydı. "Nefes al," dedi yumuşak bir sesle ve Joan da öyle yaptı, havayı ciğerlerine çekerek. "Bir şey yok. Nefes al. Sakin ol." Joan bir nefes daha aldı. Nick onu nazikçe bir adım geri çekti ve onunla birlikte geriye doğru yürüdü. Bu sefer, Joan'ın rahatlamasına neden olacak şekilde, yırtık daha fazla genişlemedi.

"*Muhafızlar!*" diye bağırdı Aaron. "Gitmeliyiz!"

Muhafızlar, kırmızı ceketleriyle belirgin ve parlak bir şekilde pub'a akın ediyorlardı. Biri sokaktan onları çağırmış olmalıydı.

"Orada!" Daha önce bağıran aynı kişiydi. "O!"

"İşte o kız!"

"Tuvalete giderken çıkış gördün mü?" Aaron, Nick'e sordu. "Çıkamaz sokak," dedi Nick kısaca. Gözleri etrafta dolaşıyordu; bir çıkış yolu arıyordu. çıkış yolu arıyordu.

"Mutfak!" dedi Joan. Barın arkasında açık bir kapı vardı ve mutfak görünüyordu. "Teslimatlar için bir kapı olmalı!"

O ve Nick daha önce de böyle yakalanmışlardı — çalıştığı kafenin dışındaki avluda.

Bu sefer, yemek salonundan bile çıkamadılar. Birdenbire güvenlik görevlileri etraflarını sardı.

"Kaçın!" Nick, Aaron ve Joan'a söyledi.

"Yapamayız!" Aaron gergin bir şekilde söyledi. "Westminster bataklıkta!" En yakın gardiyana sertçe bağırdı, "Bu bir hata! Kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Bunu mahkemeye söyle," dedi muhafız, mahkeme kelepçeleri bileklerine takılırken. "Tutuklusun." Joan'a kötü bir gülümseme attı. "Kraliçe seni arıyor."

THIRTY

Joan, bileğindeki altın dövmeyle silmek için boşuna uğraştı: kükreyen, ağzı açık bir aslan.

"Ellerini arkaya!" diye bağırdı muhafız ve Joan, kelepçenin bileklerini sırtının alt kısmına zorlamasına küfretti.

Nick ve Aaron da kukla gibi hareket ettirilmelerine direniyorlardı, ama Nick bile bunu engelleyemedi. Üçü de meraklıların bakışları altında sokağa çıkmaya zorlandılar.

"Zaman çizgisinde bir delik açtığını söylüyorlar! O kız!"

"Yanında Lord Oliver mı var?"

"Olamaz!"

Nick'i hiç tanımamış gibiydiler. Aaron'un ceketini tuniklerinin üzerine iliklemiş olan Nick, gladyatöre pek benzemiyordu.

Pub'ın dışında, kapısında altın renkli bir arma bulunan, cenaze arabası gibi siyah bir minibüs bekliyordu. Joan, Canavar Mahkemesi'nin mührünü gördü: Eleanor'un gülü, tavus kuşunun yayılmış tüyleri ve kanatlı aslan. Sonra o ve diğerleri arkaya atıldılar, kapılar arkalarından çarparak kapandı.

Nick, elleri hala kuyruk kemiğine yapışık halde ayağa kalktı. Kapalı kapılara tekme attı, o kadar sert ki, gün ışığı aralıktan içeri sızdı, sonra minibüs hareket edince tekrar tekmeledi.

"Kes şunu!" Minibüste tek bir gardiyan vardı: sürücü koltuğunda oturan, koyu renk saçlarını topuz yapmış, cilalı gibi parlak bir kadın. Kadının elinde, gizemli bir cep saati gibi görünen bir nesne vardı: kelepçelerin kontrol cihazı.

Nick döndü. Onlarla güvenlik görevlisi arasındaki şeffaf ekranın ağırlığını tahmin etti, ama tekme atmadan güvenlik görevlisi, sanki köpeklermiş gibi, "Oturun! Kıpırdamayın!" diye emretti ve onlar minibüsün koltuklarına fırlatılarak oturmaya zorlandılar.

Joan koltukta kıpırdıyamıyordu. Elleri hala arkasında sıkışmış durumdaydı ve omuzları duvara yapışmış gibiydi. Aaron'un yanına düşmüştü —minibüs hareket ederken üst kolları birbirine değecek kadar yakın.

Nick, onların karşısındaki bankın üzerine atılmıştı ve şimdi dişlerini sıkarak ellerini kurtarmak için mücadele ediyordu.

Joan dövmeyi parmağıyla dokunmak için uğraştı, ama bilekleri çaprazdı. Aaron'inkine ulaşmaya çalıştı, ama aç yanlıştır. "Kontrol cihazın yanında mı?" diye Aaron'a fısıldadı. Önceki zaman çizgisinden bir tane getirmişti. Şimdi üzerinde miydi?

Aaron, kendine kızgın bir şekilde başını salladı. "Evde kaldı," diye dişlerini sıkarak cevap verdi.

"Bizi nereye götürüyorsunuz?" Nick, gardiyana sordu.

Kadın arka aynadan ona bir bakış attı. Joan'ın ilk düşündüğünden daha gençti, en fazla yirmili yaşların başındaydı. Kırmızı rujlu dudakları Joan'a Ruth'u hatırlattı. "Londra Köprüsü," dedi kısaca.

Joan, Nick ile bakiştılar, içinden bir korku geçti. Bu zaman dilimine ilk geldiklerinde Londra Köprüsü'nün güvenlik kulübesini geçtiler. O, kulelerinde sivri uçlu kafalarla süslenmiş binaydı. Oraya götürülürlerse, muhtemelen sorguya çekilecek ve sonra idam edileceklerdi.

Joan tutuklandığına göre, Eleanor hepsinin yerlerini aldıklarını anlayacaktı. Nick'in hayatta olduğunu anlayacak ve sonra Jamie, Tom, Ruth'un peşine düşecekti... Hepsini öldürecekti.

Muhafız, gösterge panelindeki bir düğmeye bastı ve keman ağırlıklı bir klasik müzik parçası çalmaya başladı.

Aaron kaşlarını çatı. "Vivaldi." Ancak sesi gergindi; Londra Köprüsü'ndeki güvenlik kulübesine yapılan atıf onu da korkutmuştu.

"Müzik zevkimi mi küçümsüyorsun?" diye sordu güvenlik görevlisi ekranın arkasından.

"Senin *yargı gücünü* küçümsüyorum." Aaron sözlerine kibir katmaya çalıştı. "Az önce kimi tutukladığını biliyor musun? Ben Oliver ailesinin reisiyim, seni bu yüzden kovdurabilirim! Seni arenaya atabilirim!"

"Kovulup aslanlara atılmak mı?" dedi muhafız yumuşak bir sesle. "Düşünme bile." Garip, alaycı bir konuşma tarzı vardı; her sözü hafif alaycıydı. Joan, Aaron'a inanıp inanmadığını bilmiyordu. "Ben olsam, *Lord Oliver*, çeneni kapalı tutardım. Tehlikeli bir kaçağın yanında bulunmuşsun.

tehlikeli bir kaçağın yanında bulundunuz. Bu kız kraliçenin zaman çizelgesinde bir delik açtı ve arananlar listesi şehrin her yerine asıldı." Joan'a bir bakış attı. "Arama emrinde, kraliçeye ve saraya karşı ağır ihanet suçundan arandığınız yazıyor. Tam olarak ne yaptınız?"

Joan omuzlarını silkti, omuzları sabitlenmiş halde yapabileceği kadar. Aaron ve Nick'i bu durumdan kurtarmanın bir yolu var mıydı? "Hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Bu iki adamı da tanımıyorum. Ben tutuklandığımda bana rastladılar..."

Muhafız gözlerini devirdi. "Sen öyle deyin." Bir düğmeye bastı ve ikinci bir ekran indi. Bu ekran opak ve ses geçirmez olmalıydı, çünkü müzik aniden kesildi.

Bu, Joan, Aaron ve Nick'in bir anda çok yoğun hissedilen bir sessizlik içinde yeniden baş başa kaldıkları anlamına geliyordu.

Gözyaşlarının ve ardından gelen tutuklamanın kaosunda, Joan aralarındaki konuşmayı neredeyse unutmuştu. Şimdi her şey bir anda geri geldi—her korkunç kelime.

Dün gece olmamalıydı, demişti Aaron.

Nick, Joan'a sanki kalbini parçalamış gibi bakmıştı. Onun kendisini bu kadar inciteceğini hiç tahmin etmemişti.

Dışarıda, minibüsün pencerelerinden Westminster'ın binaları mezar taşları gibi solgun görünüyordu. Argents'ların solmuş ağacı bayrak direklerinde dalgalanıyordu.

"Peki, kim ilk çıkmak ister?" dedi Aaron kuru bir sesle.

Nick başını eğdi, koyu renk saçları gözlerinin üzerine düştü. "Son saatlerimizi bunu konuşarak geçirmek mi istiyorsun?"

Joan yutkundu. Nick'in her şeyi bilmediğini geç fark etti. O ve Aaron, Nick'in öldüğü sanılan saatlerden sadece birkaç saat sonra birlikte yatmışlardı. "Özür dilerim," dedi. Sesi kısılmıştı. Kimseyi incitmek istememişti, Nick'i hiç.

Nick gözlerini Joan'a kaldırdı ve Joan, Nick'in gözlerindeki acıyı görünce boğazı düğümlendi.

Aaron boğazından derin bir homurtu çıkardı. "Tanrı aşkına," dedi Nick'e. "O seni seviyor. Her zaman sen oldun! Dün gece onu görseydin... Halini görseydin... Seni öldü sandı!"

"Onun *hali* mi?" Nick yavaşça sordu, sesinde karanlık bir ton vardı. "Ne diyorsun sen? Onu kullandın mı?"

Aaron'ın yüzü soldu. Bir parçası öyle düşünüyordu — bunu kendisi önermişti. Nick'in ifadesi tehlikeli bir hal aldı.

"Hayır," dedi Joan. "O bundan yararlanmadı." Olan şey bu değildi. Dün gece aynada gördüğü Aaron'ın ifadesini tekrar düşündü ve yutkundu. Ona onu sevdiğini söylemişti, ama o ona inanmamıştı. Hâlâ inanmıyordu.

Nick, Joan'a uzun uzun baktı ve yüzünde gerçeği gördü. Omuzları hafifçe gevşedi ve gözlerindeki tehlike kayboldu. Onun yerini yeni bir acı yer aldı, çünkü *dün gecenin* anlamını kavradı. Kendisi anlamıştı. Birlikte yattıklarını fark etmişti.

Joan arkasında yumruklarını sıktı ve açtı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Aklına gelen her şey durumu daha da kötüleştirecekti. Tıpkı barda olduğu gibi, dünya yarı gerçek, yarı hayali gibiydi. Göğsü spazm geçirdi. Dün Nick'i kaybettiğini düşünmüştü. Bugün ise onu ve Aaron'ı kaybettiğinden emindi. Belki de onları çoktan kaybetmişti... Aaron, Nick'i canlı bulduklarından beri ondan uzaklaşıyordu. Ve Nick... Boğazı düğümlenmişti.

"Joan!" Aaron acil bir sesle seslendi.

Joan döndü ve havada bir kıvılcım gördü — bir gözyaşının başlangıcı. Kıvılcım kaybolduğunda nefesini tuttu — minibüsün gerisinde kalmıştı.

Nick sarsılmış görünüyordu. O da görmüştü.

Joan küfretti. En azından bu sefer gözyaşı çok küçüktü. Neredeyse fark edilmeyecek kadar. "Duygusal bir tetikleyici var," dedi Aaron, farkına vararak. O her zaman

keskin

Joan da aynı şüpheyi kapılmıştı. Kolezyumda ve sonra da barda bir delik açtığında duyguları çok yoğundu. Ve şimdi de burada. "Ben... sanırım öyle. Nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum."

"Duygusal bir tetikleyici mi?" Nick başını eğdi, kaşlarını çatarak.

"Sen öldüğünde zaman çizgisinde bir delik açtı," dedi Aaron sertçe.

"Kolezyumda."

Nick'in ağzı hafifçe açıldı; Aaron'un böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordu. Joan'a döndü ve yüzünü inceledi. Yüzünde, Joan'un anlayamadığı bir şey vardı.

Uzun bir süre, sadece minibüsün gürültülü motoru sessizliği doldurdu.

Aaron ilk konuştu. "Dinle," dedi ağır bir sesle. "Buradan nasıl çıkacağımızı bulmalıyız. Bulamazsak, bugün hepimiz öleceğiz."

Nick'in omuzları düştü. "En azından bu konuşmayı bitirmek zorunda kalmayız," dedi alaycı bir şekilde ve Aaron bunu hafif bir nefesle onayladı.

Joan, onların muadillerini tekrar düşündü — bu dünyanın tüm dehşetine rağmen birlikteydiler
bu dünyanın dehşetine rağmen birlikteydiler; birbirlerini seviyorlardı. Kendilerini bu halde görseler ne düşünürlerdi?

Derin bir nefes aldı ve *düşünmek* için sert acısını bastırmaya çalıştı. Aaron haklıydı. Kaçmazlarsa, geceyi hayatta geçiremezlerdi. "Bu kelepçeleri çıkarmalıyız," dedi.

"Çözebilir misin?" diye sordu Nick.

"Denedim. Olmadı."

"Çıkamaz," dedi Aaron. "Mahkeme aletleri aile güçlerine karşı dayanıklıdır."

"O zaman kelepçeler nasıl çalışıyor?" diye sordu Nick. Joan gibi, kendini düşünmeye zorlamıştı; her zaman pratik bir adam olmuştu. Ama onu tanıyordu. Tüm duyguları hâlâ içten içe kaynıyordu.

"Zihinsel bir bileşen var. Kontrolör, kullanıcının düşüncelerine tepki veriyor. Kolay değil ve tutsak ne kadar uzakta olursa, bağlantıyı sürdürmek o kadar zorlaşıyor."

"Yani yeterince uzaklaşabilirsek kaçabilir miyiz?" dedi Nick.

"Yeterince uzaklaşabilirsek. Ancak belirli bir yakınlık sınırı yok. Kullanıcının irade gücüne bağlı. Ve bizi götüren o muhafız, üçümüzü aynı anda kontrol edebilmek için *çok* iradeli olmalı."

"Yani konsantrasyon gerektiriyor mu?" dedi Joan.

"Çok fazla odaklanmak gerekiyor. Açıkçası, aynı anda birden fazla kişiyi kontrol etmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim."

"Peki ya o konsantrasyonu bozarsak?" dedi Joan. "Dikkatini dağıtırsak? Kontrolünü kaybeder mi?"

"Belki."

"Dikkatini dağıtmamız lazım," dedi Nick.

Aaron düşünceli görünüyordu. "Fazla bir şeye gerek olmayabilir. Şu anda bizi burada oturmaya zorlayarak enerji harcıyor. Bizi nöbetçi kulübesine götürmek zorunda kaldığında yorgun düşecektir. Bence herhangi bir dış etken dikkatini dağıtmaya yeter. Hatta onun görüş alanını bölmek bile işe yarayabilir. Hepimizi aynı anda görememesini sağlamak kadar basit bir şey olabilir."

"Tamam," dedi Joan. Pek bir plan sayılmazdı, ama en azından bir şeydi.

Joan, minibüs Londra Köprüsü'ne doğru ilerlerken Aaron'ın nefesinin hızlandığını hissetti. O da korkuyordu. Ama daha da önemlisi, çözülmemiş konuşmalarından dolayı göğsü hala sıkışmıştı. Nick onun gözlerine bakmamıştı.

kaçış planının son ayrıntılarını tamamladıkları için.

Covent Garden'ı, ardından Blackfriars'ı ve City'yi geçtiler. Ardından, yeni silüetin cenaze evlerini andıran binaları geride kaldı. Joan, London Bridge görünür görünmez nefesini tuttu. Köprü'nün uzak tarafında, nöbet kulelerinin üzerinde sivri uçlu kafalar sallanıyordu, tıpkı korkunç bir çiçek tarlası gibi. Joan titreyerek, bu korkunç manzaradan gözlerini ayırmaya zorladı.

Bunun yerine, haftalardır kaçındığı başka bir binayı arıyordu. Bu zaman dilimine ilk geldiklerinde ve köprüyü geçerken kasıtlı olarak bakmamıştı. Ama şimdi ona doğru döndü, onu arıyordu: Eleanor ve ailesiyle birlikte yaşadığı ev. Hatırlamadığı ev.

Onu ilk gördüğünde kendi kendine yumuşak bir ses çıkardığını duydu. Mezar küçük, gösterişli bir konaktı; köprü'nün ortasında, bir çocuğun kare kuleleri ve boru şeklindeki merengi kubbelerle, sarı, kırmızı ve yeşil renkli pastel boyalarla boyanmış, ışığı yakalamak için yaldızlıydı.

Duyguların baskısı artmıştı. Bu zaman çizelgesi, o evde yaşayan insanlar sayesinde var olmuştu.

o evdeki insanlar yüzünden var olmuştu. Graves ailesi Kral tarafından zaman çizgisinden silinmişti ve Eleanor onları geri getirmek için acımasızca bir görev üstlenmişti.

Eleanor, ailesinin sonsuza kadar güvende olması için canavarların hüküm sürdüğü bu zaman çizgisini yaratmıştı.

Joan, Aaron'un bakışlarını takip ettiğini hissetti. Ona fısıldadı, "Oriijinal zaman çizgisini hatırlamıyorum. Eleanor'un kız kardeşi olduğumu hatırlamıyorum." Kral, bu anıları ondan almıştı. Yine de... o parlak evin görüntüsü, onun içindeki en derin yerleri karıştırdı.

Aaron'un kolu onun koluna bastırdı; ona ulaşabileceği en yakın yer orasıydı — elleri hala arkalarında sıkışmış durumdaydı.

Minibüsün diğer tarafında Nick, Joan'ın gözlerine baktı. Aaron'un, Aaron'un öldüğünde Joan'ın yırttığı delikten bahsettiği sırada yüzünde görülen aynı karanlık, okunaksız ifade vardı.

Bir keman müziği patlaması hepsini irkiltti. Gardiyan opak perdeyi kaldırıyordu.

"Arkada rahat mısınız?" diye neşeyle sordu. Kelepçeleri takmaktan yorgun olsa da, bunu hiç belli etmiyordu.

Köprüye döndü ve kontrol noktasında görevli memurun kimliğini kontrol etmesi için durdu. Adam, Joan ve diğerlerini pencereden dikkatle süzdü ve sonra onları köprü'nün bodrum katına inen bir yan yola yönlendirdi.

Muhafız birkaç dakika daha sürdükten sonra, neredeyse hiç araba olmayan küçük bir otoparka girdi. Etrafta kimse yoktu. Nick, Joan'ın gözlerine tekrar baktı, sonra Aaron'ın gözlerine baktı. Hepsi minibüsün kapılarının açılmasını bekliyorlardı. Joan gerildi, muhafızın dikkatini dağıtmak için ısırma, tekmelemeye, ne gerekiyorsa yapmaya hazırды.

Ancak, onun hayal kırıklığına uğramasına neden olan şey, güvenlik görevlisinin saldırı mesafesinden uzaklaşarak onları koltuklarından çıkarmadan önce geri çekilmesiydi.

"O tarafa." Göze çarpmayan bir kapıyı işaret etti.

Joan'ın bacakları kendi kendine hareket etmeye başladı, sanki her eklemine ipler bağlanmış gibiydi. Aaron ve Nick'in peşinden kapıdan geçip dar bir merdiveni çıkmak zorunda kaldı.

Muhafız hepsini sıkı bir kontrol altında tutuyordu ve hiçbirisi bu kontrolü kırmayı başaramıyordu, tökezlemek ya da düşüyormuş gibi yapmak için bile. Merdivenleri çıktılar, adımları bir yürüyüş kadar düzenli ve tekdüzeydi: Nick, sonra Aaron, sonra Joan, sonra muhafız.

Bir sahanlığa vardıklarında Nick başını geriye çevirip gözlerini kaldırdı. Joan anladığını göstermek için gözlerini kırptı. Bir sonraki kata varmadan önce bir şey yapmak istiyordu. Joan boğazını temizledi. Aaron ve Nick hafifçe başlarını salladılar. Hâlâ sesleri çıkıyordu. Bir bağırış, gardiyanın dikkatini dağıtmak için yeterli olabilirdi. Bir sonraki katta muhtemelen daha fazla gardiyan olacağı için bunu bir sonraki kata varmadan yapmak en iyisiydi.

Nick, sırtının arkasında, neredeyse görünmeyecek kadar ince hareketlerle parmaklarıyla geri saydı: beş, dört, üç...

Nick *bir'e* gelmeden önce gardiyan aniden konuştu. "Durun!" dedi. "Arkanızı dönün ve bana bakın!"

Joan, Nick ve Aaron'un şaşkın bakışlarını yakaladı, çünkü hepsi merdivende dönmek zorunda kalmıştı.

Joan fark etmeden, beton merdivenler bir anda tahta merdivenlere dönüşmüştü. Basamaklar o kadar eski ve yıpranmıştı ki kenarları aşınmış, ortaları çökmüştü. Duvarlar da tahtaydı ve zamanla insanların ve nesnelerin çarpmasıyla çizilmişti. Joan, hoş ve garip bir şekilde tanıdık gelen gül suyu ve cila kokusunu içine çekti.

"Ellerini ver," diye emretti gardiyan ve Joan ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzatmak zorunda kaldı.

Gardiyan kontrol cihazını çıkardı ve açtı. Joan'ın bileğine yakıcı bir acı saplanmadan önce aldığı tek uyarı buydu. Kanatlı aslan dövmesi eriyen metale dönüşürken Joan nefesini tuttu.

Gardiyan, Joan'ın derisinden kelepçeyi çıkardı ve Joan çıplak bileğine bakakaldı. Vücudunu saran iplerin hissi kaybolmuştu. Özgürdü.

Muhafız Aaron ve Nick'e de aynısını yaptı ve kelepçeler onların derilerinden de kaynakarak erirken, onlar da acı içinde yüzlerini buruşturdular.

"Sen... Sen bizi kurtardın," dedi Joan aptalca.

"Ne kadar da hızlısın," dedi gardiyan kuru bir şekilde. "Hadi," dedi merdivenleri işaret ederek. "Yukarı çıkalım. Bir fincan çaya ihtiyacım var." Joan kıpırdamadı, diğerleri de öyle. "Tanrım, bana saldırmayacaksınız, değil mi?" diye sordu. "Havamda değilim."

"Neler oluyor?" dedi Joan. "Tutuklandık mı, tutuklanmadık mı?" "Az önce kelepçelerini çıkardım, ne sanıyordun?"

Nick bir basamak indi. "Sen gardiyan değilsin," dedi yavaşça. "Burası da gardiyan kulübesi değil, değil mi? Köprüden çok uzağa gitmedik. Sanırım ortada bir yerdeyiz..."

Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bu merdivenlerin tanıdık geldiğini düşünmüştü. Gardiyan onaylamadan önce bile tam olarak nerede olduklarını biliyordu.

"Grave evindeyiz." Muhafız ceketini açtı ve içindeki gümüş gül broşunu gösterdi. Graves'lerin arması. "Ben muhafızım, ama öncelikle bir Grave'im."

Joan ona baktı. Eleanor dışında, bu kadın Joan'ın tanıştığı ilk Graves ailesinden kişiydi. Bir an için Joan onu neredeyse tanıdı. Kadının adını dilinin ucunda hissedebiliyordu.

Ancak, onu söylemek için nefes alırken, isim uyanırken gördüğümüz bir rüya gibi kayboldu ve kadının yüzü yine tanıdık gelmedi.

Joan derin bir nefes aldı, çok tedirgindi. "Neden bizi serbest bıraktınız?"

Muhafız, berrak mavi gözleriyle ona baktı. "Eleanor seni arayan tek kişi değil." Ne? "*Neden?*" dedi Joan. "Benden ne istiyorsunuz?"

Yukarıda, merdivenlerde bir ayak sesi duyuldu. Joan başını kaldırdı. Yeni bir kadın, açık bir kapıdan gelen parlak öğleden sonra ışığına karşı silueti ile merdivenlerin başında duruyordu. "Senden bir şey istemiyoruz," dedi kadın. "Sana yardım etmek istiyoruz."

Joan'ın nefesi boğazında kesildi. Bu, büyükannesinin silueti, büyükannesinin sesiydi

—mekan nedeniyle biraz bozuk, bu yüzden her zamankinden daha yankılı geliyordu.

Sonra kadın bir adım aşağı indi ve ışık yüzüne vurdu. Joan'ın kalbi aniden g m güm atmaya başladı. Kadının yüz hatları *neredeyse* b y kannesininkilerle aynıydı, ama elmacık kemikleri daha yüksekti ve burnunun üzerinde Joan'ı kendine benzeten yumuşak  iller vardı. Koyu renk saçları çenesinin etrafına bukleler halinde dökülüyordu.

Joan onu daha önce hiç görmemişti, ama onu *tanıyordu*. O yüzü, büyürken her gün fotoğraflarda g rm şti. Babası evi onlarla doldurmuştu. Joan, onun her özelliğini iki boyutlu olarak öğrenmişti.

Joan ağzını açtı. Bir an için konuşamadı. Sesini bulduğunda, nefesi kesilmişti. "Anne?" dedi.

"Merhaba, Joan," dedi annesi. "Seni * ok* uzun zamandır arıyordum. Seni bulduğuma çok sevindim."

THIRTY-ONE

Joan, merdivenlerin üstündeki ışığın halesinde duran annesine baktı. Hayatı boyunca annesinin evinde, annesinin fotoğrafları ve eşyaları arasında yaşamıştı. Babası sürekli ondan bahsederdi. Ama annesinin karşısında dururken, Joan onu sadece başkalarının algıları ve hikayeleriyle, başkalarının çektiği Joan annesinin videosunu bile hiç görmemişti; onun hareket ettiğini hiç görmemiş, sesini hiç duymamıştı.

Yukarıdaki kadın, Joan'ın gördüğü tüm fotoğraflardaki halinden neredeyse yirmi yaş daha yaşlıydı, saçlarında yeni gümüş rengi teller vardı ve gözlerinin köşelerinde kırışıklıklar. Joan'ın göğsü birdenbire kasıldı. Kral onu öldürdüğünde annesinin önünde daha çok hayat vardı. Joan onunla daha nice yıllar geçirebilirdi.

Annesi Joan'ın yüzünü aradı, ifadesi Joan'ın içindeki acıyı yansıtıyordu. Kendi Joan'ı bebekken ölmüştü ve Joan, annesinin Joan'ın yüzünde kendi bebeğini aradığını biliyordu.

"Yukarı çıkalım mı?" diye sordu annesi. Sesi büyükannesininkine o kadar benziyordu ki Joan'ın boğazı düğümlendi. "Çay yapabilirim."

Joan, gardiyanın çay istediğini hatırladı. Ama Joan ona döndüğünde, gardiyan başını salladı. "Gerçekten gitmeliyim," dedi. Sesi yumuşaktı, sanki o anı bozmak istemiyormuş gibi. "O minibüsü benim sürdüğümü kimse bilmiyor. Bundan emin oldum. Ve zaman çizgisinde oluşan yırtık, sana ulaştığımda çoktan kapanmaya başlamıştı, Joan. Sadece birkaç kişi gördü.

şanslıysak, kimse bunu senin aranan posterinle ilişkilendirmez." "Teşekkür ederim," dedi Joan. Muhafız hayatını riske atıyordu ve Joan Adını bile bilmiyordum. Tereddüt etti. "Sanki seni tanıyormuşum gibi hissediyorum

...'

Muhafız, Joan'ın annesine baktı, gözlerinde hafif bir hüznü vardı. "Benim adım Fern. Annelerimiz kardeş."

"Biz kuzeniz..." Joan'ın anne tarafından bir teyzesi vardı. Fern adında bir kuzeni. Gerçek zaman çizgisinde, ikisini de tanımış olmalıydı. Ve o tanıdık hissinden, onunla birlikte gelen sıcaklıktan, hepsi birbirine yakındı. Bu, Kral Graves'leri öldürdüğünde çaldığı şeyin bir başka parçasıydı.

"Teşekkürler, Fern," diye tekrarlardı annem. "Her şey için. Lütfen minibüsü geri getirirken dikkatli ol. Suikast girişimi sonrası diğer kızım tetikte olacak. Ve o *akıllı bir kız*."

Eleanor'un adı Joan'ı ürpertti. Hepsi tehlikeydi, burada bile.

Joan annesini merdivenlerden yukarı takip etti. Onun hakkında bilmek istediği çok şey vardı. Ama aynı zamanda, bu gerçekten annesi değildi — Marguerite'in Aaron'un annesi olmadığı gibi. Bu, annesinin muadiliydi.

Aaron'un eli Joan'ın elini rahatlatıcı bir şekilde okşadı. Bu durumun ne kadar tuhaf olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Joan hala ona doğru uzanabilmeyi diledi. Dün gece yaptığı gibi kollarına atılmak istedi. Ama bu artık mümkün görünmüyordu.

Bitmemiş konuşma düşüncesi midesini bulandırdı. Bunun, aralarındaki her şeyin sonsuza dek biteceği anın öncesindeki kısa bir soluklanma olduğunu biliyordu.

Gül suyu kokan ve doğal ışıkla ısınan, ahşap panelli büyük bir salona çıktılar. Yine bir tekne de olabilirler; doğu ve batıda nehrin muhteşem manzarası vardı.

Tamamen ahşaptan yapılmış dört katlı büyük bir konak – içinde tek bir demir çivi bile yoktu, Eleanor bir keresinde söylemişti. Ahşap, gümüş güllerle işlenmiş sis grisi halılarla yumuşatılmıştı ve insanların yemek yiyip sohbet edebilecekleri iki veya üç kişilik küçük gruplar halinde yerleştirilmiş yumuşak kanepeler vardı.

Odanın ortasında ise on beş kişi veya daha fazlasının oturabileceği tek bir masa vardı.

Joan bu odaya girdiğini bilinçli olarak hatırlamıyordu, ama bu mekan ona acı verecek kadar tanıdık geliyordu. Bir destek kirişine dokundu, eliyle oyulmuş alet izlerini parmağıyla izledi. Sadece bu odayı değil, tüm evi tanıyordu. İç mekanın boyutlarını ve genişliğini kendi ağzının şekli kadar iyi biliyordu.

kendi ağzının şeklini bildiği gibi biliyordu. Dört katta yaklaşık yirmi yatak odası, üç salon, üç mutfak ve iki kiler vardı.

"Şu su sesini dinle," diye mırıldandı Nick.

Joan, köprünün kemerlerinin altından akan hızlı akıntıları hayal etti. Eleanor, *cesur ve sarhoşların kürek çekerek akıntılarda sörf yaptıklarını* söylemişti. *Bitmek bilmeyen su akıntısı yüzlerce şelale gibiydi.*

Burada, salonun içinde korunaklı bir yerde, ses Eleanor'un tarif ettiği kadar yüksek değildi. Daha çok sürekli bir beyaz gürültü gibiydi ve Joan bunu uykuya dalmak için bir ninni gibi buldu.

"Bu oda genellikle insanlarla doludur," dedi yavaşça.

"Odayı boşalttım," dedi annem. "Seni bunaltmak istemedim." Odanın kuzeyindeki bağımsız tezgaha doğru gitti. Orası aslında küçük bir mutfaktı. Bir lavabo, bulaşık makinesi ve mikrodalga fırın vardı. Annem su ısıtıcısını açtığı anda, hemen kaynamaya başladı ve Joan, onlar gelmeden önce su ısıtıcısını kaynattığını hayal etti. Sinirli bir şekilde volta atıyor ve bir şeyler yapmaya ihtiyaç duyuyordu.

Annem çaydanlığa sıcak su döktü ve küçük bir süt kabı ile şeker küpleriyle dolu bir kaseyi tepsiye koydu. Odanın batısındaki balkonu işaret etti. "Dışarıda oturalım mı?"

Balkonda, rüzgâr nehrin üzerinden eserek giysilerini dalgalandırdı ve şeker kutusunun kapağını tıkırdatmaya başladı. Burası Londra'nın tam kalbiydi, diye düşündü Joan. Romalılar tarafından şehrin ilk köprüsünün inşa edildiği yeri burası.

"Çayını nasıl içersin?" diye sordu annesi. Sesinde acı bir merak vardı. Sanki Joan hakkında *her türlü* bilgi, bu kadar önemsiz bir şey bile, onun için ilginçmiş gibi.

Joan anladı. O da annesi hakkında her şeyi bilmek istiyordu. "Bir süt. Sen?"

"Sadece süt." Annesi biraz çarpık bir gülümsemeyle gülümsedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Baban da çayına şeker koyardı."

"Öyle," diye onayladı Joan. *Öyleydi.* Annesi gibi geçmiş zaman kullanamıyordu. Mary Ward'ın söylediklerine rağmen, babası kesinlikle bu dünyanın bir yerinde hayattaydı. Joan başka bir olasılığı kabul edemiyordu.

"Onu çok özlüyorum," dedi annesi. "İkinizi de özlüyorum."

Burada ona ne oldu? Bana ne oldu? Joan sormadı. "*Seni* özlüyordu," dedi. "Her gün. Bana

Sen büyürken sana dair pek çok hikaye anlatırdı. Evimiz senin fotoğraflarınla dolu."

Annem derin bir nefes aldı. "Burada olduğuna inanamıyorum. Sen öldükten sonra bu balkonda otururdum. Uyuyamazdım, buraya oturur, şehir ışıklarını seyreder, senin hala benimle olmanı dilerdim..."

Joan zorlukla yutkundu. Garip bir şekilde suçluluk duyuyordu. Kendi acısı böyle ortaya çıkmamıştı. Annesini hiç hatırlamıyordu. Annesi öldüğünde henüz bir bebektir ve onun ölümü, saymayı ve okumayı öğrenmeden önce bildiği, hayatının temel gerçeği olarak büyümişti.

Gökteki güneş gibi, sadece gerçek ve apaçık bir şeydi.

Ve yine de... Joan'ın hatırlayabildiği kadarıyla, içinde boş bir yer vardı. Annesi evde her yerdedi; babası sürekli ondan bahsederdi. Büyükannesi hiç bahsetmezdi, ama büyükannesinin kaçınması da bir tür varlık yaratmıştı. Babasınınkinden farklı bir tür keder, ama yine de keder.

Nick, Joan'ın bakışlarını yakaladı. Bazen, sanki onun aklını okuyabiliyordu. Onun için endişeleniyordu. Pub'daki itiraflardan sonra bile, onun için endişeleniyordu.

"Biz..." Aaron az önce çıktıkları odayı işaret etti. "Nick ve ben içeri girebiliriz. Siz ikiniz konuşmak istersiniz."

"Hayır," dedi annem ağır bir sesle. "Duymak zorunda olduğun şeyler var, Aaron. Sen de, Nick."

Joan gözlerinin büyüdüğünü hissetti. "Onların kim olduğunu biliyor musun?"

Annem Joan'ın yüzüne baktı. "Ailenin gücünü biliyor musun?"

Joan, konunun değişmesiyle şaşırdı. Annesi, zaman çizelgesinde delikler açtığını zaten biliyordu, ama yine de tereddüt etti. Fern onu bu şekilde bulmuştu.

"Bana güvenebilirsin. Seni incitecek hiçbir şey yapmam," dedi annesi.

Joan yutkundu. Daha önce ailesi tarafından ihanete uğramıştı — büyükannesinin genç hali tarafından — ama içindeki bir ses annesine güvenebileceğini söylüyordu. Annesi'nin söylediklerinden değil; Joan bunu biliyordu, bu evi bildiği gibi.

Düşüncelerini topladı. "Mezar gücünü sadece birkaç

"Aylar önce," dedi. "Bu... Bu bir arıza. Bir şeyleri geri alabiliyorum, ama bazen istemeden dünyaya delikler açıyorum. Nedenini bilmiyorum."

Annemin yüzünde bir şey belirdi. Joan, onunla birlikte büyümüş olsaydı, bunu okuyabileceğini biliyordu. "Sen, içinde

hiç Graves'in olmadığı bir dünyada büyüdün," dedi annesi. "Gücümüzü nasıl kullanacağın konusunda hiç eğitim almadın."

Joan'ın daha önce de soruları vardı ve şimdi daha da fazlası vardı. "Bunu nasıl biliyorsun? Benim *ben* olduğumu nasıl anladın? Burada olduğumu?" Annesi onu aradığını söylemişti...

"Birkaç yıl önce şehirde senin aranıyor afişlerini asmaya başladılar," dedi annem. "Joan Chang-Hunt... Buradaki adın Joan Chang-Grave'di, ama senin sen olduğunu biliyordum. Seni tanıdım. Ve o afişten bir gün geleceğini biliyordum."

"Tanıdın mı?" Joan şaşırmıştı. "Babama benzediğim için mi?"

Annemin gülümsemesi hüznüydü. "Babana benziyorsun. Ama seni tanıdım çünkü gerçek Grave gücüne sahipsin. Bizden çok azı bu güce sahip. Kız kardeşin bile değil. Şu anda, bu evde, sadece sen ve ben sahibiz."

Nick, annemin ne demek istediğini anladığında nefesi kesildi.

Ama Joan hala anlamamıştı. "Ben mi?"

"Seni bu şekilde bulduk," dedi annem. Dikkatlice sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Gerçek Grave gücü," dedi. "Eğitimle şöyle görünür

Grave'lerin büyük salonuna açılan kapılara bakıyordu. Elini kaldırdı ve soyma hareketi yaparak, birinin ekrandan filmi soyduğu kadar kolay bir şekilde dünyayı yırttı.

Joan yeni bir sahne görünce nefesini tuttu. Evin yerine berrak bir hava ve onun ötesinde Tower Bridge vardı. Bu, önceki zaman çizgisinin manzarasıydı.

"Seni nasıl tanıdığımı sordun," dedi annem. "Eskiden trenle Milton Keynes'e gider ve bunun gibi pencereler yapardım. Kaç kez seni okuldan eve yürürken izledim. Seni ve babanı akşam yemeği hazırlarken izledim. Doğum günü partilerini izledim..."

"Beni görmeye mi geldin?" dedi Joan. Tanıdık bir duygu baskısı yükseldi, hissedilmeye çalışıyordu. Annesi zaman yolcusu olduğunu öğrendiğinden beri, kafasında sorular vardı: *Neden benimle hiç tanışmaya çalışmadın?*

Neden

gelip beni bulmadın? Şimdi annesi, en azından onun bir versiyonu, ona gelmişti. Belki Joan, annesinin neden onunla buluşmaya çalışmadığını asla öğrenemeyecekti, ama bu, yapabilseydi yapacağına dair bir ipucu gibi görünüyordu.

"Sana olabildiğince yaklaştım," dedi annem. Sesi titriyordu. "Seni ve babanı gördüğüme çok sevindim—hayatta ve özgür,

canavarların yönetiminden."

Joan gözlerini kapatıp her şeyi sindirmeye çalıştı. "Gücümde bir sorun olduğunu düşünmüştüm." Joan, içten içe *kendisinde* bir sorun olup olmadığını merak ediyordu. Edmund Oliver'ın bir keresinde ona söylediği gibi, o bir ucube *miydi*? Tereddüt etti, sonra aceleyle itiraf etti: "Burada gökyüzünde gökyüzünde gözyaşları gördük, yüzlerce. Onları *ben* yaptım sandım."

"Ah, Joan..." Annesi masanın üzerinden uzandı ve Joan elini tuttu.

"O delikler bu dünyanın yaratılışından beri buradaydı. Eleanor zaman çizgisini orijinal halinden çok fazla uzattı. Şeklini koruyamadı. Bu yüzden zaman çizgisini kilitlemesi gerekti. Gerçek şeklini *almas* için."

"Ben zaman çizgisine zarar vermedim, değil mi?"

Annem Joan'ın elini sıktı. "Hayır. Eğer gücünü kullanmayı öğrenseydin, pencereleri istediğin zaman açıp kapatabilirdin. Şu anda ise, açtığın pencereler zamanla kendiliğinden küçülüp kapanıyor. Zaman akışına hiçbir zarar vermiyorlar."

Joan derin bir nefes aldı, içinden bir rahatlama hissetti. Jamie'nin babası haklıydı, Grave gücü zararsızdı.

"Hatta," dedi annesi, "eğitilmemiş gücün *sana* zarar verebilir. Güçlü, eğitilmemiş Grave gücüne sahip insanlar bazen korkunç kaybolma olayları yaşayabilir."

Joan Aaron'a baktı.

Annesinin Joan'ın yüzünü gördü ve elini sıktı. "Size göstermek istediğim bir şey var. Hepinize." Joan'ın elini nazikçe bıraktı ve yine soyma hareketini yaptı. Sonra bir kez daha.

Son hareketinde Joan bakakaldı. Yeni pencereden ev tekrar görünür hale gelmişti, ama değişmişti. Duvarlar krem rengiydi ve halılar zeytin yaprağı renginde yumuşak bir yeşildi.

"Bu orijinal zaman çizelgesi," dedi annem.

Annemin yaptığı yırtıkta, merdivenlerden iki kişi belirdi. Joan, kendini ve Nick'i tanımak için bir saniyeye ihtiyaç duydu. Saç kesimleri farklıydı; Joan'ınki omuz uzunluğunda bob kesimdi, Nick'inki ise kıvrılacak kadar uzundu. El ele tutuşmuş, birbirlerine gülümsüyorlardı, heyecan ve gerginlik yayılıyordu, sanki önemli bir şey olmak üzereymiş gibi.

Joan'ın yanında duran Nick'in nefesi kesildi. Orijinal halleri arasındaki aşk inkar edilemezdi. Sanki dünyada başka kimse yokmuş gibi birbirlerine bakıyorlardı.

Ve Joan fark etti ki, Nick *hala* ona öyle bakıyordu. Hala onu seviyordu. Ve o da hala onu seviyordu. O odaya girdiğinde, sanki güneş gibi ona dönüyordu.

"Mutlu çift," dedi Aaron sertçe ve Joan yine kalbi parçalanıyormuş gibi hissetti. Çünkü o da Aaron'ı çaresizce, umutsuzca seviyordu.

Joan kendi sesini duyunca irkildi. Nedense, bunu duymayı beklemiyordu.

Ailem bizimle birlikte, diyordu Nick'e.

"*Tek yapmamız gereken diğerlerini ikna etmek,*" diye cevapladı Nick.

Gözyaşlarının dışında Nick kaşlarını çattı. "Tam olarak ne izliyoruz?"

"Bugün barış görüşmelerinin yapıldığı gün," dedi annem yumuşak bir sesle.

"Kral'ın ailemi yok etmeden önceki son gün."

"Barış görüşmeleri..." diye tekrarladı Joan. Yeni bir bakışla annesine baktı.

Her şeyin başladığı an buydu. Joan ve Nick, insanlar ve canavarlar arasında barış sağlamak için çaba göstermişlerdi, ama Eleanor onları Kral'a ispiyonlamıştı.

Daha sonra Eleanor, Graves ailesinin yok edilmesinden Joan ve Nick'i sorumlu tutacaktı. Onları birbirlerine düşürerek cezalandıracaktı. Barış aramışlardı, o da Nick'i canavar avcısına dönüştürmüştü. *Sana zarar veren, senin de zarar verdiğin biri,* demişti Joan'a. *Ta ki ikiniz de artık dayanamayana kadar.*

Bunu şiirsel adalet olarak görmüştü.

Yırtığın içinde Joan şöyle dedi: "*Hunts'lar ve Olivers'lar da bizim.*

Olivers kelimesi yankılanıyor gibiydi.

"*Oliver* ailesi mi?" Aaron şok olmuş bir sesle sordu. Joan da şaşırmıştı.

"*Oliver* ailesi barış görüşmelerine mi katılmıştı?"

"Graves'lerden önce bile dahil olmuşlardı," dedi annem. "Zaman almayı bırakmayı kabul eden ilk aile onlardı."

Aaron başını salladı. "Hayır." Sesi düzdü, sanki bu imkansızmış gibi. "Babam insanlardan *nefret eder*. Her zaman nefret etti. Asla kabul etmez."

O konuşurken, üçüncü bir kişi odaya girdi, sanki balkondan girmiş gibi önce sırtı göründü.

Joan onu ilk tanıyan kişi oldu. "Sen misin?" diye Aaron'a sordu.

Üçü arasında en tanınanı Aaron'du, kıyafetleri aynı keskin kesimli, elf güzelliği değişmemişti. Sadece saçları farklıydı: kısa ve düzgün, neredeyse askeri tarzda.

Joan'ı bir tanıma titremesi sardı. *Senin için her zaman Nick, değil mi?*

Eleanor bir keresinde ona böyle demişti. *Ve o sarışın çocuk.*

Gözyaşları içinde Nick, uzun bardaklara su doldurdu ve birini Aaron'a uzattı. Aaron minnettar bir bakışla bardağı aldı.

Endişeleniyorsun, dedi Nick ona yumuşak bir sesle.

Aaron, eli hafifçe titreyerek suyu içti. *Amcam Lucien hala direniyor, ama hepsi benim dediğimi yapacaklar. Kuzenim Geoffrey ortalığı yatıştırıyor.* Tekrar içmeye çalıştı, ama eli onu dinlemiyordu.

Joan'ın diğer benliği yanına gelip Aaron'ın koluna elini koyarak onu sabitledi. Bu hareket gayri resmi bir samimiyet içermekteydi, Aaron'ın ona attığı küçük gülümseme de öyle.

"Sen, orijinal zaman çizgisinde Oliver ailesinin reisiydin," diye açıkladı annesi Aaron'a. "Joan ve Nick, Graves'lerle konuşmadan önce önce *sana* geldiler. Güçlü Oliver ailesini masaya sen oturttun."

"İnsanların canını almayı bırakmayı kabul ettim mi?" dedi Aaron. Sessizlik oldu, sanki kendine soruyormuş gibi.

Yırtığın içinde, orijinal halleri oturuyordu, Joan masanın başında, Aaron ve Nick onun iki yanında. Beklenmedik bir şekilde etkileyici bir ekip oluşturunurlardı.

Birkaç dakika sonra, dördüncü bir kişi daha katıldı. Joan onu hemen tanıdı.

Eleanor stadyumda olduğu gibi görünüyordu. Parlak gözleri ve dalgalı altın saçları olan bir masal prensesi.

Joan'ın sürprizine, gerçek benliği doğrudan Eleanor'a doğru gitti ve ona sarıldı. *Burada olacağını bilmiyordum!*

Lütfen bunu yapma, Eleanor karşılık verdi.

Joan'ın asıl benliği geri çekildi. *Katılmadığını biliyorum, ama oylama yaptık, bütün aile.*

Oylama umurumda değil! Zaman yolculuğunu sona erdirmekten bahsediyorsun,

Sonsuza kadar! Doğal hakkımızı elimizden alıyorlar! Eleanor'un sesi duygudan boğuktu.

İnsanları öldürmüyoruz ki, sadece birkaç günlüğüne alıyoruz.

Birkaç gün hayat. İnsan hayatı. Benim hayatımın alındığını düşün.

Elbette senin hayatını asla almam, dedi Eleanor. *Tanrım, Joan.* Şimdi Joan'ı kucaklama sırası ondaydı, yüzünde öfke ve sevgi savaşıyordu.

Gözyaşlarının dışında, Joan yeniden şaşırmişti. Sahnedeki duygular çok yoğundu, ama Eleanor'un bir zamanlar Joan'ı sevdiği çok açıktı.

ve diğerk benliğı de Eleanor'u şiddetle sevmişti. Onlar gerçekten kardeşlerdi.

Bu dűřünce aklına geldiğinde, Joan neredeyse hissetti — sadece bir anlığına. Göğsünde keskin bir sızı. Hatırlamadığı kız kardeşi için duyduğu sevginin yankısı.

Annesinin yüzü şimdi ağırlaşmıştı. Eğilip gözyaşını sildi — adırın fermuarını çekmek kadar kolay. Bitirdiğinde, hiçbir iz kalmamıştı.

Joan, hep birlikte oldukları yere bakakaldı, kalbi çok hızlı atıyordu. şimdi fark etti ki, yırtığa doğıru birkaç adım atmıştı. Sanki oraya girip olacakları durdurabilirmiş gibi.

Ama belki de yapamazdı. Eleanor'un aşk ya da nefret, inançlarından vazgemeyeceğı hissine kapıldı. Belki de olan her şey kaçınılmazdı.

Ve şimdi Joan'a, Aaron'ın da Eleanor'un intikamının bir parçası olduğı gereğı, mide bulandırıcı bir dehşetle çarptı. Eleanor onu Joan ve Nick'e karşı kışkırtmıştı, sırf

Sanki onları birbirine dűřürműş gibi. Belki de bundan daha fazlasını yapmıřtı. ... Aaron, orijinal zaman çizgisinde Oliver ailesinin reisiydi, babası değıl. Sonraki zaman çizgilerindeki dűřűřű de Eleanor'un iři olmalıydı.

Joan gözlerini kapattı. Son yirmi dűrt saatte olan her şeyden tamamen sarsılmıştı. Nick'i kaybetmişti; Aaron'ı sevdiğini fark etmişti; onunla yatmıştı; ve Nick ona geri dűnműřtü, hayattaydı. Ve şimdi annesini bulmuş ve kendi gücünün hayal ettiğı gibi iğrenç bir řey olmadığını öğrenmişti. Kendini, Nick'i ve Aaron'ı orijinal zaman çizgisinde görműřtü. *Birlikte*, imkansız bir şekilde birbirlerine bağılydılar.

Bu çok fazlaydı. Kendini bunalmış hissetti. "Ne yapacağız?" diye kendi kendine sordu.

Annem ona doğıru bir adım attı ve kollarını ona doladı. "Hiçbir şey yapmana gerek yok, canım. Yapacak bir şey yok. Sadece hayatta kalman gerekiyor."

Joan kendini bitkin hissediyordu. O ve Aaron neredeyse hiç uyumamışlardı ve Nick... Tanrım, Nick o komada kalmıştı. Aslında arenadan yeni çıkmıştı, hâlâ yaralı ve morluklar içindeydi.

Ama annesinin sözleri, dinlenemeyeceklerini fark etmesini sağladı. Joan geri çekildi. "Zaman çizgisini nasıl düzelteceğimizi konuşmalıyız. Eleanor'a ulaşmanın başka bir yolu var." Stadyum planı işe yaramamıştı.

"Joan..." Annemin yüzünde üzüntű ve sempati arasında bir ifade belirdi ve Joan, midesini bulandıran bir řűphe duydu. "Ben tribűndeydim," dedi annesi.

dedi. "Zaman çizgisinin mühürlendiğini hissettim. Eleanor zaman çizgisini kilitledi. Artık bunu değiştirmek imkansız."

"Ama Eleanor önceki zaman çizgilerinin tüm hatıralarını sildiğini söylemişti. Eğer başardıysa, bize *gerçek* zaman çizgisinin görüntüsünü nasıl gösterdin?" diye sordu Joan.

"Ve ben ölmedim," dedi Nick. "Eleanor kendisi söyledi, herkese söyledi —ben hayattayken zaman çizgisini kilitleyemeyeceğini söyledi. Ve ben ölmedim."

Annemin yüzünde hâlâ şüphe vardı, ama Nick'e merakla baktı. "Nasıl hayatta kaldın? Hepimiz düştüğünü gördük."

"Ben..." Nick başını salladı. "Düşüşümü bile hatırlamıyorum."

Joan, stazdayken ne kadar ölü gibi göründüğünü hatırlayarak zorlukla yutkundu.

Onun öldüğünü sanmıştı.

"Ama mesele şu ki," dedi Nick, "eğer zaman çizgisini kilitlemediyse, o zaman onu onarmamış demektir."

"Hasarın mühürlendiğini hissettim," dedi annem tekrar, ama gözleri endişeliydi.

"*Kapatıldığını.*" Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. O da öyle hissetmişti. "Ya..." dedi, düşüncesini dile getirmeye çalışarak. "Ya Nick haklıysa? Ya gökyüzündeki yırtıkları ve stadyumun üzerinde gördüğümüz yırtığı onarmadıysa? Ya hasarı hala Ali mühürlerinin arkasında saklıyorsa?"

"Ama bu, dünyanın hala çöküşün eşiğinde olduğu anlamına gelir," dedi Aaron, kaşlarını çatarak.

Annem şimdi daha da endişeli görünüyordu. "Gizli bir araştırma yapabilirim. Ali'lerin üst kademelerinde yakın bir arkadaşım var. Gözyaşları hala Ali'lerin gücüyle gizleniyorsa, arkadaşım bunu bilir."

"Bizim de Ali'lerle bağlantısı olan bir arkadaşımız var," dedi Joan. Anneme Tom ve diğerlerinden bahsetti; hâlâ Chimera Inn'deydiler. Ali mühürlerinin başarısız olduğu

Thames'te Ali mühürlerinin bozulduğu ve dünyanın gerçek durumunu ortaya çıkardığı yerden bahsetti. "Neler olduğunu öğreneceğim," diye söz verdi annem. Hepsi

içeri girmesini işaret etti.

Ancak çocuklar eve girerken annem balkonda kalakaldı ve Joan da kendini orada buldu. Annesi ile baş başa kalmak istiyordu.

Annem içini çekti. "Üzgünüm Joan, ama bence yanılıyorsun. Bence Zaman çizelgesi gerçekten kilitlendi. Bunun son zaman çizelgesi olduğuna ve bunu değiştiremeyeceğine inanıyorum."

Joan'ın göğsü sıkıştı. Belki annesi haklıydı. Belki Joan sadece her şeyi düzeltmek için başka bir şans olduğuna inanmak istiyordu.

Annesinin gözleri Joan'ın yüzünü taradı, onu içine aldı. "Bu zaman çizgisi gerçekten kilitliyse, bu dünyada kalıcı olarak yaşamak zorunda kalacaksın. Senin için güvenli bir ev ayarlamam gerekecek. Burada kalman güvenli olmayacak."

"Gitmek zorunda mıyız?" diye patladı Joan. "*Ne zaman?*" Annesi daha yeni bulmuştu.

Annesinin gözleri yaşlarla doldu. "Keşke kalabilseydin. Ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Ama... Alis'lerden zaman çizgisinin gerçekten kilitli olduğunu öğrenirsem, seni bugün göndermek zorunda kalacağım."

"*Bugün mü?*"

"Üzgünüm," diye fısıldadı annesi.

Joan kendini Nick ve Aaron'a bakarken buldu. Joan ve annesine biraz mahremiyet sağlamak için balkondan uzak, salona çekilmişlerdi.

Ya annem haklıysa? Ya bundan sonra hayatımız böyle olacaksa? Joan'ın yarattığı bu karmaşık durum.

"Anne..." Bu kelime ağzında tuhaf geldi. Hayatında sadece ikinci kez. "Ne yapacağımı bilmiyorum." Ne demek istediğini bile tam olarak bilmiyordu.

Annesinin bakışlarını takip etti.

"Onlara güveniyorum," dedi Joan.

Annesi, Joan'ın büyükannesiyle ilişkilendirdiği bir bakış attı: ciddi ama sevgi dolu. "Buna böyle mi diyoruz?"

Joan yüzünün kızardığını hissetti. Babasıyla bu tür konularda pek konuşmazdı, büyükannesiyle de öyle. Ama konuşabileceği bir annesi hiç olmamıştı. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi tekrar. *Bu* sefer ne demek istediğini biliyordu. Böyle bir seçim nasıl yapabilirdi? İkisi de onu seviyordu, o da onları seviyordu.

Annesinin gözleri yumuşadı. "Kalbin sana yol gösterecek," diye söz verdi.

"Şu anda çok karışık mesajlar veriyor," dedi Joan. Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

Annesi Joan'ı tekrar kollarının arasına çekti ve Joan da ona sıkıca sarıldı. Bu veda değildi, diye düşündü, ama öyle hissediyordu.

"Hangi seçimin doğru olduğunu bileceksin," dedi annesi yumuşak bir sesle. "Zamanı geldiğinde bileceksin."

"Nasıl emin olabilirsin?"

Annem geri çekildi ve Joan'ın saçlarını kulağının arkasına koydu. "Seni hayatın boyunca izledim, sevgili Joan. Sonunda her zaman doğru seçimi yaparsın, zor olsa bile."

Joan yavaşça salona geri döndü. Annesi merdivenlere çıktı; Ali arkadaşıyla konuşması gerekiyordu. Joan, onları arayacağını tahmin etti.

Annesi evde başka insanlar olduğunu ima etmişti ve Joan üst kattan gelen ayak seslerini hafifçe duyabiliyordu. Ancak başka kimse gelmemiştir. Belki de annesi, burada olduklarını bilenlerin sayısını sınırlayarak onları güvende tutmaya çalışıyordu.

Nick, Joan içeri girerken ona doğru bir adım attı ve Joan'ın boğazı, Nick'in gözleri onun üzerinde dolaştığında sıkıştı. Olan onca şeyden sonra bile, Nick onun iyiliğini düşünüyordu. Aaron da öyle olduğu belliydi. İkisi de, sonsuza kadar kaybettiğini sandığın biriyle konuşmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Ama aynı zamanda Joan'ın midesi bulanıyordu. Annesi'ne söylediklerine rağmen, hala bir seçim yapabileceğinden bile emin değildi. Barda ve minibüste, ikisini de kaybetmiş gibi hissetmişti... ve hepsi düzgünce konuşma fırsatı bulur bulmaz, bu kesinlikle doğrulanacaktı.

"Annem zamanlamamızın yanlış olduğunu düşünüyor," dedi yüksek sesle.

"Belki de öyleyiz," dedi Nick. "Ama ben öyle düşünmüyorum." Yan masaya gitti ve Joan, üç bardak su doldururken bir de ya yaşadı —tıpkı gördükleri vizyondaki gibi. Dolgun koltukları "Oturun. Sizi bilmem ama ben çok yorgunum."

Yorgun *görünüyordu*, ayakta duramayacak haldeydi. Arenada aldığı yaralar şişmeye başlamıştı.

Bitmemiş konuşma onları bekliyordu ve gerginlik Joan'ın kalbini çarpıtiyordu.

Koltuğa çöktü. Koltuğu o kadar rahattı ki yorgunluk onu da sardı. Dün gece pek uyumamıştı. Hiçbiri uyumamıştı.

"Biliyorsun..." dedi Nick. Joan kendini hazırladı, ama o sadece "Karşı tarafın planını çözmeliydik. Bence arenada hata yaptığımız nokta orasıydı. Eleanor'a bir şans daha verilirse, ne yapmayı planladıklarını çözmeliyiz."

Aaron konuşmadan önce bir süre sessizlik oldu. O da Nick'ten farklı bir şey bekliyordu. "Bence doğru yolun ne olduğunu bilmiyorlardı. Muhtemelen bizim gibi başarısız olurlardı."

"Ama o yüzükte bir şey var..." dedi Joan. Yüzüğe dokunduğunda hissettiği sarsıntıyı tekrar düşündü. Yüzüğü Nick'in boynundan çıkarmıştı ve Nick sanki ölümden uyanmış gibi uyanmıştı.

"Keşke içindeki şifreyi çözebilseydik," dedi Nick. "Çözebilseydik, stadyumda bir şansımız olabilirdi. Bence o şifre her şeyin anahtarıydı. Ne yapmamız gerektiğini gösteren bir yol haritası."

"Uh..." Joan tereddüt etti. Nick'in hayata dönmesinin yarattığı kargaşada, ona söylemeleri gereken bir şey olduğunu unutmuştu.

Aaron da bir şey söylemek istercesine ağzını açtı. "Bir yol haritası mı?" dedi. "Ne yapacağımızın yol haritası mı?" Yarı histerik bir kahkaha attı. Sonra gerçekten gülmeye başladı, nefes nefese kalarak, güzel yüzü kırıış kırıış oldu.

"Ne bu kadar komik?" Nick, açıkça şaşkın bir şekilde Aaron'a sordu.

"Aman Tanrım, söyle ona," Aaron Joan'a nefes nefese söyledi. "Hayır, hayır, *göster* ona! Yol haritasını *göster* ona! Eleanor'u durdurmak için ne yapmamız gerektiğini *göster* ona!"

"Şifreyi çözdün mü?" dedi Nick.

Aaron *hâlâ* gülüyordu. "Joan, gözden kaçırdığımız bir kitap buldu, şey..." "*Yatağında*" demek üzereyken kendini durdurdu. Öksürdü. "Evde bulmuş."

"Eleanor'la ilgili değildi," dedi Joan Nick'e. "Planla hiçbir ilgisi yoktu." Cebinden kağıt parçasını çıkardı ve tereddüt etti. "Şöyle yazıyor

"Hayır, *göster* ona," dedi Aaron. Sesi hala gülmekten titriyordu. Nick ona baykuş gibi gözlerini kırptı. Gerçekten çok yorgun görünüyordu.

Joan, el yazısıyla yazdığı kağıt parçasını uzattı. Nick'in ne düşüneceğini hiç bilmiyordu.

Nick'in okuması uzun sürdü. *Aaron, aşkım. Evere myne. Evere thyne. Nicholas.* Joan, gözlerinin mesajın başına kayıp sonra tekrar geri döndüğünü gördü.

"Ee, ne tepki vereceksin?" Aaron bir dakika sonra sordu. Gülmeyi kesmişti, ama sesinde hala titreme vardı. Dikkatli görünmeye başlamıştı.

"Bir saniye izin ver. Sindirmeye çalışıyorum." "Sadece bir satır!"

"Zor bir gün geçirdim!" Nick savunmacı bir tavırla cevap verdi.

"Yani..." Aaron da biraz savunmacı bir tavır takındı. "Gerçekten önemli bir şey değil. *Bizimle* bir ilgisi yok. Joan bu zaman diliminde öldüğü için böyle oldu. Yaşasaydı, sen ve o olacaktınız."

O da notu ilk okuduğunda Joan'a da böyle bir şey söylemişti. O zaman Joan bundan hoşlanmamıştı ve şimdi de hoşlanmamıştı.

Şimdi. Kendini herkesin ikinci tercihiymiş gibi gösterme şekli.

"Biliyorsun..." Aaron şimdi Nick'e ekledi, "Seni erkeklerden hoşlanan biri olarak seçmezdim."

"Neden?" Nick yorgun sesliydi.

"Bilmiyorum."

"Ben biliyorum. İkisini de seviyorum." "Ben de."

"Evet, bunu tahmin etmişim," dedi Nick, biraz sinirli bir sesle, "benim sevdiğim kızla yattığında."

Joan'ın yüzü kızardı. Ancak şimdiki zaman kipini fark etmeden edemedi. "*Aşığım*." "Tamam..." dedi. "Yani bunu konuşuyoruz." Ancak bunu söylerken merdivenlerden gelen bir gıcırta sesi onu kesintiye uğrattı. Biri aşağı iniyordu.

"Hayır, hala yok," dedi Aaron. O ve Nick, Joan'ın hissettiği kadar rahatlamış görünüyordular.

Birkaç dakika sonra annesi ortaya çıktı ve hepsinin sessizce oturup ona baktığını fark edince şaşırılmış göründü. "Bir şeye mi karıştım?"

Joan başını salladı ve göz ucuyla erkeklerin de başlarını şiddetle salladığını gördü.

"Şey..." dedi annesi. Onlara doğru geldi ve Joan, tedirginlikle onun yüzünün sertleştiğini gördü. "Haklıydın. Ali arkadaşım, Eleanor'un dün stadyumun üzerindeki kocaman deliği kapatmalarını emrettiğini söyledi. Ve hala gökyüzündeki çatlakları gizliyorlar. Zaman çizgisi kilitlenmedi *ya da* onarılmadı."

Joan'ın midesi düğümlendi, rahatlama ile birlikte dehşet onu sardı. Bu, zaman çizelgesini değiştirme şansı *olduğu* anlamına geliyordu; ama aynı zamanda zaman çizelgesinin hala parçalanmakta olduğu anlamına da geliyordu.

Kendini pencereye bakarken buldu, sanki çoktan çöküşün işaretleri varmış gibi. Ancak manzara ürkütücü bir şekilde normaldi. Jamie ona bir keresinde dünyanın sonunu anlatan bir canavar masalı anlatmıştı. Hikayede, bir çocuk kaybolan anne babasını bulmak için zaman çizgisini yırtmıştı. Ancak bunun yerine, zaman çizgisini yırtıp

Zaman çizelgesi parçalanmıştı. O boşluğa düşmüştü, ve diğer herkes de öyle... Tarihin her anı, yaşamış olan her insan, sonsuza dek, ötesindeki hiçlikte kaybolmuştu.

Dünya böyle mi sona erecekti? Her şey ve herkes boşluğun dehşetine mi düşecekti?

"Bunu durdurmalıyız," dedi Aaron titrek bir sesle. Joan, Aaron'un kendini odaklanmaya zorladığını hissetti, Nick de öyle. Önceki konuşmaları hepsinin kafasını karıştırmıştı.

"Zaman çizgisini Eleanor'dan geri almalıyız," diye Nick de aynı fikirdeydi. "Ama ona nasıl ulaşacağız? Jübile'de başarısız olduk ve o, onun halka açık tek görünüşüydü."

"Fazla zamanımız kalmadı," dedi Joan. "Eleanor, dün çöküşün eşiğine geldi. Boşluk hepsini yutmadan önce ne kadar zamanları kalmıştı? Anneme döndü ve annemin gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu fark etti; balkondan manzaraya bakıyordu, gözlerinde saf keder vardı, sanki kalbi kırılmak üzereymiş gibi. "Sen..." Joan tereddüt etti. "Onu nasıl bulabiliriz?" diye sordu anneme.

"Nadiren dışarı çıkar, ama eskiden çıkardı," dedi annesi. "Ancak tüm o ziyaretler gizli tutuldu. yakınlarına bile gidemiyoruz."

Seyahat engelleri. Joan ve diğerleri buraya ilk geldiklerinde bunları hissetmişlerdi. Seyahat edenlerin belirli zamanlarda erişimi yoktu. Eleanor kendini koruyordu.

Annemin bakışları, Joan'ın muadili öldüğünde uzun süre bakakaldığı manzaraya hâlâ takılı kalmıştı. "Bana bir söz vermen gerek," diye fısıldadı annem. Joan'ın gözlerine baktı ve Joan ne söyleyeceğini biliyordu. Annem sözünü bitirmeden Joan başını sallamıştı: "Kız kardeşini öldürmeyeceğine söz ver."

Joan, mide bulandırıcı bir suçluluk duygusu ve kemiklerine kadar işleyen bir acı hissetti. Annesi Eleanor'un onlara yaptıklarını bilmiyor muydu? Joan Nick'e baktı ve Nick'in yüzünde bir anlık bir meydan okuma ifadesi belirdi, ardından yüzü kapandı. "Bize yaptıkları..." dedi annesine, konuşurken boğazı düğümleniyordu. "Şu anda yaptıkları..."

Annesi acı içindeydi. "O affedilemez şeyler yaptı," dedi. "Sana, dünyaya. Bu zaman diliminde sana ve babana verdiği acıyı asla affetmeyeceğim. Ama o hala benim kızım. Hala senin kız kardeşin. Ve seni ona gönderemem, onu öldürmeye çalışacağını bilerek.

Seni öldürmeye çalışacağını bilerek. Sadece onu düşünmüyorum. Seni düşünüyorum

seni düşünüyorum. Eğer başarırısan, bu seni etkileyecek."

Joan daha önce de insanları öldürmüştü. Dolaylı olarak. Nick'i yok ettiğinde, onun kahraman olarak kurtardığı herkes sonraki zaman çizgisinde kaybolmuştu. Joan yüzünden ölmüşlerdi.

Ve belki bir kez de doğrudan birini öldürmüştü... Uykuya dalmadan önce, bazen Holland House'un labirentinde vurduğu adamın kanlı yüzünü görürdü. O zamanlar onu sadece bayılttığını sanmıştı, ama uykusuz gecelerde zihninde onun çökmüş yüzü belirirdi.

Onu ağır bir şamdanla tüm gücüyle vurmuştu. Ve sonra Aaron adamın zamanını çalmaya çalışmamıştı. Hayatları için kaçıyorlardı ve Aaron orada bir insanı dokunmadan bırakmıştı.

O labirentte o adamı ben mi öldürdüm? Joan bazen Aaron'a sormak istiyordu. Ama bu Aaron bunu hatırlamıyordu. Bilemezdi.

Joan başını eğdi. "Eleanor, zaman çizgisini kontrol altına almak için Kral'ı öldürdü," dedi titrek bir sesle. "Onu zaman çizgisinden ayırmanın başka bir yolu olmayabilir. Ve bu zaman çizgisini düzeltmeliyiz, bunu biliyorsun."

Annem acı içinde gözlerini kapattı. "O zaman bana söz ver..." Nefesi titriyordu. "Başka çare *kalmadıkça* onu öldürmeyeceğine söz ver."

Joan hayır demek istedi. Eleanor çok tehlikeliydi. Yaşarsa, yeni bir planla geri dönecek ve yeni acılar verecekti. Ama neredeyse iradesine karşı, Joan eski halinin Eleanor'u kucakladığını da hatırladı. *O* Joan, kız kardeşini sevmişti.

"Lütfen, Joan," dedi annesi yumuşak bir sesle.

Joan zorlukla yutkundu. "Başka çare *kalmazsa*," diye söz verdi. Annesi Aaron ve Nick'e baktı.

"Nasıl istersen," dedi Aaron. Ama gözlerinde bir yalan vardı. Joan, Eleanor'u öldürme şansı olursa bunu yapacağını biliyordu.

Nick uzun bir süre düşündü, sonra içini çekti. "Bu zaman çizgisini düzeltmenin başka bir yolu *olduğunu* sanmıyorum," dedi anneme. "Düzeltmek ve şu anda ve gelecekte zarar verdiği tüm insanları korumak için. Joan'ı ve geri kalanımızı öldürmesini engellemek için."

Annem bunu acı bir nefesle kabul etti.

"Yapabileceğimi söz veriyorum." Nick'in bakışları kararlıydı. "Eğer benim gücümdeyse, Joan'ın elinden olmayacak."

Annem başını eğdi. Uzun bir süre, başka bir şey söylemeyecekmiş gibi göründü. Sonra tekrar konuştu. "Ona nasıl ulaşacağımı biliyorum. Ama bunun için Canavar Mahkemesi'ne girmek gerekecek."

THIRTY-TWO

"Canavar Mahkemesi mi?" Aaron yavaşça sordu. Mahkeme, canavar dünyasının tam kalbinde, zamanın dışında yer alan efsanevi ve tehlikeli bir yerdi.

Aaron oraya gittiğini hatırlamıyordu, ama Joan hatırlıyordu. Bir kapıdan geçerek, sonsuz boşlukla çevrili bir saraya girmişti. Kendini gölgelerin okyanusunda yüzen bir sandal gibi hissediyordu. Sarayın dışına tek bir adım atsa, kaybolurdu.

Saray halkı, saray kadar tehlikeli, güçlü ve acımasızdı; kanını akıtmanın zevkine kapılan insanlar. Joan oraya asla geri dönmek istemiyordu.

"Bu yılki jübile kutlamalarının en önemli olayı, arenadaki katliamdı," dedi annem. "Ama jübile, bu gece on ikinci vuruşuna kadar bitmez. İlk vuruşta Canavar Sarayı'nın kapılarının açılacağına dair nedenim var."

"*Bu gece mi?*" dedi Joan. Hızlı hareket etmeleri gerektiğini biliyordu, zaman çok daralmıştı. Ama bu gece çok yakındı.

"Her jübile sonunda Eleanor, sarayda bir kutlama düzenler. O gece, seçilmiş birkaç kişiye davetiye gönderir. Davetlilere bu konudan asla bahsetmemeleri söylenir."

"Yani ona birden fazla şansımız olabilir," dedi Aaron. "Eğer her elli yılda bir kutlama varsa..."

"Hayır," diye araya girdi annem. "Her jübile'de kapılar davetlilere açılır. Ama her zaman aynı kutlamaya açılırlar. Saray'da aynı gece."

Joan aniden üşüyerek kollarını kendine doladı. "Davetiyeleri kimler alıyor?"

"*Curia Monstrorum*'un tüm üyeleri katılacak," dedi annem. "Eleanor'un emrinde, zaman çizgisinin genişliğini kontrol eden yüz kişi."

Joan, Mahkeme'nin sadece iki üyesiyle karşılaşmıştı: Biri, tahta çıkmadan önceki Eleanor'un kendisiydi. Diğerisi ise Conrad adında bir adamdı. Joan onu sadece uzaktan görmüştü, ama o kadar güçlüydü ki, rüzgarda kar taneleri gibi neredeyse tadını alabilmişti.

"Saray mensupları da var," dedi annem. "Sarayda sürekli yaşayan insanlar. Onlar da *Curia Monstrorum* kadar ölümcül sayılır. Sıradan insanlara gelince... Her elli yılda sadece bir avuç insan davet edilir. Ve hayatlarında sadece bir kez davet edilirler. Kimse kutlamaya iki kez katılamaz. Bu gece kimlerin davet edileceğini bilmiyorum. Çoğu insan hiç davet edilmez, aile reisleri bile. Ben hiç davet edilmedim."

"Sanırım bu yıl hepimiz davetli listesinde değiliz," dedi Aaron kuru bir şekilde. "Peki kapılardan nasıl geçeceğiz?"

"Bilmiyorum," dedi annem. "Tek bildiğim, davetiye veya refakatçi olmadan saraya girmek imkansız olduğu. Birkaç kişinin saraya girmeye çalıştığı söyleniyor, ama hepsi boşluğa düştü."

Joan bu sözler üzerine titredi.

Nick titremeyi fark etti ve çenesini sıktı. "Boşluk nedir?" dedi. "Yani, gördüm ama ne olduğunu anlamıyorum."

"Zaman çizgisini çevreleyen şey hiçliktir," dedi annem. "Zihnimiz bunu gerçekten kavrayamaz. Ona baktığımızda beynimiz bir şeyler ekler: gölgeler, görüntüler. Ama gerçekte orada hiçbir şey yoktur. Eğer boşluğa düşersen, varlığın sona erer; sadece şu anki halin değil, gelecekte olabilecek tüm hallerin de. Boşlukta sonsuza dek kaybolursun."

Joan bir titremeyi daha bastırdı. Geçen sefer Mahkemeden kaçarken düşmeye ne kadar yaklaştıklarını düşünmemeye çalıştı. Ama başarmışlardı. İçeri girmişler ve dışarı çıkmışlardı.

"Mahkeme'ye daha önce de girmiştik," dedi. "Hepimiz girmiştik." Bunu hatırlayan tek kişinin kendisi olduğunu bir kez daha fark etti.

"Ne?" Annesi başka zaman çizgilerine açtığı onca pencereye rağmen, bunu bilmiyordu. Şimdi dehşete kapılmış gibiydi, sanki bu hayatta hiç olmamış bir şey için Joan'ı azarlamak istiyordu.

"O zaman da bir partiye davetsiz girmiştik," dedi Joan. Nick'in canavar avcısı olduğu zamanlardı; Hunlar ve Oliverlar'ın katliamını geri almaya çalışmak için oraya gitmişlerdi.

Hunts ve Oliver'ları katletmesini engellemeye çalışmışlardı. "Bu parti kadar özel bir parti değildi, kapıda bizimle birlikte yüzlerce kişi bekliyordu. Davetiyeleri

davetiyeleri taklit edemedik, ama başkalarının damgalarını aldık." Canavarların kimlik damgaları. "Davetiyelerdeki benzer damgaların yanına damgaları basarak davet edilmiş gibi gösterdik."

"Bu sefer işe yaramaz," dedi annem düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak. "Kapıda muhafızları şaşırtacak kadar misafir olmayacak."

"Başka bir giriş yolu *vardı*," diye hatırladı Joan. "Büyükanne bana sarayın anahtarını vermişti." Nick'e baktı, o da başını eğdi. Nick anahtarı Joan'dan almıştı, o da hatırlamıyordu.

"Anahtar mı?" dedi annem. Artık gerçekten kaşlarını çatmıştı. "Annemin sarayın anahtarı mı vardı?"

"Belki bu zaman diliminde de vardır," dedi Joan. "Neredeyse aile mührüne benziyordu." Gözlerini kapatıp nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalıştı. *Bu mührü hiç görmedim*, demişti Ruth. "Üzerinde yazılar vardı: *Kendin için değil, Kral için*. Mühür, kuyruğunda düğümler olan bir tür kimera gibiydi."

Annem, bu tanım ona tanıdık gelmiş gibi başını eğdi. "Ama burada büyükanne yardım istemeye gidemeyiz," dedi, biraz özür dilercesine. "Annem, senin burada tanıdığın kadın değil; bu zaman diliminde ona güvenilmez."

Büyükannesi de gözyaşları içinde konuştuklarında aynı şeyi söylemişti, ama Joan'ın kalbi sıkıştı. "O zaman başka bir yol bulmalıyız."

"Korkarım öyle," dedi annem.

"Daha önce oraya gitmiş birini bulabilir miyiz? İçeri girmek tek sorun değil. Olayın kendisi hakkında da bilgiye ihtiyacımız var."

"Kimse bilmiyor," dedi annem. "Ne demek istiyorsun?"

"O partiden kimse bir şey hatırlamıyor," dedi annem. "Çok az kişi İnsanlar katıldıklarını bile itiraf ediyorlar — bunu konuşmamaları gerekiyor. Bir şey hatırlayan az sayıdaki kişi, kapılardan geçip hiçbir şey olmadan tekrar çıktıklarını hatırladıklarını söylüyor."

"Hiçbir şey mi?" dedi Joan. Daha önce hissettiği tedirginlik arttı. İçeri girebilirlerse, tamamen hazırlıksız olarak gireceklerdi. Eleanor, onunla yaşadıkları neredeyse tüm çatışmalarda onları yenmişti ve şimdi risk çok büyüktü. Joan başını ellerinin arasına aldı ve annesinin omzuna hafifçe dokunduğunu hissetti.

"Bence hepiniz dinlenmelisiniz," dedi annesi. "En son ne zaman uyudunuz?"

Joan hanede biraz uyumuştı, ama Aaron hiç uyumamıştı ve Nick arenadan yeni çıkmıştı. Ama yine de...

"Zaman *var*," dedi annesi, itirazlarını tahmin ederek kararlı bir şekilde. "Sadece bir saat kadar. Arkadaşlarınız Chimera Inn'den buraya geliyorlar. Bence biraz uzanın, onlar gelene kadar. Hala sabah ve dediğim gibi, kapılar gece yarısına kadar açılmayacak."

Anneleri onları tavan arasındaki üç misafir odasına götürdükten sonra odalarını terk etti. Odalar küçüktü ama rahat ve mahremiyetliydi, temiz çarşafların ve güneşin ısıttığı ahşabın kokusu odayı sarmıştı. Joan uzanması gerektiğini biliyordu ama kendini nehrin manzarasına doğru döndüğünü fark etti. Binanın bu tarafı Londra Kulesi'ne bakıyordu. Yeterince yüksekteydi, Joan kendini kuledeymiş gibi hissetti.

Kapının hafifçe çalınmasıyla dönüp baktı. Nick koridordaydı. Arkasında Aaron'un kapısı açıldı.

Aaron Nick'i gördü ve kapıyı tekrar kapatmaya başladı, ama Joan ikisini de işaret etti. Bitmemiş konuşmalarından korkuyordu, ama aynı zamanda gerginlik dayanılmaz hale geliyordu.

"Şey..." Aaron, Nick'in ardından Joan'ın odasına girdi. Kapıyı arkasında kapattı. "Bu çok garip, değil mi?"

"Sanırım bu, orijinal zaman çizgisinde benim yatak odamdı," dedi Joan. "Çok tanıdık geliyor..." En çok da kokusu. Havada taze çamaşır ve nehir suyunun tuzlu kokusuyla karışık bir gül suyu kokusu vardı.

"Bana gerçek odamı hatırlatıyor," dedi Aaron. "Sadece büyüklüğü," diye açıkladı. "Diğer her şey çok daha hoş." Küçük yatağa çöktü ve bir süre sonra Joan da yanına oturdu. Diğer tarafında Nick için yer vardı ama o pencerenin altında, sırtını duvara dayayarak yere oturdu ve bacaklarını yatağın uzunluğu boyunca uzattı.

"Düşünsene," dedi Aaron, Joan'a. "Eğer bu gerçek zaman çizgisinde senin odan *olsaydı*, ikiniz muhtemelen burada çok zaman geçirirdiniz."

Joan yüzünün kızardığını hissetti. Nick'in boynunda da bir kızarıklık belirdi.

"Gerginliği gerçekten azaltıyorsun," dedi Nick kuru bir şekilde. Bir an sessiz kaldı. "Neden gerçek odanın büyüklüğü diyorsun? Son birkaç haftayı Yorkshire'ın tamamından daha büyük bir malikanede geçirdik."

"Oda mı dedim? Dolabımdaki ayakkabı köşesini kastettim."

Nick ona keskin bir bakış attı ve Aaron omuz silkti.

"Nereden başlayalım?" diye sordu Joan.

"Dürüst olmak gerekirse," Nick gözlerini ayakkabılarına indirdi, "bu konuyu hiç konuşmasak da aynı derecede mutlu olurum. Dünyayı kurtarıp bir daha bu konuyu hiç konuşmasak."

"Ben de duygularım hakkında konuşmaktan nefret ettiğimi sanırdım," dedi Aaron.

"Sanırım üçümüzün de ortak bir yanı var," dedi Joan. Yorganın üzerinden bir parça tüy aldı. Kumaş mavi üzerine beyaz çizgiliydi ve manzaradan gelen deniz havasını daha da güçlendiriyordu. "Yani, plan olarak bir sorunum yok... Dünyayı kurtardığımız kısmı seviyorum."

"Evet, ve ondan önce berbat bir sefalet içinde yaşayabilmemizi seviyorum," dedi Aaron.

"Sen de öyle mi hissediyorsun?" diye sordu Nick. Aaron'un odasının büyüklüğüyle ilgili yorumundan beri ona bakıyordu.

Aaron, alaycı bir şey söylemek için ağzını açtı, ama gerçek duyguları yüzüne yansıdı ve ağzını tekrar kapattı.

Joan'ın göğsü ağırlaştı. "Ben de öyle hissediyorum," diye itiraf etti. Bakışlarının ona döndüğünü görmekten çok hissetti. Ani duygusallığıyla yutkundu.

boğazında bir yumru hissetti. "Bu benim hatam," dedi. "Biliyorum. Hepimizi çok mutsuz ettim."

"Bence," dedi Nick, "bu hiç de doğru bir tanımlama değil." Aaron bacağını hafifçe uzattı, ayağı Joan'inkine neredeyse değecekti. Bu da korkunçtu — artık hiçbirini birbirine dokunamıyordu bile. "Böyle olmamalıydı." Onunla konuşurken sesi her zaman yumuşardı. "Gerçek zaman çizgisinde böyle *değildi*."

"Eleanor da senden intikam aldı." Joan kendi sesindeki ciddiyeti duydu. "Sen her zaman Oliver ailesinin reisi olacaktın, ama bunun yerine annen öldürüldü ve sen... şey..." Aaron'un babasının kendisine davranışlarından bahsetmekten hoşlanmadığını biliyordu.

"Ne dedin?" Nick, Aaron'a sordu.

Aaron, sanki bağlantıyı tam olarak kuramamış gibi, hâlâ Joan'a bakıyordu. Şimdi Nick'e baktı, gözleri biraz fal taşı gibi açılmıştı. "Az önceki olaya tepki vermeyecek misin?" Ses tonu yarı meydan okurcaydı. "Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"Hangi kısma? Joan'la yattığın kısma mı, yoksa benimle yattığın kısma mı?"

Bu kez Aaron'un yüzü kızardı. "Bilmiyorum."

Joan, Aaron'ın *meydan okuyan* ses tonuna rağmen, Nick'ten korktuğunu fark etti.

Sadece Nick'in efsanevi canavar avcısı olması nedeniyle değil.

çocukluk hikayeleri, ama Nick büyük, tehlikeli ve anlaşılması zor biriydi ve aralarındaki ilişki çok karmaşıktı.

Ama Nick, Joan'a parmağını bile sürmemişti ve o bunu biliyordu — nasıl olduğunu bilmiyordu

nasıl olduğunu bilmiyordu ama *biliyordu* — Aaron'a da asla zarar vermezdi.

Aaron'u sorgulamak için yakaladıkları anı hatırladı. Diğerleri onu itip kakmışlardı ama Nick ona neredeyse nazik davranmıştı. *Bu*, gerçek zaman çizgisinden kalan bir duygu muydu? Hepsi müttefik oldukları zamanlardan mı?

"İkisi de," dedi Aaron şimdi. "Her ikisi de."

"*Benim* ne düşündüğümün sana ne önemi var ki?" dedi Nick.

Aaron bir şey söylemek için ağzını açtı, ama nedenini bilmeden durdu. Aslında onun için önemliydi. Nick'in ne düşündüğünü ve hissettiğini bilmek istiyordu.

Nedense, Aaron'ın yüzündeki ifade Nick'i düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmasına neden oldu, sanki kendi duygularının derinliklerine inmemiş gibi. Sanki Aaron sormaya devam etmeseydi, hiç düşünmemiş gibi. "Ben... nasıl hissettiğimi bilmiyorum," dedi yavaşça. "Dürüst olmak gerekirse, oldukça berbat. Aramızdaki şeyler değil sadece. Sanırım dün gerçekten öldüm. Ve bu beni gerçekten çok etkiliyor."

Joan yutkundu. Nick'in gerçekten hayatta olduğuna hâlâ inanamıyordu. Ona dokunmak, onu rahatlatmak için can atıyordu, ama artık buna hakkı yoktu.

"Hiç böyle bir rahatlama hissetmemiştim," dedi titrek bir sesle.

"Stasis'ten çıktıktan sonra ilk nefesini aldığı anda..." Şu anda bile, burada oturup onun nefes alıp verişini sonsuza kadar izleyebilirdi. Aaron'un sesindeki duyguyu hissetti ve bu kez boğazı daha da sıkışarak tekrar yutkundu.

Nick onun bakışlarıyla karşılaştı ve Joan'ın nefesi göz teması ile birlikte kesildi. Eğer bu konuşmadan sonra her şeyi bitirirse, bunu asla atlatamayacaktı. *Onu* asla unutamayacaktı. Aaron onu barda ittiğinde de aynı şeyi hissetmişti.

Nick'in bakışları Aaron'a döndü. "Başka bir hayatta sen ve ben, ha?" Sesi biraz titriyordu.

"İnanması zor, biliyorum," dedi Aaron sertçe. Yine gerginleşmişti.

"Biraz," diye itiraf etti Nick. Sessizliği, köprünün desteklerinden akan suyun sesi doldurdu.

dördüncü katın üstündeki tavan arasında bile duyulabiliyordu.

"Anlamıyorum," dedi Aaron. "Senin ve benim ikizlerimiz, daha farklı dünyalardan gelmiş olamazlardı. Ve..." Tereddüt etti. "*Sen sensin*. Çocukluk hikayelerimdeki efsanevi kahraman, benim türümü öldüren kişi."

"O artık Nick değil," dedi Joan. "*O öyle biri* değildi. Eleanor onu öyle yaptı." Ve Joan yaptığı işi bozmuştu. Onu gerçek zaman çizgisinde olacağı kişiye dönüştürmüştü.

"Ama ben hala *ben* olmalıyım," dedi Aaron. Ses tonu şunu söylüyordu: *bir pislik*.

Aaron gerçekten kendini öyle mi görüyordu? Arada sırada öyle olduğunu ima ediyordu. Ama Joan onun kalbini görmüştü. Keskin kenarlarının altında ne sakladığını biliyordu. "Deseni görmedin mi?" diye sordu ona.

"Döngüyü mü?"

"Sen ve Nick çok benziyorsunuz. İkiniz de orijinal zaman çizgisinde barış görüşmelerinin bir parçasıydınız. Ve *bu* zaman çizgisinde, insanları kurtarmak için birlikte çalışıyordunuz. Ve şimdi ikiniz de Monster Court'a girmeye hazırlanıyorsunuz, dünyayı *tekrar* kurtarmak için."

Aaron'un ağzı hafifçe açıldı. Hiç böyle düşünmemişti. Konuşmaya başladı, sonra düşünür gibi kaşlarını çatı. "Ama ben öyle *yapmazdım*. Kendimi tanıyorum. Önce aşık olurdum, sonra onlara karşı doğru olanı yapmak isterdim."

"Gerçek zaman çizgisinde ikimizden de aşık değildin," dedi Joan. "Ve yine de insan hayatını almayı bırakmayı kabul ettin."

"Sanırım aşıkım," dedi Aaron, neredeyse kendi kendine. "Gerçek zaman çizgisinde sana bakışımı gördüm, Joan. Ben insanlara öyle bakmam." Gözleri, sanki başka bir şey fark etmiş gibi genişledi. Nick'e bir bakış attı.

Joan ona baktı. Aaron söylememişti, ama onun düşüncelerini tahmin edebiliyordu. *Birlikte mantıklı olurdunuz, her zaman olduğu gibi. zaman çizelgesi*, dün gece söylemişti ve gözleri sanki Joan ve Nick'i uzaktan izliyormuş gibi uzaklara dalmıştı. Ve şimdi, orijinal zaman çizelgesinde Joan ve Nick'e karşı

orijinal zaman çizgisinde Joan ve Nick'e karşı hisleri olduğunu düşünüyordu. Bu hislerin karşılıksız olduğuna inanıyordu.

Her zaman böyle düşünmüştü. Joan'ın öldüğü için kendisinin ve Nick'in bu zaman çizgisinde birlikte olduklarını düşünmüştü. Nick'in öldüğü için Joan'la birlikte olduklarını düşünmüştü.

Joan yutkundu. Aaron'ın hikayesinde daha fazlası olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ona onu sevdiğini söylediğinde, onun acı dolu inanmazlığını hatırladı. Nick'in muadili tarafından gönderilen aşk mektubunu nasıl reddettiğini. Sonra, Joan onları her birlikte gördüğünde, babasının onu herkesin önünde alay ettiğini düşündü. Ailenin geri kalanından uzak, hizmetçi odalarındaki küçük, sade odasını düşündü.

Aaron'da kendisini doğuştan *aşağı* hissettiren bir şey mi vardı? Joan bu düşünceyle göğsü acıdı. İsteddiği İstedğin *herkesi alabilirdin*, dediğini hayal etti. Ama onu pub'da iten oydu. Ona kendisini seçtiğini söylemişti, ama o ona şöyle cevap vermişti: *Seni buna mecbur bırakmayacağım. Dün gece hiç olmamış gibi davranalım*. Ona yalvarmıştı: "Sana *ihtiyacım var! Aaron, lütfen!*" O ise ona, bir sonraki zaman diliminde yine Nick olacağını söylemişti. O ve Aaron'ın birbirlerini unutacaklarını.

Nick de şimdi Aaron'ın yüzünü arıyordu, sanki Joan'ın söylediği sözlerin bir kısmını duymuş gibi.

"Hepimiz birbirimize dolanmış durumdayız..." dedi Joan yumuşak bir sesle.

Aaron başka yere baktı. "*Siz birbirinize bağlısınız. Ve ben... Bilmiyorum... Zaman çizgisi, her yinelemede birbirinizi bulmanızı sağlıyor. Sen ve Nick birbirinize aitsiniz.*"

Jamie bir keresinde zaman çizgisinin nasıl işlediğini anlatmıştı. *Liular, zaman çizgimizin hala gerçek haline dönmeye çalıştığına, gerçek zaman çizgisinin şekline özlem duyduğuna inanıyor. Biz, insanlar gerçek zaman çizgisinde birbirlerine aitse gerçek zaman çizgisinde birbirlerine ait olsaydı, zaman çizgimizin onları bir araya getirerek kendini onarmaya çalıştığına inanıyoruz. Tekrar tekrar. Yaralar iyileşene kadar.*

Eleanor, Joan ve Nick'ten intikam almak için bu mekanizmayı kullanmıştı. Zaman çizelgesinin Nick'i tekrar Joan'a iteceğini bilerek onu bir canavar avcısı yapmıştı, ama onu sevmek yerine öldürmeye çalışacaktı. Tam olarak işe yaramamıştı. Hâlâ birbirlerine aşık olmuştu.

Dışarıda nehir ufka ve ötesine kadar uzanıyor gibi görünüyordu. Joan, hep birlikte tanıştıkları geceyi hatırlayarak dudağını ısırды. Oliver ailesi geldiğinde, o ve Nick Holland House'daydı. Oliver ailesi, sanki görünmez kapılardan çıkmış gibi birdenbire ortaya çıkmıştı. Joan, hayatında ilk kez zaman yolculuğu yapan birini görüyordu. O anda, Oliver ailesinin Joan'ın bir canavar olduğunu öğrendiği gece ortaya çıkması tuhaf bir tesadüf gibi gelmişti. ancak şimdi Joan, daha fazlası olup olmadığını merak ediyordu. Çünkü bir sonraki zaman çizgisinde Aaron, Joan ve Nick'i tekrar bulmuştu. Onları unutmuştu, ama bulmuştu.

Çünkü bir sonraki zaman çizgisinde Aaron, Joan ve Nick'i tekrar bulmuştu. Onları unutmuştu, ama bulmuştu. Joan'ın öldüğü zaman çizgisinde bile Aaron ve Nick bir araya gelmişti.

Zaman çizgisi, her yinelemede birbirinizi bulmanızı sağlar.

"Hiç fark ettin mi?" dedi Joan, "*Hepimiz birbirimizi bulmaya devam ediyoruz. İlk zaman çizgisinden bu yana, her zaman çizgisinde aynı yerde son bulduk.*"

Aaron'un gözleri bu söz üzerine fal taşı gibi açıldı, Nick'inkiler de öyle. Neden şimdiye kadar hiçbiri bunu fark etmemişti?

"O kadar basit değil," dedi Nick yavaşça. "Sen Aaron'a birden fazla zaman diliminde aşık oldun."

Joan ağzının açık kaldığını hissetti. Bunu hiç düşünmemişti. "Evet," dedi. Aaron ise sanki bunun mümkün olamayacağını düşünüyormuş gibi ona bakıyordu.

"Hâlâ ona aşıksın," dedi Nick. Bu düz bir ifadeydi. O da bunun farkındaydı.

"Evet," dedi Joan ve Aaron'un nefesinin kesildiğini

duydu. "Hâlâ *beni* seviyorsun," dedi Nick, Joan'a.

"Evet," dedi Joan yine. Aaron'un yanında tekrar tepki verdiğini hissetti ve ellerini yumruk yaptı.

"Ve ikimiz de *ona* aşığız," dedi Nick, Aaron'a.

Joan titrek bir nefes aldı. Bunun hala doğru olduğundan emin değildi. Ama Nick daha önce onu sevdiğini söylemişti. Ve şimdi Aaron da başını salladı. O da hala onu seviyordu.

Joan, tanımlayamadığı bir duyguya kapıldı. Tam olarak rahatlama değildi. Ama bugün ikisini de kaybedeceğinden emindi. Onları çoktan kaybettiğinden emindi. Belki de kaybetmişti, aralarındaki her şey çok karmaşıktı, ama odada daha sıcak bir şey vardı, bir dakika önce olduğundan daha az hüzünlü bir şey.

Dışarıda güneş gökyüzünde yükseliyordu. Bu açıdan nehir neredeyse mavi görünüyordu. Nick'i yeniden bulduklarından beri sanki bir gün geçmiş gibi hissediyordu

yeniden bulduğundan beri bütün bir gün geçmiş gibi hissediyordu, ama hala sabahın erken saatleriydi.

Nick'in sözleri hâlâ aralarında yankılanıyordu, sessizlikte yüksek sesle. Ve o yankıda, Joan'ın aklına bir olasılık geldi.

Bu düşünceyi sadece o düşünmemişti. Nick ona baktığında gözleri karardı ve Aaron, *Joan ona* döndüğünde boğazını yutkundu. Birbirlerine bakarken Joan, içinden bir sıcaklık dalgası geçtiğini hissetti ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Aralarındaki hava birdenbire daha önce olmayan bir şeyle doldu. Yeni bir günün ilk ışıkları gibi bir şeydi.

"Tık tık!" diye bir ses duyuldu ve Joan irkildi. Yanındaki Aaron, içinden küfretti.

Ruth kapıyı açtı, Jamie ve Tom da onun ardından içeri girdi. Bakışları, yerde oturmuş, canlı ve nefes alan Nick'e kaydı. "Ee..." dedi Ruth

dedi. "Neyi kaçırdık?"

Aaron boğazını temizledi. Yanakları kızarmıştı. *Bu* ne zaman olmuştu? "Uh..." Saçlarını eliyle karıştırdı. Bu hareket saçlarını dağınık hale getirdi, ona hiç yakışmayan bir görüntü oluşturdu. Nick'e baktı, gözleri biraz fal taşı gibi açılmıştı, sessizce yardım istiyordu.

Nick görünür bir çaba ile kendini topladı. "Görünüşe göre bir sonraki durağımız Canavar Mahkemesi. Oraya *bu gece* gizlice gireceğiz."

Joan kuru dudaklarını ıslattı. "Sanırım *sen* de içeri giriyorsun," dedi Ruth'a özür dilercesine. Ruth geçen sefer onları dışarı çıkarmıştı. Umarım bu işlem geri alınabilirdi.

"Peki," dedi Tom, hepsine bakarak, "konuşacak çok şeyimiz var gibi görünüyor."

THIRTY-THREE

Annem, saat on bir civarında Kensington'da bir tarlanın kenarındaki çorak bir alana arabayı park etti.

Joan dışarı çıktı. Soğuk, karanlık bir geceydi. Farlar açık olmasına rağmen, tarladaki uzamış otların denizini ve yabancı çiçeklerin soluk parıltısını zar zor görebiliyordu. Yolun diğer tarafında bir sıra selvi ağacı vardı, onun ötesinde ise başka bir yol uzanıyordu.

Joan'ın kafası karışmıştı. Kensington'ı iyi tanıyordu. Yaz tatillerinde burada bir müzede gönüllü olarak çalışmıştı; Nick ve Aaron'la da burada tanışmıştı. Ama bu boş arazi ona hiç tanıdık gelmiyordu.

Aaron ödünç aldığı arabayla yaklaşırken geri çekildi. Yedi kişi oldukları için (Frankie ve Sylvie de dahil) iki araba almak zorunda kalmışlardı. Aaron annemin yanına park etti ve Jamie ve Tom'la birlikte arabadan indi. "Neredeyiz neredeyiz?" dedi.

Ruth, yolu tarladan ayıran alçak ahşap çitin üzerinden baktı. "Mahkeme neden *burada* ortaya çıkıyor? Her zaman eski binalarda ortaya çıktığını sanıyordum."

"Burada bir zamanlar bir kale vardı," dedi annem. "1800'lerde yanmış ve o zamandan beri burası bir tarla."

"Kale mi?" Aaron şaşkınlıkla sordu. "Burada mı?"

Ama Joan o anda gördü: tarlada yükselen çim çizgileri, bir zamanlar heybetli bir temelin kalıntıları. Çizgiler uzayıp gidiyordu; bu malikane en parlak döneminde çok büyük olmalıydı.

"Biliyor musun..." Annem cep saatini çıkardı. "Şimdiye kadar misafirler gelmiş olur diye düşünmüştüm..."

Hava o kadar soğuktu ki nefesleri beyaz bulutlar halinde çıkıyordu. Hepsi karanlıkta görünmemek için uzun siyah paltolar giymişti ve Joan, tedirginliğini gizlemeye çalışarak yakasını daha sıkı çekti. "Sanırım erken geldik."

Ancak bir saat sonra, hava birkaç derece daha soğumuş ve hepsi bunun bir hata olduğunu anlamışlardı. Gece yarısı olmuştu ve sarayın kapısı açılmamıştı. Hâlâ burada yalnızdılar.

"Lanet olsun," diye fısıldadı annem. "Eleanor bu yıl kapıları açmayacak. Suikast girişimi onu çok sarsmış olmalı."

"Sorun değil," dedi Aaron. "Başka fırsatlar da vardır, değil mi? Kapılar her zaman aynı partiye açılır demiştin. O zaman kapılar açık *olduğu* bir zamana gitmemiz yeter."

"Kapılar elli yıl önce açıldı," dedi annem, "ama..." Başını salladı. "O jübileye zaman yolculuğu ile ulaşamazsınız. Engellenmiş, yavaş yoldan, yaşayarak ulaşmanız gerekir. Kapıya doğrudan ulaşmanın tek yolu davetle girebilirsin. Davet, engeli aşmanı ve kapının açıldığı zamana seyahat etmeni sağlar."

Joan bulutlu gökyüzüne baktı. Gözyaşları hala oradaydı, bunu biliyordu. Onların büyüyüp büyüdüğünü, mühürlerin sınırlarını aşıp tüm zaman çizgisini yuttuğunu hayal etti.

Nick ve Aaron'ın muadilleri burada olsalardı tüm bunları düzeltir miydi? Gerçekten Eleanor'a arenada ulaşmak niyetinde miydiler? Ya da aslında bu partiye gelmeyi planlamışlarsa?

Kapıdan nasıl geçeceklerdi?

Yüzükteki sözler Joan'ın aklına geldi. *İhtiyacın olan şey sende var.*

Nick'in ölümünden dönmesinin yarattığı kaos ve rahatlamaıyla Joan, yüzüğü almak için Argent'ların evine gittiklerini unutmuştu.

Şimdi cebinden çıkardı, Nick'in sahte idam fermanıyla birlikte Aaron'un yatak odasında bulduğunu hatırladı. Sade bir şeydi — kalın ve siyah, kare şeklinde bir mühür vardı, gizli bölmesi tamamen görünmezdi.

"Biliyor musun," dedi Nick'e, "sen eskiden zaman yolculuğu yapabiliyordun, canavar avcısıyken. Ben hiç öğrenemedim."

Nick, bu mantıksız sözlere hem merakla hem de şaşkınlıkla baktı. Dürüst olmak gerekirse, Joan da öyleydi. Neden böyle bir şey söylediğini tam olarak bilmiyordu.

1993'te bir kafede aniden ortaya çıktığını hatırladı. *Sadece canavarlar zaman yolculuğu yapabilir*, demişti Joan. Nick ise, *Sadece canavarlar ve ben. Ben farklı bir şekilde seyahat ediyorum. Zamanı çalmıyorum.*

"İnsanlar, mahkeme muhafızları tarafından kelepçelenip sürüklenmedikçe seyahat edemezler," dedi Ruth.

"Hathaway'lerin en güçlüleri insanları taşıyabilir," dedi Tom. "Evcil hayvanlar gibi."

"Ne?" Nick, Tom'a şaşkın bir şekilde sordu.

Tom elini salladı. *Endişelenme*. "Benim o gücüm yok, ama gördüm. Belki *de* sen de öyle yaptın," dedi Nick'e. "Belki bir Hathaway arkadaşın vardı."

"Onun canavar arkadaşları olduğunu sanmıyorum," dedi Joan. Astrid Liu hariç. Joan dudağını ısırды. Astrid'in burada olmasını diledi. Astrid, Nick'in nasıl seyahat ettiğini bilirdi. Hatta kapıya nasıl gidileceğini bile bilebilirdi. Ama Liu ailesi bu zaman diliminde yoktu. Onlardan sadece Jamie kalmıştı.

Joan, Nick'in bilimsel bir alet kullandığını hayal etmişti, ama şimdi, bu yüzüğü görünce merak etti... Başparmağıyla mühürün kenarındaki çizikleri ovuşturdu. Çizikler kasıtlı yapılmış gibi görünüyordu; kazınmış bir sayı: 317. O yüzden zaman yolculuğu hakkında soru sormuştu, fark etti. Bu yüzük bir seyahat jetonuna benziyordu.

"Sen canavar avcısıyken," dedi Nick'e, "tıpkı bunun gibi bir yüzük takıyordun, boynunda bir zincirde."

"Öyle mi?" Nick kaşlarını çatarak sordu. "Ben onu sadece kız kardeşimin yüzüğü olarak biliyorum."

Joan yutkundu. O zaman diliminde, kız kardeşi Eleanor tarafından ailesinin geri kalanıyla birlikte öldürülmüştü. Nick bunu izlemek zorunda kalmıştı.

"Bu zaman çizgisinde bu yüzüğün iki versiyonu var," dedi yavaşça. "Ailenizi ziyaret ettiğimizde, kız kardeşin onu takıyordu. Ama *bizim* de elimizde aynı yüzük vardı, Aaron'ın yatak odasında bulmuştuk. O gün aynı odada aynı yüzüğün iki versiyonu vardı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu annem nazıkçe.

"Bilmiyorum," dedi Joan. "Ama Nick ve Aaron'ın muadilleri Eleanor'a ulaşmak için bir plan yapmıştı. Nick'in Aaron'a verdiği mesaj şuydu: *'İhtiyacın olan şey sende*. Ve... zaman çizgisi, yüzüğe dokunduğumda tepki verdi. İlk kez, sonra da Argent'ların evinde Nick'in boynundan aldığım da. Zaman çizgisi, sanki bu yüzük tarafından şaşırtılmış gibi sarsıldı. Sanki burada olmaması gerekiyormuş gibi.

Joan, şifrede kullanılan kitap olan *The Riverside Chaucer*'a dokunduğunda da aynı sarsıntıyı hissetmişti.

Ve o kitap bu zaman çizgisinde nasıl var olabilirdi? diye merak etti aniden. Aaron önceki zaman çizgisinde de tam olarak o baskıyı okumamış mıydı? zaman çizgisinde de okumemiş miydi? Onu Aaron'un yatak odasında görmüştü... Aynı kitabın burada, farklı bir dünyada, aynı yayınevi tarafından, aynı kapakla basılmış olarak var olması hiç mantıklı gelmiyordu...

Bir düşünce aklına gelince ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Bu çılgınca gelebilir, ama... Bu yüzük Nick'in yüzüğü olabilir mi? canavar avcısı olduğu zamanlardan kalma mı?"

"Hayır," dedi Jamie. "Nesneler zaman çizgilerini geçemez."

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum," dedi annesi Jamie'ye ve Jamie ona şaşkınlıkla baktı. "Graves ailesi, nesnelerin pencerelerden geçtiğine dair hikayeler anlatır."

Zaman çizelgesi. İnsanlar değil," dedi Jamie'nin bir sonraki sorusunu tahmin ederek. "Sadece nesneler." Sonra, sanki aklına rahatsız edici bir şey gelmiş gibi kaşlarını çatmaya başladı. "Bakabilir miyim?" diye sordu Joan'a.

Joan, onun ses tonundan rahatsız olarak yüzüğü ona uzattı.

Annem karanlıkta yüzünü buruşturarak yüzüğe baktı. Gizli bölmeyi hemen fark etti ve açarak içindeki kanlı kumaş parçasını buldu. Nefesini tuttu ve loş ışıktaki bile yüzünün bembeyaz olduğu belliydi.

"Ne oldu?" dedi Joan.

"Bir şey yok," dedi annem, ama Nick'e öyle dehşet verici bir sempatiyle baktı ki Joan'ın midesi düğümlendi. Neden ona öyle bakıyordu?

"Ne oldu?" dedi Aaron.

Annem yüzüğü Joan'a değil Nick'e geri verdi, o kadar dikkatli bir şekilde tutuyordu ki Joan'ın tedirginliği arttı. "Bu bir seyahat jetonu," dedi annem.

Demek Joan'ın içgüdüğü doğruymuş. Yoksa değil mi? Çünkü annem hâlâ Nick'e sanki korkunç bir şey fark etmiş gibi bakıyordu.

"İnsanların kullanabileceği bir seyahat jetonu," diye açıkladı annem.

"Ama... insanlar kendi iradeleriyle seyahat edemezler," dedi Tom.

"Bu tam olarak doğru değil," dedi annem. "En eski efsanelerimizde, en gizli efsanelerimizde bir yol var."

Jamie yumuşak bir ses çıkardı; annesinin neyden bahsettiğini anlamıştı. O da solgunlaşmıştı, o kadar ki Tom kolunu onun omzuna attı.

Herkesin sormaya cesaret edemediği soruyu anne Nick'e yöneltti: "Sen canavar avcısıyken, Eleanor bir adamına aileni öldürttü." Tereddüt etti. "Sanırım büyük bir ailen var..."

Nick gözle görülür şekilde yutkundu. Annesinin ona bakışları onu rahatsız etmişti; Joan da öyle. "Yedi kişiyiz," dedi.

O cinayetleri hatırlamıyordu, ama Joan, onun bir parçası hala o cinayetleri içinde taşıdığını biliyordu.

Annesi nazikçe, "Onları öldüren canavar, hayatlarının geri kalan yıllarını onlardan çaldı. Ve bunu yaparken, o hayatı kendi kanında taşıdı" dedi. kanında taşıdı." Bir sonraki kısmı söylemek istemiyormuş gibi tekrar tereddüt etti. "Efsanelerde, yakın bir insan akrabası bir canavarı o canavar tekrar seyahate çıkmadan önce öldürürse, insan canavarın kanını kullanarak özel bir seyahat jetonu yaratabilir. Bu jetonla, ailelerinin kaybettiği zamanı seyahat edebilirler. Jeton bitene kadar seyahat edebilirler."

Joan, dehşete kapılarak yüzükteki kanlı bez parçasını hayal etti. Bu, Nick'in ailesini öldüren canavarın kanı mıydı?

Nick kusacak gibi görünüyordu. "O yüzükte ailemin *hayatı* mı var?"

"Öyle sanırım," dedi annem, hala nazikçe.

Joan, tanıdığı eski Nick'i düşündü. "*Ben farklı bir şekilde seyahat ediyorum,*" demişti.

dedi. Joan, onun kendi ailesinin zamanında seyahat ettiğini bilmiyordu. Seyahat etme yeteneğinin ailesinin ömrüyle sınırlı olduğunu da.

Sonunda onu görmek için geri gelmişti, hatırladı. O yüzük sayesinde on yıllarını kullanmıştı. "Nick..." diye fısıldadı ve Nick ona baktığında yüzündeki ifade o kadar acıydı ki, tüm bunları herkesin önünde, açıkça yaşamak zorunda kalmasaydı diye düşündü.

"Ama neden bizim meslektaşlarımız bunu istemiş olabilir ki?" dedi Nick. "Sadece bir seyahat jetonuysa?"

"İnsan yapımı seyahat jetonları canavarlarınkine benzemez," dedi annem. "Kullanıcıya daha duyarlıdır, sanki kan sevdiği kişi tarafından kullanıldığını bilir gibi. Eğer haklıysam, ki haklı olduğumu düşünüyorum, bu yüzüğü kullanarak elli yıl öncesine, Saray kapısının son açıldığı zamana geri dönebilirsin. O döneme normalde erişilemese de."

"Belki de bizim muadillerimiz başından beri bunu planlamışlardır," dedi Aaron.

Nick hafifçe başını salladı. İnkâr etmiyordu, ama bu düşünce ona o kadar iğrenç geliyordu ki, bu öncülü kabul etmesi imkansızdı.

Joan elini onun eline dokundurdu ve Nick derin bir nefes aldı.

"Bunu nasıl kullanacağım?" diye zorlukla sordu. "Yani... içinde ne kadar zaman kaldığını bile bilmiyoruz."

"Üzerinde bir sayı kazınmış—üç yüz on yedi," dedi Joan.

"Elli yıl geriye gitmemiz gerekiyor," dedi Aaron. Jamie'ye döndü. "Üç yüz on yedi, elliye bölünce kaç eder?"

"Şey... ben matematikle aram pek iyi değildir," dedi Jamie. "Ezberden olanlar hariç. Ben sadece hafızamla çalışırım."

"Yaklaşık altı virgöl üç," dedi Tom.

"Burada yedi kişiyiz," dedi Aaron. "Bu, sadece altı kişinin kapıya gidebileceği anlamına geliyor."

Joan, başını sallayan annesine baktı. Annesi, Joan'ın ne söyleyeceğini tahmin etmişti. "Sen olamazsın," dedi Joan annesine. Sanki vücudu bunun veda anlamına geldiğini zaten biliyormuş gibi titreyerek konuştu.

"Sen olamazsın," dedi annesi boğuk bir sesle, Joan'a bakarak. Gözleri, Joan'ın büyürken gördüğü fotoğraflardakinden daha koyu, gece ağaçlarının yeşili gibiydi.

"Onu öldüremezsin," dedi Joan. Kendi kızı hakkında annesine böyle bir şey söylemek çok zordu. "Ve eğer iş o noktaya gelirse, onu öldürmemiz gerekecek."

Annem gözle görülür şekilde yutkundu. Joan, onun yalan söylemek ve inkar etmek için çaresizce çabaladığını görebiliyordu. Orada olup sonucu kontrol etmek istiyordu. Ama bu gece olacakları kontrol etmenin bir yolu yoktu ve bu kritik anda tereddüt etmek için risk çok büyüktü. Bütün dünya tehlikedeydi.

Joan, içinden gelen bir dürtüyle annesine sarıldı. Gözlerinin arkasında yaşların yakıcı bir şekilde aktığını hissedebiliyordu.

Annesi de ona sarıldı ve sıkıca sarıldı. "Ben kendim gitmeyi tercih ederim." "Biliyorum," diye fısıldadı Joan.

"Keşke seninle kalabilseydim."

Joan yutkundu. Annesiyle daha yeni tanışmıştı ve şimdiden ondan ayrılmak zorundaydı. Bu düşünceye dayanamıyordu. Annesinin parfümünün kokusunu içine çekti. Bu kokuyu unutmayacağını söyledi kendine. Onu bir daha görmezse bile, annesinin kollarında hissettiği duyguyu unutmayacaktı. Unutmayacaktı.

Joan isteksizce uzaklaşmaya başladığında annem, "Bekle, *bekle*," dedi. "Bana biraz daha zaman ver."

"Bu jeton bizim için işe yarayabilir," dedi Joan. "O zaman aptal gibi hissetmez miyiz?" Ama içinden bir ses, bunun işe yarayacağını söylüyordu. Diğer Nick ve Aaron'ın başından beri planladıkları şeyin bu olduğunu.

Annemin kolu bir an için sıkılaştı. O da işe yarayacağını düşünüyordu. "Oraya vardığında..." dedi. Joan, sanki acı çekiyormuş gibi bir titreme hissetti. "Onu gördüğünde tereddüt etme."

"Anne..."

"Hayır, dinle... Sana daha önce söylemem gereken bir şey var. Burada Eleanor adında bir kızım vardı. Diğerlerinden önce."

Joan, annesinin söylediklerini anlamak için uzun bir süre düşündü. Eleanor'un burada da bir muadili mi vardı? Annesi'nin yüzüne bakabilmek için geri çekildi. "Ama... Eleanor bu zaman çizgisini yarattı. Nasıl bir muadili olabilir ki?"

"Bilmiyorum," dedi annesi basitçe. "Sanırım zaman çizgisini oluştururken onun dışında durduğu için oldu, tıpkı senin bu zaman çizgisinin oluşturulduğu sırada onun dışında durduğun gibi. Ama zaman çizgisinin *içinde* başka bir Eleanor vardı. *Benim Eleanor'um*."

Joan annesine baktı. Diğerlerinin de ona baktığını hissedebiliyordu. "Baban onu burada büyütmemeye yardım etti," dedi annesi. "Babam mı?" diye fısıldadı Joan.

"Belki de *onun* yapmıştır. Belki de bu yüzden burada bu kadar farklıydı." Annemin gözleri yaşlarla doldu. "Ve o farklıydı. Senin büyükannen gibi zeki ve sivri dilliydi. Ama aynı zamanda nazikti. Babanı muhafızlardan korumaya yardım etti. Ve... hep onun kraliçe olacağını biliyorduk. Ama nasıl, neden ve ne zaman olacağını bilmiyorduk. Ama sonra bir gün eve geldim ve o artık kendisi değildi. Onun yerine, beni gördüğünde ağlayan, aynısı gibi bir kız vardı. Ailemizin her üyesini gördüğünde ağlıyordu. Sert bakışlı, kalbi sadece Graves ailesi için atan bir kız.

Benim Eleanor'um her zaman babanı sevmişti, ama bu yeni Eleanor insanlardan ölesiye nefret ediyordu.

Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Eleanor, kızını silip süpürdü..."

Annem gözyaşlarını silerek, "Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum," dedi. "Sadece... farklı koşullar altında nasıl bir insan olabileceğini biliyorum. Ama koşulların her şey olmadığını da biliyorum.

Eleanor, yapmak zorunda olmadığı seçimler yaptı. Asla yapmaması gereken seçimler." Aaron ve Nick'e baktı, sonra tekrar Joan'a döndü. "Senden daha önce istediğim sözü tutmana gerek yok. Özür dilerim, Sana bunu sormamalıydım. Oraya vardığında, yapman gerekeni yap. Tereddüt etmeden yap."

Joan derin bir nefes aldı. Aklı karışmıştı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Nick başını salladı, Aaron da öyle yaptı.

"Gitmeliyiz," dedi Jamie özür dilercesine. "Ne kadar vaktimiz var bilmiyoruz."

Annem yüzünü silerek başını salladı. "Evet, tabii."

Joan geri adım atmadan önce annesini son bir kez sıktı. "Bu senin simgen," dedi annesi Nick'e. "Yani atlamam gerekecek."

Nick, avucunun ortasında duran yüzüğe baktı. Ne yapacağını bilmiyordu.

"Elini verebilir misin?" diye sordu Joan.

Nick onun gözlerine baktı. Joan yüzüğü onun dördüncü parmağına takmaya çalıştı, ama çok küçüktü. *Sadece* küçük parmağına tam oldu.

"Sanırım artık evlisiniz," dedi Aaron. Nick ona gözlerini devirdi, ama tavan arasında konuşmadan önceki bakışından daha nazikti ve Aaron'un sözleri onu biraz kendine getirmiş gibiydi.

"Şimdi ne olacak?" dedi Nick.

"Sen atla," dedi Aaron Nick'e, "ben yönlendiririm."

"El ele tutuşmalıyız," dedi Jamie. "Her şey yolunda giderse, birlikte ineriz."

Joan, bir yandan Nick'in, diğer yandan Aaron'un elini tutarken bir déjà vu hissetti. Sonra Ruth, Jamie ve Tom da zincere katıldı. İlk kez kasıtlı olarak zaman yolculuğu yaptığında, Aaron ona rehberlik etmişti.

O sırada Nick'ten kaçıyorlardı. "Gerçek anlamda atlama değil," dedi Nick'e. Acı bir gülümsemeyi zorla bastırdı. "İlk denediğimde havaya zıpladım."

"Ne, *gerçekten* mi?" dedi annem. Bir adım daha geri çekildi. Gülümsemeye çalıştı, Joan da öyle.

"Gerçekten, havaya," dedi Joan. O zamanlar komik olmaktan çok korkutucuydu. Nick onları öldürmeye çalışıyordu. O zamandan beri çok şey değişmişti. Nick'e "Zamanda yolculuk yapmak için bunu arzulaman gerekir," diye açıkladı. Ve *bu* ne kadar gerçeküstüydü — eski bir canavar avcısına zaman yolculuğu yapmayı öğretmek ? "Diğer zamanı özlemelisin."

Nick'in bakışları uzaklara kaydı ve yüzü konsantrasyondan gerildi. Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha, sonra bir saniye daha. "Bunun işe yaradığını sanmıyorum," diye fısıldadı.

"Düşünme, hisset," dedi Joan. "Burada hisset." Aaron'un elini bir saniye bırakıp göğsüne dokunduktan sonra tekrar ona uzandı.

"Geri dönmek *istiyorsun*. Geri dönmelisin ki yaptığımız şeyi düzeltebilelim."

"Yaptığım şeyi düzeltmek..."

Joan, Aaron'un gözlerinin atlama arzusuyla odaklandığı anı gördü. Dönüp annesinin yüzünü aradı, onu son bir kez görmek için.

Ama dünya çoktan değişmişti ve onlar başka bir yerdeydiler.

Başka bir *zamanda*.

İndikleri gece, ayrıldıkları gecedan bile daha soğuktu. Joan, annesini geride bıraktığı için titreyerek titriyordu. Aaron kolunu onun omzuna atıp onu kendine doğru çekince şaşırdı. Neredeyse dalgın bir hareket olan bu jest karşısında göğsü çarparken, daha da yaklaşma isteğine direndi — tavan arasında yaptıkları konuşmada aslında hiçbir şeyi çözmemişlerdi. Yine de aralarında bir şey değişmişti. Nick, ikisinin dokunduğunu görünce gözleri hafifçe karardı, ama tam olarak kıskanmış gibi görünmüyordu.

Joan etrafına baktı. Tarlada hâlâ kimse yoktu. Burada artık araba yoktu ve saatin kaç olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu. Saat akşam dokuz ya da gece yarısı olabilirdi.

"Bugün doğru tarih mi?" diye sordu Tom.

"Tabii ki," dedi Aaron. "Ben kullanıyordum." Karanlığa bakakaldığı Nick'e döndü. "Her şey yolunda mı?" diye mırıldandı.

Nick, Aaron onu kafasından çıkarmış gibi gözlerini kırptı. "Evet." Elini yüzüne götürdü. "Onların ölümlerini hatırlamıyorum, ama atladığımda onların benimle birlikte olduklarını hissettim."

"Onlar sayesinde dünyayı kurtarabiliriz," diye fısıldadı Joan, elini tekrar okşamak için uzanarak. "Onların boşuna ölmelerine izin vermeyeceğiz."

Nick derin bir nefes aldı ve başını sallayarak onayladı, bir saniye elini sıktı.

"Ve şimdi," dedi Aaron, "*gerçekten* sorumlu olan kişiyi bulacağız. Ailenin cinayetini emreden kişiyi. Hayatımız boyunca bizimle oynayan kişiyi." Bu, en soğuk ses tonuydu, babasının ses tonuydu ve Joan ilk kez, onunla asla ters düşmemesine şükretti.

"*Bak!*" Jamie fısıldadı. Uzakta iki ışığı işaret etti. Bir araba yaklaşıyordu.

"Geri çekilin!" Joan herkese fısıldadı. "Ağaçların arkasına!" Elli yıl önce ağaçlar bu kadar sık değildi, ama gece hala yeterince karanlıktı ve gölgeler onları gizleyecekti.

Aaron ve Joan hemen saklanacak bir ağaç buldular. Ruth ve Nick bir sonraki ağacın arkasına saklandılar, Jamie ve Tom ise evcil hayvanlarıyla birlikte biraz daha ileride, Tom Jamie'nin ayaklarına çömelmiş halde duruyordu. Hiçbir ağaç onun devasa vücudunu gizleyecek kadar kalın değildi, ancak yere yakın durduğu için daha az görünür oluyordu.

Eski model, hantal bir araba yola çıktı ve tam önlerinde durdu; o kadar yakındı ki Joan nefesini tuttu, hareket etmeye korkarak sürücünün kapısı açıldı.

Uzun boylu bir adam indi. Üzerinde cilalı pirinç düğmeli yün bir frak vardı. Elinde ipek gibi yumuşak bir parlaklığa sahip siyah bir silindir şapka vardı. Yaka kısmında altın bir iğne vardı: kanatlı bir aslan. Arabadan onun ardından çok uzun ve zayıf, neredeyse ayaklarına kadar uzanan parlak saçları olan bir kadın indi.

"Sanırım," dedi adam, hoşnutsuz bir tavrıyla, "erken geldik." Aksanı resmiydi ve Joan'a uluyan rüzgârları, kış gecelerini hatırlatan bir şey vardı.

Aaron'un yanında çok hareketsiz kaldığını hissetti, sanki bir kedinin önünde yakalanmış bir fare gibiydi. O da Joan gibi o sesi tanıdı. Ses, *Curia Monstrorum*'un, yani Canavar Mahkemesi'nin üyelerinden biri olan Conrad'a aitti. Kesinlikle doğru zaman ve yerdi.

"*Ona Kralın Uzağı deriz*," demişti Aaron bir keresinde Joan'a. Conrad'la bir kez karşılaştığını fısıldarken yüzü solmuştu. Ruth inanmamıştı. "*Gerçekten Canavar Mahkemesi'nin bir üyesini mi gördün?*" demişti Ruth. "*Curia Monstrorum'dan birini mi?*"

Conrad şimdi ağaçlara doğru döndü ve Joan nefes almayı tamamen kesti. Conrad, Joan'ın hatırladığı gibiydi: Ay rengi saçları olan, kolundaki tüyleri diken diken edecek kadar güçlü, yirmi yaşlarında bir adam. Yakışıklıydı, ama bir heykel gibi yakışıklı, soğuk ve gülümsemeyen. Gözleri garip bir soluk maviydi.

"Kapılar nerede açılacak?" diye sordu kadın. Conrad'la aynı aksanı vardı.

Joan'ın rahatlamasına neden olan Conrad ağaçlardan döndü. "Bu taraftan," dedi ve kadını tarlanın kenarına götürdü.

Sonraki bir saat içinde, Conrad kadar güçlü olmayan ama hepsi canavar olan, saray için ipek ve kadife giysiler giymiş iki düzine kadar insan daha geldi.

Joan'ın dişleri artık daha şiddetli titremeye başlamıştı. Aaron ona daha da yaklaştı.

O bunu yaparken, kalın kalabalık arasında heyecanlı bir mırıldanma yayıldı. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Biri sesini yükseltti: "On! Dokuz! Sekiz! ... Üç. İki ..."

Birde, tüm dünya durmuş gibiydi. Tarlada sessizlik hakimdi, ama şimdi her türlü arka plan sesi kesildi: uzaktaki arabalar, rüzgâr, böceklerin vızıltısı.

Joan yine bayılmak üzere olduğunu düşünürdü, ama nefes alırken kendi elbisesinin yumuşak hışırtısını ve Aaron'un yanında ağırlığını değiştirdiğini duyabiliyordu. *Onlar* donmamıştı; dünyanın geri kalanı donmuştu.

Bu, geçen sefer de olmuştu, Mahkeme Whitehall'daki Horse Guards Avenue'da ortaya çıktığında. Gece yarısı vurduğunda, çevrede bulunan her insan, her hayvan, her böcek zamanda donmuştu. Ve sonra kapı ortaya çıkmıştı.

Joan Nick'e baktı. Geçen seferki insanlar gibi o donmamıştı. Belki de Eleanor onu zaman çizgisinden ayırdığı içindi; artık onun üzerinde hiçbir gücü yoktu.

Nick, Joan'ın kendisine baktığını gördü ve güven verici bir şekilde gülümsedi. Joan da gülümsemeye çalıştı. Ancak giderek daha fazla korkuyordu.

Kalabalıkta yeni bir mırıldanma yükseldi, bu sefer daha yüksek sesle.

"Bir şey oluyor," diye fısıldadı Aaron, Joan'a. "Tarlada..."

Joan da o anda gördü. Yoldan yaklaşık yirmi adım ötede, ay ışığı altında duman gibi hareket eden gölgeler vardı. Joan, gölgelerin iki sütun halinde yükselip yavaşça kalın kapı direklerine dönüşmesini izledi. Her direğin tepesinde titrek alevlerle dolu lambalarla taçlandırılmıştı.

Joan karanlığa baktı. O direklerde tanıdık bir şey vardı. Onları daha önce nerede görmüştü?

Sütunların arasında kapının üst kenarı belirdi. Demirden yapılmıştı, ama şekilleri organikti: tırmanan sarmaşıkların dalgalı dalları. Sonra, yaldızlı süslemeler ve buklelerle süslenmiş çubuklar yere kadar uzanıyordu.

Bu kapıyı tanıyorum, diye düşündü Joan. Zaman çizgisinde yüzlerce kez bu kapıdan geçmişti. Her yerde tanırdı.

"Bu Holland House'un kapısı," diye fısıldadı.

Ama neden burası, boş bir tarlada? Bahçeleri olan büyük bir malikanenin parçası olması gerekirdi.

Gözleri yine çimlerin arasında büyümüş çizgileri buldu. Bir zamanlar görkemli bir evin temelleri. Derin bir nefes aldı. Annesi *burada bir kale olduğunu* söylemişti. *1800'lerde yanmış*.

"Holland House mı?" Aaron yavaşça mırıldandı. "Son zaman çizgisinde de hepimiz buradaydık, değil mi?"

Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Tavan arasında yaptıkları konuşmadan sonra, zaman çizgisinin Nick, Joan ve Aaron'ı bir araya getirmek için olayları manipüle ettiğinden emindi. Şimdi, üç zaman çizgisinde arka arkaya buraya geldiklerini fark etti.

Joan, Holland House'da gönüllü olarak çalışırken Nick ile burada tanışmıştı. Nick, üst kattaki kütüphanede ilk öpücüğünü vermişti. Birkaç saat sonra Aaron ile ilk kez tanışmış ve Nick, efsanevi insan kahraman olduğunu açıklamıştı. Bir canavar avcısı. Joan ve Aaron'ın ailelerini katletmiş ve onları kaçırmaya zorlamıştı. Daha sonra Joan, onu aynı kütüphanede yok etmişti.

Bir sonraki zaman çizelgesinde Aaron, Joan'ı unutmuş ve Mahkeme adına çalışıyordu. Joan ve Nick'i tutuklamış ve ikisini de buraya *getirmişti*.

Ve şimdi, ev yok olmuş, yerine çıplak bir tarla kalmış olmasına rağmen, yine de buraya çekilmişlerdi.

Joan, aniden büyük çarkların yerine oturduğunu hissetti. Sanki dev bir el hepsini bu eve çekmiş gibiydi. Eleanor değil, zaman çizgisi kendisi.

Tarladan bir rüzgâr esti, hiçbir şeyi yerinden oynatmadan... Zaman çizgisinin gücüydü bu. Joan soğuk bir korku dalgasıyla sarsıldı. Zaman çizgisi kendini tekrar ediyordu, ama her seferinde Holland House'da bir araya geldiklerinde korkunç şeyler oluyordu: Hunts ve Oliver aileleri burada katledilmiş, Joan ve Nick hapse atılmıştı...

Oraya bir daha giremeyiz. Bu düşünce Joan'ın aklına bir önsezi gibi geldi. *Hepimiz için son olacak.*

Ama gitmek zorundaydılar. Eleanor orada olacaktı ve bu onu durdurmak için son şanslarıydı.

Tarlada, kapı yavaşça ve tamamen sessizce açıldı. Kapının arkasından birdenbire, baştan aşağı siyah giyinmiş bir kadın belirdi.

"Burası Canavar Mahkemesi'nin kapıları!" Kadının sesi tatlı ama boş, sanki görüldüğünden çok daha uzakta duruyormuş gibi. Etkisi ürkütücüydü. "Geçerseniz, sorumluluk size aittir. Davetiyesi olanlar girebilir. Davetiyesi olmayanlar ise boşluğu bulacaktır."

THIRTY-FOUR

"Bu kapılar ne kadar açık kalacak?" diye fısıldadı Tom.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Joan. Tüm konukların kapılardan geçip Canavar Mahkemesi'ne girerken kaybolmalarını izlemişlerdi. "Ancak Mahkeme'nin içindeki zaman, dışarıdaki zamanla aynı olmayabilir." Bildikleri kadarıyla, dışarıdaki insanların gözünde bütün gece süren bir parti, sadece birkaç dakika sürmüş gibi görünebilirdi. "Çok fazla zamanımız olmayabilir."

Tarlayı işaret etti. En karanlık gölgelerin içinde kalarak, sessizce yolun karşısına geçtiler. Etraflarındaki dünya hala donmuş gibiydi; arabaların, uçakların, böceklerin ve kuşların olağan sesleri yoktu. Kapının çevresini nöbetçiler izliyor olabilirdi ve eğer öyleyse, en ufak bir ses bile onların dikkatini çekebilirdi.

Joan nefesini tutarak alçak tahta çitin üzerinden tarlaya adım attı. Uzun otlar ayak bileklerine değiyordu. Arazinin temellerinin bulunduğu yerde, zeminde yükselen izleri inceledi.

Diğerlerini tarlanın daha içine doğru çağırdı, umarım kimse onları duyamaz ve göremezdi.

"Şu çizgiyi görüyor musunuz?" diye fısıldadı. Tahta çitin en yakınındaki izi işaret etti ve parmağıyla havada bir çizgi çizdi. "Holland House'un kapı direkleriyle tam olarak aynı hizada. Burası malikanenin etrafındaki duvar olmalı. Duvarın etrafını takip edersek, duvarda kırık yerler bulabiliriz. Eskiden başka kapıların olduğu yerler. Ve sonra..."

"Ben işimi yapacağım," dedi Ruth.

Joan, yükseltilmiş çizgide bir kırık bulmak için yaklaşık yirmi dakika harcadı. toprak — bir kapı genişliğinde büyük bir boşluk. Eğer bu dış duvar ise... Bu noktadan tarlanın derinliklerindeki toprak setlere — evin kalıntılarına — olan mesafeyi tahmin etti. Şansları yaver giderse, o ve diğerleri

bahçelerden birine varacaklardı. Evden yeterince uzakta, grnmeyecekleri bir yere.

Nick'e başıyla işaret etti, Nick sırt çantasını omuzlarından attı ve getirdikleri teleskopik metal direkleri çıkarmak için p karıştırmaya başladı. Joan ihtiyaı olan şeyi tarif ettiğinde, annesi uzun elbiseleri asmak için kullanılan portatif bir elbise askısı bulmuştu. Elbiseler çıkarıldığında, genişliğinden daha uzun, kendi başına ayakta durabilen basit bir dikdörtgen ereve kalmıştı.

Hala sessiz kalmaya alışan Joan, Nick'e çerçeveyi yeniden birleştirmesine yardım etti ve onu kapının olacağı yere yerleştirerek genişliğini tam olarak ayarladılar. İşlerini bitirdiklerinde, ortada duran kendi yaptıkları basit bir kapı ortaya çıkmıştı. Buradan biri geçseydi, garip bir manzara ile karşılaşırdı. Ama dünyayı donduran bu durumda, buradan geçebilecek çok az insan vardı.

Ruth ne çıktı ve çerçeveye elini koydu.

Geçen sefer Court'tan bir geçit açmıştı ve Joan şimdi tersini yapabileceğini umuyordu. Hunt'ın gücünün bir nesneyi aynı anda iki zamanda tutmasına izin verdiğini keşfetmişlerdi, bu yüzden çerçeveye ihtiyaçları vardı. Ruth *bu* sefer çerçevenin bir tarafını bu zamanda, diğer tarafını Court'ta tutarsa, bir geçit açabilirdi.

"Patlamalar halinde a," diye fısıldadı Joan. "Sürekli açık tutmaya alışma."

"Mahkeme'ye hiç kimse girmeyi başardı mı?" diye fısıldadı Aaron. "Bunun mümkün olduğunu nereden biliyoruz ki?"

"Sus," dedi Ruth, gözlerini kapatarak. "Konsantre oluyorum."

"Sadece söylüyorum..."

"Hâlâ konuşuyorsun. Sadece..." Ruth'un sonraki sözleri Jamie ve Nick'in şaşkın sesleriyle kesildi. ereve içinde şimşek akmış gibi bir şey parladı. "O muydu?" dedi Ruth. "Ben mi yaptım?"

"ok hızlıydı, göremedim," dedi Tom.

"Hayır, *ben* gördüm," dedi Jamie. "İki şey gördüm. Boş bir imin ortasında l bir sedir ağacı. Sanki yıldırım çarpmış gibi görünüyordu."

"Evet," diye fısıldadı Joan. O im, Holland House'un kuzey tarafındaydı.

"Oraya gitmeliyiz." Bu işe yarayacaktı.

"Ve gördüğüm ikinci şey boşluktu," dedi Jamie somurtkan bir şekilde. "Ve oraya gitmek istemiyoruz," dedi Aaron.

Joan, yaptıkları kapının içinde sürünerek gölgeler hayal etmemeye çalıştı. "Sorun yok," diye fısıldadı Ruth'a. "Tekrar dene. Bu sefer daha uzun süre açık tutmaya alış."

."

Ruth tedirgin görünüyordu. Joan da boşluğa bir geçit açmış olsaydı, o da tedirgin olurdu. "Ya hepinizi yokluğa gönderirsem?" diye fısıldadı Ruth.

Aaron saçlarını gözlerinden çekerek, Joan'ın tahmin ettiğinden daha sinirli görünüyordu. "O zaman hepimiz seni rahatsız ederiz."

"Artık var olmayacaksınız," dedi Ruth, ama Aaron'la tartışmak her zaman kendini daha iyi hissettiriyordu. "Tamam, şimdi gerçekten susun."

Çerçeve içinde sahne bir kez daha bir anlığına belirdi, bu sefer Joan'ın görebileceği kadar uzun sürdü. Bahçe kutlama için süslenmişti, sedir ağaçlarına peri ışıkları asılmış, çimler karla kaplıydı. Görüntü sadece bir saniye sürdü, sonra kısa bir gölge parlamasıyla kayboldu. Boşluğun bir anlık görüntüsü.

"Kışlık giysilerimizi giydirmedim," diye fısıldadı Aaron.

"Bence bu en küçük sorunumuz," diye mırıldandı Tom. "O kısa aralıkta geçemeyiz," dedi Ruth'a. "Başaramayız. Daha uzun tutmalısın."

Ruth geri adım attı, hızlı hızlı nefes alıyordu. "Deneyeceğim, ama kolay değil." Yine de geçen seferki kadar çaresiz ve bitkin görünmüyordu. Tekrar tekrar pratik yapmak, Avcı yeteneğini güçlendirmiş gibiydi. "Hazır ol," dedi Nick'e. Elini tekrar çerçeveye koydu.

Joan aniden bir endişe dalgası hissetti. Nick dün ölmüştü; onu tekrar kaybetmeye dayanamazdı.

Bunu daha önce konuşmuşlardı. Nick, aralarından en hızlı ve en güçlü olanıydı ve canavar avcısı olarak aldığı eğitim bu zaman dilimine de yansımıştı. Görüş alanının hemen dışında bir saldırı bekliyorsa, diğerleri gelmeden önce onu etkisiz hale getirmek için en uygun kişi oydu.

"Geri sayacağım," dedi Ruth. "*Başla*, tamam mı?"

Nick, Joan'a güven verici bir bakış attı, sonra Aaron'a döndü, yüzündeki ifade okunması zordu. Aaron ise her şeyi gayet iyi anlamış gibiydi. Nick'e başını salladı.

Nick çerçevenin önüne dikildi, omuzlarını dik ve kararlı bir şekilde, Joan nefes alamıyordu.

"Üç," dedi Ruth, "iki, bir, *başla*!"

Nick, portal parlayarak canlanınca zıpladı ve sonra ortadan kayboldu.

"Başardı mı?" Joan sesinde korkuyu duyabiliyordu ve Aaron koluna elini koydu.

"*Evet*," dedi Jamie. "Onu bahçede gördüm."

Joan rahat bir nefes aldı.

"Tamam," dedi Ruth. O da biraz titriyordu. "Tom, sıra sende."

Tom atladı, ardından Aaron da onu takip etti.

"Hepsi başardı," diye Jamie Joan'ı rahatlattı. Sonra o da atladı ve o da gitti.

"Birlikte gidiyoruz." Joan, Ruth'un elini tekrar sıktı. "Sadece nefes al."

Ruth başını salladı. "Orada zamanın farklı akıp akmadığını bilmiyoruz.

Atlamalar arasında çok uzun aralar vermemeliyiz." Düzeltip dikleşti. "Hazır mısın? Üç, iki, bir..."

Çerçeve bir görüntü gösterdi ve Joan sıçrayarak Ruth'u da beraberinde çerçevenin içinden sürükledi. Korkunç bir saniye boyunca, görüşü tamamen karanlıkla kaplandı, sonra o ve Ruth karla kaplı çimlere tökezleyerek çıktılar, önlerinde yıldırım çarpmış sedir ağacı siyah ve keskin bir şekilde duruyordu. Joan, dondurucu bir soğuk hissetti, havada kar taneleri uçuşuyordu, sonra Nick onu ve Ruth'u kapıdan birkaç adım uzaklıktaki bir çitin arkasına çekti.

Tom eğilip ceketinin koluyla patikadaki ayak izlerini silerken, Nick parmağını dudaklarına götürdü.

Joan, hepsinin sağ salim geldiğini görünce rahatladı. Jamie ve Aaron da çitin arkasında çömelmiş, Frankie ve Sylvie sırt çantalarının içinde sıcacık duruyorlardı. Etraflarında kar havada duruyordu, ürkütücü bir şekilde hareketsizdi, ancak Joan en yakın kristallere dokunduğunda parmaklarının altında eridi.

Mesafe, kar üzerinde çıtırdayan ayak sesleri... Joan, Nick'in onu ve Ruth'u aşağı çekmesinin sebebinin bu olduğunu tahmin etti.

Evin yönünden iki muhafız görüldü, karlı çimlerin üzerinde yürüyorlardı. Joan nefesini tuttu, onlar yaklaşıp yaklaşırken, ta ki yanlarına gelip, diğerlerinin yanına, yirmi adım bile uzaklıkta durana kadar. Bu sadece bir devriye miydi, yoksa bir şey şüphelerini çekmiş miydi? Davetsiz olarak altı kişinin saraya girdiğinden haberi var mıydı?
?

Korkuyla, muhafızlardan biri onların yönüne baktı. "O kapı açık mı olmalı?" diye sordu arkadaşına.

"Neden endişeleniyorsun? Buraya boşluktan biri atladı mı sanıyorsun?"

İlk muhafız gözlerini devirdi. "Git kapat."

"*Sen* kapat. Ben o kadar kenara yaklaşmam."

Joan, Nick ile bakiştılar. O ve diğlereri, kapının önünden geçen bir yürüyüş yolundaydılar. Yolu çevreleyen koruyucu it, onları tamamen gizleyecek kadar yüksek değildi. Muhafızlar gelip

kapıyı kapatmaya gelirlerse, burada çömelmiş halde onları görürlerdi.

Joan, muhafızların neden bu kadar korktuğunu görmek için hafifçe döndü. Sonra keşke bakmasaydım dedi. Açık kapı, ağaçların gölgesindeki dünyayı ve ve arkasında bir dizi Gürcü evi vardı. Ama Joan'ın beyninin bir kısmı, bu manzaranın kendi beyninin yarattığı bir illüzyon olduğunu biliyordu. kapının ardındaki gerçek dehşeti hafifletmek için. Aslında, o hiçbir şeyin kenarında çömelmiş durumdaydı. Yok oluşun kenarında. O kapıdan düşerse, sonunda ölümün rahatlığına bile kavuşamadan sonsuza kadar düşecekti.

"Buraya gelirken bir şey duyduğumu sandım," dedi ilk gardiyan.

Ortağı tekrar güldü. "Belki boşluktan bir *yaratık* çıkmıştır. Belki de pusuda bekliyordur."

"Hiç komik değilsin."

"Gerçekten korkuyor musun? Saçmalama, boşluktan hiçbir şey çıkamaz. Boşlukta hiçbir şey yok."

Joan'ın rahatlamasına neden olan şey, onların yürümeye devam etmeleri ve tartışmalarının dış bahçelere doğru ilerlerken aralarında mesafe açıldı. Birkaç dakika sonra, gözden ve kulaktan kayboldular.

Joan yavaşça ayağı kalktı, diğlereri de onu takip etti. "Eve gitmeliyiz," diye fısıldadı. "Devriye geri dönmeden önce."

Ayak izlerini gizlemek için duvarın kenarına, çitlerin arkasına yapıştılar.

Joan, paltosuna rağmen titriyordu. Tom ona bir keresinde, Mahkeme ortaya çıktığında, zamanı donmuş bir an için bu tür evleri çaldığını söylemişti. Bu geceki parti için Eleanor, Londra'nın Küçük Buzul ağı'ndan bir anı, 1850'den önceki kışlardan birini seçmiş gibiydi. Joan, soğuk havanın Eleanor'un küçük bir güç gösterisi olduğunu, misafirlerini dengesiz ve rahatsız hissettirmek için bir yol olduğunu düşündü. Çoğu insan daha sıcak bir gece için giyinirdi.

"Mahkemeyi kendi gözlerimle göreceğimi hiç hayal etmemiştim," dedi Tom, havada hareketsizce asılı duran kar tanelerine şaşkınlıkla bakarak.

"Ürkütücü," diye fısıldadı Ruth.

"Her şeyden kopmuşuz gibi hissediyorum," diye onayladı Aaron. "Bu bahçe duvarlarının dışında hiçbir şey yok, zaman bile. O tuğlalar bizi yok olmaktan ayıran tek şey."

Joan, gökyüzünde bir çizgi görmeyi umarak başını kaldırdı ama gökyüzü parlak yıldızlarla doluydu. İçindeki canavar hissi Ruth ve Aaron'unki kadar güçlü olmamıştı ama o da tedirgindi, hatta Whitehall Sarayı'nda Mahkeme ortaya çıktığında bile bu kadar tedirgin olmamıştı. Çünkü burayı tanıyordu, aylarca burada çalışmıştı. Gözleri kapalı bile bu malikanenin her yerini gezebilirdi. Ama aynı zamanda burası Holland House gibi gelmiyordu. Daha çok Mahkeme'nin burayı ele geçirmiş, bir kostüm gibi giymiş gibi görünüyordu. Joan, altta yatan gerçek varlığın tamamen farklı bir şekle sahip olduğu konusunda rahatsız edici bir hisse kapıldı. şekli olduğunu hissediyordu.

"Duydun mu?" diye fısıldadı Nick.

Joan kulaklarını dikip, zayıf flüt ve yaylı çalgı sesleri duydu. Yüksek bir duvar göründü; çimleri evden ve iç bahçelerden ayıran duvar. Diğer tarafta küçük bir müzisyen grubu olduğunu hayal etti.

Yürürken, duvarın üzerinden bir ışık fışkırdı ve hepsi geri çekildi. Işık, bir ejderha şekli oluşturdu ve sonra havada patladı. Bu bir havai fişek gösterisiydi, ama ateş ve kıvılcımdan yapılmamıştı; biyoluminesan gibi görünüyordu. Şimdi daha fantastik yaratıklar ortaya çıktı: bir tek boynuzlu at, Canavarlar Sarayı'nın kanatlı aslanı... Ses çıkarmadan yükselip alçaldılar, karanlık gökyüzüne karşı ürkütücü mavi ve beyaz renklerle parıldadılar.

Bu açıdan şekiller biraz bozuk görünüyordu; Joan, bu tarafın yıldönümü kutlamalarının arka görüntüsüydü. Gösterinin duvarın bu tarafından görülmemesi gerekiyordu.

"Nasıl içeri gireceğiz?" diye fısıldadı Ruth.

"Etrafta bir yol var," diye fısıldadı Joan. Aslında yol denilebilecek bir şey değildi, daha çok bahçıvanın kulübesinin etrafını çevreleyen örümcek ağlarıyla kaplı çalılar vardı. Burada çalışırken sık sık bu yolu kestirme olarak kullanırdı.

"Eşyalarımızı bırakmalıyız," dedi Aaron.

"Bir yer biliyorum."

Kulübeye vardıklarında Joan, çantaları çalılarda saklayabilecekleri yeri gösterdi. Malikanenin bu kısmı bile ürkütücüydü; normalde buradaki yapraklar kuşlar ve farelerle hışırdadı, ama şu anda her şey sessizdi. Cırcır böcekleri ötmüyordu, yolun ışıklarının etrafında kelebekler uçmuyordu.

Joan elbisesini düzeltti. Aaron ve Ruth, bu zaman diliminde resmi partilere ne giyildiğini annelerine sorarak ve Graves'lerden kıyafetler ödünç alarak tüm kıyafetleri hazırlamışlardı.

Joan'ın elbisesi zengin bir erik rengindeydi; Aaron'un mücevher tonlarında giyinmesini sevdiğini düşünmeye başlamıştı, çünkü Aaron genellikle ona bu renkleri tercih ediyordu. Kolsuz ve sırtı açık olan elbise ona mükemmel uyuyordu, saten kumaşı su üzerindeki ay ışığı gibi parlıyordu. Saçları yarısı aşağıda, boynunu koruyordu. Yukarıda kalan kısmı örgüye toplanmış ve elbisesinin rengiyle aynı tonlarda çiçeklerle süslenmişti.

Aaron'un kendisine baktığını fark etti ve soğuğa rağmen, onun bakışlarındaki özlemle yüzü ısındı. Aaron da onunla göz göze geldi ve sanki bakmakta olduğunu fark etmemiş gibi hafifçe kızardı.

"Ben... kollu bir şey seçmeliydim," dedi Aaron. Erkeklerin hepsi ceket giymişti, Ruth da öyle. O, kendini kraliçe gibi gösteren uzun gümüş bir ceket bulmuştu. Aaron, ceketini çıkarıp ona vermek için omuzlarını silkti, ama Joan onu durdurdu.

"Bence kıyafet konusunda doğru tahmin ettin," dedi, kapıdan giren konukları düşünerek. "Ve içerisi daha sıcak olur." İlk geldiklerinde dikkat çekmemek en iyisiydi.

Aaron, Nick'e Grave'lerin evinde beyaz gibi görünen siyah bir ceket giydirmişti, ama şimdi, gecenin karanlığında, ceketin üzerinde hafif bir parıltı vardı, sanki daha önce atılan havai fişeklerin yankısı gibi. "Karanlıkta göze çarpmayacak kadar parlak değil," diye Nick'i rahatlattı Aaron, "ama diğerleriyle uyumlu olacağını düşünüyorum." Joan'ın elbisesinde olduğu gibi, Nick'in takım elbisesi de mükemmel uyuyordu, gömleğinin vücuduna yapışması kaslı göğsünü ortaya çıkarıyor ve onu tehlikeli gösteriyordu.

Aaron, gri bir takım elbise ve krem rengi bir yelek giymişti. Bu kıyafetler sıkıcı görünmeliydi, ama bir şekilde onun melek gibi güzelliğini daha da ortaya çıkarmıştı.

Joan bakışlarını onlardan ayırdı, sonra Aaron'ın yine ona baktığını fark etti, Nick de öyle. Joan nefesinin kesildiğini hissetti, Aaron Nick'in gözlerine baktığında nefes alması tekrar kesildi. Aralarında bir şey geçiyor gibiydi; Joan'ın tam olarak anlayamadığı bir şey.

Joan zorlukla yutkundu. Grave evindeki konuşma kesilmemiş olmasını diledi. Birkaç saat önce ikisini de kaybettiğini düşünmüştü, ama şimdi...

Şimdi bunu düşünmenin sırası değildi, bunu biliyordu. Aklını oyunda tutmaları gerekiyordu.

Joan, malikanenin yanlış tarafından girerken birinin onları göreceğinden endişelenmişti, ama Dutch Garden'a girip partinin diğer konuklarına katıldıklarında kimse onlara bakmadı bile. Aaron ve Ruth kıyafetlerini mükemmel bir şekilde ayarlamışlardı.

Hollanda Bahçesi, evin tüm bahçeleri arasında en resmi olanıydı. Şekilli çiçek tarhları genellikle lale ve dahliaslarla doluydu. Ancak bu gece, her zamanki çiçekler yerini başka çiçeklere bırakmıştı. Buz gibi saplarında hayalet gibi çiçekler açmış, kristal yaprakları, yukarıdaki sessiz havai fişekler gibi ürkütücü bir ışıkla parlıyordu.

Konuklar, sanki bir balo salonunda dans ediyormuşçasına, çiçeklerin arasındaki yollarda dans ediyorlardı. Regency tarzı bir dans, çiftler dönüyor, kayıyor, eller ellerle buluşuyordu.

"Onlar sadece parti konukları değil, bazıları saray mensupları," diye fısıldadı Jamie, Joan'a. "Sarayda, *Curia Monstrorum*'da yaşayanlar." Joan onun vücut dilini anladı. Zaten tedirgindi, şimdi de gergin olmuştu. Eleanor onu bir zamanlar Canavarlar Sarayı'nda tutsak etmişti; o, bu konuda diğerlerinden daha fazla şey biliyordu. "Onların bir görünüşü var."

Joan onun ne demek istediğini anlamak için bir saniye bekledi. İlk bakışta tüm dansçılar rahat görünüyordu, ancak bazıları diğerlerinden daha keskin bakışlıydı. Bir adam, sanki onun dikkatini hissetmiş gibi, hayvanvari ve dikkatli bir bakış attı. Joan, ondan açlık ve tetikte olma hissi aldı.

"Sarayda sadece en zeki ve acımasız fırsatçılar hayatta kalır," diye fısıldadı Jamie.

Joan rahatlamaya çalıştı. Arkasında, bir elini yatay bir hareketle salladı — Ruth'a diğerlerine iletmesi için bir mesajdı. *Kimseyle*

Joan, cesaretini toplayarak dansçıların arasından geçerek hepsini hızla yönlendirdi. Etrafta kimse kalmayınca, hızlıca fısıldadı, "Eleanor'u bulmalıyız."

"Henüz gelmemiştir," diye fısıldadı Jamie. "Saraydayken, gecenin sonlarına doğru ortaya çıkar, bir konuşma yapar ve giderdi. Kraliçe olduğu için durumun değiştiğini sanmıyorum."

"Peki ne arıyoruz?" dedi Ruth.

"Bence oldukça açık," dedi Jamie. "Partinin geri kalanından ayrılmış, muhafızlarla çevrili bir pavyon veya balkon. Ya da muhtemelen taht odası olarak düzenlenmiş bir iç mekan. Kraliçe'nin sarayını yönetip alanı kontrol edebileceği bir yer."

Joan başını salladı. "Evin güvenliğini inceleyelim ve sonra tekrar buluşalım." Bahçeyi aralarında paylaştırdı: Güney Bahçesi, evin ana katlar.

On beş dakika sonra, Joan evin zemin katını kendi başına taramayı bitirdi, bir zamanlar hizmetkarlar tarafından kullanılan gizli geçitleri dikkatle takip etti. Hizmetkarların gözetleme deliklerinden Eleanor'un izini görmedi, ama uzun saplı bardaklardan içki içen ve gümüş tepsilerden minik, özenle hazırlanmış kanepeler yiyen o acımasız saraylılardan daha fazlasını gördü. ve gümüş tepsilerden minik, özenle hazırlanmış kanepeler yiyorlardı.

Aralarında köpekbalıkları gibi dolaşan *Curia Monstrorum* üyeleri vardı. Üzerlerinde hiçbir amblem veya üniforma yoktu, ama Joan'daki canavar onları oldukları gibi tanıdı. Conrad ve Eleanor gibi, güç yayıyorlardı ve Joan'ın tüylerini iğnelerle batırıyormuş gibi diken diken ediyorlardı. Ve konuklar

—saray mensupları bile—onlara yer açıyordu, canavar içgüdülerini odada kendilerinden çok daha tehlikeli avcılar olduğunu haykırıyordu.

Joan hizmetkar merdivenlerinden sessizce yukarı çıktı. Aaron ve Nick, bir üst katta ve tavan arasında yaptıkları aramayı bitirmek üzereydi. Üçü, güvenli olursa kütüphanede buluşmaya karar vermişlerdi.

Joan oraya ilk varan oldu ve odanın boş olduğunu görünce rahatladı, ama tamamen şaşırmamıştı. Oda, ana merdivenin evin diğer tarafındaydı. Tanıdık deri ve kağıt kokusunu içine çekti. Malikaneye vardıklarından beri sürekli bir déjà vu hissi yaşıyordu ve şimdi bir tane daha geldi.

Buraya son geldiğinde kütüphane boşaltılmış, duvarları çıplaktı. Şimdi tüm raflar ve kitaplar geri gelmişti, kitaplıkların arasına sıkıştırılmış evin eski sahiplerinin yağlı boya tabloları da oradaydı. Oda, Joan burada çalışırken olduğu gibi görünüyordu.

Yukarı baktı. Bu tavanı her zaman sevmişti; akşam mavisi, altın yıldızlarla bezeli. Bu evi özlemiş. Burada korkunç şeyler yaşanmıştı ama iyi şeyler de olmuştu. Nick ve Aaron'la burada tanışmıştı. İlk öpücüğünü bu odada, Nick'le, bu galerinin en ucundaki pencerenin altında yaşamıştı.

Arkasında ayak sesleri duyuldu. Joan döndü. Onları görmeden önce, bir parçası Aaron ve Nick'in geldiğini biliyordu — ikisi de yine birlikte buradaydı.

"Şansınız yaver gitti mi?" diye sordu onlara. "Zemin katta ondan hiçbir iz görmedim. Ama saray mensupları ve birkaç *Curia*

Monstrorum'dan birkaç üye vardı."

"Çatı katında da saray mensupları vardı," dedi Nick.

"Bu katta sadece sıradan misafirler ve ürkütücü saray mensupları vardı," dedi Aaron. "Çok fazla muhafız bile yoktu."

Nick gözlerini kapattı, omuzları gerildi ve ceketinin yakasını düzeltti. Etraflarındaki tüm güçlü canavarlar onu açıkça etkilemişti. Bu odada olmak bir nefes alma anıydı. "Diğerlerinin yanına dönmeliyiz."

"Bir saniye bekleyebilirsin," dedi Aaron ona.

Nick, sanki izin bekliyormuş gibi göğsünü kaldırdı. Yavaşça nefes aldı ve Joan, kendini doğru ruh haline sokmaya çalıştığını görebiliyordu. Kapıya dönmek üzereyken Aaron onu tekrar durdurdu.

"Bekle," dedi Aaron. "Burada sadece biz varız. Ve bunu söylemek için bir daha fırsatım olmayabilir..."

Joan, Aaron'ın ne demek istediğini anladı. Ya Eleanor'la yüzleşip kazanacaklardı ve yeni, daha sağlıklı bir zaman çizgisine gireceklerdi ya da öleceklerdi. Bu düşünceyle midesi düğümlendi. Bu gerçekten oluyordu. Bu, birlikte bir odada baş başa kaldıkları son an olabilirdi.

"Ne söylemek istiyorsun?" Nick, Aaron'a sessizce sordu.

Aaron tereddüt etti, pencereye baktı. Dışarıda mavi ve beyaz ışıklar parladı ve söndü; kütüphaneden Hollanda Bahçesi ve ışıklandırılmış manzarası görünüyordu. "Grave'lerin evinde hissettiğimi hissettiniz mi bilmiyorum, ama bana hepimizin aynı şeyi düşündüğü geldi."

Joan aniden nefes alamaz hale geldi. Aralarında duran Nick'e döndü, Nick'in gözleri kararmış ve okunması zordu.

Joan daha önce seçimlerden bahsetmişti — Aaron ve Nick arasında seçim yapmaktan. Ama daha önce düşünmediği üçüncü bir seçenek vardı. Kalbini ikiye bölmeyecek bir seçenek. O tek bir şey değildi — canavar ya da insan — ikisi deydi. Ve içindeki bir şey ikisini de seviyordu. İkisiyle de birlikte olmak istiyordu.

Bu gerçekten mümkün olabilir miydi?

"Ben... yani..." Aaron başını eğdi. "Bu gece ölmezsek, sanırım yeni zaman çizgisinde birbirinizi tekrar bulursunuz."

Bunu daha önce de söylemişti. "Aaron..." dedi Joan.

"Ben sadece kendi konumumu biliyorum," dedi Aaron basitçe. "Siz ikiniz *zhēnshí de lishí'de* birlikteydiniz ve kaderiniz her zaman birbirinize dönmek. Yani belki de *benim* ne istediğim önemli değildir. Ya da hiçbirimizin ne istediği. Ben... ben ikinizin ne istediğini bile bilmiyorum. Ben sadece..."

"Hissettim," dedi Nick, Aaron'un sesindeki artan belirsizliği keserek. Kendi sesi ise kararlıydı. Aaron'un ağzı birden kapandı. Nick'in bunu doğrulamasına biraz şaşırmış gibiydi. "İşe yarayacağını söylemiyorum," dedi Nick dürüstçe, "ama bu sabah konuştuğumuzda hissettim. Bunun olasılığını. Şimdi de hissediyorum."

"Ve bunu mu istiyorsun?" dedi Aaron, sesinde hala belirsizlik vardı.

Nick onun yüzünü inceledi. "Bu zaman diliminde birbirimizi daha yeni tanıyoruz," dedi ve Aaron, başka bir şey duymayı beklemiyormuş gibi, yüzü hafifçe düşerek hızla başını salladı. "Ama seni tanımak *istiyorum*," dedi Nick. "Ve ben... ben bir şey hissediyorum. Bunun diğer benliğimizden gelen bir yankı olup olmadığını bilmiyorum, ama hissediyorum."

Joan'ın içinde hafif bir duygu parladı. Garip bir an için bunun ne olduğunu anlayamadı. *Umut*, diye fark etti geç de olsa. Acıyı beklemek o kadar alışkanlık haline gelmişti ki, umudun da mümkün olduğunu unutmuştu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Aaron'a. O an hala çok tehlikeli hissediyordu. Aralarında o kadar çok şey olmuştu ki, bu neredeyse imkansız görünüyordu. Hepsi gerçekten aynı şeyi istiyor olabilir miydi?

"Ben sadece..." Aaron gözle görülür bir şekilde yutkundu ve Joan'ın kalbi sıkıştı. "Ben sadece benim ne istediğimin önemi olmadığını düşünüyorum. Siz ikiniz kaderinizde birbirinizsiniz ve..." *Ve ben değilim.*

Joan, ona Nick'in son zaman çizgisinde ona aşık olduğunu hatırlatmak için ağzını açtı. Belki de bir şekilde hepsi ruh ikizleriydi.

Ama sorun şu ki, o kader fikrinden her zaman nefret etmişti. Aaron bir canavar olarak yetiştirilmişti; geleceği her zaman bir kitapta yazılmış bir şey olarak görmüştü. Ama Joan zaman yolculuğunu öğrendiği anda, değiştirilemez bir geleceğe karşı savaşmaya başlamıştı. Değiştirene kadar savaşmıştı.

[illegible]

Aaron'a baktı, her zamanki gibi onun güzelliğinden etkilendi. Hepsi pencerenin yanında duruyorlardı ve havai fişeklerin parlak ışığında, Aaron başka bir dünyadan ve ulaşılmaz gibi görünüyordu. Ama öyle değildi. Artık bunu biliyordu. Aaron'un kalbinin ne kadar kırılgan olduğunu biliyordu.

"Yeni zaman çizelgesinin ne getireceğini bilmiyorum," dedi ona içtenlikle, "ama bir dahaki sefere seçim şansımız olacak. Ve *bu* zaman çizelgesinde de seçim şansımız var. İstedğini seçebilirsin, burada, şu anda." Dudaklarını ısırıldı. "Ne istiyorsun?" diye sordu tekrar.

Aaron'ın uzun, soluk kirpikleri aşağıya doğru düştü. Joan'ın elini tuttu, başparmağıyla avucunu nazikçe okşadı. Sonra sanki bir uçurumdan atlayacakmış ve suyun onu tutacak kadar derin olup olmadığından emin değilmiş gibi nefes aldı. Nick'in çenesine uzandı ve onu yavaşça, özenle öptü. Nick'in gözleri, Joan'la öpüştüğü zamanki gibi karardı.

Aaron dönüp Joan'ı da öptü, dudaklarında hâlâ Nick'in tadı vardı. Aaron geri çekildiğinde Joan'ın nefesi titredi. Rahatlamış mıydı, umut mu duyuyordu, emin değildi.

"O neydi?" Nick, biraz nefes nefese, Aaron'a sordu. "Deneme miydi?"

Aaron tereddüt etti. Öpücük yarı cesaret gösterisiydi. Joan, onun hala dışarıdan bakıp içeri girmeye cesaret edemediğini görebiliyordu. Ama kendini topladı. "Bunu devamı gelecek diye adlandıralım," dedi, gri gözleriyle Nick'in yüzünü araştırarak. "Buradan çıkabilirsek, belki sonra ne olacağını görebiliriz."

"O zaman çıkmak için bir nedenimiz var," dedi Nick.

Aaron gözlerini kırttı ve sonra gülümsedi; küçük ama içten bir gülümsemeydi. Joan'ın sadece özel anlarda gördüğü gülümsemelerden biriydi.

Dışarıda havai fişekler tekrar patladı. "Az önce ne fark ettim biliyor musun?" dedi Joan merakla. "Biz ilk randevumuzda değiliz." Hiçbiri, hiçbir şekilde.

Aaron gözlerini kırttı. "İlk randevu," dedi yavaşça. Yüzüne bir parça güven geri döndü, sanki ne yapabilecekleri hakkında bir fikirleri varmış gibi.

"Aklında bir şey var mı?" Nick ona sordu. "Oraya vardığımızda söylerim," dedi Aaron.

Joan gülümsemesini zorla bastırdı. "Planımız var."

Bunu söylerken, gökyüzünden yine ışık kıvılcımları yağmaya başladı. Bir önsezi kadar güçlü bir endişe dalgası onu sardı. Nefes alıp, bu hissi üzerinden atmaya çalıştı.

o hissi üzerinden atmaya çalıştı.

Başaracaklardı, diye kendini ikna etti. Hepsi. Başarmak zorundaydılar.

Joan kapıyı araladı ve dışarı baktı. Merdivenlerin üstündeki geçit açıktı. Hepsi kütüphaneden dışarı süzüldü ve Nick ile Aaron aşağı indi. Ancak Joan onu takip edemeden, bir şey dikkatini çekti.

Buradan, merdivenlerin tepesinden, çizim odasından ötesindeki Gilt Odası'nı net bir şekilde görebiliyordu.

Eleanor orada profilini göstererek duruyordu, altın sarısı saçları sırtına dökülüyordu. Dönmeye başladı ve Joan, kalbi çarparak olabildiğince sessizce merdivenlerden aşağı koştu.

Aşağıya indiğinde, yüzündeki ifade çok ciddi olmalıydı, çünkü Aaron ve Nick ona endişeli bakışlar attılar.

"O burada," dedi Joan.

THIRTY-FIVE

Diğerlerini toplayıp, kulübenin arkasına sakladıkları silahları alırken kaçarken strateji belirlediler.

"Geçen sefer bize pusu kurdu," dedi Joan. "Şimdi *bizim* sıramız." Evi ve en savunulabilir odalarını gözünde canlandırdı. Eleanor'u kontrol edilebilir bir alana sıkıştırmaları gerekiyordu. "Onu kahvaltı odasına götürün."

"O odanın üç çıkışı var," diye itiraz etti Jamie. Her şeyin haritasını kafasında canlandırıyordu. "Kaçması çok kolay. Ve etrafımız muhafızlarla çevrilebilir."

"Ama çıkışlardan biri Çin odasına açılıyor," dedi Joan. Bütün tabakların saklandığı yer. "O oda küçük ve hareket etmek zor.

biri içeri dalarsa, tabakların kırılma sesini duyarız. İkinci çıkış tamamen kapatılabilir." Orada yerine kilitlenebilen hareketli bir duvar vardı. "Üçüncü çıkış ise ana merdivenin sahanlığına açılıyor.

Orada da insanların hareket etmesi için fazla yer yok."

Ruth bunu düşünerek dudağını ısırды. "Eleanor da senin gibi düşünecek, Jamie. Üç çıkış yolu olduğunu. Kapana kısılacağını beklemeyecek."

"Onu oraya nasıl sokacağız?" diye sordu Nick. "Neredeyse tek başına gelmesi lazım."

"Onu içeri çekeceğiz," dedi Joan.

Joan kahvaltı salonunu nasıl boşaltacağını düşünerek endişeleniyordu, ama Ruth büyükannesini gibi sert bir bakışla içeri girip "*Dışarı!*" diye bağırdı. Büyükannesinin heybetli tavrını taklit etmişti ve odadaki birkaç konuk, onun gerçekten nüfuzlu biri olduğu sonucuna varmış olmalıydılar. Başka kim bu kadar güçlü insanları bu şekilde kovmaya cesaret edebilir ki?

Oda boşalır boşalmaz, Joan ve diğerleri hızlıca işe koyuldular. Kahvaltı odası, bir zamanlar evin ön girişi olan küçük, koridor benzeri bir alandı.

evinin ön girişı olan küçük, salon benzeri bir odaydı. Güney tarafında, kapı ve sundurmanın olduğu yerde, hala büyük bir girintili cumbalı pencere vardı. Dışarıdaki manzara terası ve Güney Bahçesi'ni gösteriyordu. Kar, ay ışığında hareketsizce havada duruyordu.

Odanın içi, Joan'ın hatırladığı gibiydi: zengin bir şekilde dekore edilmiş, duvarlar kırmızı ve altın rengi Ceneviz ipek ve kadife brokarlarla parıldıyordu, yerden tavana kadar uzanan panellerde Roma tanrıları resmedilmişti. Çıkışlar, ağır ahşap kapılı büyük mermer kemerlerdi.

Ruth ve Aaron iki çıkışı korurken, Jamie ve Joan üçüncü çıkışı kapatarak hareketli duvarı yerine kaydırıp ağır metal cıvataları zemine çakarak kilitlediler. Sonra Nick ve Tom'a yardım etmek için odanın uzak ucuna büyük yemek masasını ve sandalyeleri taşımak için gittiler ve alanı engellerden temizlediler.

Bundan sonra Joan ve Jamie tuzağı kurdular.

Jamie, Nick'in muadili tarafından gönderilen mesajı kaydetmek için kullanılan cihazı cebinden çıkardı. Avucunun içindeki küçük nesne, Joan'ın başparmağı kadar büyüklükte beyaz bir plastik parçaydı.

Jamie, üzerine yeni bir şey kaydederken kaşlarını çattı. Bu, onun kusursuz anılarından biriydi. Joan, orijinal mesajın aşk notuyla üzerine yazıldığını düşününce garip bir acı hissetti. Bu, muadillerinin son kalıntılarından biriydi.

Güneşlik odasını yeniden düzenlemekle meşgul oldu, cam duvarların kenarlarına sandalyeler ve lambalar yerleştirerek Jamie'nin kaydı için bir sahne hazırladı. İşini bitirdiğinde, diğerlerinin onu izlediğini fark etti. Hepsi yarı karanlıkta çalışıyorlardı — perdelerin çoğu kapalıydı — böylece kimse Dışarıdan içeriği görebiliyordu. Şimdi, sessizlik içinde, etraflarındaki evin sesleri yüksek geliyordu. Joan, üst kattaki Gilt Odası'nda insanların yürüdüğünü, merdivenlerden inip çıktığını duyabiliyordu.

"Hazır mıyız?" diye sordu yumuşak bir sesle. Konuşurken sinirleri gerildi. Eleanor, onunla her karşılaştıklarında on adım önde olmuştu. Bunu da tahmin edecek miydi, yoksa Joan ve diğerleri sonunda ona üstünlük sağlayacak mıydı?

"Henüz değil." Nick şöminenin yanına gitti. Şöminenin üzerinde büyük, süslü bir kılıç asılıydı. Nick kılıcı indirdi ve bıçağını parmağıyla denedi. Kırmızı parıltısı bıçağın keskin olduğunu gösteriyordu.

Neredeyse rahat bir tavırla kılıcı tutarak kapının yanındaki yerine doğru yürüdü. Joan onu görünce bir titreme geçti. Bir zamanlar, tam da onun gibi bir kılıcı

kullanmıştı. O kılıçla Joan'ın hayatını kurtarmıştı. Sonra Aaron'ın babasını ve sayısız Oliver'ı öldürmüştü.

Karanlık saçlarını gözlerinden itti. Elindeki kılıçla, Joan'ın ilk aşık olduğu eski haline *tıpatıp* benziyordu.

Joan bunu düşünürken, zaman çizgisinin büyük dişlilerinin, vidalar sıkılır gibi dönüp durduğunu hissetti. Kütüphanede hissettiği önsezi bir kez daha onu vurdu, nefesini kesecek kadar şiddetliydi. *Bu gece korkunç bir şey olacak.* Bu duyguyu, bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Bu sadece kendi korkusunun sesiydi.

Son bir kez konumlarını kontrol etti. Çin odasının kapısını kilitlemişlerdi, ama Ruth ve Aaron her ihtimale karşı kapıyı koruyorlardı. Tom ve Nick ana merdivene açılan kapının yanında duruyorlardı. Bu kapı kilitli değildi; Eleanor'un ana girişten geleceğini umuyorlardı. Köşede, Sylvie ve Frankie küçük sırt çantalarıyla, ağır sandalyelerle çevrili bir halka içinde korunuyorlardı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Joan tekrar ve diğerleri başlarını salladı. "Hadi bitirelim şunu," dedi Nick.

Jamie, kaydettiği anıların bulunduğu cihazı yere koydu.

Bir adım geri attı ve sonra, gözünü kırpmadan bir anda, güneş odasında bir adam belirdi. O kadar gerçek görünüyordu ki, Joan'ın içinde bir tedirginlik uyandı. O aslında burada değildi, kendini hatırlattı; o sadece Jamie'nin yarattığı bir illüzyondu.

Jamie'nin yarattığı bir illüzyondu. Ancak diğerlerinin de yerinde gergin bir şekilde hareket ettiklerini duyabiliyordu.

Bu, Kral'dı. Eleanor'un ve onların eski düşmanı. Grave ailesini yok eden adam. Joan'ın kendi annesini hiç tanımamasının sebebi oydu. Aaron'un annesinin idam edilmesinin sebebi oydu.

Ve bir zamanlar dünyanın en güçlü ve korkutucu figürüydü.

Joan onu son gördüğünde, o kadar parlak ve ışıltılıydı ki, gözleri yaşararak başka yere bakmak zorunda kalmıştı. Onu o ışıltı olmadan kaydetmek Jamie'nin fikriydi; Jamie bir zamanlar Kral'ın Kraliyet Arşivcisi olmuştu ve adamın kendisinin bazı parçalarını hatırlıyordu. *Jamie, "O ışık olmadan zayıf görünür" demişti.*

tüm o ışık olmadan zayıf görünecek, demişti Jamie.

Joan, kralın yüzünü ilk kez bu kadar yakından ve net olarak görüyordu. Şimdi ona bakıyordu. Geçen sefer sadece bir anlık bakabilmişti, ama kral ona bir şekilde tanıdık gelmişti. Hâlâ öyle geliyordu, birazcık...

ama nedenini anlayamıyordu. Yaklaşık otuz yaşında olduğunu tahmin etti. Dağınık, fare rengi kahverengi saçları vardı, ona pek yakışmayan, biraz çocuksu bir tarzda. Yüzü zayıftı, burnu sivriydi ve dudakları o kadar solgundu ki yüzünde kayboluyor gibiydiler. Bir zamanlar zaman çizgisini neredeyse tamamen kontrol ettiği

zaman çizgisini neredeyse tamamen kontrol ettiğini hayal etmek zordu.

Joan lambayı yakarak güneş odasının penceresinden Kral'ı aydınlattı. Sonra Jamie ile birlikte karanlığa geri döndü.

Işık açıkken Jamie'nin illüzyonu daha da mükemmeldi. Kral *tam* da buradaymış gibi, görünmeyen biriyle heyecanla konuşuyor gibi görünüyordu. Jamie sesini kaydetme zahmetine girmediğinden, sessizce konuştu.

Eleanor onu gördüğünde ne düşünecekti? Eski düşmanının geri döndüğüne inanacak mıydı? Artık zayıf ve savunmasız, bir zamanlar sahip olduğu tüm gücü elinden alınmış halde?

Joan kız kardeşini tanımaya başlamıştı; Eleanor'un fazla destek almadan, duyguları yoğun ve zihni bulanık bir şekilde içeri gireceğinden neredeyse emindi. Eleanor bu adama zarar vermek, onu cezalandırmak isteyecekti, o eski halini hatırlamasa bile.

Karanlıkta gergin bir sessizlik içinde beklediler.

Joan, pencereden Eleanor'u aramak için gözlerini kısarak baktı. Dışarıda mıydı? Bu işe yarayacak mıydı?

Dışarıda, Güney Bahçesi'nin ağaçları, daha önce atılan havai fişeklerle uyumlu, ürkütücü beyaz ve mavi renkli peri ışıklarıyla süslenmişti. İnsanlar ağaçların altında durmuş, konuşuyor ve içiyordu. Arada sırada, içlerinden biri güneş odasına bakıyor, sonra ilgisizce başka yere yöneliyordu. Bu partide bu adamın kim olduğunu tek bir kişi bilebilirdi. "Belki gelmeyecek," diye fısıldadı Jamie bir süre sonra.

Joan da bundan korkmaya başlamıştı. Ama sonra hep birlikte duydular: merdivenlerde ayak sesleri. Bir üst kata çıkmak için ağır ağır yürüyenlerin ayak sesleri değil, daha hızlı adımlar, kahvaltı salonunun bulunduğu ilk sahanlığa doğru ilerleyen adımlar.

Joan, birden fazla kişi olduğunu fark etti. Bir grup. Nick elini kaldırdı. *Beş* kişi.

Eleanor bunlardan biri miydi?

Kapı aralandı ve sonra her şey bir anda oldu.

Nick kapıyı açtı ve bir gardiyan da onunla birlikte içeri girdi. İri yarı bir adam odaya sendeleyerek girdi. Nick, kılıcın kabzasıyla yumruğunu sertçe vurarak adamı bayılttı. Adamı tekmeleyerek kenara itti ve Tom da boğazına dirsek atarak bir sonraki adamı halletti.

Sırada bir Argent vardı. Ağzı açık bir şekilde bakıyordu, ani saldırıyı beklemiyordu. Ama şimdi bir emir fişkırdı ağzından: "Arkadaşlarına saldırın! Öldürün onları!" Zihin kontrol gücünü kullanıyordu. Ve *çok güçlü*ydü.

Joan bu güçlü dürtüyle mücadele etti, ama kendini dönüp Jamie'yi itmek, ellerini boğazına dolamak için uzanırken buldu. Jamie'nin *de ona* saldırmak için döndüğünü fark edecek kadar zamanı vardı, ama sonra dürtü aniden sona erdi.

Nick adamı bayılttı; Argent'ların güçleri onda işe yaramamıştı. Nick, Ali ailesinin güçlü bir üyesi olan bir sonraki kişiye yönelmişti. Joan, Eleanor'la son kavgalarında gördüğü Mariam'ı tanıdı.

Mariam görünmez bir Ali kalkanı oluşturdu ve onları sanki şiddetli bir rüzgâr çarpmış gibi geriye savurdu. Joan, Ruth'un elini yakaladı ve ayağa kalmasına yardım etti. Nick ise yerinde durdu, darbe ona zarar vermeden geçip gitti.

"Onu öldürme!" Tom ona nefes nefese bağırdı. Kız kardeşi bir Ali'ydi ve onlara karşı zaafı vardı.

Nick bunu, Mariam'ı da kafasının yan tarafına sert bir yumrukla nakavt ederek kabul etti.

Ve sonra Eleanor geldi. Kapının eşiğinde durmuş, gözleri öfkeyle parlıyordu. O da bu saldırıyı beklemiyordu, ama durumu kavramak için birkaç saniyesi olmuştu.

Şimdi içeriye doğru büyük adımlarla ilerledi, etrafındaki hafif parıltı kişisel bir Ali kalkanı olduğunu gösteriyordu. Gücü o kadar büyüktü ki, havada çatırtı sesleri duyuluyordu. Eleanor, Joan'ın gözlerine bakarak ellerini kaldırdı ve Joan soğuk bir korku hissetti.

"Yere yat!" diye bağırdı Nick keskin bir sesle.

Joan kendini yere attı, diğerleri de onu takip etti. Mariam'inkinden çok daha güçlü bir patlama odayı sarsarken aynalar patladı, ahşap parçalandı. Aaron küfretti ve Joan'ı kendine doğru çekerek, sandalyeler ve lambalar havada uçarken, kafalarını kıl payı ıskalayıp duvarlara çarparak, vücudunun korumasına aldı.

Yukarıdan zayıf çığlıklar duyuldu, ardından konuklar evden kaçarken koşuşturma sesleri geldi. Joan hızlıca etrafına bakındı. Jamie ve Tom, Ruth'un etrafında toplanmış, kollarını onun başına geçirmiş, onu koruyorlardı. korkmuş ama yaralanmamış görünüyorlardı. Frankie ve Sylvie hala küçük kalelerinin arkasında güvendeydiler.

Sadece Nick ayaktaıdı — devasa güç dalgası sanki hiç olmamış gibi onun içinden geçip gitmişti.

"*Nick!*" dedi Joan.

Anneleri tereddüt etmemelerini söylemişti ve Nick tereddüt etmedi. Eleanor ellerini tekrar kaldırdığında, kılıcıyla sertçe vurdu. Arenada Eleanor'un kalkanını delmek için uğraşmıştı ama bu sefer kılıcını fırlattı. tüm ağırlığıyla kılıcı savurdu ve kılıç engeli geçerek ilerledi.

Joan, Nick'in Eleanor'un kalbini hedef aldığı ve kalkanın darbeyi hafifçe saptırdığını düşündü. Eleanor, bıçak omzunu korkunç bir çıtırtı sesiyle deldiğinde acı ve şok içinde ılık attı.

Yaranın etrafında kan fışkırdı. Nick kılıcın kabzasına iki eliyle tutundu ve kılıcı Eleanor'un vücudundan diğerk tarafa geçirdi, onu duvara sabitledi.

Joan, olanların şok edici hızına nefesini tuttu. Nick, Tom'un yardımıyla tüm o canavarları bir dakikadan kısa bir sürede durdurmuştu. Kahraman olduğı zamanlarda canavarları böyle öldürmüştü, fark etti. Onların güçlerine karşı bağışıklığı vardı ve neredeyse insanüstü bir hız ve güce sahipti. Ve şimdi Eleanor onun merhametine kalmıştı.

Nick işi bitirmek için bir bıçak çekti.

Joan geri dönmek istedi. Eleanor onun *kız kardeşi* idi. Aaron onun nasıl hissettiğini biliyor gibiydi. Elini tuttu. "şimdi sona eriyor," diye fısıldadı ve Joan başını salladı. Bütün bu yaşamlar, Eleanor'un neden olduğı bütün acılar, şimdi, burada sona erecekti. Aaron'un elini sıktı ve kendini izlemeye zorladı. Görmek için.

Nick bıçağı Eleanor'a doğru savurdu, kalbine nişan aldı. Ancak bu sefer bıçak kalkanın üzerinden sekip geri döndü. Nick tekrar denedi, bıçak yine sekip geri döndü. Nick hayal kırıklığıyla homurdandı, Aaron ise sessizliğı bozarak yüksek sesle küfretti.

Eleanor'un kahkahası gergin ve acı doluydu. "İlk seferinde daha iyi nişan almalıydın," diye Nick'e dişlerini sıkarak söyledi. "Beni hazırlıksız yakaladın, ama şimdi kalkanı güçlendirdim." Elini tekrar kaldırdı.

Aaron, Joan'ın başını tekrar kapattı, hepsi bir başka deprem gibi patlama bekliyordu. Ancak bu sefer oda neredeyse hiç sallanmadı.

Eleanor küfretti ve tekrar denedi. Resim çerçeveleri sallandı ve sandalye ayakları titredi. Eleanor başını duvara yaslayıp nefes nefese kalarak nefes almaya çalıştı.

Bir çıkmaza girmiş gibiydiler. Nick kalkanı kıramıyordu ve Eleanor, saplanmış olmanın acısıyla açıkça mücadele ediyor, hızlı ve kısa nefesler alıyordu.

Joan dikkatlice ayağa kalktı, Aaron'a yardım etti ve diğerleri de ayağa kalktı. Joan, kapıya koşarken bacakları titriyordu, kapıyı kapatıp sürgüyü çekti; Tom ve Jamie perdeleri kapattı ve lambaları yaktı.

"Çalmayı durdur!" Joan, herkes işini bitirince dedi. Kral güneş odasında donakaldı, kayıt durdu.

Eleanor, yeni aydınlanan odada ona öfkeyle baktı. "Buna kandiğima inanamıyorum."

"Sanırım şimdi senin sıran tahmin edilebilir olmak." Joan kız kardeşinin karşısına geçti.

Acı içinde, kanı yanından damlarken bile Eleanor masal kraliçesi gibi görünüyordu. Ortaçağ tarzı beyaz elbisesi ağır kıvrımlarla sarkıyordu ve altın sarısı saçları sırtına dökülüyordu. Omzunda, kılıç korkunç bir şeydi. Yarı gerçek dışı gibiydi. Bir Halloween özel efekti gibi.

"İntikam almayı ne kadar sevdiğini biz iyi biliriz," dedi Joan. Krala bir bakış attı. "Eğer gerçek olsaydı ona ne yapardın?"

"Sen *bana* ne yapacağıma bak!" Eleanor gücünü kullanmaya çalıştı ama bu sefer hiçbir şey olmadı. Yaradan kan akmaya devam ediyordu. Hayal kırıklığıyla gözlerini sıktı. "İnsanlar beni aramaya gelecek," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Sizden çok daha güçlü insanlar."

"O kalkanı yıkmalıyız," dedi Joan, Ruth'a acil bir şekilde.

Dikkatle yaklaştılar. Joan, tekrar durgunluğa giriyormuş gibi hissetti, hırlayan aslanların ve dev ayıların yanından geçerek.

Yeterince yaklaştığında Eleanor'a uzandı ve Eleanor'un sağlam omzundan bir el genişliği kadar uzaklıkta bir direnç hissetti. Kalkan, geçen seferki gibi güçlü bir manyetik itme gibi hissediliyordu. Sanki havanın kendisi lastik gibi kalınlaşmıştı. Joan derin bir nefes aldı, riskleri, başarısız olursa ne olacağını düşünmemeye çalıştı.

"*Yok ol,*" dedi kalkanlara. Elinin altında parçalandığını hayal etti. Hiçbir şey olmadı. Çenesini sıkı sıkı kapattı. "*Yok ol.*" Yanında, Ruth'un da Av gücüyle kalkanları kırmaya çalıştığını duyabiliyordu.

"Yapabilirsin," dedi Nick kararlı bir sesle. Joan, Aaron'la birlikte arkasında, sağlam bir duvar gibi durduklarını hissedebiliyordu.

Eleanor'un acıyla donuklaşmış gözleri, bir köpekbalığı gibi hareketi algılayan Nick'e döndü. "Nasıl hayattasın?" diye sordu. "Ölmüş olman gerekirdi. ölmüş *sanmıştım.*" Sonra bakışları Nick'in yüzüğüne düştü ve ağzı büküldü.

Joan, ensesinde tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bir süredir Nick'in hayatta kalmasının yüzükle bağlantılı olduğunu şüpheleniyordu.

"Onu nereden aldın?" Eleanor, Nick'in yüzünden cevabı okudu. "*Sen* almadın, senin muadilinin aldı." Sesinde öfke vardı. "Sanırım zaman çizgisinde bir yırtık aracılığıyla avcıyla konuşmanın bir yolunu buldu. Ne güzel bir takım çalışması!"

"Ne?" Joan bunu hayal bile edemiyordu. Ama Nick'in, canavar avcısı halinin, en sonunda ona geri döndüğünü hatırladı. Onu son gördüğünden beri çok değişmiş görünüyordu.

Bu arada kendi kopyasıyla konuşmuş olabilir miydi? Annesi'nin önerdiği gibi, zaman çizgisinde bir yırtık aracılığıyla yüzüğü birbirlerine aktarmayı başarmış olabilirler miydi? Joan kendi kendine başını salladı. Asla bilemeyecekti. "Yüzük onun hayatını kurtardı mı diyorsun?"

Eleanor yerinden kıpırdadı ve bıçak omzuna değince acıdan yüzünü buruşturdu. "Tabii ki." Onların şaşkın bakışları karşısında daha da sinirlendi. "Düşerken, düşünceleri yaklaşan inişe odaklanmıştı, sanki zamanda atlıyordu. Bu, seyahat jetonunu tetikledi. Ama sonra atlayışı kontrol edemedi. Sadece 'Hayır' diye bağırdı." Alaycı bir tonla söyledi ve Joan dişlerini sıktı. "Eğer o sıradan bir seyahat jetonuna sahip bir canavarsa, yere çarparak ölürdü. Ama ona yakınlık duyan bir insan jetonu vardı. Jeton ona itaat etmeye çalıştı. O da ona Onu hiçbir yere götürmedi ve öyle de oldu. Onu *hiçbir yere* götürmedi. Onu zamanda dondurdu. O arenadaki herkes, ben de dahil, onun öldüğünü sandı, ama gerçekte ring onu değiştirilemez bir duruma sokmuştu. O metal sivri uçlar bile onu delip geçemedi.

Nick bunu duyunca sarsılmış görünüyordu ve Joan zihninde Nick'in tribünden düşüşünü tekrar gördü. Düşerken bile sert ve hareketsizdi, fark etti. Halka onu çoktan dondurmuştu.

Sonra her yönüyle ölü gibi görünüyordu — hareket etmiyor, nefes almıyordu — ta ki Joan yüzüğü boynundan çıkarana ve hava ciğerlerini doldurana kadar.

Joan onun öldüğünü sanmıştı. O nefes aldığında çok rahatlamıştı. Hayatında hiç bu kadar rahatlamamıştı. Arenada yüzüğü takmış olması bile tam bir şans eseri idi. Tam bir şans eseri idi... Kalkanı sökmeye çalışırken elleri birden titremeye başladı.

Eleanor bunu fark etti ve bu zayıflığı fırsat bilerek Joan'a saldırdı. "Haline bak," dedi. "Bir çocuk gibi Grave'in gücüyle mücadele ediyorsun. Kim seni bu kadar zayıf düşüreceğini düşünürdü?"

Joan ona baktı. Eleanor'un onlara yaptıkları her şeye rağmen, kalkanını söküp onu öldürmeye hazırlanmak Joan'ı hasta ediyordu. "Böyle olmak zorunda değil!" dedi sinirli bir şekilde. "Sadece düzeltin Zaman çizelgesini kendin yap, sana zorlamamalıyız!"

"Ben düzelttim!" Eleanor sertçe karşılık verdi. "Ailemizi geri getirdim! *Senin hatalarını düzelttim!*"

Joan boğazındaki ani yumruyu yuttu. Eleanor, ailesinin silinmesinden onu sorumlu tutuyordu, bunu biliyordu.

"Hatırlat bana," dedi Aaron, Eleanor'a buz gibi bir sesle. "Ailenizi *neden* hayata döndürmek istediniz?"

"Kral onları onun yüzünden sildi! *Üçünüz* yüzünden," dedi Eleanor.

"*Senin* yüzünden," dedi Aaron. Eleanor'un gözlerinde öfke parladı. "Oh, bunu duymak hoşuna gitmedi mi?" dedi Aaron. "Kendi aileni Kral'a ihbar ettiğini unuttun mu?"

"Seyahat etmek canavarların doğuştan hakkıdır!" dedi Eleanor. "Hepiniz bunu onlardan almaya çalıştınız!"

"Ve sen de canavarların cezasız bir şekilde seyahat edebileceği bu güzel dünyayı yarattın..." dedi Nick, çenesini sıkarak.

"Ailemin her zaman güvende olacağı bir dünya yarattım," diye bağırdı Eleanor. Sağ elini kaldırdı; biraz güç toplamış olmalıydı, çünkü bu sefer gerçek bir darbe indirdi. Tam önünde duran Joan, göğsüne tam isabet aldı. Darbe çok şiddetliydi ve Joan geriye sendeledi. Düşecekti, ama güçlü kollar onu düşmeden yakaladı.

Nick. Uzun ve korkunç bir an boyunca nefes alamadı. "İyi misin?" diye endişeyle sordu.

Joan'ın ciğerleri tekrar çalışmaya başladı ve acı içinde nefes aldı. "Evet," diye onu rahatlatmıştı.

Kalkanın içinde Eleanor, sanki o patlamada Joan kadar kendini yaralamış gibi, gözleri kapalı, tekrar nefes nefese kalmıştı. Zaten solgun yüzü, terden beyaza dönmüştü ve terden parlıyordu. Ne kadar kan kaybetmişti? Elbisesi kanla sıırıslıklam olmuştu.

"Sence bu nasıl bitecek?" diye sordu Joan. "Bu dünya ayakta kalamaz. Sen her şeyi *mahvettin*."

"Onu öldürdüğümde bitecek." Eleanor, Nick'e zayıf bir şekilde başını salladı. "O yüzüğü parmağından koparıp seni öldüreceğim," diye bağırdı. "*O zaman gözyaşların durur!*"

Joan'ı korku sardı. "Ona dokunmaya cesaret edersen..." diye patladı.

"Bunu duvara yapışık halde mi yapacaksın?" Aaron aynı anda sordu. Joan, aşağıya damlayan kanı her gördüğünde biraz mide bulantısı hissediyordu, ama Aaron'un bir kısmının bu manzaradan zevk aldığını hissediyordu. "*Seni öldürdüğümüzde bu iş bitecek,*" dedi Aaron Eleanor'a. Joan'a baktı. "O kalkanı kırmalısın."

Joan başını salladı. Bariyeri yıkmaya konsantre olurken elleri daha da titriyordu. Eleanor'un nasıl bir kalkanı *olduğunu* merak etti. Mariam hâlâ baygındı. "Bunu korumak için Ali'ye ihtiyacın olduğunu sanıyordum," dedi.

"O, zaman çizgisinin gücünü almadan önceydi!" dedi Eleanor. "Şimdi neler yapabileceğimi bilmiyorsun."

Elini kaldırdı ve gücü yine Joan'a doğru yuvarlandı, havayı yaz sıcakındaki sis gibi bükerek. Joan içgüdüsel olarak elini kaldırdı ve bir başka acı darbeye hazırlandı.

Ancak Joan'ın şokuna, patlama onun dokunuşuyla eridi. O, şaşkınlıkla baktı. "Az önce o patlamayı yok mu ettin?" Ruth, gözlerini genişleterek sordu.

"Görünüşe göre eski güçlerin bir kısmı geri geliyor," dedi Eleanor temkinli bir şekilde. Eli hâlâ havada duruyordu. Joan, bir sonraki patlamayı bekleyerek yarı çekinerek bekledi, ama patlama gelmedi. Eleanor, sanki onu görmüyormuş gibi, uzak bir ifadeyle ona bakıyordu. Sanki onu gerçek kız kardeşi gibi görüyordu; birlikte büyüdüğü kız kardeşi. Orijinal zaman çizgisindekiler.

Joan, Grave evindeki sahneyi tekrar düşündü. Eleanor ile Joan'ın gerçek benlikleri arasında

Eleanor ile Joan'ın orijinal benliği arasında gerçek bir aşk vardı. Nasıl bu hale gelmişti?

"Yaran çok kötü görünüyor," dedi Eleanor'a. Bu evde ölen büyükannesinin kanlı giysileri aklına geldi. "Sanırım bu seni öldürebilir."

Eleanor'un bakışları biraz odaklandı. "Sana ne? Sen benim ölmemi istiyorsun." "Senin ölmeni istiyorum," diye mırıldandı Aaron.

Joan'ın Eleanor'a karşı hisleri o kadar karmaşıktı ki, ona karşı ne hissettiğini bile bilmiyordu. Eleanor'un ölmesi gerektiğine emindi. Ve Joan'ın büyük bir kısmı bunu istiyordu — Eleanor az önce Nick'i tehdit etmişti; hepsini tehdit etmişti. Ve yine de...

Kız kardeşini öldürmeyeceğine söz ver, demişti annesi. Annesi hepsini bu sözden kurtarmıştı, ama Joan hala bunun ağırlığını hissediyordu. "Annem seni öldürmemizi istemedi," dedi Eleanor'a. "Bize yalvardı, seni zaman çizgisini kendin düzeltmen için ikna etmemizi istedi." Joan kendi sesindeki yalvaran tonu duyabiliyordu. "Neden düzeltmiyorsun?" Anlayamıyordu. "Annem düzelterceğine inanıyordu."

Eleanor, annesinin adının geçmesiyle gözleri hafifçe büyüdü ve bir an için Eleanor'un onu anladığını sandı. Ama sonra Eleanor'un bakışları keskinleşti ve tekrar sertleşti. "Çünkü bu zaman çizelgesini değiştirmek istemiyorum. Onu sabitlemek istiyorum. Bu, her zaman yaratmak istediğim dünya."

"İnsanların acı çektiği bir dünya mı?" Joan inanamadan sordu. "Lius'ların yok olduğu bir dünya mı? Benim bebekken öldüğüm bir dünya mı?"

Eleanor buna sessiz kaldı. Yüzünde hasta bir ifade belirdi, ama omuz silkti. "Bunlar gerekliydi. Yapılması gereken fedakarlıklardı."

"Ne kadar çok şey gerekliymiş," dedi Joan. "Bu zaman çizelgesini oluşturmak için ne kadar çok ölüm ve fedakarlık gerekmiş." Hayatları boyunca sevdiği ve ölen tüm insanları düşününce *midesi* bulandı. "Ve... insanlar bize senin dünyada hiç görünmediğini söylemişti. Bütün bunları ailemizi geri getirmek için mi yaptın? Onlarla hiç vakit geçirmiyor musun?"

Eleanor'un yüzünde bir kez daha bir ifade belirdi, bu sefer acıya daha yakındı.

"Kapa çeneni."

Joan, Eleanor'un çok özlediği ailesinin yanına dönmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti. Annem, Eleanor'un Graves ailesinin her bir üyesini gördüğünde ağladığını söylemişti. Ama Graves ailesi... Joan, onların da bu dünyadaki herkes gibi yeni Eleanor'dan korktuklarını tahmin ediyordu. Eleanor bunu hissetmiş miydi? "Annem, bu zaman dilimine geldiğinde başka bir Eleanor'u sildiğini söyledi. Annem, onun sana hiç benzemediğini söyledi."

"Oh, kes *sesini!*" Eleanor, Joan'a bir güç patlaması daha gönderdi. Bu seferki, masaları ve sandalyeleri arka duvara çarpacak, Ruth'u geriye sendeleyecek kadar güçlüydü, ama Joan sanki onu emmiş gibi görünüyordu. Düşünmeden onu tekrar yok etmişti.

Ve şimdi, Joan kalkanı eritmeye konsantre olurken, bariyerin titrediğini hissetti. Cam gibi parıldayan bariyere bakakaldı, birden nefesi kesildi. *Yok ol*, dedi ona, ve bariyer tekrar titredi. Eleanor'un ona daha fazla patlama atmaya çalıştığını hissedebiliyordu, ama hiçbirisi ona ulaşamadı. *Yok ol, dedi Joan kalkanına. Tanrı aşkına, yok ol!*

Eleanor'un ona daha fazla patlama göndermeye çalıştığını hissedebiliyordu, ama hiçbirisi ona ulaşamadı. *"Yok ol,"* dedi Joan kalkanlara. *"Tanrı aşkına, yok ol!"*

Bir dakika sonra Eleanor, serbest eliyle Joan'ı fiziksel olarak geri itti. Ancak bu zayıf bir hareketti. Eleanor duvara sıkışmış olduğu için fazla uzanamıyordu. "Tanrım, mezar gücünü kullanmakta çok kötüsün!" Eleanor ona bağırdı. "Daha fazla pratik yapmalıydın!"

"Sanırım hayatımı kurtarmakla meşguldüm," dedi Joan sinirli bir şekilde. "Senden!"

"Bu aptalca bir bahane!"

"Sen aptalca bir bahanesin!" diye bağırdı Joan.

Joan, Ruth'u her zaman kız kardeşi gibi görmüştü, ama gerçekte Ruth'la hiç böyle konuşmamıştı. Eleanor, onda çocukça bir yan ortaya çıkarıyor gibiydi; belki de *bu*, gerçek zaman çizgisinin bir kalıntısıydı.

"Yok ol!" diye bağırdı, Eleanor'a ve kalkanına olan öfkesini sözleriyle dışa vurdu. Bunu söylerken, elinin altındaki direnç tekrar titredi. Joan içinden bir güç dalgası yükseldiğini hissetti. "Yok ol!"

Bunu söylerken kalkan titreyerek duman gibi kayboldu. Joan, ne yaptığını anlayamayacak kadar şaşkın bir şekilde bakakaldı.

Oraya vardığında, yapman gerekeni yap, demişti annesi sonunda. *Tereddüt etmeden yap.*

Aaron şimdi o sözleri tekrarladı. "Yap!" diye Nick'e bağırdı.

Nick'e talimat verilmesine gerek yoktu. Hançeri çoktan çekmişti ve şimdi onu Eleanor'un kalbine sapladı.

THIRTY-SIX

Joan geriye sendeledi, zaman çizgisinin parlaklığının kralın öldüğünde onu terk ettiğini hatırladı; parlaklık Eleanor'a akmış ve onu düşünülemez bir güçle doldurmuştu. Şimdi de aynı şey mi olacaktı? Zaman çizgisi ikisinden birine doğru akacak mıydı?

Ama Joan'ın şokuna, Eleanor acı içinde bir iniltiyle bıçağı göğsünden çekti.

"Siktir!" Eleanor tavana doğru bağırdı. "Oh *siktir*! Bu gerçekten acıttı!"

"Ölmüş olman gerekirdi," diye patladı Joan. Eleanor'a inanamayan gözlerle baktı.

Tüm planları Nick'e bu fırsatı vermek için yapılmıştı. Eleanor, Nick'i zaman çizgisinden koparmıştı; onu zaman çizgisinin muazzam gücüne karşı bağışık hale getirmişti. Ve Nick, Kral'ı öldürdüğü gibi Eleanor'u da öldürebilmeliydi.

"Kendi yarattığım şeyin beni öldürmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" dedi Eleanor, ağzını kıvrarak. "Şu anda ne olduğumu bilmiyorsun. Zaman çizgisini zaman çizgisini kendime o kadar sıkı bağladım ki, artık biz aynı varlık gibiyiz. Ben onun güçlerine sahibim, o da benimkilere. Ve Kral'dan çok daha güçlüyüm." Omzunda hala saplı olan kılıca yüzünü buruşturdu ve kabzayı sıktı. Dişlerini sıkarak, kılıcı duvardan çekmek için sertçe çekti. "Ah!" diye inledi. Sonra kılıcı vücudundan zorlukla çıkardı. "Beni bıçaklayan bir sonraki kişi işkenceyle öldürülecek."

"Eski günlerdeki gibi," dedi Nick, Joan'ın yanında sert bir sesle.

Jamie içinden küfretti. Yanında, Tom'un solgun yüzünde çilleri belirgindi. Hepsi, tek kartlarını oynadıklarını fark etmeye başlamıştı.

Eleanor mahvolmuş elbisesini düzeltti. Kalkanı geri gelmişti; solgun ışığı, ifadesini gizliyordu. "Ben öldürülemeyeceğim." Nick'in önüne kılıcı hor bir şekilde attı. "Ama *hepinizi* öldüreceğim. Sonra da..."

Bu zaman çizelgesini kilitte, bir daha beni rahatsız etme. Artık zaman çizelgesi yok. Artık şans yok.

Elbisesi yırtık deliklerden yaraları iyileşiyor, sinirler ve deri birbirine yapışıyor. Eleanor, Joan'ın bakışlarını gördü. "Kralın hiç sahip olmadığı yeteneklerim var," dedi ve Joan, Eleanor'un zaman çizgisinin gücünden destek alarak kendi yok etme güçlerini kullanarak kendini iyileştirdiğini hayal etti.

Nick ona doğru sallanarak tekrar saldırmak istedi ve Joan da bir şeyler yapmak için çaresizce kalkanına odaklandı, artık anlamsız görünse de. Eleanor çoktan onlara doğru geniş bir hareket yapıyordu.

Joan, başka bir patlama bekleyerek irkildi. Bunun yerine, ayakları aniden ayakkabılarına yapıştı ve halıya yapıştı. Hareket etmek için kıvrılmaya çalıştı ama kıpırdıyamadı. Bir korku dalgası hissetti. Kral da bunu yapmıştı. O zaman da korkunçtu, şimdi de korkunçtu.

Eleanor daha önce kılıçla zayıflamıştı, ama tüm güçleriyle birlikte gücünün geri geldiği belliydi.

Uzun bir dakika boyunca, Eleanor'un Nick'in ve Joan'ın yanından geçerken çıkardığı yumuşak ayak sesleri duyuldu. Ne tür bir ölüm vereceğini düşünürken, antik bir tanrıça gibi görünüyordu.

Nick hariç herkes olduğu yerde donakalmıştı. Joan, Aaron ve Nick Eleanor'un yanına gelmişlerdi, diğerleri ise Joan'ın sağında, güneş odasına daha yakın bir yerde toplanmışlardı.

Joan kendini hazırlamaya çalıştı ama dizleri titriyordu. Eleanor korkunç şeyler yapabiliirdi; katliamlar düzenlemişti. Az önce onu öldürmeye çalışan insanlara ne yapacaktı?

Joan'ın nefesi kesildi, Eleanor'un bakışları Nick'in elinde hala duran yüzüğe kaydı. Eleanor, yüzüğü ondan koparıp onu öldüreceğine söz vermişti. Bu zaman çizgisini kilitlemek için. Joan'ın ayakları yere yapışık olmasaydı, Eleanor'a hemen saldırırdı. Ancak olduğu gibi, ondan yaklaşık on adım adım uzaklıkta kalmıştı.

Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha. Sonra Eleanor tekrar yürümeye başladı.

Joan diğerlerine baktı. Onlar da açıkça bir saldırı bekliyorlardı. Joan'ın aklına, Eleanor'un yüzüğü kolayca alamayacağı geldi. Eleanor, kalkanı olsa bile fiziksel olarak Nick'in rakibi değildi ve Nick hala güçlerine karşı bağışıklığı vardı.

"Size pek çok şey yapabilirim," dedi Eleanor hepsine yumuşak bir sesle. "Kafalarınızı bedenlerinizden ayırabilirim. Sizi olduğunuz yerde kafanızı kesebilirim."

Joan yutkundu. Eleanor Nick'e doğrudan zarar veremeyebilirdi, ama geri kalanlara istediği her şeyi yapabilirdi. Nick, Joan'ın ve Aaron'ın bakışlarını yakaladı. Öfkeli ve çaresiz görünüyordu.

Aaron, kendi korkusunu gizlemeye çalışarak ikisine de küçük, gergin bir gülümseme attı. Eleanor'un bakmadığından emin olmak için etrafına göz attı. Sonra Joan'a dudaklarıyla "*Onu durdurabilirsin*" dedi.

Joan kafasını eğdi, kafası karışmıştı. Anlamıyordu. Eleanor'u nasıl durdurabilirdi? Artık Nick bile bunu yapamazdı. Nick de aynı derecede şaşkın görünüyordu.

Bağlantıyı bozabilirsin, diye Aaron Joan'a dudaklarıyla söyledi.

Joan keskin bir nefes aldı. Eleanor kendini zaman çizgisine bağlamış, onun gücünü emmişti. Ama Aaron haklıysa, bağ bozulabilirse —Eleanor tüm gücünü kaybedecekti. Ve o zaman Joan ya da diğerlerinden biri zaman çizgisinin kontrolünü ele geçirebilirdi. Bu mümkün müydü?

Joan bunu düşünürken Eleanor tekrar kollarını kaldırdı. Joan, Eleanor'un onlara atmak üzere olduğu şeyi savuşturmak için kendi elini kaldırdı. Nick ve Aaron'ın bakışlarını aradı, birdenbire bunların birlikte geçirecekleri son anlar olabileceğinden korkarak.

"Bize ne yapacaksın?" Jamie'nin sesi titriyordu. Tom elini uzattı ve Jamie onu sımsıkı tuttu.

"Sizi öldüreceğim." Eleanor'un sesi çok soğukkanlıydı. "Ama dürüst olmak gerekirse, ellerimi kirleten biri hiç olmadım." Sesini biraz yükseltti. "Sizi çağırıyorum! *Curia Monstrorum* üyeleri! Bana gelin! Yeminlerinize cevap verin!"

Joan'ın ensesindeki tüyler, Eleanor'dan yayılan güçle diken diken oldu —zarar verici bir patlama şeklinde değil, yavaşça sızan duman gibi. Yan yatmış kırık bir lamba titreyerek yanmaya başladı. Joan nefesini tuttu. Partide *Curia Monstrorum*'u zar zor görmüştü, ama uzaktan bile güçleri tüylerini diken diken etmişti.

Ayaklarını hareket ettirebilmeyi dileyerek kıvrıldı. Kaç kişi geliyordu? Nick'in bile başa çıkamayacağı kadar çok mu olacaktı? Kalbi aniden vurmaya başladı. Bu odayı seçmişlerdi çünkü her iki tarafındaki kapıların girişi dardı. Saldırganlar tek tek girmek zorunda kalacaktı...

Bunu düşünürken, tüm oda sallanmaya başladı.

Ve sonra karşıdaki duvar patladı.

Mahkeme üyeleri, sivri sıva ve kırık tahtaların üzerinden atlayarak içeri girdiler. Joan, onlarca kişinin olduğunu gördü ve dehşete kapıldı. Orta Çağ elbiseleri, Gürcü takım elbiseleri ve paltoları, Demir Çağı elbiseleri ve torquesler. Onların saf gücünden dolayı hava statik elektrikle çatırdadı.

"Öldürün onları!" diye emretti Eleanor.

O sözünü bitirmeden Nick harekete geçti. Eleanor'u bıçaklamak için kullandığı hançeriyle birlikte yerden kılıcı kaparak aldı.

Mahkeme üyelerinden biri elini kaldırdı ve odayı büyük bir güç dalgası sarsarak salladı. Sandalyeler ve masalar parçalandı, aynalar kırıldı. Yere yapışmış halde, Joan ve diğerleri, ölümcül gücün kendilerine doğru yayılmasıyla sadece çığlık atabildiler.

Joan kendi elini havaya kaldırdı. Belki de korkudan, ya da sevdiklerini korumak için duyduğu çaresiz ihtiyaçtan, ama daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir güç içinden fışkırdı, odayı kapladı ve patlamayı etkisiz hale getirdi.

Geriye sendeledi ve ayaklarının yapışık olmadığını fark etti. Sadece saldırıyı engellemekle kalmamış, kendini de kurtarmıştı. Hızla arkasına baktı. Ruth, Jamie, Tom ve Aaron da tekrar hareket ediyorlardı. Uçan tahta ve cam parçalarından kaynaklanan kesikler dışında çoğunlukla yaralanmamış görünüyorlardı.

Bir an için Joan sadece kendi titrek nefesini duyabiliyordu. Sonra diğerlerine bağırdı. "Arkamda kalın!"

Nick'in yıkılmış duvarda savaştığını, saldırganların yaklaşmasını engellemeye çalıştığını belli belirsiz fark ediyordu. Kılıcı ete saplanıp çıkarken acı çığlıkları duyuluyordu. İki ya da üç canavar onun elinde düşmüştü, ama Joan onun için çok korkuyordu. Tüm yeteneklerine rağmen o da bir insandı. Boynuna bir el değmesi onu öldürebilirdi.

Uzun bir dakika boyunca, güç odayı sarsarken, duvarları çatlatıp mobilyaları parçalarken, sadece panik ve kaos vardı. Joan, Nick savaşmaya devam ederken, elinden geldiğince patlamaları engelledi.

Diğerleri onun arkasına saklandı, Jamie ve Ruth küçük kalelerinde Frankie ve Sylvie'yi koruyordu; Tom ise onların önünde bir duvar gibi duruyordu. Aaron ise Joan'a doğru koştu, bir koluyla başını uçan tahta ve cam parçalarından koruyordu.

"Geri çekil!" Joan ona acil bir şekilde söyledi.

Ama Aaron onun yanına geldi, yüzü kararlı ve ciddi. Evin titremesi ve gürültüsünün altında sesini alçaltarak konuştu. "O bağı koparmalısın."

Joan, Eleanor'a bir bakış attı ve onu Nick'in daha önce duvara sıkıştırdığı yerde buldu. Kaosun içinde Eleanor biraz çökmüştü ve Joan, onun hala acı çektiğini hissetti. Eleanor, artık zaman çizgisiyle tek bir varlık olduklarını söylemişti, ama Joan hala iki ayrı varlık olduğu izlenimini taşıyordu. Konsantre olduğunda, Eleanor'un vücudunu saran hayalet gibi bir ışık şeridi görebiliyordu. Bağ.

"Görüyorum," dedi Joan titreyerek. O şeridi yırtıp attığını hayal etti. Bunu yapabilir miydi? Daha önce zaman çizgisinde delikler açmıştı. Ama hiç kasıtlı olarak yapmamıştı.

Başka bir patlama baskısı hissetti ve hızla geri döndü. Ama bağı odaklanması, tepki vermesi için bir an geç kalmasına neden oldu.

Güneş odasının pencereleri arkasında patladı ve Ruth çığlık attı. Joan'ı öfke ve korku sardı ve gücü yeniden kükredi. Diğerlerinin üzerine bir kalkan attı, tam zamanında. Uçan cam parçaları, yaptığı bariyere çarptığında kum haline geldi.

Ardından belirgin bir *ping sesi* duyuldu. Bir mermi, şimdi açık olan pencereden bahçeye doğru hızla geçti.

"Hayır!" Joan nefes nefese kaldı. Gücü mermileri durduramazdı; mermi hala ölümcül bir taş parçasıydı. Diğerlerini bundan koruyamazdı. Nick de mermileri durduramazdı. Canavarların güçlerine karşı bağıışıklığı vardı, ama silahlara karşı yoktu. Ve hala sadece bir hançer ve bir kılıçla savunmaya çalışıyordu. "Bizi öldürecekler!" Joan Aaron'a bağırdı.

Bir *ping sesi* daha duyuldu. Ama Joan geri çekilemeden, mermi havada kayboldu.

Joan, Ruth'un yanına koşarak gelip elini uzattığında nefesini tuttu. Ağzının açık kaldığını hissetti. "Sen...?" Ruth az önce o kurşuna Hunt gücünü mü kullandı? Onu başka bir ana mı gönderdi?

"Benim *yapabileceğimi* kim bilebilirdi? Ben bilmiyordum." Ruth'un sesinde titrek bir gülümseme vardı. Saçları güzel örgüsünden çıkmış, bukleleri yüzünün etrafında dalgalar halinde duruyordu. Yanağında bir cam parçası kesmiş ve kan izi vardı.

"Aileme anlatana kadar bekle." Gülüşü kayboldu ve Joan nedenini biliyordu.

Ruth mermileri durdurmuş, Joan ve Nick saldırıyı engellemiş olsa bile, Hunt'ları bir daha görmeleri pek olası değildi. Bunu sürdüremeyeceklerdi.

Ardından birbiri ardına patlamalar devam etti ve uzun bir süre Joan, onları durdurmadan başka hiçbir şeye konsantre olamadı. Umutsuzluk dalgası onu sardı. Belki Aaron haklıydı, belki Eleanor ile zaman çizgisi arasındaki bağı koparabilirdi. Ama bunu yaparken saldırılara karşı koyamazdı. "Aaron, ben... O bağı koparamam. Bunu *yapıp* bizi koruyamam."

"O zaman yapabileceğin her şeyi yap. Hepsini birden," dedi Aaron. Yüzündeki şüpheyi gördü. "Bunu yapabilirsin. Kendini tutma. Hisset."

Duygusal bir bileşen var, minibüste Joan'a söylemişti. Joan, gücünün güçlü duyguların yaşandığı anlarda ortaya çıktığını bir süredir biliyordu. Nick'i yok ettiğinde ve Nick'in öldüğünü sandığında zaman çizgisinde delikler açmıştı.

"Hisset," dedi Aaron tekrar. "Sadece hisset."

Joan'ın zor duyguları bastırma gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Şu anda bile, vücudunun gerçek korku ve öfkesini bastırmaya çalıştığını hissedebiliyordu.

Bir anı geldi aklına—Aaron'un banyo aynasında ona bakarken, elini göğsüne bastırıp baskıyı hafifletmesi. O baskı hâlâ oradaydı. Şu anda, göğüs kemiğinin arkasında, hissedilmeye çalışan bastırılmış duygular vardı.

Aaron haklıydı. Bağları koparmak istiyorsa, zaman çizgisinde bir delik açması gerekiyordu. Ve bunu yapmak için, bastırdığı tüm korkunç şeyleri hissetmesi gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı ve zihnini babasını ve sıradan hayatını ne kadar özlediğine yöneltti. Annesi olmadan büyümenin adaletsizliğini düşünmesine izin verdi. Bu zaman çizgisinde, annesinin iki çocuğunu da kaybettiğini. Nick ve Aaron'ın muadillerini ve onların acı dolu hayatlarını. Tüm ailesini ve Buradaki arkadaşları. Nick'in ailesi. Gerçek zaman çizgisini gördüğü anı düşündü. Hayatlarının nasıl olabileceğini, nasıl olması gerektiğini.

Derin bir nefes aldı ve ellerini kaldırdı. Sonra duygularının kendisini ele geçirmesine izin verdi.

Gücü kesintisiz bir alev gibi içinden fışkırdı ve etkisi anında oldu. Joan'ın gücü saldırı patlamalarını kaynağında durdurdu. Mahkeme üyelerinden karışık, şaşkınlık ve hatta korku dolu mırıldanmalar duyabiliyordu.

Eleanor'un gözleri ona çevrildi. "Bunu nasıl yaptın?" Şok olmuş gibiydi. Joan cevap veremedi. *Kendisi* de nasıl yaptığını bilmiyordu. "Eski güçlerin geri mi geliyor?" diye mırıldandı Eleanor. Joan cevap veremeden kendi kendine cevap verdi. "Gelip gelmemesi önemli değil. Yine de bana rakip olamazsın."

Joan yutkundu. Eleanor'un vücudunu saran kurdele yerinden kıpırdamamıştı. Daha derine inmesi gerektiğini biliyordu.

Zihnini kendine, Aaron'a ve Nick'e, kütüphanede birlikte geçirdikleri o değerli anlara yöneltti. Onlardan alınan her şeye. Hâlâ alınabilecek her şeye. Üzüntü ve acı onu parçalarken, bağı emretti: "Yok ol!"

Mezar gücü ona daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde cevap verdi, tüm evi sarsan dalgalar halinde yayıldı, önceki saldırılardan çok daha şiddetliydi.

Odanın her yerinde kadife perdeler ipek ipliklere dönüşerek tekrar koza haline geldi. Tuğlalar çamura eriyerek duvarlara kan gibi bulaştı. Ahşap paneller yeşile döndü ve yapraklar filizlendi. Ancak Joan'ın hayal kırıklığına rağmen, Eleanor'un zaman çizgisiyle olan bağı inatla bozulmamıştı.

Daha derine kazdı, gücünü ortaya çıkardı. Duvarın yanında Eleanor elleriyle işaret etti. Hiçbir şey olmadı. Saraydaki mırıldanmalar, Eleanor'un bile etkisiz hale getirildiğini fark edince gerçek korkuya dönüştü.

Her şey etkilenmiş gibiydi — insanlar hariç. Ayakların altında halılar, eğrilmemiş yün ve pamuk tüyleri gibi kabardı. Duvar kağıtları kürk gibi tüylendi.

Alçı da parçalanınca tavandan su damlamaya başladı, ta ki korkunç bir gürültüyle tavan çökene ve ardından çatı da çökene kadar. Herkes düşen mobilyalardan ve yağın tozdan geriye sendeledi. Joan yukarı baktı ve binlerce lastik kopuyormuş gibi bir hisse kapıldı. Ve aniden, gökyüzü kıvrılan gölgelerle doldu.

Arkasında Jamie nefesini tuttu. "Ali mühürlerini kıldın!"

O *yapmıştı*. Eleanor'un kırık zaman çizgisini gizleyen mühürleri yırtıp açmıştı. Ve bunlar sadece gökyüzünde değildi. Odanın uzak köşesinde de bir tane kırmıştı — şöminenin yanında gölgeler dönüyordu. Joan onları görünce titredi. Bu dünya gerçekten parçalanıyordu.

Ama Eleanor'un zaman çizgisiyle olan bağı kopmamıştı. Her şey dağılmaktaydı, ama o değil.

"Neden hala savaşıyorsun?" Eleanor boğuk bir sesle dedi. "Bunun anlamsız olduğunu bilmelisin! Vazgeç!"

"*Sen* vazgeç!" diye bağırdı Joan. Titremeye başlamıştı. Neden o bağı koparamıyordu? Onu koparacak gücü vardı,

içinde hissedebiliyordu. Sadece gücünün en derin kaynağına erişemiyordu.

Eleanor tekrar saldırdı, ama gücü yine kaynağında sönüp gitti. "Orada öyle durmayın!" diye bağırdı Mahkeme'ye. "Durdurun onu! Öldürün! Ne gerekiyorsa yapın!"

Joan daha da sert itti. Etrafındaki zaman çizgisinin inceldiğini hissetti ve gözlerini sıkıca kapattı, içinde daha fazlasını bulmaya çalıştı.

Eleanor aniden şok bir ses çıkardı ve Joan'ın gözleri birden açıldı. Başarmış mıydı?

Hayır. Hayal kırıklığına uğrayarak, hayalet gibi bağ hala Eleanor'un beline sıkıca bağlıydı.

Oda garip bir şekilde aydınlanmıştı, sanki biri perdeyi açmış ve güneş ışığı içeri dolmuştu.

Joan, Eleanor'un bakışlarını takip etti.

Onun şaşkınlığına, arkasındaki güneş odası tamamen sağlamdı — camlar kırılmamıştı ve sabah güneşi açık perdelerden tatlı bir şekilde içeri giriyordu. Joan, *bu* odayı görmediğini anlaması uzun bir saniye sürdü.

Gücünün son patlaması, başka bir zaman çizgisini gösteren bir pencere yaratmıştı —tıpkı annesinin Grave evinde yarattığı gibi.

Ve o pencerede başka bir Joan vardı.

Diğer Joan, güneş odasındaki bol döşemeli bir koltukta oturmuş, elinde bir kitap tutuyordu. Omuzlarına kadar uzanan saçları ve sakin ifadesi, Joan'ı ve etrafındaki harap evi görünce şaşkınlığa dönüştü.

Joan, karşıdaki Joan'ın da *onları* görebildiğini fark etti, tıpkı onların onu gördüğü gibi.

Joan'ın karşısındaki kişi Eleanor'u gördü ve yüzündeki şaşkınlık yerini saf, sarsılmış bir dehşete bıraktı. "*Eleanor!* Ne oldu?" Kitabı düşürerek ayağa fırladı. "O *senin* kanın mı?"

Eleanor'un ağzı açık kaldı. Şoktan, bu Joan'ın gerçek kimliği olmalıydı. Eleanor'un gerçek kız kardeşi. Ve bir kez daha, Joan zamanın dişlilerinin zaman çizgisinin dişlilerinin döndüğünü hissetti. Gerçek zaman çizgisinde de bu evdeymiş gibi görünüyordu. Her zaman bu eve geri dönüyordu.

"Seni hastaneye götürmeliyim!" Joan'ın muadili dedi. "Merak etme, ben..." Ama kız kardeşine doğru bir adım attığında, ortaya çıktığı kadar aniden ortadan kayboldu, sanki başından beri bir sabun köpüğüymüş gibi.

Eleanor'un ağız hala açık, sanki cevap vermek üzereymiş gibi. Güneş odasının yönüne bakıyor, yüzünde acı bir ifade var.

Annem Joan'a Eleanor'un hiç böyle pencereler yaratamadığını söylemişti. Joan, Eleanor'un Kral Grave ailesini yok ettiğinden beri gerçek kız kardeşini ilk kez gördüğünü fark etti.

Joan bunu düşünürken, Nick nefes nefese, "*Joan!*" diye bağırdı.

Sonunda biri savunma hattını aşmıştı. Joan tamamen şaşkına dönerek geriye sendeledi. Bir anlığına Conrad'ın olduğunu fark etti. Yüzü ve saçları ay ışığı kadar solgundu, tuhaf, cam gibi gözleri ona dikilmişti. Elinde bir silah vardı ve onu Joan'a doğrultmuştu.

Joan tepki veremedi Conrad ateş etti. O bir saniye sanki sonsuza kadar sürdü. Joan, Nick'in elinin Conrad'ı durdurmak için uzandığını görebiliyordu. Ruth'un bir an geç kaldığını hissedebiliyordu.

Mermiyi durdurmak için zaman yoktu. Joan'ın çılgılık atacak zamanı bile yoktu.

Bunu düşünürken bile, başka birinin çılgılık attığını fark etti.

"*Hayır!*" Bu kelime duygu dolu bir sesle söylenmişti. Ve bu ses Eleanor'a aitti.

Joan bunu bile kavrayamadan, mermi yüzünün önünden kayboldu.

THIRTY-SEVEN

Conrad'ın ateş ettiği andan itibaren her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, Joan hala dönüyordu, gelmeyen kurşundan hala çekiniyordu.

Şimdi geriye doğru sendeledi ve uzamış çimlerin üzerine neredeyse takılıp düşüyordu. Bakakaldı, artık Kahvaltı Salonu'nda olmadıklarını yavaşça kavradı. Burası başladıkları yerd, Holland House'un kalıntılarının bulunduğu yerd.

Burada hala gece yarısıydı, sanki hiç zaman geçmemişti.

Joan etrafına bakarken nefesi soğuk beyaz bir duman olarak dışarı çıktı.

Conrad gitmişti, *Curia Monstrorum* da öyle. Ama diğerleri buradaydı: Ruth, Nick, Aaron, Jamie ve Tom.

Ve Eleanor.

Diğerleri de Joan kadar şaşkın görünüyordu. Nick dizlerinin üstüne çökmüştü, Conrad ona ateş ederken ona uzanmaya çalışmıştı. Aaron'un eli de hâlâ uzanmış durumdaydı; şimdi gözlerini kırpı ve Joan'ın hayatta olduğunu fark edince rahat bir nefes aldı.

Joan nasıl hayatta kalmıştı? Az önce ne olmuştu? Eleanor onları kurtarmış mıydı? Bu imkansız görünüyordu, ama odadaki başka hiç kimse bunu yapabilecek güce sahip değildi. Joan Eleanor'a döndü. "Sen miydin? *Neden?*"

Eleanor diğerlerinden birkaç adım uzakta duruyordu, beyaz elbisesi hala kanla lekeliydi. Sanki kendisi de nedenini bilmiyormuş gibi hafifçe başını salladı.

Joan, olanları zihninde tekrar canlandırdı. Asıl Joan'ın Eleanor'a hemen kilitlendiği an; kanlar içinde ve korkmuş haldeki kız kardeşini görmüş ve ona ulaşmak için çaresizce ayağa kalkmıştı.

Ve Eleanor ona karşılık olarak sanki...

"Hâlâ onu seviyorsun," dedi Joan yavaşça. "Onu o kadar çok seviyorsun ki *beni de* seviyorsun."

"Ve beni hiç hatırlamıyorsun." Eleanor'un sesi biraz kısılmıştı. "Beni sadece *böyle* tanıyorsun."

Bu doğrudu. Joan onu sadece bir kötü kadın olarak tanıyordu; Joan'ın hatırladığı hayatında onun tek rolü buydu.

Aniden Eleanor'un son zaman çizgisinin sonunda blöf yapıp yapmadığını merak etti. Nick'e Joan'ın hayatı ile kralın hayatı arasında seçim yapmasını istemişti, ama onu gerçekten öldürür müydü? Joan artık o kadar emin değildi.

Ama Eleanor burada Joan'ı bebekken öldürmüştü. Başka bir zaman çizgisinde Hunts'ların Nick'in elinde ölmesini ayarlamıştı. Vicdansız seçimler, hem de çok fazla. Bunlara "*zorunluluk*" demişti.

Annem Eleanor'un ikna edilebileceğini düşünmüştü. Joan buna inanmamıştı. Ama şimdi... Gökyüzüne baktı. Eleanor'un kırık zaman çizgisinde gözyaşları görünüyordu. Yıldızların yerine sadece gölgeler vardı.

"Neden zaman çizelgesini düzeltmiyorsun?" diye sordu Eleanor'a. Gerçekten anlayamıyordu. "Neden bu kadar inatçısın? *Herkes* ölecek, Graves'ler de dahil. Onları kurtarmak için tüm bunları yaptın, ama yine de ölecekler."

"Hiç susmazsın, değil mi?" dedi Eleanor. Sesinde tuhaf, düz bir ton vardı.

"Eleanor..."

"Denemedim mi sanıyorsun?" Eleanor'un son kelimesi çatladı. "Haklıydın, tamam mı? Zaman çizelgesini gerçeklerden çok uzaklaştırdım ve eski haline getiremiyorum! *Denedim!*"

"Zaman çizgisini düzeltemiyorsan, kendin ondan ayrıl!" dedi Nick. "O gücü başkasına ver. Belki *onlar* düzeltebilir."

Eleanor hayal kırıklığı ve çaresizlikle bir ses çıkardı. "*Yapamam!* Kendime çok sıkı bağladım! Onu koparamam! Ve o bana bağlıyken ölemem! Ve sen aptalca bir kahramanlık yapmadan önce," diye Nick'e alaycı bir şekilde ekledi, "*senin* ölümün de bir fayda etmeyecek. Gerçek şu ki, yüzük seni o durgunluğa soktuğunda sen fiilen öldün. Ve ben *hala* zaman çizgisini kilitleyemedim. Yeterince güçlü değildim." Başını salladı. "Sürekli benimle savaşıyor. Kral'la hiç böyle savaşmış mıydı, bilmiyorum..."

Joan, umutsuzluğun dalgaları onu sardığını hissetti. Evi, gökyüzündeki Ali mühürlerini bozmuştu. Hatta gerçek zaman çizgisine bir pencere açmıştı. Ama Eleanor ile zaman çizgisi arasındaki bağ çok güçlüydü, koparamamıştı.

"Boşluk hepimizi yutacak," dedi Eleanor. "Tıpkı hikayelerde olduğu gibi."
"Senin yüzünden," dedi Joan. Sesindeki öfke cümlelerin sonunda sönüverdi.
. Yorgundu ve her yeri ağrıyordu. Eleanor'un omzunun da hala ağrıdığını hissedebiliyordu.

Eleanor ağzını açıp bir şey söylemek istedi, ama sonra kendini durdurdu.
"Evet," dedi ağır bir sesle. "Benim yüzünden."

Joan onun böyle söyleyeceğini beklemiyordu. "Ve kral yüzünden..." diye kabul etti.

Eleanor bir anlığına gözlerini kapattı. "Biliyorsun, neredeyse başardım. Neredeyse kazandım. Onu yendim. Keşke zaman çizgisini de ele geçirebilseydim, her şey yoluna girerdi."

Joan elini yüzüne götürdü, titredi. Kız kardeşine karşı her zaman birazcık his beslediğinde, Eleanor onu yeniden dehşete düşürüyordu. "Evet, zaman çizgisini gerçek bir galip yaptın." Gözlerini kapattı, aniden ondan bıkmıştı. Eleanor'un onlara yaşattığı her şeyle uğraşmaktan bıkmıştı. "Sence ne kadar vaktimiz var? Dünya boşluğa düşmeden önce?"

"Bilmiyorum," dedi Eleanor. "Günler. Belki haftalar."

Joan onu orada bırakıp diğerlerini kontrol etmeye gitti. Kesik ve çürükleri vardı, ama daha kötüsü yoktu. Frankie ve Sylvie'nin yastıklı çantalarda hala güvende olmalarına sevindi, hiç yaralanmamışlardı.

Joan kendini yine etrafına bakarken buldu. Hayal gücü müydü, yoksa gökyüzü eskisinden daha alçak mı görünüyordu? Boşluk daha mı yakındı?

Evin temellerinin çizgisini takip etti. Ona artık çok hüzünlü geliyorlardı: O güzel ev, toprağın üzerinde bir dizi çıkıntıya dönüşmüştü.

Duvar çizgisinin yakınında, Kahvaltı Odasında bulunan yırtık, tarlada ürpertici bir siyah leke oluşturuyordu. Ali mühürleri artık görünmez olduğu için, bunun gibi sıradan yerlerde kaç tane daha delik vardı?

Ve yakında, tüm dünya yok olacaktı. Bunun gibi kalıntılar bile kalmayacaktı.

Joan'ı bir anlık vatan hasreti sardı. Keşke babasını son bir kez görebilseydi. Aniden, kendi evinin kapısından girip ona sarılmak için can atmaya başladı.

Gözlerini kırıştırarak gözyaşlarını tutmaya çalıştı ve tarlanın içine doğru ilerledi. Bir dakika sonra ayak sesleri duydu. Dönmeden önce Aaron ve Nick'in geldiğini biliyordu.

"O kesik görür müyüm?" Nick nazikçe sordu.

"Kesik mi?" Joan dönüp yan tarafında ince bir kesik gördü, belki de uçan camdan olmuştu. "Oh." Rahatsız edici bir şekilde, Lucien Oliver'ın onu kılıçla kestiği yerin aynısıydı.

"Bir bakayım," dedi Aaron, kaşlarını çatarak.

"Sorun yok," dedi Joan, ama bakmalarına izin verdi. Aaron başparmağıyla kesik elbisesini ayırdığında, içini bir sıcaklık kapladı.

"Hmm," dedi Aaron, ve gerçekten bir şey yoktu, çünkü elbisesini tekrar düzeltti.

O ve Nick, Joan ile diğerlerinin arasında durdular. Garipti, ama burada, karanlıkta, diğerlerinin duyamayacağı bir yerde, sanki üçü yeniden yalnız kalmış gibi hissetti.

Joan boğazındaki ani yumruyu yuttu. "Keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik," diye fısıldadı. "Bağımızı koparamadığım için çok üzgünüm."

"Eleanor onu güçlendirmiş gibi görünüyor," dedi Nick, sesi güven verici bir şekilde gürledi. "Muhtemelen mümkün değildi."

"Sanırım. Ama..." Joan hayal kırıklığıyla ayaklarına baktı. "Orada bir pencere açtığımı biliyorum, gerçek zaman çizgisini ortaya çıkardım. Ama daha derin yırtıklar açtım. Bunu biliyorum. Boşluğu gösteren yırtıklar açtım. Kolezyumda, barda, hatta minibüste bile *gerçek* delikler açtım. İçimde daha fazla güç var. Hissedebiliyorum. Neredeyse ulaşabiliyorum. Sadece..." En çok ihtiyaç duyduğu anda, bir türlü ulaşamıyordu.

"Joan..." Aaron başladı, ama sanki bir şey fark etmiş gibi durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Nick.

Aaron ona, sonra Joan'a göz kırptı ve yüzünde Joan'ın tam olarak anlayamadığı bir ifade belirdi. "Sanırım anlıyorum," dedi ona . "Mahkemede neden tüm gücünü kullanamadığınızı anlıyorum." Joan başını soru sorar gibi eğdi.

"Haklısın," dedi. "Daha önce daha derin yaralar açtın. *Gerçek* yaralar. O bağı koparacak güç sende var." "Ama yapamadım," dedi Joan.

Aaron ona küçük ve biraz kırılğan bir gülümsemeyle baktı. "Biliyorum. Çünkü doğru tetikleyici yoktu. Ama şimdi görüyorum. Deseni görüyorum. Zaman çizgisinin dokusunda delikler açabilir ve boşluğu ortaya çıkarabilirsin. Annen bunu yapamadı. *Kral* bile yapamadı. Ama *sen* yapabilirsin. tam gücünü ortaya çıkaran şeyin ne olduğunu biliyorum."

Sesinde hâlâ tuhaf bir ton vardı ve Joan birdenbire içini bir tedirginlik kapladı. "Neden böyle?"

Aaron birkaç adım geri çekildi, kahvaltı odasının yıkıntılarına bir göz attıktan sonra bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Holland'ın evinde bir yırtık vardı.

"Holland House'daki yatak odasında mı?" Joan yatak odasında bir yırtık görmemişti.

"Bu gece gördüm," dedi Aaron. "Küçük bir yırtık, ama yukarı çıkarken gördüm." Gözleri, sanki onu haritalandırır gibi yüzünde dolaştı. "Dün beni sevdiğini söyledin. Sana inanmadım."

"Evet," diye Joan ona güvence verdi. "Seni *seviyorum*."

"Biliyorum." Aaron'un yüzü hissettikleri her şeyle doluydu — kendi sevgisi, sanki bir armağan gibi yüzeyde. "Artık biliyorum. Ve senin gücünü neyin tetiklediğini de biliyorum.

senin gücünü tetiklediğini de biliyorum. Sevdiğin birini kaybettiğinde ortaya çıkıyor." "Aaron," dedi Nick sertçe. "Ağlamaya çok yaklaştın! Bana gel!" bana!"

Joan, Aaron'ın korktuğunu gördü. Konuşurken geriye doğru yürüyordu ve kahvaltı odasındaki yırtığın tam kenarına gelmişti. Yırtık birdenbire ürkütücü bir büyüklüğe ulaşmıştı, ayna büyüklüğündeydi.

"İleri gel!" dedi Joan. "*Çok* yaklaştın!"

Aaron omzunun üzerinden ona bir bakış attı. Ancak hareket etmedi ve Joan'ın midesi bir anda düğümlendi.

"Aaron, ondan *uzaklaş*!" dedi. Aniden sesinde korku duydu.

"Seni *seviyorum*," dedi Aaron. "Sana *tapıyorum*." Bir adım daha geri attı ve bir an için uçuşunun kenarında durdu. Joan'ı soğuk bir korku sardı. "Sonunda dünyayı kurtaranın *ben* olacağımı kim düşünürdü?" diye ekledi titrek bir gülümsemeyle.

"Aaron!" diye bağırdı Joan. "*Hayır*!" Ona doğru atıldı.

Yanında Nick de kendini öne atmıştı ve neredeyse onu yakalıyordu. Aaron zıplarken parmakları Aaron'ın parmaklarına değdi. Ama çok geçti. İkisi de çok geç kalmıştı. Aaron çoktan boşluğun gölgesine düşmüştü.

Bir an için Joan'ın ciğerleri kilitlendi. Hareket edemiyordu. Nefes alamıyordu. Aaron'ın az önce yaptıklarına inanamıyordu. Hâlâ

ona uzanmaya çalışıyordu, sanki o çoktan gitmemiş gibi. Sanki onun gelecekteki tüm halleri yok olmamış gibi.

Boğazından bir ılık kopardı, sesi sert ve acı doluydu. Bacaklarının büküldüğünü hissetti ve sonra kendini yerde buldu, boğazı yanıyordu, Nick yanındaydı. Onu yakalayıp yere indirmiş olduğunu hissetti. Onu tuttuğunu hissetti.

Ellerinin altında çimlerin dokusu gerçek dışı geliyordu. Bütün dünya gerçek dışı geliyordu. Hıçkırıklar boğazından çıkıyor, bütün vücudunu titriyordu. Aaron ölmüştü. Joan buna inanamıyordu. Bu gerçek olamazdı.

Diğerlerinin bağırışlarını, sanki kendisi titriyormuş gibi yerin titremeye başladığını belli belirsiz fark ediyordu. Evdeyken, gücünün en derin kaynaklarına ulaşamamıştı

en derin gücüne erişememişti, ama şimdi onu içinde hissedebiliyordu, yükselen bir sel gibi engin ve korkutucu. Bu sefer onu memnuniyetle karşıladı.

Öfke ve keder onu sardı ve çimler, elleri altında solucanlar gibi kıvrılıp dönerek toprağı geri girmeye başladı. Tarlanın kenarında, ağaçlar küçölüp fidanlara dönuştü ve sonra tohumlara dönüşerek yok oldu. Yol eridi ve buharlaştı, sıcak asfaltın kokusu rüzgarı kesiyordu. Ötesinde, evler çıplak iskeletlerine kadar soyuluyor ve sonra temellerine geri batıyordu.

"Joan!" Nick'in sesi biraz korkmuş gibiydi.

Joan başını kaldırdı ve şokla tüm tarlanın deniz gibi dalgalandığını gördü. "Ne oluyor?"

"Sen yapıyorsun," dedi Nick. Onu daha sıkı tuttu. "Senin gücün!"

Joan, kederine korku da karışarak nefesini tuttu. Artık hissedebiliyordu — gücü şiddetli ve vahşi bir sel gibi içinden fışkırıyordu.

"O bağı koparmalısın," demişti Aaron, ve Joan'ın içinden bir başka sarsıcı hıçkırık çıktı. Aaron ölmüştü.

"O atladı," diye boğuk bir sesle söyledi Joan. "Hepimizi kurtarmak için yaptı!"

Nick'in yüzünde acı dolu bir ifade vardı, gözleri kederle dolmuştu. "Biliyorum."

Joan nefes almakta zorlandı. Aaron gitmişti. O *gitmişti*. Tek bir zaman çizgisinde değil, sonsuza kadar. Üzerine korkunç bir sis çökmüştü, ama Joan, o sisin içinde bile Aaron'un ondan tek bir şey istediğini biliyordu. Bunu yapmak zorundaydı, onun için.

Kendini zorlayarak ayağı kalktı ve titrek tarlanın karşısındaki Eleanor'un yanına yürüdü.

Kız kardeşi, etraflarındaki evler ve ağaçlar dağılırken, gözlerini kocaman açarak ona baktı. Ay ışığında, belindeki bağ, Joan'a saraydaki ışık gösterisini hatırlatan ürkütücü bir parıltı yayıyordu.

Joan, boğazı düğümlenerek uzandı, Eleanor'un onu durduracağını düşünerek. Ama Eleanor, Joan belindeki bağ tutarken sadece izledi. Hiçbir şey hissetmedi, ama elinin altında kumaş gibi buruşup parçalandı.

Joan yumruğunu bağın etrafına sıkıştırdı ve çekip kopardı. Daha önce, evdeyken bağ koparmaya yaklaşmamıştı, ama şimdi narin bir gazlı bez gibi yırtılıp kopmuştu.

Eleanor'un nefesi kesildi. Gözlerini Joan'dan ayırmamıştı. "Başardın," diye fısıldadı. Sonra yüzü buruştu ve bağ kendiliğinden özölmeye başlayınca şok ve acı içinde inledi. Geriye sendeledi ve sonra dizleri büküldü ve ellerinin ve dizlerinin üzerine yere düştü.

Joan da sarsılmış bir şekilde geriye sendeledi. Bağ, havada kıvrılarak boşluğun gölgelerini anımsatan hareketler yapıyordu. Ancak gölgelerden farklı olarak, kıvrılıp bükölürken doğaüstü renklerle parlıyordu.

Joan, şeridin yükselmesini izlerken, yine zayıflatıcı bir keder hissetti. şeritte yabancı bir şey vardı, ama aynı zamanda güzeldi. Soğuk bir alev gibi. Canlanan bir aurora gibi. Aaron'un bunu görebilmesini diledi.

Ürkütücü kıvrımı Eleanor'un üzerinde süzölürken, Joan onun yakınlarda tasmayı alabilecek, zaman çizgisini kontrol edebilecek kadar güçlü birini aradığını hissedebiliyordu.

Sonra Joan'ın şokuna, *ona* doğru sıçradı.

Onun önünde süzölerek kendini sundu ve Joan'ın nefesi kesildi. Nick, *Eleanor'u öldürürsek yeni bir zaman çizgisini şekillendirebileceğimizi* söylemişti.

Joan *yapabilirdi*. Bunu hissedebiliyordu — bunun olasılığını. Daha iyi bir dünya yaratabilirdi — insanların mutlu ve huzurlu olduğu *iyi* bir dünya. Canavarlar ve insanların çatışmadığı bir dünya. Asıl benliğinin istediğı türden bir barışı sağlayabilirdi. Konuşmaya ya da ikna etmeye gerek yoktu. Bunu başarabilirdi.

Şu anda zaman çizgisinin sesini neredeyse duyabiliyordu. Muazzam bir zeka, ona şu soruyu soruyordu: *"Tasmayı alacak mısın?"*

Joan bir adım öne çıktı. Sunulan gücün parıltısının arkasında, başka bir şekil görebiliyordu — karanlıkta sadece bir siluet. Derin bir nefes aldı. Zaman çizgisinin kendisinin büyük canavarıydı. Boynuna acımasızca bağlanmış bir şey vardı ve Joan'ın, tasmanın diğerk ucundaki tasmayı gördüğünü anlaması uzun bir süre aldı.

kısının diğerk ucundaki tasmayı gördüğünü anlaması uzun zaman aldı.

Nick'i aramak için döndü. Nick, Eleanor'un yanına kadar onu takip etmiş ve şimdi birkaç adım ötesinde durmuş, ona sabit bir bakışla bakıyordu.

Zaman çizgisini kendi iradesine göre şekillendirmek, insanları şekillendirmek demektir, o gece kütüphanede ona söylemişti.

Ve bunu yapabiliirdi. Bu, ona sunulan güçtü. Tasmayı eline alıp yeni bir zaman çizelgesi yaratabilir, herkese, insanlara ve canavarlara iradesini dayatabilirdi. Herkesi istediğı gibi olmaya zorlayabilirdi.

Ama... "Bu doğru olmaz," dedi Nick'e. *Joan'ın* iyi bir zaman çizelgesi oluşturacağını kim söyleyebilirdi ki? Eleanor ve Kral, bunu yaptıklarına inanmışlardı.

"Biliyorum." Nick'in gözleri çok yumuşaktı. "O gece söylediklerini çok düşündüm." Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Sanırım bunun yerine çok konuşmamız gerekecek."

"Tıpkı orijinal zaman çizelgesinde yaptığımız gibi," diye mırıldandı Joan. Ancak bu sefer Aaron yoktu. Acı yine onu sardı, o kadar nefes alamayacak kadar yoğun ve eziciydi. Aaron bir daha asla onlarla birlikte olamayacaktı.

Önündeki parlayan ışığa döndü. *Tasmayı alacak mısın?* zaman çizgisi tekrar sordu.

Cevap olarak Joan elini uzattı. Gücüyle tasmanın ötesine uzandı, tarlanın ötesindeki canavarın kendisine, elinde tasmanın sert ipini hissedebilecek kadar yaklaştı.

Sonra sertçe çekti ve canavarın boynundaki tasmayı kopardı. İp düştü ve zaman çizgisi serbest kaldığında etraflarında bir *çıt sesi* duyuldu.

Eleanor acı içinde tekrar nefes aldı, sanki tasmanın son birkaç ipi hala ona bağlıymış gibi. Öürken gözleri Joan'ı aradı, nefesini verirken acı dolu ifadesi rahatlamaya ve rahatlamaya yakın bir ifadeye dönüştü. Zaman çizgisini kendine o kadar sıkı bağlamıştı ki, onsuz yaşayamazdı.

Joan yutkundu. Eleanor'un gözlerinde son anlarında bir özür var mıydı? Emin değildi.

Yukarıda, zaman çizgisinin ışığı gökyüzündeki delikleri dolduruyordu ve tarla değişmeye başlamıştı.

Nick, Joan'ın yanında bir duvar yükselince uyarı için bağırdı. Ev geri dönüyordu. Zaman çizgisi çoktan yeni bir şeye dönüşmeye başlamıştı.

Nick, Joan'ın elini tuttu ve diğerleriyle birlikte koştular — bir zamanlar bahçenin olduğu yere. Sonra, Joan son gücünü toplayarak bir kalkan oluşturdu ve kendini ve diğerlerini değişen zaman çizgisinden korudu.

Başardıklarını anladı. Dünyayı kurtarmışlardı. Ve bunu düşünür düşünmez, birdenbire kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başladı.

Eleanor ölmüştü ve Joan'ın bir parçası onun da ölmesini diledi. Çünkü Aaron boşluğa adım atmıştı. Hepsini kurtarmıştı, ama orada olamayacaktı. Yeni zaman çizgisinde ya da başka bir zaman çizgisinde olmayacaktı. Onları kaybetmişlerdi.

Karanlık çöktüğünde, bu bir rahatlama oldu.

THIRTY-EIGHT

Joan yavaşça uyandı, yanağı düzensiz çimlere bastırılmıştı. İnledi ve Nick endişeyle yanına diz çökünce bir gölge üzerinden geçti.

Saçlarını nazikçe gözlerinden çekti. "İyi misin?"

Joan ağzını açtı ve sonra az önce olan her şeyi hatırladı. Eleanor'u yenmişlerdi, ama... "O gitti," diye boğuk bir sesle söyledi Joan. "Aaron *gitti*." Nick onu kollarına aldı. Joan da ona sarıldı, çaresizce sıkıca. "Diğerleri...?" Dönüp etrafına baktı.

İlk olarak çimlerin üzerinde diz çökmüş Jamie'yi gördü. Jamie inledi ve Tom ona bakmak için sürünerek yaklaştı.

"Hala buradasın!" dedi Jamie boğuk bir sesle, sesinde rahatlamanın gözyaşları vardı. Tom'un boynuna sarıldı.

"Sadece ben değilim," dedi Tom. Hala sırt çantalarının içinde güvenle yatarken, küçük tüylü kafalarını meraklıca dışarı çıkaran Frankie ve Sylvie'yi işaret etti.

Ruth da oradaydı, koyu renkli bukleleri dağınıktı. Joan, Nick'i bırakıp ona da sarıldı ve Ruth, Joan'ın sırtına kollarını dolayarak onu sıktı. "Sence eve geldik mi?" diye fısıldadı Ruth titrek bir sesle.

Joan geri çekildi. Soğuk bir sonbahar sabahına inmişlerdi. Çimlere kahverengi yapraklar serpilmişti ve havada nemli ve bitkisel bir koku vardı. Önlerinde, Holland House, zaman çizelgesindeki önceki haliyle duruyordu.

: güzel, harap bir cephe. "Bunu anlamak için sokağı görmemiz gerek." Bunu söylerken boğazı düğümlendi. Aaron yokken nasıl eve dönmüş olabilirdi? Şokun etkisi tekrar onu vurdu. Buna dayanamıyordu.

"Ben gidip bakayım," dedi Nick yumuşak bir sesle.

Joan aniden hareket etme ihtiyacı duydu. Aaron'un ortadan kaybolduğu yerde öylece diz çöküp kalamazdı. "Ben de seninle geliyorum."

Nick kolunu Joan'ın omzuna doladı ve onu kendine çekerek çimlerin yanındaki patikadan ana yola doğru yürüdüler. Düşen yapraklar ayaklarının altında çıtırdadı ve Joan gözyaşları arasında seyrekleşen ağaçlara ve gökyüzüne baktı.

Kapıda, Kensington High Street'in tanıdık kalabalık kavşağını, arabaları, insanları ve dükkanları izledi. Mimari ve moda yine tanıdık geliyordu. Kimse numaralı kolye takmıyordu.

"Ev gibi görünüyor," dedi Nick yumuşak bir sesle.

Burası evi değildi. Aaron boşluğa atlamıştı ve geri dönüşü yoktu. Dünyalar arasındaki hiçlik tarafından yutulmuştu ve sanki hiç var olmamış gibiydi. Binlerce hayat daha olsa bile yeniden doğmayacaktı.

Joan çok özlemişti. Geri dönmeyi defalarca hayal etmişti. Ama şimdi buradaydı ve sadece boşluk hissediyordu. "Ne yapacağız?" Sesi boş çıkmıştı.

O anda yakınlarda tanıdık bir ses duyuldu, şık, kesik kesik sesli harflerle. "Şey... Seni bilmem ama *ben* sıcak bir duş ve temiz kıyafetlere ihtiyacım var. Sonra... Sanırım randevumuz vardı, değil mi?"

Joan hızla döndü ve bakakaldı.

Aaron çimlerin üzerinden onlara doğru yürüyordu, her zamanki gibi güzel, mükemmel ve kendine özgü, gri gözleri Joan'ın hiç görmediği kadar yumuşaktı.

Hayattaydı. *Hayattaydı*.

Adımları hızlandı, ama Joan da çoktan hareketlenmişti. Kendini onun kollarına atarken hıçkırarak ağladığını duydu. O da onu şiddetle kucakladı, rahat tavırlarına rağmen rahatladığı belliydi. Nick de onlara katıldığında, Joan diğer kolunun açıldığını hissetti.

"*Nasıl?*" diye sordu Joan. Onu asla bırakmak istemiyordu. "Boşluğa atladın!"

"Biliyorum," dedi Aaron, sesi biraz titriyordu, ne gülme ne de ağlama gibi.

"Yıldızlar arasındaki boşluğa atlamak gibiydi, hiç durmayacağımı sandım."

Nick ikisini de içgüdüsel olarak koruyarak kendine çekti.

"Seni kaybettiğimizi sandık." Joan sesinin titrediğini duydu.

Aaron hafifçe başını salladı. "Bu kulağa garip gelecek, ama sanırım zaman çizgisi benimle konuştu. Kelimelerle değil, ama... Onu kurtardığımızı biliyordu ve minnettardı. Bana bir hediye vermek istedi. *Sana* bir hediye vermek istedi. Bize teşekkür etmek için." Birden utangaç bir ifade takındı. "İşte bu yüzden buradayım."

EPILOGUE

Joan gözlerini kapattı. Güneşin ısıttığı piknik battaniyesinin üzerine uzandı, başını Aaron'un kucağına koydu ve Nick de onun bükülmüş dizlerine yaslandı. Eve dönmelerinin üzerinden bir yıl geçmişti ve Aaron, yıldönümünde bir şeyler yapmayı önermişti. *Kutlamak için*, demişti. *Hatırlamak için*.

"Çim lekeleri için endişelenmiyor musun?" diye sordu Joan Aaron'a. Aaron, her zamanki gibi heather grisi takım elbisesiyle, sırtını ağaca dayamıştı.

Aaron bu soruya eğlenmiş gibiydi. Eğilip Joan'ın alnına bir öpücük kondurdu. "Hayır."

Nick memnuniyetle yumuşak bir ses çıkardı. "Gerçekten bu pikniği yiyecek miyiz?"

"Yani..." Aaron mırıldandı, sesi gülümsemeyle ısındı. Nick'e baktı, Nick de ona düşünceli bir bakış attı.

Joan'ın yüzü güneşten çoktan kızarmıştı, ama daha da kızardığını hissedebiliyordu. "Dışarıdayız," dedi gülerek.

Aaron ona baktı, ifadesi o kadar yumuşaktı ki Joan'ın nefesi kesildi. Başka hiçbir zaman ona böyle bakmamıştı. Başparmağını Joan'ın yanak kemiklerinin kızardığı yere sürttü. Joan, Aaron'ın onu utandırmayı sevdiğini öğrenmişti.

"*Benim* arazimde," dedi Aaron. "*Çok büyük, çok özel* arazimde."

"Öğle yemeğine misafir çağırdık," diye hatırlattı

Joan. "Bu kimin fikriydi?"

"Senin."

"Korkunç bir fikir. Berbat." Aaron her cümleyi öperek söyledi. "Bunu sana sonra telafi etmeliyim."

"Sanırım teknenin sesini duyuyorum," dedi Nick, sesinde de bir gülümseme vardı.

Joan başını eğdi ve o da duydu — nehirden gelen bir motorun böcek vızıltısı.

Ancak ilk gelen Ruth'du, kocaman bir sepetle. "Çok yemek getirdim." Bir iniltiyle battaniyenin üzerine yığıldı. "Herkes yemeli, sepet *çok* ağırdı."

"Yeriz," diye söz verdi Joan. Sepeti boşaltmaya başladı: altı çeşit sandviç ve küçük tuzlu tartlar. Çörekler, reçel, krema, kirazlar, çilekler, ahududular. "Bunları nasıl taşıdın?"

Nehirde, Jamie ve Tom'un dar teknesi Oliver'ların özel iskelesine yanaşıyordu. Frankie ve Sylvie önce atladılar ve yiyecekleri incelemek için yanlarına geldiler. yiyecekleri incelemek için yanlarına geldi.

Ruth sepetten soğuk tavuklu bir kap çıkardı ve her bir hayvan için kemiklerden parçalar kopardı. "Geç kaldınız!" diye bağırdı tekneye.

"Üzgünüm," dedi Jamie neşeyle, ipi iskeleye bağlarken. "Tam olarak istediğin ana zaman yolculuğu yapamayınca zamanında gelmek çok zor."

Bir yıl, diye düşündü Joan. Kimsenin zaman yolculuğu yapamadığından beri bir yıl geçmişti. "Özlediğim şeyler *var*," dedi Aaron, solgun saçlarını alnından geriye iterek.

"Hava durumunu seçebilmek mi?"

"Hava durumunu seçebilmek mi?" diye sordu Ruth. "Garum ve silphium," dedi Tom.

"Her zaman mükemmel olgunlukta meyveye ulaşabilmek," dedi Jamie.

"2380'ler," dedi Tom. "O yıllar çok güzel olacak."

"Çok fazla konuşuyorsun," diye mırıldandı Nick, Aaron ise ona baktı ve Joan ve Nick'e karşı olduğu gibi yüzündeki ifade yumuşadı.

"Bedeli çok ağırdı," diye fısıldadı Aaron. "Çok ağır," diye onayladı Joan.

Ama hepsi seyahat edememeyi özlüyordu, bunu biliyordu. Aaron bazen Londinium'da olduğunu hayal ederdi. Viktorya döneminde olduğunu. Gelecekte olduğunu. Bazen gözlerinde özlemle uyanırdı.

Burada olmayı tercih ederim, derdi bazen. *Özleyebilirim, ama burada seninle olmayı çok daha çok tercih ederim.*

Joan da rüya gördü. Holland House yanmadan önceki halini gördü. 1990'lardaki St James Park'ı gördü. 1800'lerdeki Limehouse'u gördü. Ama en çok, zaman çizgisinin dalgalanmasını ve değişmesini özledi. Kaybolana kadar bunun ne kadar rahatlatıcı olduğunu bilmiyordu.

"Kaybettiğimizden daha fazlasını kazandık," dedi Aaron şimdi, ciddi bir şekilde.

Bu doğruydı. Bu yepyeni bir zaman çizelgesiydi; orijinal değildi ve daha önce yaşadıkları hiçbir zaman çizelgesine benzemiyordu. Ve bu *iyiydi*. Joan'ın annesi burada hayattaydı, Aaron'ın annesi de öyle. Joan'ın babası da buradaydı. Nick'in ailesi. Liu ailesi.

Avlar. Mezarlar... Joan ve Nick'in seyahat etmek için kendilerine ayırdıkları zaman bile geri dönmüş gibiydi. Aileler hala kendi güçlerine sahiptiler ve Aaron'un annesi bu gücü kullanarak onları kontrol etmişti; onları dikkatle incelemiş ve ikisinin de bir ömür boyu ömürleri kaldığını vaat etti.

Joan ve Aaron ile Nick arasında çok değerli, harika bir şey vardı. Joan, bu kadar mutlu olabileceklerini hiç hayal etmemişti.

Eleanor ise gerçekten gitmişti. Belki boşluk tarafından yutulmuştu. Ya da belki zaman çizgisi onu tamamen silmişti. Artık kendi anneleri bile onu hatırlamıyordu. Büyükannesi bile. Sadece Joan ve bugün burada olan insanlar

...

"Başlayalım mı?" diye sordu Joan diğerlerine.

Nick'in kibritle yaktığı mumla küçük bir mumya kağıdı tekne getirmişti. Joan tekneyi nehre koydu ve ışığı çoktan sönmeye başlayan teknenin yavaşça akıntıya kapılıp gitmesini izlediler.

Kendisine ve sevdiği insanlara bu kadar zarar vermiş birini hatırlamak istemek belki garipti. Ama Eleanor bir zamanlar Joan'ın kız kardeşi olmuştu.

Öğleden sonra geç saatlerde, güneş batmaya başlamışken, hepsi rahat bir sessizlik içinde uyukluyorlardı. Sylvie, aylardır Frankie'ye ısınmıştı ve şimdi başını Frankie'nin sırtına dayamış, mırıldanıyordu.

Joan neredeyse boşalmış olan kutuya uzanırken Tom, "Son çilek olmasın sakın," diye mırıldandı.

"Çok geç," dedi Joan.

"Biliyorsun... Liu ailesine hala iki iyilik borcun var," dedi Jamie tembelce.

"Bütün aileni hayata döndürdüm!" diye şikayet etti Joan. Ama çileği Jamie'ye uzattı, Jamie de Tom'a uzattı, Tom da Joan'a kendini beğenmiş bir bakış atarak çileği ağzına attı.

"Sepette daha var," dedi Ruth, güneşin sığağından korunmak için gözlerini mutlulukla kapatarak.

Joan hasır sepete uzanırken, nehrin karşısından bir esinti esti. Bütün hafta hava sıcaktı ve esinti hoş bir değişiklik oldu. Sepetin etrafındaki çimlerin hala hareketsiz olduğunu fark edene kadar birkaç saniye çilekleri aradı.

Yavaş yavaş bunun fiziksel bir his olmadığını anladı. Zamanın kendisiydi. Bir yıldır ilk kez bunu hissediyordu.

Diğerlerine döndü. Hiçbiri bunu hissetmemiş gibiydi, ama Aaron Joan'ın tepkisini gördü. Kafasını merakla eğdi ve bu Nick'in ikisine dönmesine neden oldu.

Joan nefesini tuttu, zaman çizgisinin nehir boyunca yayılan gücünü hissetti.

Bu yeni zaman çizgisine geldiklerinden beri ilk kez, bir gün hep birlikte tekrar seyahat edebileceklerini merak etti — belki bu sefer ağır bir bedel ödmeden.

Sonra zihni daha da uzaklara gitti. Eleanor'un bile bir şans daha yakalayabileceği bir gün hayal etti. Kurtuluşa erişme fırsatı bulabileceği bir gün. Bu mümkün olabilir miydi?

Sonra bir esinti daha geldi, kelimeler kadar net bir hisle birlikte, sanki zaman çizgisi onun sorusuna cevap veriyormuş gibi.

Belki bir gün.

ACKNOWLEDGEMENTS

Joan, Aaron ve Nick'e veda etmek (en azından şimdilik) çok acı tatlı. Onların ilk versiyonlarını on yıldan fazla bir süre önce yazdım ve şimdiden onları yazmayı özlüyorum. Aynı zamanda, onların hikâyesini tamamlamış olmaktan çok mutluyum ve bu dünyayı ve bu karakterleri okuyucularla paylaşmak kelimelerle ifade edilemeyecek bir mutluluktur. Only a Monster serisini yazmaya başladığımda, bu kadar çok insanın okuyacağını hayal bile edemezdim. Bu kitapları seven ve hakkında konuşan herkese çok teşekkür ederim. Desteğiniz benim için çok değerli.

Yıllar boyunca, bu kitapları yazarken çok büyük destek gördüm: Her zamanki gibi, babama, Jun'a, Ben'e, Moses'a, Lee-Chin'e, Wennie'ye, Zaliyah ve Nina'ya sevgi ve destekleri için teşekkür ederim.

Eleştiri ortağım Cat'e de, yıllardır beyin fırtınası yapmamda, sorunları çözmemde ve el yazmalarımızı paylaşmamda bana verdiği yardımlar için çok teşekkür ederim.

sen olmasaydın bu kitaplar asla var olamazdı!

Yıllar boyunca arkadaşlarımdan (ve arkadaşlarımdan arkadaşlarından ve ailelerinden) aldığım desteğe çok minnettarım! Ve arkadaşlarımdan ve arkadaşlarımdan ailelerinin desteğine de çok minnettarım! Ve yardımlarını esirgemeyen diğer yazarlara da teşekkürler): Shelley Parker-Chan, Rose Hartley, Lilliam Rivera, Mike Reid, Evan Mallon, Alison Laming, Susan Trompenaars, Jessica Boland, Sharon Brown, Kathryn Lindsay, Kelly Nissen, Noni Morrissey, Amanda Macdonald (ve Tamlyn), Emma Durbridge, Leanne Robertson, Madeleine Daniel, Kate Murray, Anna Cowan, Belinda Grant, Katya Dibb, Liana Skrzypczak, Leanne Yong, LinLi Wan, Ming Tan, Naomi Novik, Amie Kaufman, Jay Kristoff, Astrid Scholte, Ellie Marney, Sarah Rees Brennan, Stephanie Garber, Chloe Gong, Adalyn Grace, Alexis Hall, Jess Barber, adrienne maree brown, Pip Coen, Bernard M Cox, Nathan Hillstrom, Becca Jordan, Travis Lyons, Eugene Ramos, Sara Saab, Melanie West, Tiffany

Wilson, Elaine Cuyegkeng, Kat Clay, Aidan Doyle, Emma Osborne, Sophie Yorkston ve Suzanne Willis.

Adams Literary'deki harika menajerim Tracey Adams olmasaydı bunların hiçbiri gerçekleşmezdi (Josh Adams ve Anna Munger'a da teşekkürler!).

İngiltere ve Avustralya'daki harika temsilciliğin için Christabel McKinley'e de teşekkür ederim.

ABD'deki HarperCollins'te, bu serinin başından beri benimle olan parlak, bilge ve harika editörüm Clare Vaughn'a teşekkür ederim. Notların her zaman çok anlayışlı ve tam isabetli. Harika üretim editörüm Caitlin Lonning'e, keskin gözlü kopya editörüm Jessica White'a ve düzeltmenim Lana Barnes'a da teşekkür ederim.

İlk kitabın kopya editörlüğünü yapan Karen Sherman ile birlikte, beni pek çok utanç verici hatadan ve tutarsızlıktan kurtardınız, ayrıca kitapları büyük ölçüde sıkılaştırıp iyileştirdiniz.

İlk editörüm Kristen Pettit'e de çok teşekkür ederim.

Bu kitaplar sizin sayenizde var ve size minnettarım.

Harper'daki tüm harika ekibime de teşekkür ederim: yönetici editör Gwen Morton, üretim müdürleri Allison Brown ve Meghan Pettit, pazarlama direktörü Audrey Diestelkamp, basın danışmanı Anna Ravenelle, tasarımcılar Jessie Gang ve Alison Klapthor ve kapak sanatçısı Eevien Tan (bu seri için yaptığınız sanat eserlerine bayıldım!). İkinci kitabın yayınlanmasına öncülük eden Alice Jerman'a da çok teşekkür ederim.

Avustralya'daki Allen & Unwin'deki parlak ve sevimli ekibime, bana verdiğiniz büyük yerel destek benim için çok anlamlıydı. Kate Whitfield, Jodie Webster, Eva Mills, Sandra Nobes, Liz Kemp, Simon Panagaris, Reem Galal, Arundhati Subhedar, Anna McFarlane, Nicola Santilli ve bu kitaplar üzerinde çalışan ve destekleyen herkese teşekkür ederim.

İngiltere'deki Hodder & Stoughton'daki harika ekibime de teşekkür ederim: editör Molly Powell, proje editörü Sophie Judge, editör asistanı Marina Dominguez Salgado, tasarımcılar Claire Offord ve Daisy Woods, üretim kontrolörü Claudette Morris, pazarlamacı Laura Bartholomew, kopya editörü ve düzeltmen, ve kapak sanatçısı Kelly Chong (serinin tamamında güzel sanat eserlerin bana büyük keyif verdi!).

Vera Chok, Joan'ı sesli kitaplarda hayata geçirdiğiniz için teşekkür ederiz!

Harika özel baskıları hazırlayan ve kitapları okuyucularına tanıtan kitap kutusu ekiplerine çok minnettarım: harika Anissa ve

FairyLoot ekibi ve sevimli Librarian Box ekibi. Bu serinin başından beri verdiğiniz destek için teşekkür ederim.

Brezilya'daki Alta Novel'deki harika ekiplerime ve çevirmenlerime (çevirmen: Giovanna Chinellato); Çek Cumhuriyeti'ndeki Coobook'ya Cumhuriyeti'ndeki Coobook (çevirmen: Petra Badalec); Fransa'daki Lumen (çevirmen: Mathilde Tamae-Bouhon); Almanya'daki Piper Verlag (çevirmen: Bettina Ain); Macaristan'daki Anassa Könyvek (çevirmen: Ádám Sárpáti); İtalya'daki Mondadori (çevirmen: Elisa Villa); Rusya'da Eksmo (çevirmen: Olga Burdova); Sırbistan'da Vulkan (çevirmen: Elena Milosavljević); İspanya'da Montena (çevirmen: Elena Macian Masip); Türkiye'de Olimpos (çevirmen: Yasemin Bayraktar).

Son olarak, bu kitabı yazdığım toprakların geleneksel koruyucularına şükranlarımı sunmak ve geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki büyüklerine saygılarımı sunmak istiyorum: Kulin Ulusu'nun Wurundjeri Woi-wurrung, Bunurong Boon Wurrung ve Dja Dja Wurrung geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki tüm büyüklerine saygılarımı sunarım: Kulin Ulusu'nun Wurundjeri Woi-wurrung, Bunurong Boon Wurrung ve Dja Dja Wurrung halkları.

ABOUT THE AUTHOR

Vanessa Len, uluslararası çapta çok satan Avustralyalı bir yazar ve eğitim editörüdür. Dil öğreniminden programlarından STEM kaynaklarına ve öğretmenler için mesleki öğrenmeye kadar her alanda çalışmıştır. İlk romanı *Only a Monster*, 2022 Aurealis En İyi Genç Yetişkin Romanı Ödülü'nü kazanmış ve dokuz dile çevrilmiştir. Kendisine www.vanessalen.com adresindeki web sitesinden ulaşabilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

